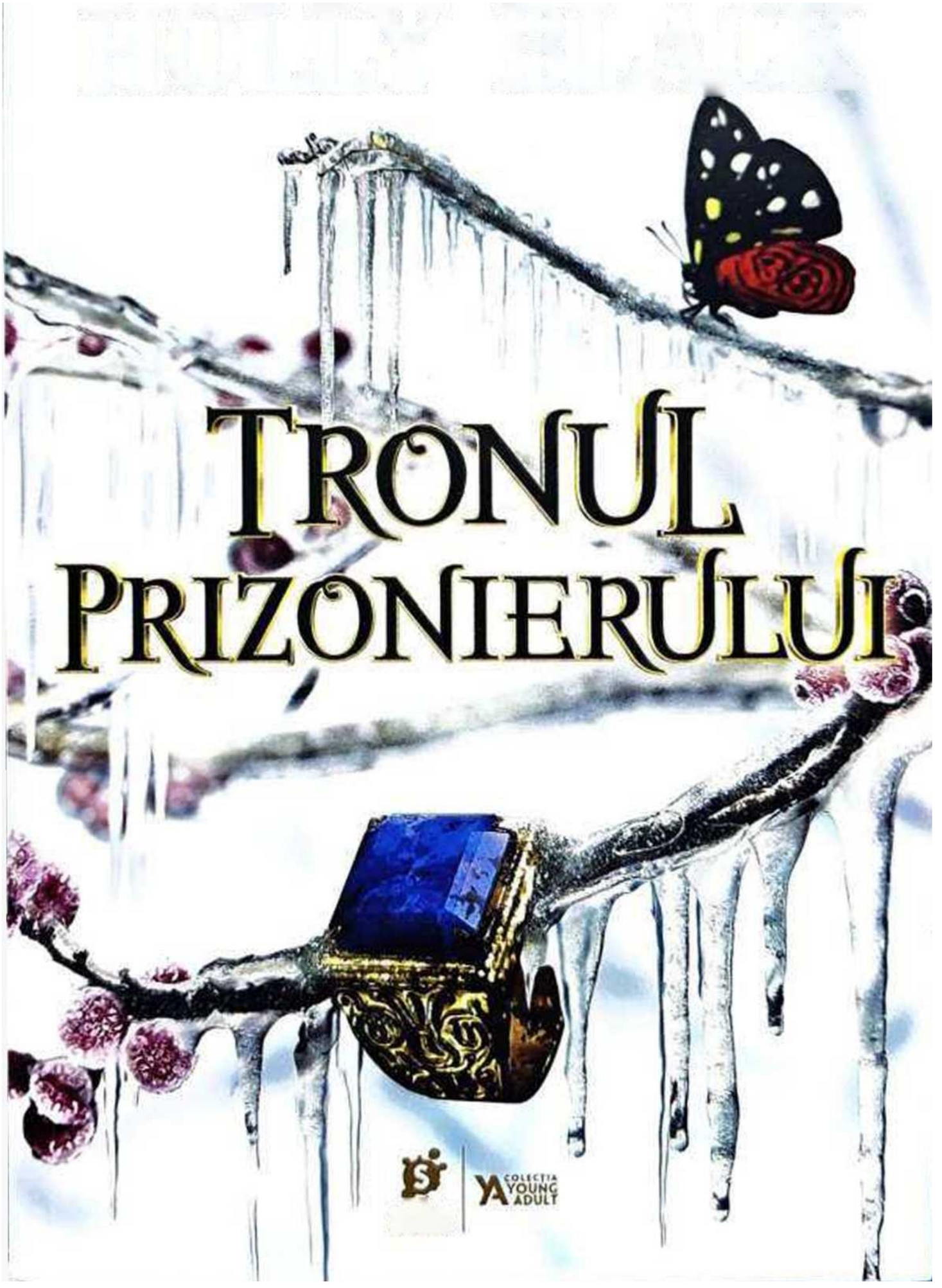
BESTSELLER YORK *TIMES*

HOLLY BLACK

este autoarea mai multor serii fantasy

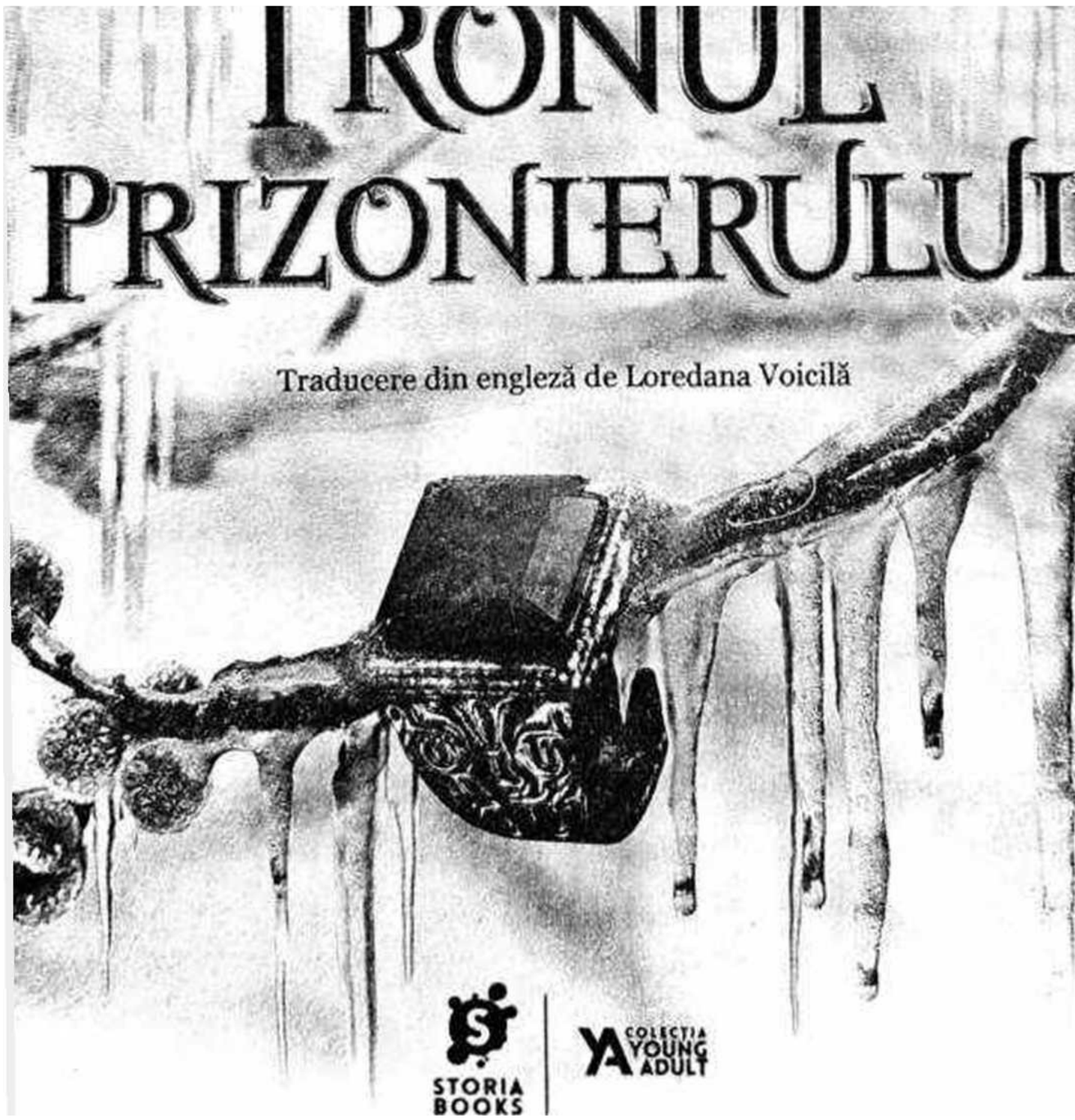
pentru copii şi adolescenţi, printre care se numără *Făpturile Văzduhului, Cronicile Spiderwick* (scrisă împreună cu Tony DiTerlizzi), *The Modern Faerie Tales, Curse Workers, Doll Bones, Magisterium* (scrisă împreună cu Cassandra Clare).

A ajuns printre Analiştii Premiului Eisner şi a primit Premiile Andre Norton, Mythopoeic şi Nevvbery Honor. Holly Black locuieşte în Massachusetts împreună cu soţul ei, Theo, într-o casă cu o uşă secretă şi o bibliotecă magică.

O găsiţi pe Instagram @blackholly şi vă recomandăm să îi citiţi blogul www.blackholly.com.

TRONUL PRIZONIERULUI

HOLLY BLACK

Titlul original: ***The Prisoner's Throne*** **Autor:** Holly Black

The Prisoner’s Throne
Copyright © 2024
by Holly Black
AII rights re serve d

© Storia Books, 2024, pentru ediţia în limba română
Toate drepturile rezervate. Nicio parte din această carte nu poate fi reprodusă sau difuzată în orice formă sau prin orice mijloace, scris, foto sau video, exceptând cazul unor scurte citate sau recenzii, fără acordul scris din partea editorului.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
BLACK, HOLLY
Tronul prizonierului / Holly Black; trad din engleză de Loredana Voicilă. – Bucureşti: Storia Books, 2024

ISBN 978-630-6525-41-6

I. Voicilă. Loredana (trad)

821.111

REDACTOR: Mana Marinescu

CORECTORI: Paula Rotaru, Simona Stoica, Cristina Munteanu

ILUSTRAŢIE COPERTĂ: Sean Freeman

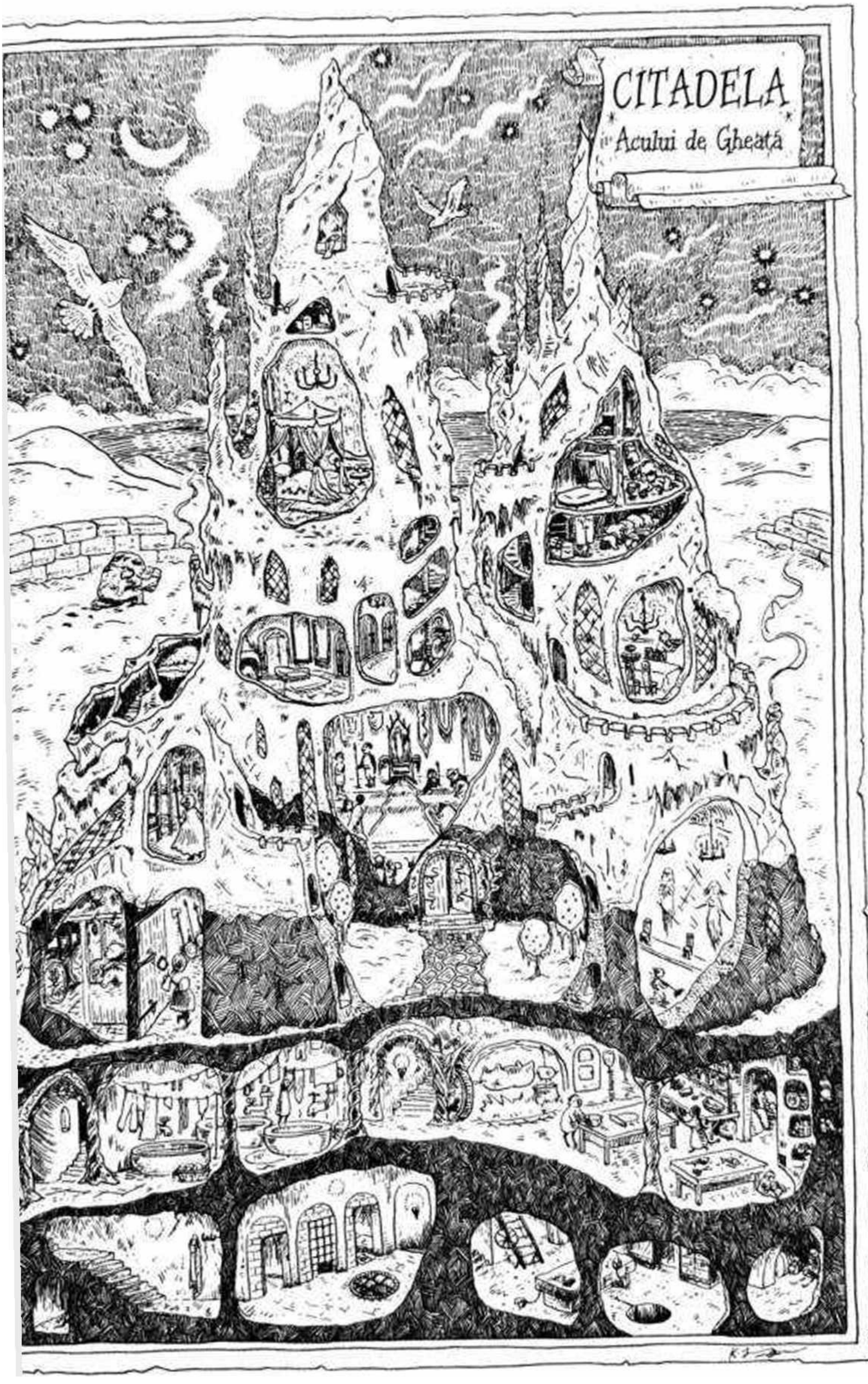
DESIGN COPERTĂ: Karina Granda

ADAPTARE COPERTĂ: Fésűs Bama

ILUSTRAŢII INTERIOR: Kathleen Jennings

DTP: Dragoş Tudor

Pentru Joanna Volpe,
care, aşa cum sugerează numele ei de familie,
este o adevărată vulpiţă şireată şi fermecătoare

CITADELA
Acului de Gheață

X

L-AM ÎNTÂLNIT pe seducător într-o seară, în vâlcea,

Decât toţi tinerii noţtri chipeşi, el mai chipeş era.

Cu ochi mai negri decâtfructele de porumbar

Şi vocea mai dulce decât cimpoiul lui Kevin din Coolnagar.

Aveam dinainte un destin fericit, o inimă slobodă fi curată -

Vai mie! Viaţa din mine a secătuit-o acea zi blestemată;

L-am crezut iubit muritor, deşi buzele lui erau ca de gheaţă. > Iar când mă strângea, suflarea lui n-avea viaţă.

Nu ştiu de unde a apărut, în urma lui nicio umbră nu luneca,

Doar vântul zânelor adia şi trestiile oftând le legăna.

Sturzul cântul şi-a incetat şi o ceaţă deasă ne-a împresurat,

Noi doi mai tare ne-am strâns -

şi la lumea întreagă am renunţat.

- Ethna Carbcry,

Seducătorul

CU SASE SAPTAMANI ÎNAINTEA ÎNTEMNIŢĂRII

Oak şi-a tras pantalonii din catifea peste copite.

— Te-am făcut să întârzii? l-a întrebat Lady Elaine din pat, cu glasul plin de o satisfacţie răutăcioasă, şi a râs uşurel. Curând nu va mai trebui să faci tot ce-ţi cer ei când pocnesc din degete!

— Da, i-a răspuns Oak, distrat. Doar când pocneşti tu, nu-i asa?

Fata a râs din nou.

Cu vesta închisă doar pe jumătate, Oak încerca disperat să-şi aducă aminte care era cel mai scurt drum spre grădini. *A* vrut să fie punctual, dar apoi a avut ocazia să descopere în sfârşit întregul complot,

îţi promit că fi-t *voi prezenta pe* ceilulfi asociaft ai *mei,* îi spusese Lady Elaine, strecurându-şi degetele pe sub cămaşa lui, scoţându-i-o din pantaloni. *Vei fi impresionat* când vei *afla cât de aproape de tron putem ajunge,. .*

Blestemându-se pe sine, cerul, şi în general ideea de timp, Oak s-a năpustit pe uşă.

— Grăbeşte-te, puşlama! a strigat în urma lui una dintre spălătoresele de la palat. Nu va arăta bine dacă vor începe fără tine. Şi aranjează-ţi părul!

Oak a încercat să-şi îmblânzească buclele în timp ce servitorii se fereau din calea IUL în palatul din Elfhame, indiferent de cât de înalt ar fi crescut. Oak rămânea pentru totdeauna băiatul năstruşnic cu păr rebel, care le convingea pe gărzi să joace castane şi fura prăjituri cu miere din bucătării. Tărâmul Zânelor îşi prindea locuitorii în chihlimbar, astfel încât, dacă nu erau atenţi, o sută de ani puteau să treacă cât ai clipi leneş din ochi Aşa că puţini remarcaseră cât de mult se schimbase prinţul.

Nu că el n-ar fi semănat în acea clipă cu o versiune a lui mai tânără, cum zbura în josul încă unui coridor* cu copitele ţăcănind pe piatră A cotit-o la stânga ca să nu se izbească de un paj care ducea un braţ de pergamente, s-a strecurat aşa încât să nu răstoarne o masă mică cu o tavă deasupra, pe care se afla un întreg set de ceai, apoi a fost cat pe ce să intre în Randalin, un membru mai în vârstă al Consiliului Celor Vii

A ajuns în grădină cu respiraţia tăiată. Trăgându-şi sufletul, a privit ghirlandele de flori şi muzicanţii* curtenii şi invitaţii de la petrecere. Nu se zărea încă nicio urmă de înaltul Rege sau de înalta Regină. Asta însemna că avea şansa să-şi croiască drum până în faţă fără ca altcineva să bage de seamă,

Până să apuce însă să se strecoare prin mulţime* l-a prins de mânecă mama lui, Oriana. Avea o expresie aspră pe chip* iar de vreme ce pielea ei era de obicei albă ca de spectru, roşeaţa aprinsă de furie din obraji era uşor de observat. Se îmbujorase* culoarea trandafirie asortându-se cu cea a ochilor ei.

— Pe unde ai umblat?

Mâinile i s-au îndreptat spre vesta lui Oak, gata să-i închidă nasturii

— Am pierdut noţiunea timpului, a recunoscut el.

— Făcând ce?

Oriana a scuturat catifeaua de praf Apoi şi-a lins degetul şi a şters o pată de pe nasul lui Oak.

Prinţul i-a zâmbit larg cu afecţiune, lăsând-o să-î dădăcească. Dacă îl vedea în continuare doar ca pe un băieţel, atunci nu avea să privească mai cu de-amănuntul belelele în care se afundase. Oak şi-a îndreptat privirea spre mulţime, căutându-şi garda, Tieman avea să fie furios după ce urma să înţeleagă care era cu adevărat planul lui Oak, Dar dacă aşa putea demasca o conspiraţie, avea să merite riscul Iar Lady Elaine fusese *cât pe ce* să-i mărturisească numele celorlalte persoane implicate.

— Ar fi bine să o luăm spre tron! La zis el Orianei, prin- zând'O de mână şi strângând-o delicat.

Femeia l-a strâns la rândul ei, rapid şi cu putere, ca să-l pedepsească.

— Eşti moştenitorul întregului regat Elfhame! i-a zis, de parcă el ar fi putut să uite. A venit vremea să începi să te porţi ca un bun conducător. Nu uita că trebuie să inspiri şi teamă, şi dragoste. Sora ta nu a uitat

Lui Oak i-a alunecat privirea spre mulţime. Avea trei surori, dar ştia la care anume se referea mama lui

I-a întins braţul, ca un cavaler galant, şi mama lui s-a înmuiat destul cât să i-l ia, Oak şi-a întipărit o expresie gravă pe chip, ca să-i fie pe plac, Nu i-a fost deloc greu să şi-o păstreze, pentru că, după primul pas, la marginea grădinii şi-au făcut apariţia înaltul Rege şi înalta Regină.

Sora lui. Jude, purta o rochie în culoarea trandafirilor, de un roşu-intens, cu despicături adânci în părţi, astfel încât veşmântul să nu-i restricţioneze mişcările. Nu avea spada la brâu, dar părul îi era aranjat în coarnele ei obişnuite. Oak era aproape

sigur că ascundea un pumnal mic într-una dintre ele. Alte câteva erau probabil cusute în rochie şi ascunse de mâneci

Deşi era înalta Regină a Regatului Elfhame şi avea o întreagă armată la dispoziţie şi zeci de Curţi care ascultau de comanda ei. Jude se purta în continuare de parcă ar fi trebuit să rezolve singură fiecare problemă – şi de parcă toate proble mele s-ar fi rezolvat cel mai bine prin violenţă.

Lângă ea, Cardan purta catifea neagră, împodobită cu pene şi mai negre, care luceau ca înmuiate în uleiuri. întunecimea hainelor lui scoţând mai bine în evidenţă inelele grele care-i străluceau pe degete şi perla uriaşă care i se legăna la ureche. I-a făcut cu ochiul lui Oak, care i-a răspuns cu un zâmbet, în ciuda intenţiei de a rămâne serios.

Prinţul a păşit în faţă şi mulţimea s-a dat în lături ca să-i facă loc.

Printre cei adunaţi acolo se aflau şi celelalte două

ale lui. Taryn, geamăna lui Jude, îl ţinea strâns de mână pe fiul ei, încercând să-i distragă atenţia ca să nu o ia la fugă, aşa cum probabil că făcuse cu doar câteva clipe mai devreme. Lângă ea, Vivienne chicotea alături de partenera ei, Heather. Vivi arăta spre diferiţi curteni din mulţime şi îi şoptea lui Heather la ureche. Deşi era singura dintre surorile lui care era zână, lui Vivi îi plăcea cel mai puţin să trăiască în tărâmul lor. în schimb, era la zi cu bârfele.

înaltul Rege şi înalta Regină au păşit dinaintea Curţii, scăldaţi în lumina soarelui de la apus. Jude i-a făcut semn lui Oak, aşa cum repetaseră. Peste grădină s-a aşternut tăcerea. Prinţul şi-a întors privirea într-o parte şi în cealaltă, la pixi înaripate şi nixe de apă, la hobii înţelepţi şi spectrele sinistre, la kelpe şi troli, la glugile-roşii care miroseau a sânge uscat, la silfe şi selke, fauni şi metamorfi, încornoraţi şi shagfoli, cotoroanţe şi zâne-copac, cavaleri şi doamne înaripate cu rochii zdrenţuite. Cu toţii supuşi

ai Regatului Elfhame. Cu toţii supuşii *lui,* şi-a zis, de vreme ce el le era prinţul.

Niciunuia dintre ei nu îi era teamă de Oak. indiferent de ce spera mama lui.

Niciunuia nu îi era teamă, chiar dacă avea mâinile pătate de sânge. Faptul că îi păcălea cu atâta uşurinţă îl speria chiar şi pe eL

Oak s-a oprit în faţa lui Jude şi a lui Cardan şi şi-a plecat uşor fruntea,

— Fie ca toţi cei de faţă să fie martori, a început Cardan. cu ochii lui tiviţi cu aur strălucind, cu vocea caldă, dar puternică. Că Oak, fiul lui Liriope şi al lui Dain din neamul Salcei, îmi este moştenitor, iar dacă voi părăsi această lume, el va conduce în locul meu, având binecuvântarea mea.

Jude s-a aplecat şi a pus mâna pe diadema din aur de pe perna pe care o ţinea un paj gobliru Nu chiar o coroană, dar nici nu se putea spune că *nu* era una,

— Fie ca toţi cei de faţă să fie martori!

Vocea ei era rece. Pe vremea când era doar o copilă printre zâne nu i se permisese să uite nicio clipă că era muritoare. Acum, că era regină, nu le permitea zânelor să se simtă cu desăvârşire în largul lor în prezenţa ei

— Oak, fiul lui Liriope şi al lui Dain din neamul Salcei, crescut de Oriana şi Madoc, *fratele meu,* îmi este moştenitor, iar atunci când voi părăsi această lume, el va conduce în locul meu, având binecuvântarea mea.

— Oak, a grăit Cardan, accepţi această responsabilitate?

Md ar fi vrut să răspundă Oak, Nu-i *nevoie!* Vbi *doi veţi domni pentru totdeauna,*

Dar Cardan nu îl întrebase dacă îşi dorea această responsabilitate, ci dacă o acceptă.

Sora lui insistase să fie numit moştenitorul lor în mod oficial. acum că împlinise vârsta la care putea să conducă fără regent. Ar fi putut să refuze, dar le datora atât de mult surorilor lui, încât i se părea imposibil să le refuze ceva. Dacă vreuna dintre ele i-ar fi cerut soarele, ar fi pus la cale un plan ca să“l culeagă de pe cer fără să se ardă.

Bineînţeles, ele nu i-ar cere niciodată aşa ceva. Voiau ca Oak să fie în siguranţă, fericit şi bine. Voiau să-i ofere lumea întreagă, dar în acelaşi timp s-o şi împiedice să îl rănească.

De aceea era absolut esenţial ca ele să nu descopere niciodată care erau adevăratele lui planuri.

— Da, a spus Oak.

Poate că ar fi trebuit să ţină un soi de discurs sau să spună ceva care să-l facă să pară mai potrivit pentru rolul de conducător, dar mintea îi devenise cu desăvârşire goală. A simţit metalul rece pe frunte.

Apoi, buzele moi ale lui Jude i-au atins obrazul.

— Vei fi un rege extraordinar, atunci când vei fi pregătit! i-a şoptit.

Oak ştia că are o datorie uriaşă faţă de familia lui, pe care nu avea cum să o plătească vreodată. Ovaţiile au început să se înalţe împrejurul lui, iar prinţul şi-a închis ochii şi şi-a promis că va încerca.

Oak era o greşeală în came şi oase.

Cu şaptesprezece ani în urmă, fostul înalt Rege. Eldred, o luase pe frumoasa Liriope, cea cu gura-mieroasă, în patul lui. Cum nu era un bărbat cunoscut pentru fidelitatea sa, avusese şi alte amante, printre care se număra şi Oriana. Cele două femei ar fi putut să devină rivale, dar în schimb s-au împrietenit rapid: se plimbau împreună prin grădinile palatului, îşi scăldau picioarele în Lacul Măştilor şi dansau împreună, învârtindu-se în hore, la petreceri.

Liriope avusese deja un fiu şi puţine zâne erau binecuvântate de două ori cu urmaşi, aşa că a fost

uimită când a descoperit că aşteaptă din nou un copil. Şi cu sentimente contradictorii pentru că avusese mai mulţi amanţi şi ştia că tatăl copilului nu era Eldred, ci fiul lui preferat, Dain.

întreaga viaţă. Prinţul Dain îşi făcuse planuri să conducă Regatul Elfhame după tatăl lui. Se pregătise pentru asta, creând ceea ce el numea Curtea Umbrelor: un grup de spioni şi asasini care-i dădeau socoteală doar lui Şi căutase să-şi grăbească ascensiunea la tron otrăvindu-l treptat pe tatăl lui, furându-i acestuia vitalitatea până când regele s-a văzut nevoit să abdice. Aşa că, atunci când Liriope a rămas însărcinată, Dain nu avea de gând să lase ca această greşeală să-i încurce planurile.

Dacă Eldred ar fi aflat că Liriope poartă copilul lui Dain, ar fi. putut alege drept moştenitor un alt copil de-ai lui Era mai bine ca mama şi copilul să moară, astfel încât viitorul lui Dain să fie asigurat,

Dain a otrăvit-o pe Liriope cât Oak era încă în pântecul ei Ciupercile-cuc provocau paralizie când erau consumate în doze mici în doze mai mari, corpul îşi încetinea mişcările ca o jucărie cu bateria consumată, devenea tot mai lent, până când ajungea să mi se mai mişte deloc. Liriope a murit, iar Oak ar fi murit odată cu ea, dacă Oriana nu Lar fi scos din trupul prietenei sale cu ajutorul unui pumnal şi al mâinilor ei moi.

Aşa a venit pe lume Oak: acoperit cu otravă şi sânge. Spintecat de-a lungul coapsei de o tăietură prea adâncă a lamei Orianei. Strâns cu disperare la pieptul ei, ca să-i înăbuşe ţipetele.

Oricât de tare ar fi râs şi oricât ar fi glumit, lucrurile acestea Oak nu avea să le uite niciodată*

Ştia ce face din zâne dorinţa de a obţine tronul.

El nu avea să fie niciodată asa.

a

După ceremonie, a urmat, desigur, un banchet.

Familia regală mânca la o masă lungă, pe jumătate ascunsă sub ramurile unei sălcii-plângătoare, nu departe de locul în care se întindea ospăţul pentru restul Curţii. Oak era aşezat în dreapta lui Cardan, la loc de cinste. în celălalt capăt al mesei, sora lui, Jude, stătea trântită în jilţul ei. în faţa familiei era cu totul altfel decât se prezenta în faţa zânelor: era ca o actriţă care încă-şi poartă costumaţia după ce a coborât de pe scenă.

Oriana era aşezată în dreapta lui Jude. Şi acesta era un loc de onoare, deşi Oak se îndoia că vreuna dintre ele era prea încântată că trebuie să întreţină conversaţia cu cealaltă.

Oak avea o mulţime de surori – Jude. Taryn, Vivi –, dar niciuna dintre ele nu era cu adevărat înrudită cu el, cum nu erau nici Oriana şi generalul Madoc, care îi crescuseră. El îi considera însă oricum familia lui pe toţi. Singurele două persoane de la masă, înrudite cu el prin sânge, erau Cardan şi copilul care se foia în scaunul din dreapta lui: Leander, fiul lui Taryn cu Locke, fratele vitreg al lui Oak.

Masa era împânzită cu tot felul de lumânări, iar de crengile salciei-plângătoare fuseseră agăţate bucheţele de flori şi bucăţi sclipitoare de cuarţ, care alcătuiau o boltă minunată. Probabil că Oak ar fi apreciat-o mai mult dacă ar fi fost realizată în onoarea altcuiva.

Prinţul şi-a dat brusc seama că fusese atât de pierdut în gânduri, încât ratase începutul unei conversaţii.

— Nu mi-a făcut plăcere să fiu şarpe şi, cu toate acestea, par blestemat să mi se reamintească despre asta pentru eternitate! spunea Cardan, cu buclele negre revărsându-i-se pe chip.

Regele a ridicat o furculiţă cu trei dinţi, parcă pentru a-şi sublinia punctul de vedere.

— Nu au fost de ajutor nici excesul de cântece, şi nici longevitatea acestora. Cât timp a trecut? Opt ani? Nouă? Sincer. aerul festiv care înconjoară întreaga poveste este excesiv. Ai putea crede că cel mai grozav lucru pe care l-am făcut în toată viaţa a fost să stau pe un tron şi să-i muşc pe cei care mă iri- tau. Asta e ceva ce aş fi putut face oricând Aş putea face asta chiar acum!

— Să muşti lumea? a repetat Jude din celălalt capăt al mesei

Cardan i-a rânjit.

— Da, dacă asta preferă.

A clănţănit din dinţi, demonstrativ parcă.

— Nimeni nu este interesat de aşa ceva, a spus Jude, scu- turându-şi capul

Taryn şi-a dat ochii peste cap la Heather. care i-a zâmbit şi a luat o gură de vin.

Cardan a ridicat din sprâncene.

— Aş putea încerca! 0 muşcătură mică. Doar ca să văd dacă va scrie cineva cântece despre asta.

— Aşadar, a început Oriana, îndreptându-şi privirea spre capătul mesei către Oak. Te-ai descurcat foarte bine pe podium! M-a făcut să mă gândesc la ziua încoronării tale.

Vivi a pufnit delicat.

— Nu vreau să conduc nimic, cu atât mai puţin Elfhameul! i-a reamintit Oak,

Jude şi-a păstrat o expresie căutat neutră, deşi părea că asta o costă extraordinar de mult.

— N-ai de ce să-ţi faci griji Nu am de gând să dau colţul prea repede, şi nici Cardan nu are în plan.

Oak s-a întors spre înaltul Rege, care a ridicat elegant din umeri.

— Pare greu să dai colţul repede când ai ghete cu botul ascuţit.

Când Oak era de vârsta lui Leander, Oriana nu-şi dorise ca el să devină rege. Dar odată cu trecerea anilor, ambiţia ei pentru el crescuse. Poate că începuse chiar să creadă că Jude îi furase dreptul din naştere, şi nu că îl salvase de eL

Oak spera că nu aşa stăteau lucrurile. Una era să demaşte comploturile împotriva coroanei, dar dacă afla că mama lui era implicată într-unul, nu ştia ce ar fi făcut.

Nu md*pune să aleg,* şi-a zis, cu o ferocitate care l-a nel mişti t.

Era o problemă care ar fi trebuit să se rezolve de la sine. Jude era muritoare. Muritorii procreau mai uşor decât zânele. Dacă ar fi avut un copil, acesta ar fi urmat în locul lui la tron.

Cu gândul acesta în minte, privirea i-a alunecat spre Leander.

Era adorabil Avea opt ani ochii de vulpe ai tatălui său, de aceeaşi culoare ca ai lui Oak, ambră cu mult galben, şi părul negru ca al luiTaryn. Leander era aproape de aceeaşi vârstă pe care o avusese Oak când Madoc uneltise să-i asigure coroana Regatului Elfhame. Când se uita la Leander, Oak vedea inocenţa pe care surorile şi mama lui încercaseră cu siguranţă să o protejeze. îi trezea un sentiment neplăcut – ceva ca un amestec de furie, vinovăţie şi spaimă.

Leander a băgat de seamă că era studiat şi l-a tras de mânecă pe Oak.

— Pari plictisit Ai chef de un joc? l-a întrebat, apelând la viclenia de copil dornic să-şi atragă un partener de joacă.

— După masă, i-a răspuns Oak, cu un ochi la

Oriana, care arăta deja de parcă ar fi fost suferindă. Bunica ta se va supăra dacă ne dăm în spectacol la cină.

— Cardan se joacă cu mine! a protestat Leander, în mod clar bine pregătit pentru discuţie. Şi el este *înaltul Rege!* Mi-a arătat cum să fac o pasăre din două furculiţe şi o lingură. Apoi păsările noastre s-au războit până când una dintre ele s-a dezmembrat

Cardan era el însuşi întruparea unui spectacol şi nu i-ar fi păsat dacă Oriana l-ar fi certat. Oak nu putea decât să zâmbească. Fusese adesea copilul de la o masă plină cu adulţi şi îşi amintea cât de plicticos putea fi. Pe atunci rar fi plăcut şi lui să se lupte cu păsări făurite din tacâmuri de argint.

— La ce alte jocuri ai mai luat parte împreună cu regele?

întrebarea a deschis o listă lungă de năzdrăvănii, de la aruncatul ciupercilor în cupele cu vin din celălalt capăt al mesei, la împăturitul şerveţelelor în formă de pălărie şi strâmbături teribile.

— Şi îmi spune poveşti amuzante cu tatăl meu, Locke! a încheiat Leander.

Asta i-a îngheţat lui Oak zâmbetul pe buze. Abia şi-l mai amintea pe Locke. Cele mai clare amintiri pe care le avea cu el se învârteau în jurul nunţii lui cu Taryn, şi chiar şi acestea erau în mare parte legate de faptul că Heather fusese transformată în pisică şi asta o supărase foarte tare. Fusese unul dintre momentele careri făcuseră pe Oak să îşi dea seama că magia nu era ceva amuzant pentru toată lumea.

Cu gândul acesta în minte şi-a îndreptat privirea spre Heather, simţind dintr-odată nevoia să se asigure că este bine. Avea părul împletit în codiţe mici, cu fire sintetice de un roz-vibrant întreţesute prin ele. Pielea ei întunecată lucea datorită fardului roz-sclipitor din obraji Oak a încercat sări surprindă

privirea, dar ea era prea ocupată să studieze o silfă mititică din centrul mesei, care încerca să fure o smochină.

Ochii i s-au îndreptat apoi spre Taryn. Soţia şi ucigaşa lui Locke aranja un şerveţel de dantelă la gâtul lui Leander. Nu s-ar fi mirat dacă Heather ar fi avut emoţii să stea la acea masă. Mâinile familiei lui Oak erau pătate de sânge, absolut toate.

— Ce mai face tata? a întrebat Jude dintr-odată, ridicând din sprâncene.

Vivi a dat din umeri şi a făcut semn din cap spre Oak. El fusese cel care îl văzuse pe tatăl lor ultima oară. De altfel, îşi petrecuse mult timp cu el în ultimul an.

— Se fereşte de necazuri! a zis Oak, sperând că lucrurile vor rămâne astfel.

După cină, familia regală s-a alăturat din nou curtenilor. Oak a luat-o la dans pe Lady Elaine, care zâmbea la el ca o pisică fericită că tocmai a înghiţit un şoarece şi mai vrea, în timp ce-i şoptea la ureche că pregăteşte o întâlnire ce urma să aibă loc peste trei zile, cu nişte persoane care credeau „în cauza lor”.

— Eşti sigur că poţi merge până la capăt? l-a întrebat Lady Elaine, cu respiraţia fierbinte pe gâtul lui.

Părul roşu şi des îi atârna pe spate într-o coadă groasă, cu şiraguri de rubine împletite în ea. Purta o rochie cu fire de aur, de parcă s-ar fi pregătit deja pentru rolul de regină a lui Oak.

— Nu l-am considerat niciodată pe Cardan un

membru al familiei mele, dar am avut întotdeauna resentimente faţă de el din cauza a ceea ce mi-a răpit, a asigurat-o Oak.

Faptul că se înfiora uşor când îl atingea putea s-o facă să-şi imagineze că era un fior de pasiune.

— Aceasta este ocazia pe care o aşteptam.

Femeia, înţelegând ceea ce voia ea să înţeleagă, i-a zâmbit, cu buzele lipite de pielea lui.

— Iar Jude nu este sora ta adevărată.

Oak i-a răspuns cu un zâmbet, dar a rămas tăcut. Ştia la ce se referă Lady Elaine, dar n-ar fi putut niciodată să încuviinţeze.

Aceasta s-a desprins de el la sfârşitul dansului, dându-i un ultim sărut apăsat pe gât.

Oak *era* convins că poate merge până la capăt. Deşi asta însemna moartea lui Lady Elaine şi nu era prea convins ce spune asta despre el.

Nu ar fi fost prima oară. Şta rotit privirea prin încăpere şi nu a putut să nu observe absenţa celor pe care îi manipulase deja, trădându-i mai apoi. Membrii a trei conspiraţii pe care le zădărnicise în trecut, făcându-i pe cei implicaţi să se întoarcă unii împotriva celorlalţi – şi a lui Trădătorii ajunseseră în Tumul Uitării sau pe eşafod pentru crimele lor, fără să bănuiască măcar că picaseră în capcana lui Oak.

În grădina aceea plină de viespi, el era o plantă carnivoră, care le ademenea spre pieire. Uneori exista o parte din el care ar fi vrut să urle: Uitafi-ud *la mine! Vedeţi-mă aşa cum sunt! Priviţi ce am jteut!*

De parcă bar fi atras cu gândurile lui negre, Tiernan, garda lui personală, s-a apropiat de Oak cu o privire acuzatoare şi încruntat. Era îmbrăcat în armură cu zale, blazonul familiei ţinându-i pelerina scurtă pe un umăr.

—Te dai în spectacol.

Conspiraţiile erau adesea întreprinderi nebuneşti,

o combinaţie între dorinţe deşarte şi lipsa intrigilor interesante de la Curte. Undeva între bârfă, prea mult vin şi prea puţin bun-simţ. Dar Oak presimţea că acum era vorba despre ceva diferit

—Lady Elaine pregăteşte întâlnirea. Aproape că s-a sfârşit.

Tiernan şi-a aţintit ochii la tron şi la înaltul Rege care stătea tolănit pe el.

— Ştie.

— Ştie ce? a întrebat Oak, cu un gol în stomac.

— Precis? Nu sunt sigur Dar cineva a tras cu urechea. Se zvoneşte că vrei să-i înfigi un pumnal în spate.

Oak a pufăit

— Nu va crede aşa ceva.

Tiernan i-a aruncat o privire contrariată.

— Propriii lui fraţi l-au trădat. Ar fi un prost să nu creadă!

Oak şi-a întors din nou atenţia spre Cardan, iar de această dată înaltul Rege i-a întâlnit privirea. Cardan a ridicat din

sprâncene. în ochii lui se citeau provocarea şi promisiunea leneşă a cruzimii. *Start joc!*

Prinţul şi-a ferit privirea, frustrat. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era ca înaltul Rege să-l considere duşmanul lui. Ar fi trebuit să meargă la Jude. Să încerce să îi explice.

Mâine, şi-a spus Oak. Când nu avea să-i strice seara. Sau poate poimâine, când avea să fie prea târziu ca să-l mai poată împiedica să se întâlnească cu membrii conspiraţiei, când încă putea obţine ce spera. După aceea urma să facă ce făcea de obicei – să se prefacă speriat. Să le spună conspiratorilor că voia să se retragă. Să le ofere motive să creadă că avea să meargă la înaltul Rege şi la înalta Regină şi să le spună ceea ce ştia.

«

Spera să fie condamnaţi pentru încercarea de a-l asasina *pe el* şi nu pentru înaltă trădare. Pentru că atentatele repetate asupra vieţii lui îi permiteau să-şi menţină reputaţia de incompetent. Nimeni nu ar fi bănuit că prinţul era cel care dejucase conspiraţia şi astfel rămânea liber să acţioneze din nou pe viitor.

Iar Jude nu ar fi putut ghici că se pusese în pericol, nici de data aceasta, nici de atâtea alte ori în trecut.

Asta doar dacă nu cumva avea să fie nevoit să-i mărturisească totul lui Cardan, ca să îl convingă că era de partea lui. L-a străbătut un fior gândindu-se cât de îngrozită ar fi fost Jude şi cât de supărată ar fi fost toată familia lui. Binele lui era pretextul pe care-l foloseau ca să-şi justifice toate sacrificiile şi pierderile. *Cel puţin Oak e fericit, cel puţin Oak s-a bucurat de copilăria pe care noi nu am avut-o, cel puţin Oak...*

Oak şi-a muşcat atât de tare interiorul obrajilor, încât a simţit gustul sângelui. Trebuia să se asigure

că familia lui nu avea să afle niciodată ce devenise cu adevărat. După ce trădătorii erau prinşi. Cardan ar fi putut să-şi uite suspiciunile. Poate că până la urmă nu avea să fie nevoie să mai spună nimic.

— Prinţule!

Prietenul lui Oak, Vier, 3-a smuls din mijlocul unor curteni şi şi-a trecut braţul pe după umerii lui Oak.

— Aici erai! Vino să sărbătoreşti alături de noi!

Oak şi-a alungat grijile cu un râs forţat. Era petrecerea lui, până la urmă. Aşa că a dansat sub stele alături de restul Curţii din Elfhame. S-a veselit. Şi-a jucat rolul

O pixi s-a apropiat de el, cu pielea verde ca lăcustele şi aripi asortate. O însoţeau încă două prietene şi şi-au încolăcit toate braţele în jurul gâtului său. Gurile lor aveau aroma ierburilor şi a vinului.

Prinţul trecea de la o parteneră la alta în lumina lunii, învârtindu-se sub stele. Râzând din nimic.

0 shiagh s-a lipit de el, cu buzele ei pătate cu negru. Oak i-a zâmbit şi s-a lăsat tras într-o nouă horă. Gura ei avea dulceaţa prunelor vineţii

— Dacă te uiţi la chipul meu sunt cineva, i-a şoptit ea la ureche. Dacă te uiţi la spatele meu sunt nimeni Ce sunt?

— Nu ştiu, a recunoscut Oak, cu umerii scuturaţi de un fior.

— Oglinda ta$_t$ înălţime! i-a răspuns, respiraţia ei ridicân- du-i firele de păr de pe gât.

Apoi s-a făcut nevăzută.

Ore bune mai târziu, Oak se întorcea pe patru cărări la palat, cu capul plesnindu-i de durere şi paşii nesiguri din cauza ameţelii. în lumea muritorilor, la

şaptesprezece ani alcoolul era ilegal şi prin urmare ceva ce consumai pe ascuns. în acea noapte însă, de la el se aşteptase să bea la fiecare toast – vinuri negre ca sângele, vinuri verzi spumante şi o băutură dulce, mov, care avea aroma violetelor.

Neputând să-şi dea seama dacă era deja mahmur sau ceva mult mai rău avea să urmeze după ce mergea la culcare, Oak a decis să încerce nişte aspirină. La sosirea lor. Vivi îi înmânase lui Jude o sacoşă de la Walgreens, una în care Oak era aproape sigur că se aflau analgezice.

A luat-o împleticit spre dormitoarele regale.

— Ce cauţi aici, mai exact? l-a întrebat Tiernan, prinzân- du-l de cot când s-a împiedicat.

— Un remediu pentru ce mă doare, i-a răspuns Oak.

Tiernan, taciturn în astfel de momente, a ridicat doar din sprânceană.

Oak şi-a fluturat mâna spre el.

— Poţi păstra vorbele de înţelepciune – grăite şi negrăite – pentru tine.

— înălţime! a spus Tiernan, cuvântul în sine fiind o judecată.

Prinţul a arătat spre garda care stătea de pază în faţa apartamentelor lui Jude şi Cardan. Era o femeie-căpcăun cu un singur ochi şi părul scurt, îmbrăcată în armură de piele.

— Mă poate veghea ea de acum încolo.

Tiernan a ezitat. Dar îşi dorea cu siguranţă să-l viziteze pe Hyacinthe, care era plictisit, furios şi plănuia să scape încă din noaptea în care i se pusese căpăstrul. Lui Tiernan nu-i plăcea să-l lase singur pentru prea multă vreme, din mai multe motive.

— Dacă eşti sigur...

Femeia-căpcăun s-a îndreptat.

— înalta Regină nu este la reşedinţă.

Oak a ridicat din umeri.

— E în ordine.

Probabil că era mai bine să ia ce-i trebuie când Jude nu era acolo ca să râdă de starea în care se afla. Şi deşi femeia-căpcăun nu părea încântată, nici nu l-a oprit să treacă pe lângă ea şi să deschidă una dintre uşi, ca să intre în apartamentul regal.

Camerele înaltului Rege şi ale înaltei Regine erau decorate cu tapiserii şi brocarturi care înfăţişau păduri magice în care se ascundeau creaturi fermecate, iar cele mai multe mobile erau înţesate de lumânări înalte şi groase, stinse* Acestea erau pentru sora lut care nu putea să vadă în întuneric ca zânele.

Oak a descoperit sacoşa de la Walgreens, aruncată pe o măsuţă pictată de lângă pat. A deşertat-o pe una dintre păturile elaborat brodate, care fusese azvârlită peste una dintre canapelele joase*

A dat de trei flacoane de ibuprofen, cumpărate din magazin* A deschis un flacon, a perforat sigiliul din plastic cu degetul şi a pescuit trei capsule.

La castel se afla un alchimist care i-ar fi putut da o poţiune cu gust oribil dacă s-ar fi simţit cu adevărat rău, dar Oak nu voia să fie luat la întrebări sau să fie nevoit să întreţină conversaţia cât i se pregătea leacul, A dat pastilele pe gât şi le-a înghiţit fără apă.

Acum avea nevoie doar să bea multă apă şi să se întindă în pat.

Clătinându-se uşor, a început să îndese la loc conţinutul sacoşei în timp ce făcea asta, i-a atras atenţia un pachet din hârtie, în care se aflau nişte pastile. Curios, l-a întors pe spate şi a rămas surprins să vadă că erau pastile luate cu reţetă. Anticoncepţionale*

Jude avea doar douăzeci şi şase de ani Multe

persoane de douăzeci şi şase de ani nu voiau copii încă* Sau nu voiau copii, punct.

Bineînţeles, majoritatea dintre ei nu trebuiau să asigure continuitatea unei dinastii.

Majoritatea dintre ei nu-şi făceau griji nici că ar putea să-l îndepărteze pe fratele lor mai mic din linia de succesiune la tron. Oak spera că nu el era motivul pentru care Jude lua pastilele. însă chiar dacă nu ar fi fost unicul motiv, nu-şi putea alunga senzaţia că era cumva amestecat totuşi.

Şi, cu acest gând în minte, a auzit paşi pe hol. Vocea familiară a lui Cardan. uşor tărăgănată, ajungea până la el. deşi nu putea să-i disceamă cuvintele.

Cuprins de panică, a vârât restul medicamentelor înapoi în sacoşă, a aruncat-o pe măsuţă şi s-a ascuns sub ea. 0 clipă mai târziu s-a deschis usa. Ghetele cu vârf ascutit ale

lui Cardan au ţăcănit pe dale, urmate de paşii moi ai lui Jude.

De cum şi-a lipit burta de podeaua prăfuită. Oak şi-a dat seama cât de nebuneşte se purta. De ce să se ascundă când nici Jude şi nici Cardan nu s-ar fi supărat pe el dacă l-ar fi găsit acolo? Era vorba despre faptul că se simţea ruşinat pentru că violase intimitatea surorii lui. Vina şi vinul se combinaseră, făcându-l să reacţioneze absurd. Cu toate acestea, ar fi fost şi mai absurd să iasă acum, aşa că s-a ghemuit lângă un papuc abandonat, sperând că cei doi vor ieşi din nou, înainte să strănute.

Sora lui s-a aşezat pe una dintre canapele cu un oftat adânc.

— Nu putem plăti recompensa, a spus Cardan cu glas blând.

— Ştiu asta! s-a răstit Jude. Eu sunt cea care l-a

trimis în exil. *Ştiu asta!*

Vorbeau despre tatăl lui? Şi despre o recompensă? Oak îşi petrecuse cu ei cea mai mare parte a serii şi nu se vorbise deloc despre asta. însă pe cine altcineva exilase Jude, de care îi păsa îndeajuns încât să vrea să-l răscumpere? Apoi şi-a amintit de întrebarea ei de la cină. Poate că nu încercase să afle veşti despre Madoc. Poate că voise să afle dacă vreunul dintre ei ştia ceva.

Cardan a oftat.

— Să ne consolăm cu. gândul că nu avem ceea ce îşi doreşte Lady Nore, chiar dacă am accepta să fim şantajaţi

Jude a deschis ceva ce Oak nu putea să vadă de la locul lui. S-a târât puţin ca să aibă un unghi mai bun şi a văzut cutia cu ramuri împletite pe care o ţinea în mână. Printre degete i se strecura un lanţ cu o sferă de sticlă. înăuntrul acesteia se rostogolea ceva, fără oprire.

— Mesajul vorbeşte despre inima lui Mellith. Un artefact străvechi? Eu cred că de fapt caută o scuză ca să4 ţină captiv.

— Dacă n-aş şti mai bine, m-aş putea gândi că este vina fratelui tău! i-a zis Cardan, tachinând-o, iar Oak a fost cât pe ce să dea cu capul de masa din lemn, surprins să audă ca se vorbea despre el. Mai întâi a vrut să te porţi frumos cu regina cea mică cu dinţi ascuţiţi şi ochi ciudaţi Apoi a vrut să-l ierţi pe acel fost-şoim, pe care-l place garda lui de corp, după ce a încercat să mă omoare. Mi se pare o prea mare coincidenţă că Hyacinthe a venit de la Lady Nore, a petrecut timp cu Madoc şi nu este deloc implicat în răpirea lui.

Cuvintele musteau de bănuială, deşi Cardan zâmbea. Neîncrederea lui pălea însă prin comparaţie cu pericolul în care se afla tatăl lor.

— Oak s-a amestecat cu cine nu trebuie, atâta tot! a spus Jude, cântărindu-şi cuvintele.

Cardan a zâmbit şi o buclă de păr brunet i-a alunecat pe frunte.

— îţi seamănă mai mult decât vrei să crezi Inteligent. *Ambiţios.*

— Dacă e să aruncăm vina asupra cuiva pentru ceea ce se întâmplă, atunci trebuie să o aruncăm asupra mea! a declarat Jude, oftând din nou. Pentru că nu am ordonat execuţia lui Lady Nore atunci când am avut ocazia.

— Toate cântecele acelea obscene cu şarpele

trebuie să-ţi fi distras atenţia! a comentat Cardan în glumă, schimbând subiectul. Generozitatea nu-ţi stă deloc în fire.

Au rămas tăcuţi pentru o clipă şi Oak a privit chipul surorii lui. Citea ceva intim întipărit acolo, ceva dureros. Nu ştiuse, atunci, cât de aproape fusese Jude să-l piardă pe Cardan pentru totdeauna, şi poate chiar pe ea însăşi.

Cu mintea înceţoşată de băutură, Oak abia reuşea să lege tot ceea ce aflase. Lady Nore de la Curtea Dinţilor îl ţinea prizonier pe Madoc. Iar Jude nu avea de gând să-l răscumpere. Oak ar fi vrut să se târască de sub masă şi să o implore: *Jude, nu-l putem lăsa acolo! Nu-lputem lăsa să moară!*

— Se zvoneşte că Lady Nore îşi face o armată de creaturi din beţe, piatră şi zăpadă, a murmurat Jude.

Lady Nore venea de la vechea Curte a Dinţilor. După ce se aliase cu Madoc şi încercase să fure coroana Regatului Elfhame, întreaga ei Curte fusese distrusă. Cei mai buni războinici ai lor – printre care şi iubitul lui Tieman, Hyacinthe – fuseseră transformaţi în păsări. Madoc ajunsese în exil. Iar Lady Nore fusese obligată să-i jure credinţă fetei pe care o asuprise: Suren. Regina cea mică, cu dinţi ascuţiţi, de care amintise Cardan.

Gândul la ea i-a trezit lui Oak o emoţie care nu-i era familiară. Şi-a adus aminte de fuga din pădurea ei şi de vocea ei răguşită în întuneric.

Sora lui a continuat:

— Fie că Lady Nore îşi doreşte să le folosească pentru a ne ataca pe noi sau lumea muritorilor, ori pur şi simplu pentru a le face să se lupte între ele ca să se amuze, ar trebui să o oprim. Dacă amânăm, îi lăsăm timp la dispoziţie ca să îşi întărească forţele. Dar atacând-o îl condamnăm la moarte pe tatăl meu.

Dacă facem o mişcare împotriva ei, el moare.

— Putem aştepta, a spus Cardan. Dar nu pentru mult timp. Jude s-a încruntat.

— Dacă face un pas în afara Citadelei, îi voi spinteca gâtul de la o ureche la alta.

Cardan a desenat teatral o linie cu degetul în jurul gâtului său, apoi s-a prăbuşit dramatic, cu ochii închişi şi gura căs- cată* Făcea pe mortul.

Jude s-a încruntat.

— N-ar trebui să glumeşti.

—Ţi-am spus vreodată cât de tare semeni cu Madoc atunci când vorbeşti despre crimă? a întrebat-o Cardan, deschizând un ochi Pentru că semenii

Oak s-ar fi aşteptat ca sora lui să fie furioasă, dar ea a râs doar*

— Probabil că asta îţi place la mine!

— Faptul că eşti înfricoşătoare? a întrebat-o el, vocea deve- nindu-i exagerat de languroasă, aproape ca un tors* Ador asta latinei

Jude s-a sprijinit de Cardan, odihnindu-şi fruntea pe umărul lui, şi şi-a închis ochii Regele a cuprins-o în braţe şi fata a tremurat uşor, de parcă ar fi lăsat ceva să se desprindă de ea*

Cu ochii la Jude, Oak s-a gândit la ceea ce ştia că avea să se întâmple Ei, copilul cel mic şi inutil, moştenitorul, avea să fie protejat de vestea că tatăl lui se afla în pericol*

Hyacinthe avea să fie târât cu forţa la interogatoriu. Sau executat. Probabil ambele, una după alta. Poate că o şi merita* Oak ştia ceea ce sora lui nu aflase încă: Madoc vorbise cu fostul-şoim în mai multe rânduri în ultimele luni Dacă Hyacinthe *era* vinovat, Oak avea să-i taie el însuşi beregata.

Dar ce ar fi urmat? Nimic* Niciun ajutor pentru tatăl lor* Lady Nőre câştiga timp ca să îşi construiască armata despre care vorbise Jude, dar

până la urmă Elfhameul avea să atace, în război nu era nimeni cruţat*

Trebuia să acţioneze rapid.

Inima lui Mellith. Asta îşi dorea Lady Nőre. Nu era sigur că ar fi putut să o obţină, însă chiar dacă nu punea mâna pe ea, asta nu însemna că nu exista nicio cale prin care să o oprească pe Lady Nőre. Deşi nu o mai văzuse pe Suren de ani în şir, ştia unde este şi se îndoia că mai ora cineva la înalta Curte care avea această informaţie. Fuseseră prieteni cândva. în plus. Lady Nore jurase să i se supună. Suren avea puterea să îşi comande mama. Un singur cuvânt din partea ei ar fi putut să pună capăt conflictului înainte de a începe.

Gândul că trebuia să o caute pe Wren l-a inundat cu o emoţie pe care nu voia să o cerceteze cu prea mare atenţie, oricât de beat şi de supărat ar fi fost deja. Putea în schimb să plă- nuiască cum avea să folosească pasajul secret din camera surorii lui ca să se furişeze afară după ce aceasta adormea şi cum avea să-l interogheze pe Hyacinthe în timp ce Tieman le pregătea lucrurile pentru drum. Cum avea să meargă la Piaţa Mandragora ca să afle mai multe informaţii despre această inimă străveche de la Mama Măduvă, care ştia aproape tot despre tot.

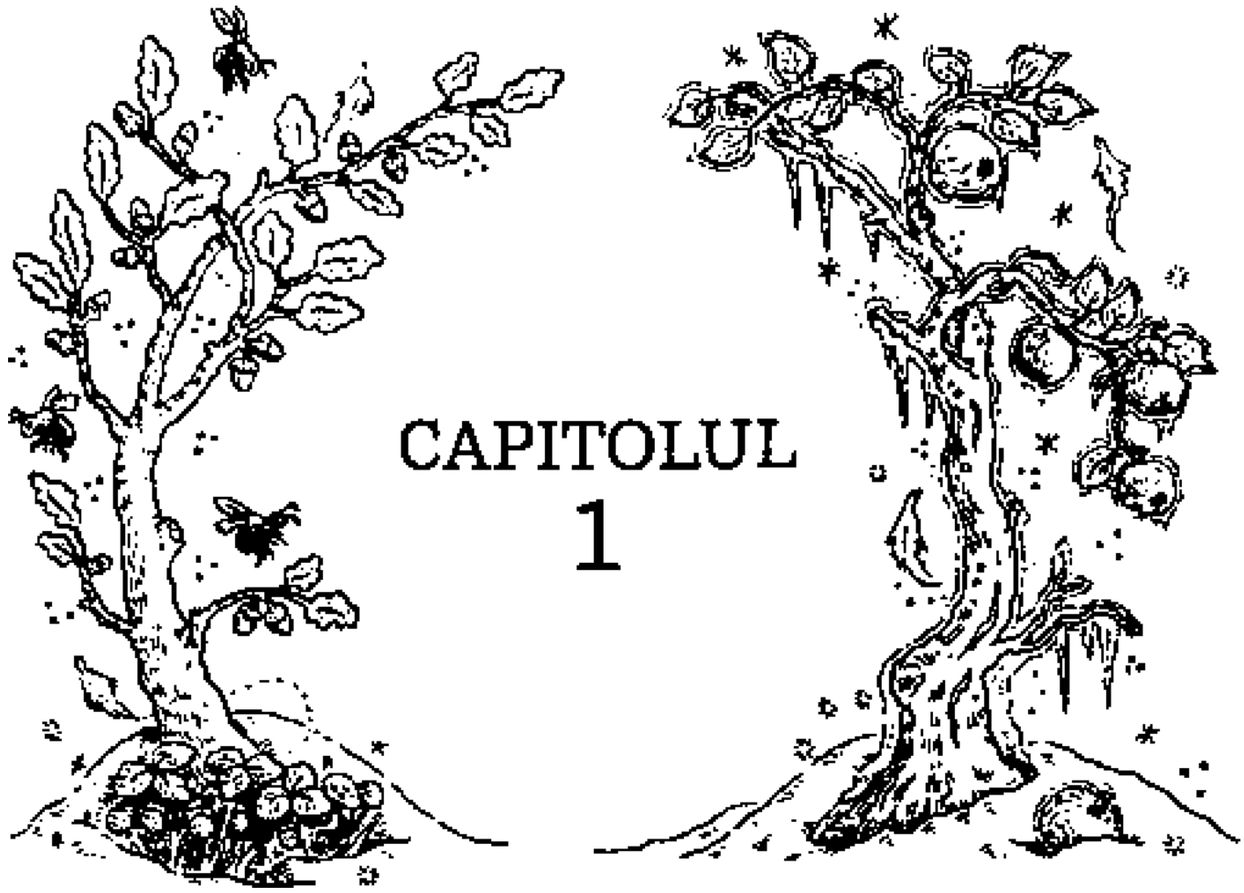
Conspiraţia trebuia să mai aştepte. Oricum nu puteau acţiona fără să aibă la îndemână un candidat la tron.

•

Oak avea să-l salveze pe tatăl lor. Poate că nu putea să rezolve problemele familiei, dar putea să încerce să compenseze pentru ceea ce îi costase deja. Putea încerca să fie la înălţimea lor. Dacă pleca în misiune, dacă reuşea să o convingă pe Wren, dacă aveau sorţi de izbândă, atunci Madoc avea să trăiască şi Jude nu mai trebuia să se confrunte cu o

nouă alegere imposibilă.

Cu toţii i-ar fi interzis să plece, desigur. Dar înainte ca ei să aibă această şansă, Oak era deja dus.

CAPITOLUL 1

Răceala închisorii îi macină oasele lui Oak, mirosul greu al fierului îi sfâşie gâtul Căpăstrul i se înfige în obraji» amintindu-i că este mai constrâns la supunere decât ¿Iacă ar fi. legat în lanţuri însă» mai rău decât orice» este groaza a ce se va întâmpla mai departe – o groază atât de adâncă, încât îşi doreşte *să se întâmple* odată, ca să nu o mai simtă.

în dimineaţa de după întemniţarea lui în Citadela Acului de Gheaţă de la vechea Curte a Dinţilor» un servitor i-a adus o pătură căptuşită cu blană de iepure. O dovadă de bunătate pe care nu ştia cum s-o interpreteze. Indiferent de cât de tare şi-o strânge în jurul lui însă, arareori nu îi este frig.

Primeşte mâncare de două ori pe zi. Apă mai des, cu o pojghiţă de gheaţă deasupra. Supa este destul de fierbinte cât să-l ajute să se simtă bine vreo oră. Cu fiecare zi care se scurge, Oak se teme tot mai tare că în loc ca pedepsirea lui să fi fost amânată doar, ca o bucăţică delicioasă pe care o păstrezi într-un colţ al

farfuriei pentru a o savura la urmă, a fost pur şi simplu uitat.

OdatĂ i s-a părut că recunoaşte umbra lui Wren, cercetări’ du-l de la depărtare. A strigat-o, dar ea nu i-a răspuns. Poate că nici nu fusese ea. Fierul îi îngreuna mintea. Poate că i se păruse doar că vede ceea ce-şi dorea cu disperare să vadă.

Wren nu vorbise cu el din ziua în care-l trimisese în acest loc. Nici măcar pentru a se folosi de căpăstru ca să-l comande. Nici măcar ca să se împăuneze.

Uneori urla în întuneric, doar pentru a-şi reaminti că poate.

Dar temniţa era construită ca să înghită urlete. Nimeni nu a venit.

Azi ţipă până răguşeşte şi apoi se prăvăleşte lângă perete. Şi-ar dori să-şi poată spune o poveste, dar nu se poate minţi că este un prinţ curajos care suferă o încercare în misiunea lui curajoasă şi nici iubitul din basme, plin de pasiune, în rolul căruia a jucat de atâtea ori în trecut. Nici măcar fratele şi fiul loial care şi-a propus să fie atunci când a plecat din Elfhame.

Orice ar fi ei cu siguranţă nu este un erou.

Pe hol, se aud paşii grei ai unui membru al gărzii şi Oak sare pe copite. E unul dintre şoimi Straun. Prinţul l-a auzit plângându-se la poartă odată, fără să-şi dea seama că glasul lui răzbate până la Oak. Este ambiţios, plictisit de monotonia îndatoririlor de gardă şi dornic să-şi arate calităţile în faţa noii regine.

Wren, despre a cărei frumuseţe Straun cântă adesea.

Oak îl urăşte pe StrauxL

—Tu, cel de colo! strigă şoimul, apropiindu-se.

Potoleşte-te înainte să te potolesc eu.

Ahr înţelege Oak. E atât de plictisit încât vrea să provoace ceva.

— încerc doar să creez atmosfera potrivită în această temniţă, spune Oak. La ce bun un astfel de loc fără urlete de groază?

— Fiu de trădător, ai o părere foarte bună despre tine, dar habar nu ai ce înseamnă groaza! îi aruncă Straun, lovind cu călcâiul ghetei în barele de fier, făcându-le să zăngănească, Curând, însăl Curând vei afla. Ar trebui să-ţi păstrezi strigătele,

Fiu *de trădător.* Interesant. Aşadar nu era doar plictisit, ci şi plin de resentimente faţă de Madoc.

Oak se apropie de gratii atât de mult, încât simte fierbinţeala fierului

—Asta înseamnă că Wren are de gând să mă pedepsească? Straun pufăie,

— Regina noastră are lucruri mai importante de făcut decât să se ocupe de tine, A plecat în Pădurea de Piatră, ca să-i trezească pe regii-troL

Oak se holbează la el, înmărmurit.

Şoimul rânjeşte.

— Nu-ţi face griji însă. Cotoroanţa-furtunii e încă aici Poate că *ea* va trimite după tine. Pedepsele ei sunt legendare.

Cu aceste cuvinte, garda se întoarce spre poartă.

Trebuie sd *evadezi.* Gândul îl loveşte pe Oak în plin. Trebuie *să găseşti o caleî*

Nu e uşor. Barele din fier ard, încuietoarea este greu de deschis, deşi Oak tot a încercat o dată, folosindu-se de o furculiţă. Tot ce a reuşit a fost să rupă unul dintre dinţi, astfel încât de atunci toată mâncarea a fost însoţită numai de linguri

Nu e uşor să evadeze. Şi, în plus, în ciuda a tot, poate că Wren avea să-l viziteze.

Oak se trezeşte pe podeaua din piatră a celulei cu capul zbâr- nâind şi respiraţia înceţoşând aerul din jur. Clipeşte confuz, încă pe jumătate cufundat în vise. I se întâmplă rar să poată dormi profund cu atât de mult fier în jur, dar în noaptea aceasta nu din cauza asta s-a trezit.

Un val uriaş de magie se revarsă asupra Citadelei, curgând de undeva din sud şi lovind cu o putere de netăgăduit. Pământul se zgâlţâie. de parcă ceva masiv ar păşi pe el.

îşi dă seama atunci că Pădurea de Piatră este la sud de Citadelă. Zguduitura nu este provocată de ceva care se mişcă deasupra pământului, ci de ceva smuls din el. *Wren a făcut-o!* I-a eliberat pe regii-trol din robia lor de sub pământ.

A rupt un blestem antic, unul atât de vechi că lui Oak i se părea întreţesut în însăşi alcătuirea lumii, la fel de implacabil ca marea şi cerul.

Aproape că aude cum crapă pietrele care i-au înlănţuit pe uriaşi. Fisurile care se întind ca pânza de păianjen din două direcţii deodată, pornind din ambii bolovani. Valuri de forţă magică se răspândesc din cele două centre îngemănate, atât de intense încât copacii din preajmă s-ar putea despica pe din două, iar fructele albastre s-ar împrăştia pe zăpadă.

Aproape că-i vede pe cei doi regi-trol din vechime, ridicân- du-se din pământ şi întinzându-se pentru întâia oară după secole întregi. înalţi ca nişte uriaşi, scuturându-se de tot ceea ce a crescut pe ei în somnul lor. Ţărână şi iarbă, puieţi de copaci şi pietre – ar cădea toate în ploaie de pe umerii lor.

Wren o făcuse.

Şi de vreme ce înfăptuise ceva ce ar fi trebuit să

fie imposibil, prinţul nu avea idee ce urma să facă de acum încolo.

De vreme ce e puţin probabil că ar putea să adoarmă din nou, Oak trece prin exerciţiile pe care le-a învăţat de la Stafie cu mult timp în urmă, astfel încât să poată exersa cât s-a aflat în lumea muritorilor,

Imaginează-ţi că ai o *armă.* Se aflau în cel de-al doilea apartament al lui Vivi şi stăteau pe balconul mic, din metal, înăuntru, Taryn şi Vivi se agitau în jurul lui Leander, care învăţa să meargă de-a buşilea. Stafia îi pusese întrebări despre antrenamentul lui şi nu se arătase impresionat de scuzele lui Oak: cum că avea unsprezece ani, trebuia să meargă la şcoală şi nu putea să fluture o spadă în grădina comună, fără ca vecinii să se îngrijoreze.

Ei, haldei a râs Oak, gândindu-se că spionul glumeşte cu el.

Din aer. Stafia a creat iluzia unei săbii cu mânerul decorat cu iederă. Farmecele lui erau atât de bune, încât Oak a trebuit s-o privească îndeaproape ca să se convingă că nu era reală. E rândul *tău, prinţidei*

Lui Oak chiar îi plăcuse să-şi facă propria spadă. Era uriaşă, neagră şi avea un mâner roşu-aprins, acoperit cu chipuri demonice. Semăna cu sabia unui personaj din desenele pe care le urmărea şi se simţea foarte şmecher ţinând-o în mână.

Când i-a văzut spada. Stafia a zâmbit, dar nu a râs. A început în schimb să treacă printr-un set de exerciţii, grăbin- du-l pe Oak să-l urmeze. I-a spus prinţului să nu-i mai zică pe numele de spion, ci să-i spună Garrett, de vreme ce erau prieteni

Păţi să fad asta, i-a spus Stafia – adică Garrett,

atunci când nu *ai nimic altceva.*

Nimic altceva cu cure să *exerseze,* a vrut probabil să spună. Deşi, în această clipă, Oak nu are nimic, punct.

Exerciţiul l-a încălzit destul cât să se simtă aproape confortabil când şi-a înfăşurat pătura în jurul umerilor.

Prinţul era prizonier de trei săptămâni, potrivit socotelii pe care o ţinea în praful de sub singura bancă dinăuntru. Destul cât să zăbovească cu gândul asupra fiecărei greşeli în parte din cele câte făcuse în misiunea lui blestemată. Destul cât să se gândească de o mie de ori la ce ar fi trebuit să facă în mlaştini, după ce Vrăjitoarea-Ciulin s-a întors spre el şi i-a spus cu glas răguşit: *Nu ai ştiut, prinţul vulpilor, ce aveai deja? Ce glumă bună: să cauţi inima lui Mellith, când ea păşeşte alături de tine.*

Amintirea îl face pe Oak să se ridice şi să păşească, copitele ţăcănindu-i pe piatra neagră. Ar fi trebuit să-i spună adevărul. Ar fi trebuit să-i spună şi să înfrunte consecinţele.

În schimb, s-a convins pe sine însuşi că păstrând secretul originii ei o proteja, însă cât de adevărat era asta? Poate că mai adevărat e că o manipulase, aşa cum manipula toate persoanele din viaţa lui? La asta e el bun, până la urmă: trucuri, jocuri, prefăcătorie.

Familia lui este probabil îngrozită în clipa asta. Are încredere că Tieman îl va duce pe Madoc în siguranţă în Elfhame, indiferent de ce vrea gluga-roşie. Dar Jude va fi furioasă pe Tieman pentru că l-a lăsat pe Oak în urmă şi încă şi mai furioasă pe Madoc, dacă îşi va da seama cât de mult din tot ceea ce se întâmplase era din vina lui.

Poate Cardan va fi uşurat că a scăpat de Oak, dar asta n-o va împiedica pe Jude să vină cu un plan ca să-l salveze. Jude mai fusese neîndurătoare când a

trebuit să-l apere pe Oak în trecut, dar acum, pentru întâia oară, se teme pentru ea. Wren e periculoasă. Nu e o persoană căreia să-i stai în cale. Niciuna dintre ele nu este.

Oak îşi aminteşte de dinţii ascuţiţi ai lui Wren înfigân- du-i-se în umăr. Neîndemânarea agitată a sărutului ei, strălucirea ochilor umezi şi felul în care i-a înşelat el încrederea cu greu câştigată. Vede cu ochii minţii, iar şi iar, trădarea întipărită pe chipul ei când înţelege ce secret teribil i-a ascuns.

Nu contează dacă merifi să te *afli* în *temniţa ei,* îşi zice* Tot *trebuie să evadezi!*

Oak stă în întuneric şi ascultă gărzile care joacă zaruri Au desfăcut o carafă plină cu un rachiu de ienupăr foarte tare pentru a sărbători reuşita lui Wren. Straun este cel mai zgomotos şi cel mai beat dintre toţi soldaţii, precum şi cel care pierde cele mai multe monede*

Prinţul aţipeşte şi se trezeşte la zgomotul unor paşi moi Se saltă pe copite şi se apropie cât de mult poate de barele din fier.

O fată-huldufolk îşi face apariţia cu o tavă în mână, coada şfichiuindu-i în urmă*

Dezamăgirea îi cască un gol în stomac*

— Femwaif, spune Oak şi ochii femeii îi găsesc pe ai lui

Poate citi reticenţa în ei

— îţi aduci aminte numele meu! spune ea. de parcă ar fi vorba de un soi de truc.

De parcă prinţii ar avea memoria unei musculiţe.

— Bineînţeles, îi zâmbeşte Oak şi într-o clipă umerii fetei coboară, în timp ce se relaxează în mod vizibil.

Mai înainte nu ar fi observat această reacţie. Până la urmă, asta se aşteaptă de la zâmbete! să îi liniştească pe alţii Doar că poate nu în măsura în care o făceau zâmbetele lui

Poate că nu te poţi controla Poate că o faci fără să-ţi dai seama. Asta îi spusese Wren când a pretins că nu foloseşte farmecul gurii-mieroase, darul lui de gancanagh. Urmase regulile primite de la Oriana. Ştia, desigur, ce să spună ca cineva să-I placă, dar îşi zicea că nu era acelaşi lucru cu a se lăsa pradă magiei, nu era ca şi cum ar fi fermecat pe cineva.

Dar, stând în întuneric, se gândise mai bine. Dacă

puterea aceasta emana din el, ca o miasmă? Ca o otravă? Poate că nu i-a sedus pe conspiratori pentru că era isteţ şi sociabil, ci pentru că a folosit o putere împotriva căreia aceştia

nu puteau lupta. Dacă era o persoană mult mai rea decât îşi închipuise?

Şi, parcă pentru a demonstra asta, profită acum de avantajul lut magic sau nu, îi zâmbeşte mai larg lui Femwaif.

— Eşti o companie mult mai plăcută decât garda care mi-a adus mâncarea ieri, îi spune cu toată sinceritatea, gândin- du-se la trolul care nici măcar nu-l privise în ochi şi cared vărsase jumătate din apă şi rânjise la el, arătându-şi dinţii sparţL

— Nu ştiu dacă e un compliment, pufneşte Femwaif.

Nu era,

— Să îţi spun atunci că ai părul ca aurul tors şi ochii ca safirele?

Fata chicoteşte şi Oak vede că e îmbujorată când scoate holurile goale prin fanta din capătul celulei, înlocuindu-le cu tava adusă.

—Ar fi bine să nu,

— Pot mai mult de atât, spune Oak, Şi poate că tu mi-ai putea împărtăşi nişte bârfe, ca să mai alung din monotonia rece a zilelor.

— Eşti tare caraghios, înălţimea Ta! răspunde ea după o vreme, muşcându-şi uşor buza de jos.

Privirea lui Oak rătăceşte spre buzunarele rochiei, în căutarea cheilor Fata se înroşeşte şi mai tare.

— Sunt, recunoaşte prinţul. într-atât încât m-am băgat în acest bucluc. Mă întreb dacă i-ai putea transmite un mesaj lui Wr... noii tale regine?

Fata îşi fereşte privirea.

— Nu îndrăznesc, spune ea şi Oak înţelege că nu trebuie să insiste.

îşi aduce aminte de avertismentul pe care l-a primit din partea Orianei când era copii *O putere precum cea pe care o* ai iu *este periculoasă,* i-a spus.

Pofi şti ce-şi *doresc cel mai mult* sd audd ceilalţi Dacd ie sptti aceste lucruri, el nu doar că îşi vor dori să te *asculte, ci vor ajunge chiar să te dorească mai mult decât orice pe lume. Iubirea pe care o trezeşte unguncanagh,,. ii poate face pe* unii sd tânjească de dorinţă. A iţii *vor vrea să-l sfâşie* fn bucăţi *pe gancanagh, aşţfel încât să se asigure că nimeni altcineva n-o poate avea.*

Oak a făcut o greşeală când a mers la şcoală în lumea muritorilor. Se simţea singur acolo, iar după ce şi-a făcut un prieten, a vrut să-l păstreze. Şi ştia exact cum să procedeze. Era simplu: trebuia doar să spună cuvintele potrivite. îşi aduce aminte de gustul puterii pe vârful limbii, cum îi punea în gură cuvinte pe care nici măcar nu le înţelegea. Fotbal şi *Minecraft,* laude pentru desenele băiatului Nu erau minciuni dar nu erau nici pe departe adevărul S-au distrat împreună: alergau de colo-colo pe terenul de joacă, uzi până la piele de sudoare, sau stăteau în subsolul băiatului, vrăjiţi de jocurile video. S-au distrat până când Oak a aflat că atunci când erau despărţiţi, chiar şi pentru câteva ore, băiatul nu mai vorbea. Nu mânca. Stătea doar şi îl aştepta pe Oak să se întoarcă.

Cu amintirea aceasta în minte, prinţul continuă ezitant, forţând un zâmbet care speră că arată real

— Vezi tu, aş vrea să mă asigur că regina ta ştie că aştept să-i împlinesc dorinţele. îmi poate da orice poruncă şi sper că tocmai asta o va îndemna să vină aici

— Nu vrei să fii salvat? zâmbeşte Femwaif.

Acum ea este cea care îl tachinează.

— Să o informez pe stăpâna mea că eşti atât de blând încât îţi poate da drumul?

— Spune-i.., începe Oak, străduindu-se să-şi

mascheze uluirea la auzul veştii că Wren s-a întors la Citadelă. Spune-i că mă veştejesc în tot acest întuneric.

Femwaif râde, iar ochii îi strălucesc de parcă Oak ar fi fost un personaj romantic dintr-un basm.

— Ea mi-a cerut să vin azi, îi mărturiseşte şoptit fata- huldufolk.

Asta îi dă speranţă. Este primul lucru încurajator pe care l-a auzit în ultima vreme.

— Atunci mi-aş dori din tot sufletul ca raportul pe care i-l vei da despre mine să fie unul favorabil, spune prinţul şi face o plecăciune.

Fata pleacă încă îmbujorată de plăcere, păşind delicat. Oak îi poate vedea coada legănându-se pe sub faldurile fustei.

O urmăreşte îndepărtându-se şi apoi se apleacă şi îşi inspectează tava: o plăcintă cu ciuperci, un borcănel cu gem, un ceainic plin aburind, o ceaşcă şi un pahar cu apă din zăpadă topită. Mâncare mai bună decât de obicei. Şi cu toate acestea, Oak simte că nu are poftă de ea.

Singurul lucru la care se poate gândi este Wren, de care are toate motivele să se teamă şi pe care o doreşte oricum. Wren, care s-ar putea să fie duşmanul lui şi un adevărat pericol pentru toţi cei pe care el îi iubeşte.

Oak izbeşte cu copita în peretele de piatră al cuştii în care este închis. Apoi se duce să îşi toarne un pahar cu ceai din ace de pin, înainte să se răcească. Căldura cănii pe care o ţine în mână îi dezmorţeşte degetele suficient încât, dacă ar mai avea furculiţă, ar încerca din nou să spargă încuietoarea.

în acea noapte se trezeşte cu ochii la un şarpe care se târăşte în jos pe perete, cu trupul lui negru sclipind de pietre scumpe. Limba despicată de culoarea smaraldului şfichiuieşte prin aer la intervale regulate, ca un metronom.

îl sperie atât de tare, încât se retrage până când se lipeşte cu spatele de zăbrele şi fierul îi arde umerii. A mai văzut

creaturi de felul şarpelui, făurite de fierarii măieştri din Tărâmul Zânelor. Creaturi de preţ şi periculoase.

în minte îi încolţeşte gândul paranoic că otrava ar putea fi cea mai simplă cale prin care s-ar rezolva problema ridicată de faptul că este ţinut prizonier de un duşman al Regatului Elfhame. Dacă ar fi mort, n-ar mai trebui plătită ni ci o recompensă.

Nu crede că sora lui ar permite aşa ceva, dar există persoane care ar putea risca să îl otrăvească fără ştirea ei. Grima Mog, noul general, ar şti exact unde să-l găsească, pentru că ea însăşi a servit la Curtea Dinţilor Poate că Grima Mog este nerăbdătoare să înceapă războiul. Şi, desigur, ea îi dă socoteală lui Cardan în aceeaşi măsură în care îi este supusă lui Jude*

Ca să nu se mai gândească la faptul că a existat mereu *posibilitatea* ca înaltul Rege să o convingă pe Jude că Oak reprezintă un pericol pentru amândoi.

— Salut, îi şopteşte el precaut şarpelui

Şarpele cască lung, cât să-şi arate colţii de argint. Vertebrele trupului i se pun în mişcare şi din gât îi iese un inel, care zornăie pe podea. Oak se apleacă şi îl ridică, E un inel de aur, cu o piatră de un albastru intens, zgâriată de cât a fost purtată. Este inelul lui, un cadou primit de la mama sa atunci când împlinise treisprezece ani şi lăsat în urmă, pe noptieră, pentru că nu-i mai încăpea pe deget Dovada că această creatură venea din Elfhame. Dovada că putea avea încredere în el.

— Prinssse, îi vorbeşte. în trei sssile, trebuie sssă fii pregătit sssă fii sssalvat

— Salvat?

Nu venise să-l otrăvească, aşadar.

Şarpele se uită fix la el. cu ochii lui reci şi strălucitori.

Oak a sperat nopţi la rând că va veni cineva după el. Chiar dacă ar fi vrut să fie Wren cea care îl salvează, de multe ori

şi-a imaginat că Bomba va face o gaură în zid şi-l va scoate de acolo.

Iar acum, că salvarea lui chiar e o posibilitate, e surprins de ceea ce simte.

— Lasă-mi mai mult timp, spune el, chiar dacă e ridicol să negocieze cu un şarpe din metal şi încă şi mai ridicol să-şi negocieze propria întemniţare, doar pentru şansa de a vorbi cu cineva care refuza să-l vadă. Poate două săptămâni în plus. O lună.

Dacă ar putea *vorbi* cu Wren, ar putea să-i explice. Poate că nu l-ar ierta, dar măcar să vadă că nu-i e duşman. Chiar şi să o convingă că nu avea de ce să fie duşmana Regatului Elfhame, ar fi ceva.

— Trei sssile, repetă şarpele.

Vraja este fie prea simplă ca să-i poată decoda protestele, fie i s-a spus să le ignore.

— Sssă fii pregătit.

Oak îşi strecoară inelul pe degetul mic, privind cum şarpele se târăşte în susul peretelui. La jumătatea drumului spre tavan, lui Oak îi trece prin minte că doar pentru că nu a fost trimis să-l otrăvească pe el, nu înseamnă că nu a fost trimis să otrăvească pe *cineva.*

Sare pe bancă şi se întinde după şarpe, apucându-l de vârful cozii. Trage şi şarpele se desprinde de perete, căzând pe el şi încolăcindu-i-se în jurul braţului.

— Prinssse! şuieră.

Oak bagă de seamă găurile mici din colţii lui argintii.

Cum şarpele nu-l atacă, prinţul şi-l desprinde cu grijă de braţ. Apoi, apucându-l ferm de coadă, îl izbeşte de banca din piatră. Aude pârâitul

mecanismelor lui delicate. Din el zboară o piatră preţioasă. Şi o piesă din metal. îl izbeşte din nou de bancă.

Se aude un şuierat ca acela al unui ibric pentru ceai şi

inelele şarpelui se zbat* Oak îl mai izbeşte de două ori, până când se strică de tot şi trupul nu se mai mişcă.

Oak se simte uşurat şi în acelaşi timp îngrozitor Poate că nu era mai viu decât un cal de răchită, dar vorbise. Păruse viu.

Prinţul se prăbuşeşte la podea. înăuntrul creaturii de metal se află o fiolă de sticlă, acum spartă. Lichidul dinăuntru este roşu ca sângele şi coagulat Ciuperca-cuc. Singura otravă care nu bar fi afectat. O dovadă binevenită care-i arăta că sora lui nu încerca să-l omoare. Poate că nici Cardan.

Şarpele zace inert în mâinile lui fără magie. Cutremurat. Oak se gândeşte ce ar fi putut să se întâmple dacă creatura ar fi fost trimisă să o viziteze pe Wren *înaintea* lut Sau dacă mi n tea lui îngreunată de fier l-ar fi făcut să-şi dea seama de pericol prea târziu.

Trei zile*

Nu poate să mai amâne momentul. Să găsească scuze. Să comploteze. Trebuie să acţioneze rapid.

Oak aşteaptă schimbarea gărzilor. De cum aude vocea lui Straun, bate în zăbrele până când îşi face apariţia soldatul. Ii ia ceva timp, dar i-ar lua şi mai mult dacă nu ar fi într-o dispoziţie atât de proastă după o noapte întreagă de băutură, în care a pierdut bani la zaruri,

— Nu ţi-am zis să-ţi ţii gura? urlă şoimul

— Mă vei scoate din această celulă, îi spune Oak*

Straun se opreşte în loc, apoi rânjeşte, dar se simte o undă de îngrijorare.

— Ţi-ai pierdut minţile, prinţişorule?

Oak îşi întinde mâna, în palma lui zgâriată zace un morman de pietre preţioase. Şi-a petrecut aproape toată noaptea

desprinzându-le din trupul şarpelui. Fiecare în parte valorează de zece ori mai mult decât a pierdut Straun la pariuri.

Şoimul pufneşte dezgustat, dar nu-şi poate ascunde interesul.

— Vrei să mă cumperi?

— Ar funcţiona? întreabă Oak, păşind spre capătul celulei.

Prinţul nu e sigur dacă ceea ce-l împinge de la spate este sau nu magie. Aproape împotriva voinţei sale, Straun se trage mai aproape. Bun. Oak simte mirosul puternic al rachiului de ienupăr în respiraţia lui. Poate că încă este puţin ameţit. Cu atât mai bine.

Oak îşi întinde parţial mâna dreaptă printre barele celulei, ridicând-o astfel încât flacăra blândă a torţei să se reflecte pe faţetele nestematelor. îşi strecoară şi cealaltă mână printre zăbrele, mai jos.

Straun îl loveşte cu putere peste braţ. Pielea prinţului atinge bara de fier, care-l arde. Oak urlă şi pietrele preţioase se împrăştie, majoritatea risipindu-se pe coridorul dintre celule.

— Nu te-ai gândit că sunt mai deştept decât tine, nu-i aşa? râde Straun şi începe să adune nestematele, fără să-i fi promis ceva lui Oak.

— Nu, recunoaşte prinţul.

Straun scuipă pe podea, în faţa cuştii.

— Nu există pe lumea asta destule nestemate şi aur ca să te salveze. Dacă a mea regină a iernii vrea să putrezeşti aici, atunci vei putrezi.

— A *ta* regină a iernii? repetă Oak, neputând să se abţină.

Şoimul pare uşor ruşinat şi îi întoarce spatele prinţului, ca să revină la locul lui. E tânăr, îşi dă seama Oak. Mai mare decât el, dar nu cu mult. Mai tânăr decât Hyacinthe. N-ar trebui să-l mire că Wren

i-a făcut o impresie atât de puternică.

Nu ar trebui să-l deranjeze, n-ar trebui să-l umple de o gelozie feroce.

Lucrul la care ar trebui să se concentreze este cheia pe care o are în mâna stângă. Cea pe care a apucat-o de pe inelul de la cureaua lui Straun, când şoimul l-a plesnit peste braţ. Straun care, din fericire, fusese exact atât de deştept pe cât sperase Oak că este.

Cheia se potriveşte la fix în încuietoarea de la celulă. Se întoarce atât de lin încât pare unsă.

Nu că Straun s-ar mai întoarce să-l verifice, oricât de tare ar izbi în zăbrele! Şoimul e plin de el acum, cu siguranţă. Ei bine, n-are decât!

Prinţul pune mâna pe o bucată de pânză pe care şi-a rupt-o din cămaşă. iar mai apoi a înmuiat-o în lichidul otrăvit pe care l-a mai putut recupera de la şarpe. O porneşte apoi pe hol, cu respiraţia aburind aerul rece.

Stafia l-a învăţat cum să se mişte silenţios, dar Oak nu a fost niciodată prea bun la asta. Dă vina pe copitele lui, prea dure şi prea grele. Ţăcănesc în cele mai nepotrivite momente. Dai prinţul se străduieşte, tâiându-le pe podea ca să facă zgomot cât mai puţin.

straun i se vaită unui alt soldat că ceilalţi trişează şi bombăne că nu va mai juca zaruri Oak aşteaptă până când unul dintre ei pleacă după d-ale gurii şi ascultă atent cum i se îndepărtează paşii

După ce se asigură că a mai rămas doar un soldat, încearcă poarta. Nici măcar nu e încuiată. îşi zice că nici n-ar avea de ce să fie, de vreme ce înăuntru e doar un prizonier şi acesta poartă hainul care îl face supus.

Oak se mişcă rapid: îl apucă pe Straun din spate şi îi acoperă nasul şi gura cu pânza. Şoimul se zbate,

dar otrava din ciuperca-cuc inhalată îi încetineşte mişcările. Oak îl ţine lipit de podea până când îşi pierde cunoştinţa.

Nu i-a mai rămas decât să aranjeze trupul în aşa fel încât, atunci când se va întoarce, celălalt gardian să creadă că Straun a aţipit. Lui Oak îi vine greu să-i lase sabia prinsă la şold, dar absenţa ei l-ar trăda cu siguranţă. Pune însă mâna pe pelerina pe care a descoperit-o atârnată într-un cârlig, lângă uşă.

CAPITOLUL 2

Oak o ia pe scări în sus, cu grijă acum.

Are sentimentul suprarealist că se află într-un joc video. A jucat destul de multe pe canapeaua lui Vivt S-a strecurat prin încăperi pixelate, care semănau mai degrabă cu fortăreaţa lui Madoc, în care crescuse, decât cu vreunul dintre locurile prin care trecuse în lumea muritorilor. Se rezema de umărul lui Heather, cu telecomanda în mână. Ucidea oameni Ascundea cadavrele.

E un joc stupid, urât şi violent, i-a spus Vivi Viaţa nu e a$a. Dar Jude, care era în vizită, a ridicat din sprâncene şi nu a zis nimic.

Oak îşi aduce aminte cum a urmat-o pe Wren pe acele holuri de gheaţă. Ucigând oameni Ascunzând cadavrele.

Acum sunt mai mulţi invitaţi în Citadelă decât erau

pe atunci; în mod ironic, asta îl ajută să treacă neobservat.

Sunt atât de multe chipuri noi: Făpturi învecinate care vin să o descopere pe noua regină şi să-i intre în graţii. Nisseri bine îmbrăcaţi şi curteni huldufâlk se strâng ciorchine şi fac schimb de bârfe. Trolii se măsoară unii pe alţii din cap până în picioare şi câteva silfe dau roată pe margine , fără îndoială strângând informaţii despre noua conducere, pe care să le ducă înapoi la Curtea Mării de Jos.

Oak nu are cum să se amestece printre ei, cu hainele lui murdare şi zdrenţuite, cu baretele căpăstrului lui Grimsen care i se înfig în obraji Rămâne ascuns în umbră, cu gluga de la pelerină ridicată, mişcându-se încet şi cu băgare de seamă.

După ce a crescut cu servitori în casa tatălui său din Tărâmul Zânelor, iar mai apoi fără ei, când a trecut în lumea muritorilor, prinţul ştie de ce e nevoie pentru a asigura bunul- mers al unui castel ca acesta. Copil fiind, era obişnuit ca lucrurile lui murdare să dispară de pe podea şi să se întoarcă în dulap, curate şi gata aranjate. Dar după ce a cărat alături de Heather şi de Vivi sacoşe cu haine murdare până în subsolul blocului m care locuiau şi a introdus într-o maşină monede, detergent şi balsam, şi-a dat seama că cineva trebuie să fi făcut toate aceste lucruri în locul lui şi în Tărâmul Zânelor.

Şi cineva face asta aici, în Citadelă – cineva spală lenjerii şi uniforme Oak se îndreaptă spre bucătării, zicându-şi că flăcările cuptoarelor sunt probabil folosite pentru a încălzi căzile cu apă de care este nevoie pentru curăţarea rufelor Focul adevărat ar fi mai uşor să fie conţinut în subsolul de piatră şi la primul etaj al Citadelei.

Oak îşi ţine capul plecat, deşi servitorii abia dacă-i aruncă o privire. Aleargă grăbiţi pe holuri. Prinţul este convins că personalul este prea redus pentru

castel.

Abia după douăzeci de minute de furişat, umiditatea din aer şi mirosul de săpun îi arată unde se află spălătoria. Deschide uşa cu grijă şi este uşurat să descopere că în clipa de faţă niciunul dintre servitori nu se ocupă de spălat. Trei căzi cu apă aburindă se odihnesc pe podeaua din rocă neagră. în ele sunt puse la înmuiat lenjerii murdare de pat, feţe de masă şi uniforme. Deasupra capului său sunt întinse sfori cu rufe curate.

Oak îşi scoate veşmintele murdare şi le aruncă în apă, apoi se bagă şi el înăuntru.

Se simte puţin caraghios stând aşa, gol, în apă. Dacă ar fi prins, ar trebui fără îndoială să joace rolul prinţului prostuţ şi fără griji, care e atât de vanitos încât a trebuit să evadeze din închisoare pentru o baie. Ar fi o încoronare a tuturor momentelor jenante pe care le-a trăit

Apa înspumată este doar călduţă, dar lui îi pare delicios de fierbinte după ce a îndurat atât de mult frigul. Se înfîoară de plăcere şi membrele i se relaxează. Se afundă, îşi bagă capul în apă şi îşi freacă pielea cu unghiile până când se simte curat. Ar vrea să rămână acolo, să plutească în apa care începe încetul cu încetul să se răcească. Pentru o clipă îşi permite să facă exact asta. Se holbează la tavanul încăperii, făcut tot din piatră neagră, deşi la un nivel mai sus, pereţii, podelele şi tavanele sunt cu totul din gheaţă.

Iar Wren este acolo, undeva. Şi dacă ar putea să vorbească cu ea, chiar şi pentru o clipă numai..

Oak ştie că e ridicol, dar nu se poate abţine să simtă că se *înţeleg* unul pe altul, într-un fel care transcende acest moment, într-adevăr nu prea grozav, Wren va fi furioasă atunci când vor vorbi, desigur. Iar el îi merită furia.

Trebuie să-i spună că regretă ceea ce a făcut. Nu e sigur ce se va întâmpla după asta.

Nici nu ştie ce spune despre el speranţa pe care o găseşte în faptul că Wren l-a pds*trat.* E adevărat, nu multă lume ar considera întemniţarea un gest romantic, dar el alege ca cel puţin să ia în considerare posibilitatea ca ea să-l fi lăsat în temniţă pentru că doreşte ceva mai mult de la el.

Ceva mai mult decât, să zicem, să-l jupoaie şi să-i lase cadavrul descompus să fie ciugulit de corbi

Cu acest gând în minte, Oak iese din cadă împroşcând cu apă în jur.

Printre uniformele puse la uscat găseşte una care pare că ar putea să-i vină – cu siguranţă mai bine decât cea pătată de sânge, pe care a folosit-o ca să intre în palat cu mai multe săptămâni în urmă, Este umedă, dar nu într-atât cât să atragă atenţia, şi puţin cam strâmtă în dreptul pieptului Chiar şi aşa, îmbrăcat astfel şi cu gluga de la pelerină trasă ca să-i ascundă faţa, ar putea să iasă pe poarta Citadelei, ca şi cum ar merge să patruleze.

I-ar fi învăţătură de minte lui Wren pentru că nu a venit să-l vadă, nici măcar ca să folosească magia căpăstrului pentru a-i cere să stea pe loc,

Oak nu e prea sigur cât de departe va putea să ajungă prin zăpadă» dar are încă trei dintre pietrele preţioase de la şarpe. Poate ar putea să mituiască pe cineva să-l ia în trăsură. Şi dacă nu ar fi dispus să rişte aşa ceva, şi-ar putea găsi chiar propriul cal la grajduri, de vreme ce Hyacinthe este cel care a furat-o pe Crăiţa-Libelulă, iar Hyacinthe este acum secundul lui Wren.

Oricum, ar fi liber. Liber, şi nu ax mai avea nevoie de salvare. Liber să încerce să o convingă pe sora lui să renunţe la planul sângeros pe care l-ar pune la

cale împotriva Citadelei Liber să se întoarcă acasă şi să se prefacă din nou fluşturatic» să împartă patul cu oricine ar bănui că plănuieşte un complot împotriva coroanei, liber să redevină moştenitorul care nu-şi doreşte să moştenească.

Şi să nu o mai vadă niciodată pe Wren.

Desigur» este cu putinţă să nu ajungă la timp la Jude» astfel încât sora lui să afle că este liber şi să oprească planurile pe care le-a pus în mişcare. Să oprească crimele pe care forţele ei sunt dispuse să le comită pentru el. Ar mai rămâne apoi, desigur, problema răzbunării lui Wren.

Nu că ar şti cum să o oprească pe vreuna dintre ele rămânând aici Nu este prea sigur că există cineva care să o poată opri pe Jude. Iar Wren are puterea anihilării. Poate să rupă blesteme şi să destrame vrăji aproape fără pic de efort. A sfâşiat-o pe Lady Nore ca pe o creatură din beţe şi i-a împrăştiat măruntaiele pe zăpadă.

Amintirea ar trebui să fie îndeajuns ca să-l facă pe prinţ să fugă din Citadelă cât îl ţin picioarele.

Oak îşi trage gluga peste faţă şi o ia spre sala cea mare. Dorinţa de a o întrezări pe Wren e mai mult o dorinţă nestăpânita decât o alegere.

Simte privirile curtenilor alunecând spre el – nu este ceva obişnuit să umbli cu gluga trasă peste faţă E atent să nu privească într-o direcţie anume şi îşi ţine umerii plecaţi, deşi instinctul îi cere să se uite în ochii lor. Dar este îmbrăcat ca un soldat, şi un soldat nu ar face asta.

£ mai greu să treacă pe lângă şoimi, ştiind că aceştia ar putea să-i vadă copitele şi să-şi pună întrebări Dar el nu este nici pe departe singurul cu copite din Tărâmul Zânelor, Iar toţi cei care ştiu că prinţul din Elfhame se află în Citadelă cred că este

întemniţat

Ceea ce nu înseamnă că nu este un nebun pentru că intră în sala tronului Când totul se va duce de râpă, nu va putea să dea vina decât pe el însuşi

Apoi o vede pe Wren şi dorul îl fulgeră ca o lovitură în măruntaie. Uită de pericol. Uită de planuri.

Undeva, în mulţime, un muzician ciupeşte coardele unei lăute. Oak aproape că nici n-o aude.

Regina Citadelei de Gheaţă stă pe tronul ei, îmbrăcată cu o rochie neagră, sobră, care-i dezveleşte umerii de un albas- tru-pal. Părul ei e o cascadă de azur – unele şuviţe de păr sunt prinse la spate, câteva împletite cu crenguţe negre. Pe cap poartă o coroană de gheaţă.

La Curtea Moliilor, Wren s-a crispat sub privirile curteni’ lor când a păşit la banchet la braţul lui, de parcă simplul fapt că aceştia îi observau prezenţa o ardea. Şi-a strâns tot corpul astfel că, mică cum era, păruse şi mai mică încă.

Acum îşi ţine umerii drepţi Are ţinuta cuiva pentru care nimeni din acea încăpere nu reprezintă o ameninţare – nici măcar Bogdana. Lui Oak îi apare în minte o versiune a ei mai mică. O fetiţă cu o coroană cusută în piele, cu încheieturile prinse în lanţuri care-i săpau în came, până la os. Fără urmă de teamă pe chip. Copila aceea era terifiantă, însă indiferent de felul în care arăta, era la rândul ei terifiată.

— A sosit delegaţia cotoroanţelor! se răsteşte Bogdana. Dă-mi rămăşiţele oaselor lui Mab şi puterile înapoi» ca să le fiu din nou conducătoare.

Cotoroanţa-furtunii stă dinaintea tronului, în locul jălbarului, dar nimic din atitudinea ei nu duce cu gândul la supunere. Poartă un văl lung şi negru, deşirat în unele părţi Degetele i se mişcă amplu în

timp ce vorbeşte, tăind aerul ca nişte cuţite.

în spatele ei se află două Făpturi. O femeie bătrână care are gheare ca de pasăre în loc de picioare (sau copite) şi un bărbat învăluit într-o pelerină. Doar mâna îi este la vedere şi aceasta este acoperită de ceea ce pare a fi o mănuşă aurită, cu solzi Sau poate că mâna lui însăşi este aurie şi acoperită cu solzi

Oak clipeşte. O cunoaşte pe femeia cu picioare ca ale unei păsări de pradă. Este Mama Măduvă, din Piaţa Mandragora, de pe Insula Insmire. Mama Măduvă, la care prinţul a mers la începutul călătoriei lui, căutând îndrumare. Ea l-a trimis la Vrăjitoarea-Ciulin, ca să afle mai multe despre inima lui Mellith. Acum, după atâtea săptămâni, încearcă să-şi aducă aminte dacă i-a spus ceva care să-l fi împins în calea Bogdanei.

Curtenii sunt strânşi în grupuri împrăştiate prin întreaga sală şi bârfesc, ceea ce face ca replica molatecă a lui Wren să fie greu de auzit. Oak păşeşte mai aproape, atingând-o din greşeală cu braţul pe o nisse. Fata se strâmbă iritată şi se trage la o parte.

— Nu am suferit destul? întreabă Bogdana.

— îmi vorbeşti mie despre suferinţă?

Expresia de pe chipul lui Wren nu are nici urmă de blândeţe sau timiditate. Este până în măduva oaselor regina nemiloasă a iernii.

Bogdana se încruntă, puţin neliniştită poate. Oak însuşi se simte uşor neliniştit.

— Odată ce le voi avea, măreţia mea va fi reîntregită – eu, cea care am fost cândva prima dintre cotoroanţe. La asta am renunţat ca să-ţi asigur viitorul.

— Nu viitorul *meu* l-ai asigurat.

Oak observă că obrajii lui Wren sunt supţi. E mai

slabă decât înainte, iar ochii îi strălucesc febril.

A fost bolnavă? A fost afectată de rana cu care s-a ales când a lovit-o săgeata?

— Ai inima lui Mellith? întreabă cu autoritate cotoroan- ţa-furtunii. Nu eşti tu ea, renăscută prin magia mea?

Wren nu-i răspunde imediat, lăsând clipa de tăcere să se prelungească. Oak se întreabă dacă Bogdana îşi dă seama că târgul pe care l-a făcut a distrus viaţa fiicei sale, cu mult înainte de moartea îngrozitoare a acesteia. Din câte a înţeles el din povestea Vrăjitorii-Ciulin, Mellith trebuie să se fi simţit *mizerabil* în rolul de moştenitoare a lui Mab. Şi de vreme ce Wren are cel puţin o parte din amintirile lui Mellith, pe lângă ale ei înseşi, are destule motive ca să o urască pe cotoroanţa-furtunii.

Bogdana e implicată într-un joc periculos.

— Am inima ei, da! spune Wren încetişor. Şi parte dintr-un blestem. Dar nu sunt un copil şi cu atât mai puţin copilul *tău.* Să nu-ţi închipui că mă poţi manipula cu atâta uşurinţă.

Cotoroanţa-furtunîi pufăie,

— Eşti o copilă încă.

Lui Wren îi tresare un muşchi în maxilar.

— Sunt regina ta!

De această dată Bogdana nu o mai contrazice.

— Ai nevoie de puterea mea, spune, în schimb. Şi ai nevoie de tovarăşii mei dacă vrei să mergi înainte aşa cum eşti acum.

Oak înlemneşte la auzul cuvintelor ei, întrebându-se care le este semnificaţia.

Wren se ridică şi curtenii îşi întorc atenţia spre ea, conversaţiile preschimbându-se în şoapte. în ciuda tinereţii şi a staturii ei, puterea îi e vastă.

Cu toate acestea, Oak bagă de seamă cum se

leagănă uşor înainte să se înfigă în braţul tronului Forţându-se să stea dreaptă.

Ceva nu e bine deloc.

Bogdana şi-a făcut cererea în faţa unei mulţimi şi nu în privat, şi s-a proclamat creatoarea lui Wren. A spus că Wren este o copilă. I-a ameninţat suveranitatea. A venit însoţită de două prietene cotoroanţe. Mişcări disperate şi agresive. Wren o amâna probabil de ceva vreme. Dar Bogdana credea probabil şi că o atacă într-un moment de slăbiciune.

Prima dintre cotoroanţe. Lui Oak nu-i surâde ideea că Bogdana ar putea fi şi mai puternică decât este deja,

— Regină Surenl spune Mama Măduvă, păşind în faţă cu o plecăciune. Am bătut drum lung ca să te văd – şi ca să-ţi ofer asta.

îşi deschide palma. în mijlocul ei se află o nucă albă.

Wren ezită, fără să mai pară la fel de rece cum a fost cu câteva clipe în urmă. Oak îşi aduce aminte de surpriza şi încântarea ei când ia cumpărat o simplă podoabă pentru

păr. Wren nu a. primit prea multe daruri de când a fost furată din familia muritorilor. Mama Măduvă se dovedeşte iscusită, aducându-i ceva.

— Ce face?

Un zâmbet mic îi ridică lui Wren colţurile buzelor, în ciuda a tot

Zâmbetul Mamei Măduvă devine puţin strâmb*

— Am auzit că ai călătorit mult în ultimul timp şi ai stat prin păduri, printre ferigi Dacă spargi nuca şi-mi reciţi poezioara, va apărea o casă. Iar când uneşti cele două jumătăţi şi spui alte versuri, aceasta se va reîntoarce în coajă* Vrei să-ţi arăt?

— Cred că ar fi mai bine să nu facem să apară □ întreagă locuinţă în sala tronului, spune Wren*

Câţiva curteni chicotesc.

Mama Măduvă nu pare deloc deranjată. Păşeşte spre Wren şi îi pune în palmă nuca albă.

— Ţine minte cuvintele, atunci Pentru a o face să apară, spui: *Din greu ostenim şi am dori oasele să ne odihnim. Coajă spartă, odă-mi o căsuţă de piatră!*

Nuca din palma lui Wren tresare uşor la auzul cuvintelor, dar rămâne tăcută.

Mama Măduvă continuă:

— Şi pentru a o strânge: *Aşa cum jumătăţile se întregesc aceste cuvinte răsună,* fnqpoi fn *coajă casa mea se adună!*

— Este un dar frumos. Nu am mai văzut aşa ceva.

Wren îşi strânge posesiv degetele în jurul nucii în contrast cu tonul ei lejer, Oak se gândeşte la adăpostul pe care şi-l făcuse din crenguţe de salcie în pădure şi îşi închipuie cât de mult bar fi plăcut să aibă un loc solid şi sigur în care să doarmă. Un dar bine gândit, într-adevăr.

Bărbatul face un pas în faţă*

— Deşi nu îmi place să fiu mai prejos, eu nu am

nimic de

preţ să-ţi ofer. Dar Bogdana m-a chemat aici ca să vád dacă pot să desfac ce.,.

— Destul! zice Wren, şi vocea îi răsună mai aspru decât a auzit-o vreodată Oak.

Prinţul se încruntă, dorindu-şi să fi auzit ce avea de spus bărbatul. 1 se pare interesant că Wren nu voia ca Curtea să audă ce voia el să desfacă, deşi Bogdanei i-a permis să spună multe lucruri compromiţătoare.

— Copilă! o avertizează Bogdana. Dacă greşelile mele pot fi îndreptate, atunci lasă-mă să le îndrept.

— Mi-ai vorbit despre putere! răbufneşte Wren. Şi ai impresia că te voi lăsa să mi-o răpeşti pe a mea.

Bogdana dă să vorbească din nou, dar Wren coboară de pe tron şi gărzile se strâng în jurul ei. Se îndreaptă spre uşile masive de la sala tronului, lăsând-o pe cotoroanţa-furtunii în urmă.

Wren trece pe lângă Oak fără să-i arunce vreo privire.

Prinţul se duce după ea pe hol Vede că soldaţi! o însoţesc spre turnul ei şi că începe să urce scările.

O urmează, rămânând în spate, amestecat într-un grup de soldaţi.

Când se apropie de camera ei, rămâne şi mai în urmă. Apoi deschide o uşă la întâmplare şi păşeşte înăuntru.

Pentru o clipă se aşteaptă să audă un ţipăt, însă, din fericire, camera este goală. într-un dulap deschis se văd haine puse pe umeraş. Pe o măsuţă joasă sunt împrăştiate agrafe şi funde. Probabil că aici stă una dintre doamnele de la curte şi Oak e foarte norocos că nu a fost prins.

Bineînţeles, cu cât stă mai mult timp într-un loc, cu atât mai norocos va trebui să fie.

Cu toate acestea, nu poate da năvală în camera lui Wren, Gărzile sunt probabil încă acolo. Şi cu siguranţă are servitori – chiar dacă locul duce lipsă de ei – care o slujesc.

Oak se plimbă dintr-un colţ în altul, încercând să se liniştească. Inima îi bate cu putere în piept. Se gândeşte la Wren, aşa cum a văzut-o acum: o Wren la fel de distantă precum cea mai rece şi îndepărtată stea de pe cer. Nu poate nici măcar să se concentreze asupra încăperii în sine, pe care cu siguranţă ar trebui să o exploreze în căutarea unei arme, a unei măşti sau a oricărui alt lucru util.

în schimb, numără minutele până când crede că va putea merge în siguranţă – ei bine, pe cât de în siguranţă posibil – în camera lui Wren. Nu dă de mcio gardă în hol – nu e de mirare, pentru că tumul este îngust. Nu se aud voci dinăuntru.

Ceea ce-l surprinde e că atunci când apasă pe clanţă, uşa se deschide.

Oak păşeşte înăuntru, aşteptându-se să dea piept cu furia lui Wren. Dar este întâmpinat doar de tăcere.

O canapea Joasă este lipită de un perete, iar în faţa ei se află o măsuţă cu un ceainic şi ceşti pentru ceai Lângă ea. într-un colţ, coroana de gheaţă străluceşte pe o pernă aşezată pe un piedestal, iar în colţul opus al încăperii este un pat cu un baldachin, împodobit cu lujeri cu spini şi flori albastre,

Oak păşeşte spre pat şi trage materialul la o parte,

Wren doarme, cu părul ei azuriu risipit peste perne. îşi aminteşte cum i l-a pieptănat când erau la Curtea Moliilor. îşi aminteşte cât de încurcat era şi că ea a stat nemişcată ca o statuie cât mâinile lui au atins-o.

Ochii i se zbat sub pleoape, de parcă nu s-ar simţi în siguranţă nici măcar în vise. Pielea ei pare ca de

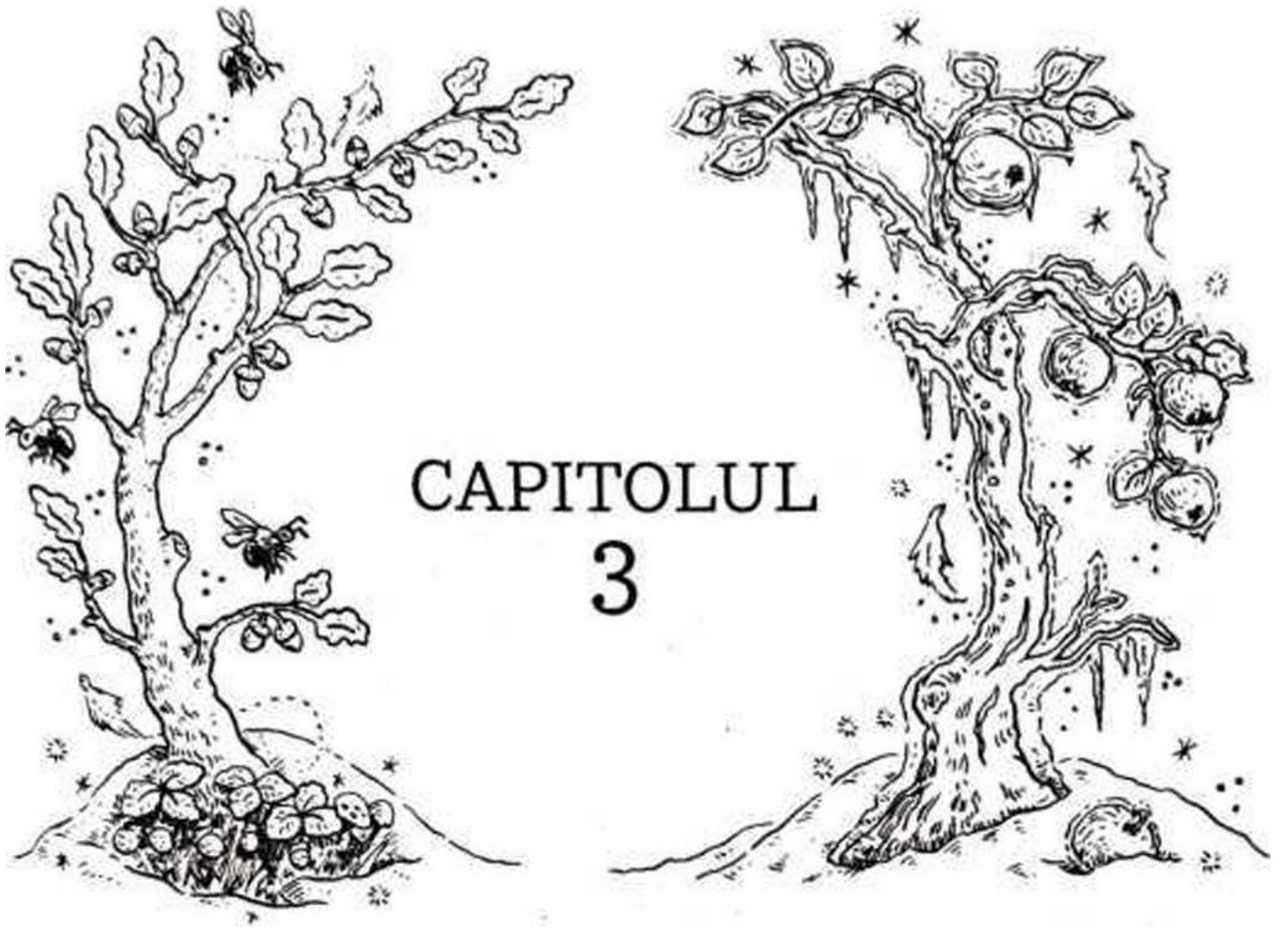
sticlă, din cauza sudorii sau poate a gheţiL

Ce şi-a făcut?

Prinţul păşeşte mai aproape, deşi ştie că nu ar trebui. îşi întinde mâna, vrând parcă să îi mângâie obrazul. Parcă pentru a-şi demonstra că este reală şi că este acolo, vie.

Nu o atinge, desigur Nu e chiar atât de nebun.

Dar, de parcă l-ar fi simţit, Wren îşi deschide ochii.

CAPITOLUL 3

Wren clipeşte şi Oak îi oferă ceea ce speră el că este un zâmbet spăsit. Expresia speriată de pe chipul ei se îmblânzeşte într-una de uimire, amestecată cu o altă emoţie, pe care prinţul nu reuşeşte să o numească. Wren se întinde spre el şi el se apleacă spre ea, îngenunchind, astfel încât fata să-şi poată trece degetele peste ceafa lui. Se înfioară sub atingerea ei. Privind de sus în ochii ei de un verde-întunecat, prinţul încearcă să-i citească sentimentele în schimbările infinitezimale ale chipului. I se pare că vede în ele un dor la fel de mare ca al lui.

Wren îşi întredeschide buzele cu un oftat.

— Vreau să..., începe Oak.

— Nu! i-o retează Wren. Prin puterea hamului lui Grimsen, îngenunchează şi rămâi tăcut.

Din pricina şocului, înecare A să se tragă la o parte şi să se ridice, dar nu poate. Dinţii fi muşcă cuvintele pe care acum nu mai poate să le rostească.

E o senzaţie îngrozitoare: propriul corp se întoarce împotriva lut Avea deja un genunchi plecat, dar celălalt picior i se îndoaie fără ca el să hotărască să-l mişte. în clipa în care gamba îi atinge podeaua îngheţată, înţelege, aşa cum nu i s-a mai întâmplat până atunci, oroarea lui Wren faţă de ham. Nevoia de control a lui Jude, Nu s-a mai simţit niciodată atât de neajutorat.

Gura ei se arcuieşte într-un zâmbet, dar nu este unul plăcut

— Prin puterea lui Grimsen, îţi comand să faci exact ceea ce îţi spun de acum înainte. Vei rămâne în genunchi până când îti voi ordona eu altceva.

Oak ar fi trebuit să plece când avusese şansa.

Wren se ridică din pat şi îşi trage pe ea un halat. Se îndreaptă apoi spre prinţul îngenuncheat.

Gale îi remarcă picioarele încălţate în papuci Apoi îşi ridică privirea şi o vede cu totul. O şuviţă de păr albastru-deschis i-a alunecat peste obrazul cicatrizat Buzele ei au o urmă de roz la colţuri, ca interiorul unei scoici

îi e greu să şko închipuie aşa cum era la începutul călătoriei lor – o fată sălbatică, care părea întruparea vie a pădurii Sălbatică, curajoasă şi bună. Acum nu mai e nici urmă de timiditate în privirea ei Şi nici de bunătate.

Lui Oak i se pare fascinantă. întotdeauna i s-a părut fascinantă, dar nu e într-atât de nebun încât să-i mărturisească asta. Mai ales nu în această clipă, când îi este teamă de ea.

— Ai trecut prin multe încercări ca să mă revezi, prinţule! spune Wren. Am auzit că m-ai chemat în

celula ta.

A urlat după ea. A urlat până când a răguşit. însă chiar şi

dacă i s-ar permite să vorbească, clarificarea acestui detaliu nu ar face decât să se adune la multele, multele lui greşeli.

Fata continuă:

— Cât de frustrant trebuie să fie când nu e *toată lumea* dornică să-ţi împlinească dorinţele. Cât de nerăbdător trebuie să fi devenit.

Oak încearcă să se ridice.

Fără îndoială, Wren îi observă muşchii încordaţi neputincios.

— Cât de nerăbdător eşti şi acum. Vorbeşte, dacă pofteşti.

— Am venit aici pentru că mă căiesc, spune el, luând ceea ce speră că este o gură adâncă de aer, care să-l ajute. Nu ar fi trebuit să-ţi ascund niciodată ceea ce ştiam. Mai ales ceva atât de important. Indiferent de faptul că am crezut că te protejez, indiferent de cât de disperat eram să-l ajut pe tatăl meu – nu ar fi trebuit să o fac. Am greşit profund faţă de tine şi îmi pare rău.

Se scurge o clipă lungă. Oak se holbează la papucul ei, nesigur că ar putea suporta să o privească în faţă.

— Nu sunt duşmanul tău. Wren. Şi dacă mă arunci înapoi în temniţă, nu voi avea şansa să-ţi arăt cât de tare mă căiesc, aşa că te rog să nu o faci.

— Un discurs drăguţ.

Wren se îndreaptă spre tăblia patului, lângă care atârnă un şnur, coborât printr-o gaură făcută în peretele de gheaţă. Trage de el cu putere. Undeva, jos, Oak aude clinchetul slab al unui clopoţel. Apoi tropăitul ghetelor, pe scări.

— Port deja căpăstrul! zice Oak, cuprins de nelinişte. Nu trebuie să mă închizi. Nu-ţi pot face rău atât timp cât nu-mi dai voie. Ai putere totală asupra

mea. Şi când am evadat, am venit direct la tine. Lasă-mă să stau îngenuncheat la piciorul tronului tău şi să te privesc cu adoraţie.

Ochii ei verzi sunt duri ca jadul.

— Şi să-ţi permit să-ţi petreci tot timpul încercând să găseşti o metodă ingenioasă prin care să-mi eviţi comenzile?

— Trebuie să-mi găsesc o ocupaţie, îi răspunde eh Asta când nu te privesc cu adoraţie, desigur

Lui Wren îi tremură un colţ al gurii şi Oak se întreabă dacă aproape a făcut-o să zâmbească.

Uşa se deschide şi intră Femwaif, urmată de un singur membru al gărzii Oak îl recunoaşte: este Bran, care stătea uneori la masa lui Madoc, când el era copil. Pare îngrozit să-l vadă pe prinţ în genunchi îmbrăcat cu livreaua unui soldat pe sub o pelerină furată,

— Cunx... începe Bran, dar Wren 31 ignoră,

— Femwaif! Du-te şi adu-le pe gărzile responsabile cu temniţa,

Fata-huldufolk îşi pleacă uşor capul şi, aruncându-i o privire precaută lui Oak, părăseşte încăperea. Era dar că n-o mai avea de partea lui

Wren îşi îndreaptă privirea spre Bran.

—Cum de nul-a văzut nimeni plimbându-se prin Citadelă? Cum de a putut intra în camera mea fără ca cineva să bage de seamă?

Şoimul se îndreaptă spre Oak. Furia din privirea lui este pe jumătate umilinţă,

—Ce trădător te-a ajutat să evadezi? De câtă vreme plănu- ieşti să o asasinezi pe Regina Suren?

Prinţul pufneşte.

— *Asta* încerc să fac? Atunci de ce, după tot ce am furat de la fraierul de Straun şi din camera pentru rufe, nu m-am obosit să fur şi o armă?

Bran îl loveşte cu piciorul drept în coastă,

— Ăsta-i răspunsul tău inteligent? îl întreabă Oak, înghi- ţindu-şi geamătul de durere,

Wren îşi ridică mâna şi amândoi se întorc spre ea, amuţind,

— Ce să fac cu tine, prinţule din Elfhame?

— Dacă vrei să fiu animăluţul tău de companie, nu ai de ce să mă trimiţi înapoi în cuşcă. Am o zgardă foarte sigură, aşa cum ai demonstrat Nu trebuie decât s-o ţii strâns.

— Crezi că ştii ce înseamnă să fii controlat de cineva doar pentru că ţi-am dat o comandă pe care eşti obligat să o asculţi? întreabă Wren, cu patimă în voce. Aş putea să-ţi demonstrez ce înseamnă să nu mai fii stăpân pe nicio părticică din tine însuţi Trebuie să fii pedepsit, până la urmă! Ai evadat din temniţă şi ai intrat în camera mea fără permisiune. Ţi-ai bătut joc de gărzile mele.

Oak este cuprins de un fior rece. Hamul e inconfortabil, baretele apăsându-i strâns obrajii, deşi nu dureros. Cel puţin nu încă. Ştie că va continua să se strângă cu cât îl poartă mai mult şi că, în cele din urmă, îi va tăia obrajii, aşa cum i-a tăiat pe ai lui Wren Dacă îl va purta şi mai mult de atât, cu timpul va deveni o parte din el Invizibil pentru cei din jur şi imposibil de îndepărtat.

De aceea a fost creat. Pentru a o face pe Wren etern supusă Lordului Jarel şi lui Lady Nora.

Wren a urât acel căpăstru.

— Recunosc că nu ştiu cum este să fii obligat să urmezi ordinele altcuiva la nesfârşit, spune Oak. Dar nu cred că tu ai vrea să fad asta cuiva. Nici măcar mie.

— Nu mă cunoşti atât de bine pe cât crezi, moştenitor din neamul Salcei! îmi amintesc poveştile pe care mi le-ai spus, ca aceea despre cum ai vrăjit-o pe sora ta şi ai făcut-o să se lovească singură. Ce zid, ţi-ar plăcea să simţi ce a simţit ea?

I-a mărturisit asta când Wren a câştigat dreptul să audă un secret de la el, după ce se jucaseră cu trei

vulpi de argint, pe care le aruncau în ţărâna din faţa taberei de război a Curţii Dinţilor încă un lucru pe care poate că nu ar fi trebuit să-l facă.

— Mă voi plesni până ameţesc de bunăvoie, dacă asta îţi doreşti! se oferă. Nu4 nevoie să mi-o comanzi,

— Şi dacă te-aş forţa în schimb să stai în patru labe, ca să mă aşez pe tine ca pe o bancă? îl întreabă Wren ca în joacă, dar ochii îi ard de furie şi de încă ceva, mai întunecat,

îi dă roată, ca un animal de pradă,

— Sau dacă te-aş pune să mănânci murdărie de pe podea?

Oak nu se îndoieşte că Wren I-a văzut pe Lordul Jarel cerând lucrurile acestea de la supuşii lui şi nu numai Speră că nu i s-a cerut chiar ei să le facă.

— Dacă ţi-aş cere să-mi săruţi tivul rochiei?

Oak nu răspunde. Nimic din ce ar putea spune nu are cum să-l ajute.

—Târăşte-te până la mine.

Ochii lui Wren ard, aprinşi de febră

Şi de această dată trupul lui Oak se mişcă fără vrerea lui Se trezeşte zvârcolindu-se pe podea, cu stomacul lipit de covor Obrajii i se aprind de ruşine.

Când ajunge la Wren, Sşi ridică ochii plini de furie spre ea. E umilit, iar ea abia a început A avut dreptate când i-a spus că el nu cunoaşte sentimentul. Nu pusese la socoteală ruşinea şi furia pe care le simţea pentru faptul că nu putea rezista magiei Nu pusese la socoteală spaima la gândul următoarei mişcări

Oak îşi întoarce privirea la Bran, care a rămas nemişcat şi băţos, de parcă s-ar teme să nu-i atragă cumva atenţia lui Wren. Prinţul se întreabă până unde ar merge aceasta dacă nu ar fi şoimul de faţă.

Cât de departe este dispusă să meargă oricum.

Apoi uşa se deschide.

Straun intră alături de un soldat îmbrăcat cu o armură zgâriată în luptă, cu o cicatrice adâncă de-a curmezişul nasului îi pare familiar, dar nu reuşeşte să-l identifice – probabil a servit în armata lui Madoc, dar nu a venit prea des acasă la ei, Straun arată de parcă se luptă să se mişte, iar garda cu cicatrice pare că vrea să-l ucidă,

Straun păşeşte în faţă şi îngenunchează,

— Regina Iernii, să ştii că nu mi-am dorit niciodată nimic mai mult decât să te servesc.,.

Wren îşi ridică mâna, împiedicând potopul de vorbe pe care şoimul paie gata să-l verse,

— Am fost păcălită de prinţ îndeajuns cât să ştiu cât de iscusit poate fi. De acum înainte nu vei mai fi înşelat,

— îţi voi face un nou jurământ! declară. Că nu voi..

— Nu face jurăminte pe care nu eşti sigur că le poţi ţine, îi spune ea lui Straun,

Un sfat mai bun decât merită. El arată însă de parcă ar fi fost pedepsit

Oak se ridică pe copite, de vreme ce Wren nu i-a spus să rămână la pământ

Ea abia dacă-i aruncă o privire.

— Leagă-i încheieturile prizonierului meu! îi comandă ea soldatului cu cicatrice.

—Cum porunceşti, Regină! răspunde acesta cu glas aspru.

Se apropie de Oak, îi trage mâinile la spate şi îl leagă dureros de strâns. Până va ajunge înapoi în celula lui, încheieturile prinţului vor fi umflate.

— Discutam despre cea mai potrivită metodă pentru a-l disciplina pe Prinţul Oak, li se adresează

Wren bărbaţilor

Straun şi celălalt soldat par cam prea fericiţi la auzul acestor cuvinte. Oak este convins că, după ce au fost pedepsiţi de înalta Curte pentru trădarea lor, va fi cel puţin satisfăcător să îl vadă înjosit pe prinţul din Elfhame. Şi asta înainte să le fi oferit şi pretextul unei vendete personale.

Wren se întoarce spre el.

— Poate că ar trebui să cer să fii adus mâine în sala tronului şi să ordon să suferi zece lovituri cu biciul de gheaţă. Cei mai mulţi abia rezistă la cinci.

Bran pare îngrijorat. Poate că vrea ca Oak să fie umilit, dar nu se aştepta ca sângele fiului lui Madoc să fie vărsat. Sau poate îşi face griji că în cazul în care vor trebui să-l dea înapoi, Elfhameul îl va vrea întreg. Straun însă pare încântat de ideea suferinţei.

Lui Oak i se încolăcesc în stomac spaima şi umilinţa. S-a purtat ca un nebun.

— De ce nu mă biciuieşti acum? întreabă, cu provocare în glas.

— O noapte petrecută cu spaima a ce va urma dimineaţă este o pedeapsă în sine. Mai ales acum că ştii cum propria mână se poate întoarce împotriva ta.

Oak o priveşte fix în ochi.

— De ce mă mai ţii, Wren? Sunt un ostatic care trebuie răscumpărat? Un iubit care trebuie pedepsit? Un lucru care trebuie închis sub cheie?

— Asta, spune ea, cu amărăciune în voce, este ce încerc să-mi dau şi eu seama. Duceţi-l înapoi în celulă!

Bran se întinde spre el, dar prinţul se luptă, scăpând din strânsoarea gărzii.

— Oak, spune Wren şi îşi apasă degetele pe obrajii lui.

Prinţul împietreşte sub atingerea ei.

— Mergi cu Straun. Nu i te împotrivi. Nu-l păcăli. Până în clipa în care vei fi închis, vei urma aceste comenzi. Apoi vei rămâne în temniţă până când va veni cineva după tine.

Wren îl priveşte cu asprime şi îşi retrage mâna. Se întoarce apoi spre soldaţi.

— După ce îl închideţi pe Oak în celula lui, veţi merge toţi trei la Hyacinthe ca să-i explicaţi cum de i-aţi permis prinţului să se strecoare pe lângă voi.

Hyacinthe. Ii aduce aminte că persoana aflată la conducerea gărzilor îl urăşte pe Oak mai mult decât toţi ceilalţi la un loc. De parcă prinţul ar fi avut nevoie şi de alte veşti îngrozitoare.

— Vei trimite după mine? întreabă prinţul, de parcă ar avea cum să se tocmească.

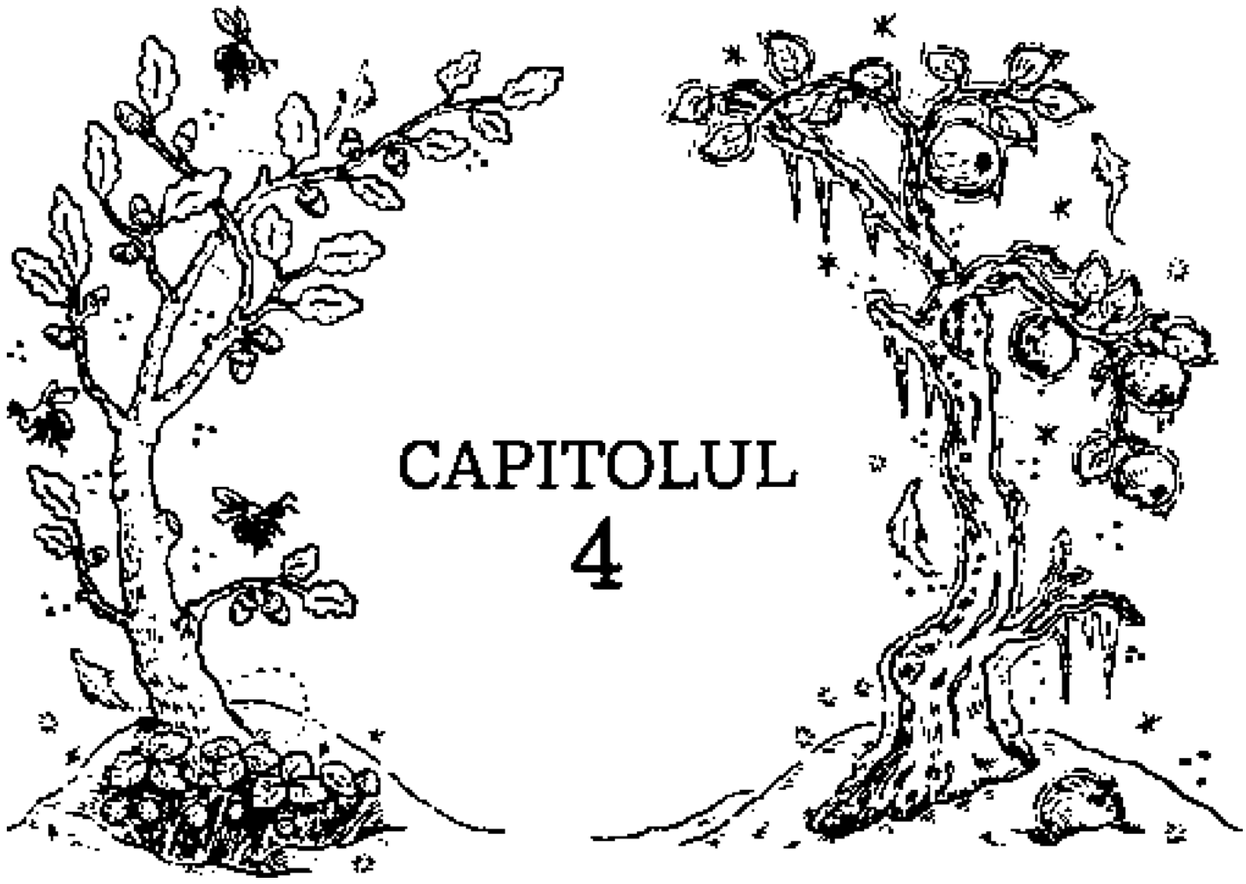
De parcă ar avea de ales. De parcă trupul lui nu se va supune fără vrerea lut

— Ai zis că poate mă vei biciui.

Straun îl împinge spre uşă.

— Noapte bună, prinţ din Elfhame! îi urează Wren, în timp ce e scos din cameră.

Oak reuşeşte să arunce o singură privire în urmă. Ochii li se întâlnesc şi prinţul simte un fior străbătând aerul dintre ei. Ceva ce ar putea fi teribil, dar din care îşi doreşte în acelaşi timp mai mult.

CAPITOLUL 4

Garda cu cicatrice pe nas îi urmează pe Straun şi pe Oak pe scări Bran se ţine şi el după ei O vreme niciunul nu vorbeşte.

— Să-l ducem în camera pentru interogatoriu! zice soldatul, cu glas jos. Să-l facem să plătească pentru problemele pe care o să le avem. Să scoatem de la el nişte informaţii care să compenseze.

Oak Îşi drege zgomotos vocea.

— Sunt un obiect de preţ. Regina nu va fi încântată dacă mă veţi deteriora.

Garda zâmbeşte strâmb.

— Nu mă recunoşti? Până la urmă, de ce m-ai recunoaşte? Sunt doar unul dintre soldaţi! tatălui tău, doar unul dintre cei care s-a luptat şi a sângerat şi aproape şi-a pierdut viaţa ca să te pună pe tron. Şi totul doar ca să ne-o reproşezi apoi tot nouă!

Nu am vrut tronul. Oak îşi muşcă interiorul obrajilor ca să nu urle cuvintele. Nu i-ar ii de niciun

folos. în schimb se holbează la chipul bărbatului însemnat, la ochii lui întunecaţi şi la părul castaniu care-i cade pe frunte. La cicatricea care-i ridică buza în sus, de parcă gura i-ar fi tot timpul contorsionată într-un zâmbet.

— Valen, spune el, înainte ca Oak să-şi aducă aminte numele lui.

Unul dintre generalii care au luptat ani buni alături de Madoc. Dar nu un prieten. Au concurat pentru poziţia de general, iar Valen nu l-a iertat niciodată pe Madoc pentru că a ieşit învingător. Probabil că Madoc îi promisese ceva extraordinar pentru a-l convinge să-l trădeze pe înaltul Rege.

Oak e convins că după ce a trecut de partea lui Madoc, Valen nu a mai fost dispus să se întoarcă în armata din Elfhame, cu coada între picioare. Iar acum e aici, după ce a petrecut *nouă ani* ca şoim. Ah, da, Oak e convins că Valen îl dispreţuieşte. Poate că Valen îl urăşte chiar mai mult decât Hyacinthe.

— Eram un copil, răspunde prinţul.

— Un copil răsfăţat şi neascultător. încă eşti. Dar asta nu mă va împiedica să storc până la ultimul strop de informaţie din tine.

Straun ezită, cu ochii la Bran, care este prea în spate ca să le fi auzit planul.

— Nu vom avea probleme şi mai mari? Prinţul a zis că...

— Acum primeşti ordine de la un prizonier? i-o taie Valen. Poate că încă îi eşti loial tatălui său, chiar dacă acesta te-a abandonat. Sau înaltei Curţi? Sau poate crezi că ai făcut alegerea greşită pentru că nu i-ai jurat credinţă băiatului-şarpe răsfăţat şi concubinei lui muritoare.

— Nu-i adevărat! se răsteşte Straun, foarte ofensat.

Un exemplu perfect de manipulare. Valen l-a făcut pe Straun să simtă că trebuie să-şi demonstreze loialitatea.

— Atunci hai sfi-l legăm! rânjeşte strâmb Valen.

Oak ar 6 gata să parieze că acesta este soldatul care i-a luat banii lui Straun la zaruri.

— Te provoacă..., reuşeşte să scoată pe gură Oak înainte să fie îmbrâncit cu forţă înainte.

Şt desigur, prinţul aprimitporuncă să nu se împotrivească.

— Ce se petrece? întreabă Bran, Îhcruntându-se la ei

— Băiatul face pe deşteptul! îi răspunde Valen, iar Bran mijeşte ochii suspicios, fără să mai întrebe însă nimic.

Coboară tot mai mult, trec de celule. Oricât ar încerca Oak să se împotrivească, trupul i se mişcă de parcă ar fi o maşinărie automată, la fél ca unul dintre soldaţii din beţe pe care i-a creat Lady Nőre din oasele lui Mab. Inima îi bate tare în piept, iar trupul îi zumzăie de spaimă.

—Ascultaţi-mă, încearcă el din nou. Orice aţi avea de gând să-mi faceţi,.

— Taci! se răsteşte Valen, lovindu-l pe prinţ în spatele piciorului

— Nu e direcţia bună! spune Bran. care abia acum pare să fi băgat de seamă cât de adânc au coborât.

Oak speră că bărbatul va face ceva. Că Ie va ordona să se oprească. Că îi va pâri lui Hyacinthe, Ar fi ruşinos să fie salvat de el, însă prinţul ar prefera asta în locul a ceea ce plănuieşte Valen.

— Avem nevoie de informaţii, spune garda cu cicatrice. Ceva cu care să ne prezentăm în faţa reginei, ca să nu arătăm ca nişte proşti Tu crezi că nu vei fi coborât în rang? Batjocorit? A trecut de toţi trei!

Bran dă încetişor din cap.

“ Presupun că aveţi oarecare dreptate. Şi din câte ştiu eu, încăperile pentru interogatorii sunt bine echipate.

— Nu e nevoie să mă legaţi! Vă voi spune cum am furat cheia, cum am ajuns în turn – tot!

Oak îşi dă seama însă cât de puţin îşi doresc să fie convinşi.

— Eu...

— Linişte!

Straun îl împinge atât de tare, încât îşi pierde echilibrul, aşa cum e. cu mâinile legate la spate.

Prinţul cade pe podeaua de piatră şi se loveşte puternic la cap.

Valen râde.

Oak se ridică de la pământ. Are o tăietură deasupra sprâncene! stângi, care sângerează, lichidul rubiniu picurându-i peste ochi. Cum are mâinile legate, nu poate să şi-l şteargă, îşi flexează uşor încheieturile ca să încerce legăturile, dar acestea sunt foarte strânse.

Furia îl îneacă.

După câteva îmbrânceli a ajuns în capătul holului şi e băgat într-o încăpere pe care nu a mai văzut-o până atunci – una în care sunt cătuşe prinse de o masă din piatră neagră şi instrumente pentru interogatoriu. închise într-un cabinet din sticlă. Valen îl împinge pe Oak pe lespede. îi taie legăturile şt pentru o clipă, prinţul este liber.

Cuprins de disperare, încearcă să se împotrivească, dar simte că nu poate, magia căpăstrului ţinându-l la pământ cu o putere mai mare decât a gărzilor. *Mergi cu Straun. Nu i te împotrivi. Nu-l păcăli.* Oak îi lasă să îi pună cătuşele la mâini şi la picioare.

Nu se oboseşte să se prefacă a nu fi speriat. Este îngrozit.

— Hyacinthe visează de ani buni să mă tortureze.

Prinţul nu-şi poate împiedica tremurul din voce.

— Nu-mi pot închipui ce aş putea şti ca să vă ierte pentru că v-aţi băgat în faţă.

Bran mijeşte ochii uşor confuz, cântărind

cuvintele şi ară- tându-se mai îngrijorat.

— Poate că ar trebui să-i spunem…

Valen îşi întinde mâna spre arbaleta de la şold.

— Bran! strigă Oak, în semn de avertizare.

Şoimul îşi scoate sabia din teacăprintr-o singură mişcare fluidă. Dar săgeata din arbaleta lui Valen îl loveşte în gât înainte ca acesta să poată face un pas.

Mergi cu Straun. Nu i ie *împotrivi. Nu-l păcăli. Până* fri *clipa* în care vei *fi închis, vei urma aceste comenzi.*

Acum, că este închis, Oak poate în sfârşit să se împotrivească. Trage de legături, zvârcolindu-se şi lovind din picioare (zbierând toate blestemele care-i vin la gură – dar, bineînţeles, este prea târziu.

Bran se prăbuşeşte greoi la podea cu încă două săgeţi implântate în piept

Lui Oak nu i se pare o mişcare bună. Nu pare prea inteligentă şi nu îi place ideea că Valen ar putea fi. destul de disperat sau de paranoic încât să facă alegeri care nu sunt strategice. Nu e un amator. Trebuie să fi fost cu adevărat convins că Bran era pe cale să-l trădeze.

— încuie uşa! îi cere Valen lui Straun,

Stiaun îl ascultă, păşind peste trupul lui Bran. Respiră greoi. Dacă ar fi avut de ales, poate că ar fi ales să-i ţină partea lui Bran. Dar nu-l mai întreabă nimeni.

—Ei bine, spune Valen, întorcându-se spre Oak. Acum noi doi vom purta în sfârşit o conversaţie.

Oak nu poate opri fiorul care-l străbate la auzul acestor cuvinte. A fost otrăvit şi înjunghiat de multe ori în viaţa lui scurtă. Durerea e trecătoare, îşi spune. A mai îndurat-o – a avut oasele rupte, a sângerat şi a supravieţuit. Durerea e de preferat morţii.

îşi spune multe lucruri.

— Mi se pare nepoliticos să rămân întins în cazul

ăsta, spune Oak, deşi vocea nu-i sună pe cât de calm ar fi sperat.

— Există multe căi prin care noi, Făpturile, putem fi rănite, zice Valen, ignorând cuvintele prinţului în timp ce îşi pune o mănuşă din piele maro. Dar cea mai teribilă este fierul rece. Trece prin carnea zânelor ca un pumnal fierbinte prin untură.

— Mi se pare un subiect sumbru de discuţie, dar dacă despre asta vrei să vorbim, până la urmă tu eşti gazda acestei întâlniri...

Oak încearcă să pară degajat, lipsit de griji. L-a auzit pe Cardan vorbind astfel în mai multe rânduri şi e un mod prin care îţi dezarmezi audienţa. Oak poate doar să spere că are acelaşi efect acum.

Mâna lui Valen îl izbeşte cu putere în colţul gurii. E mai degrabă o palmă decât un pumn, dar îl doare oricum. Oak simte gustul sângelui de la tăietura pe care i-a făcut-o dintele în buză.

Straun râde zgomotos. Poate simte că tortura este o bună răzbunare pentru că Oak l-a făcut să pară un caraghios. Dar, cu trupul lui Bran la picioarele lui, Straun chiar *este* caraghios dacă-şi închipuie că e în siguranţă.

Cu toate acestea, ceea ce l-a ajutat pe Oak întotdeauna a fost rolul de frivol, aşa că trebuie să-l joace şi acum. Trebuie să fie băieţelul răsfăţat la care se aşteaptă Valen.

Cel puţin până descoperă un plan mai bun.

— Hai să vorbim despre ce va face sora ta, zice Valen, sur- prinzându-l pe Oak, care se aştepta să fie întrebat despre cum evadase. Unde aveai de gând să te întâlneşti cu forţele ei după ce evadai din celulă şi o asasinai pe regină?

O mişcare inteligentă din partea lui să presupună că este vinovat şi să insiste doar asupra detaliilor. Inteligentă, dar greşită.

Cum creaturile din beţe sunt bucăţi, şoimii reprezintă singura forţă militară pe care o are Wren. Asta-i permite lui Valen să urce rapid în rang, de vreme ce nu are concurenţă. însă tot asta-l pune şi în pericol. Orice va trimite Elfhameul contra Citadelei, el şi şoimii lui vor trebui să întâmpine,

Asta este oe-şi doreşte Valen mai presus de orice, îşi dă seama Oak. Putere, Dorinţa aceasta a clocotit în el tot timpul cât a fost blestemat. Şi să devină comandantul forţelor militare ale lui Wren l-ar fi domolit pentru o vreme. Dar ea l-a ignorat şi acum este mai însetat decât oricând de putere.

— îmi pare rău că te dezamăgesc, dar nu am cum să comunic cu sora mea, spune Oak,

Lucru adevărat, de vreme ce zdrobise şarpele.

— Doar nu te aştepţi să cred că aveai de gând să o ucizi pe regină şi apoi să fugi prin zăpadă, sperând la un miracol? mârâie Valen.

Mă bucur că nu crezi asta, deşi Bran cu siguranţă asta a crezut, răspunde Oak, evitând să privească spre cadavrul de pe podea. Nu am avut nicio clipă intenţia să-i fac rău lui Wren şi cu atât mai puţin să o ucid.

Straun se încruntă la auzul formulei familiare de adresare – Wren, în loc de Regina Suren sau de Regina Iernii ori alt titlu fandosit, pe care el îl crede mai potrivit pentru ea.

Oare Straun chiar îşi închipuie că are vreo şansă la inima lui Wren? Nu pare prea şiret Poate că ei îi place asta, deşi Oak îl vede plictisitor ca un broscoi

Valen îi cercetează chipul, citind poate gelozia întipărită pe el.

— Şi nici să fugi nu aveai de gând?

Oak nu ştie cum să răspundă. Nu e prea sigur că are cum să-şi explice intenţiile, nici măcar lui însuşi

— M-am gândit la asta. Temniţa nu este un loc prea plăcut, iar mie îmi plac lucrurile plăcute.

Gura lui Valen se contorsionează de dezgust. Aşa se aşteaptă el să fie un prinţ din Elfhame: vanitos, cu toane, neobişnuit cu suferinţa de niciun fel. Cu cât îşi joacă mai bine rolul, cu atât va reuşi Oak să se ascundă mai bine.

— Deşi, continuă, nici să deger nu este prea plăcut.

— Aşa că l-ai ameţit pe Straun şi ai evadat, concluzionează Valen încetişor, nevenindu-i a crede. Fără să ai nici un plan?

Oak nu poate să ridice din umeri, legat cum este, dar face un gest prin care să-şi arate nonşalanţa.

— Unele dintre cele mai bune idei îmi vin pe moment. în plus, m-am ales cu o baie.

— Trebuie să ştie ceva! zice Straun, începând să-şi facă griji că au riscat totul pentru nimic.

îngrijorat, fără îndoială, în privinţa cadavrului de care va fi greu să scape fără ca cineva să bage de seamă.

Valen se întoarce spre Oak şi îl împunge cu degetul în obraz.

— Prinţul îşi cunoaşte sora.

Oak oftează teatral.

— Jude are o armată. Are asasini. Are control asupra Curţilor, care i-au jurat credinţă. Are toţi aşii în mânecă şi ar putea să-l folosească pe oricare, oricând. Vreţi să vă spun că atunci când se duelează îşi întoarce piciorul spre interior înainte să atace şi astfel să vă ofer un avantaj? Nu cred că veţi reuşi să vă apropiaţi îndeajuns încât această informaţie să vă fie utilă.

Straun mijeşte ochii, îngândurat.

— îşi întoarce piciorul?

Oak îi zâmbeşte de la podea.

— Niciodată.

Valen pune mâna pe un pumnal de fier din cabinet

şi lipeşte tăişul de gâtul lui Oak. Arma sfârâie când îi atinge pielea.

Prinţul îşi înghite ţipătul şi tot trupul i se cutremură de durere.

Straun tresare, în ciuda nerăbdării de mai devreme. Apoi strânge din dinţi şi se forţează să privească cum pielea prinţului se acoperă de băşici.

— Au. spune Oak, rostind cuvântul încet şi intenţionat cu evoce plângăreaţă, în ciuda arsurii dureroase*

Straun nu se poate abţine sâ râdă, Valen retrage pumnalul, furios.

E uşor să faci pe cineva să arate caraghios dacă eşti dispus să joci rolul caraghiosului,

— Pleacă? urlă Valen, fiuturându-şi mâna spre Straun* Stai de pază de cealaltă parte a uşii! Anunţă-mă dacă vine cineva,

— Dat.., încearcă Straun.

— Ai face bine să îl asculţi, îi spune Oak. respirând greoi, pentru că în ciuda bravadei lui, este în agonie* Nu vrei să sfârşeşti ca Bran.

Straun îşi îndreaptă privirea plină de vinovăţie spre podea, apoi şi-o întoarce la Valen* Iese,

Oak îl urmăreşte cu sentimente amestecate* Are la dispoziţie puţine opţiuni şi niciuna nu este bună. Poate să se străduiască în continuare să“i intre lui Valen pe sub piele, dar se prea poate ca Valen să-i pună pielea pe băţ. Acum însă* că Straun nu mai este de faţă, ar putea încerca o abordare diferită*

— Poate că aş putea să îţi ofer ceva mai mult decât ocazia de a-l impresiona pe Hyacinthe, dar voi avea nevoie de ceva la schimb.

Valen zâmbeşte, trecându-şi pumnalul pe deasupra chipului prinţului

—Bogdana mi-a spus că ai moştenit gura-mieroasă şi otrăvitoare a mamei tale*

Prinţul are nevoie de toată concentrarea ca să nu privească direct spre lamă. Se forţează să se uite direct în ochii şoimului.

— Bogdana nu mă place. Mă îndoiesc că şi tu îi eşti prea drag. Dar tu îţi doreşti poziţia pe care o are Hyacinthe, iar eu ştiu multe despre el..., despre vulnerabilităţile lui şi despre cum este cel mai probabil să dea greş,

— Spune-mi mai bine, zice Valen, privindu-l de

sus, de unde ai făcut rost de otrava pe care ai folosit-o pe Straun?

Ah. la naiba! E o întrebare foarte bună. Oak se gândeşte la şarpele-bijuterie. îşi închipuie cum va arăta dacă va încerca să explice.

— Parcă nu era nevoie să te torturez ca să-mi spui ce-mi doresc să aflu?

Valen răsuceşte pumnalul, astfel încât vârful pluteşte chiar deasupra ochiului prinţului. Oak priveşte spre el şi vede reflectată în ascuţiş marginea uneia dintre baretele căpăstrului. Asta îi reaminteşte că Wren nu a ordonat acest interogatoriu, că nu ştie despre el. Ea nu ar avea de ce să-l tortureze pentru a afla informaţiile acestea. Nu ar trebui decât să întrebe, pentru că Oak poartă căpăstrul. Nu ar putea să o refuze, cum nu poate să-şi facă inima să nu mai bată-n piept.

Desigur, dacă i-ar păsa că Valen avea să-l rănească, era altă discuţie. Lui Oak îi place să-şi închipuie că i-ar păsa, cel puţin din orgoliu. Până la urmă, zece lovituri cu un bici de gheaţă nu mai par o pedeapsă prea îngrozitoare dacă altcineva ţi-a scos deja ochii

Oak ar prefera, totuşi, să nu-şi piardă ochiul. Singurul lucru pe care-l are însă la îndemână este farmecul lui, iar acesta e o sabie cu două tăişuri.

— Mi-ai vorbit de sora mea – şi ai dreptate. O cunosc bine. Ştiu că cel mai probabil va trimite pe cineva care să-mi negocieze eliberarea. Indiferent de ce crezi tu despre mine, pentru Elfhame sunt valoros.

— Ar fi gata să plătească o recompensă?

Valen îşi linge buzele. Oak îi citeşte dorinţa, pofta de aur şi de glorie, de toate acele lucruri de care nu a avut parte.

— Ah, da! aprobă Oak. Dar nu va conta, dacă Wren nu va vrea să renunţe la mine. Orice-i va oferi sora mea acum ar fi putut să fie demult al ei,

dimpreună cu Citadela, drept răsplată pentru că a îndepărtat-o pe Lady Nore.

Gura lui Valen se contorsionează într-un zâmbet aspru.

— Se pare însă că al mâniat-o într-atât pe Regina Suren, încât preferă să te ştie la pământ. cu riscul propriei pieiri.

Remarca Iul îl ustură pe Oak. pentru că este adevărată.

— Tu ai putea să ai propria înţelegere cu înalta Regină.

Vârful lamei de fier se lipeşte de obrazul lui Oak. îl arde ca un chibrit aprins. Prinţul se smuceşte din nou, ca o păpuşă cu aţe.

— Ce-ar fi să răspunzi la întrebarea despre otravă şi apoi putem discuta despre ce învoieli voi face eu.

Oak este inundat de panică. Nu va vorbi Aşa că va fi torturat până când va ceda şi apoi va vorbi oricum. După ce va afla despre şarpe, Hyacinthe îi va spune lui Wren, iar ea va crede că Oak îi este duşman, indiferent de cum va încerca el să se apere. Cât despre planul surorii lui, oricare ar fi, va deveni cu atât mai letal

Atunci când ai suficient timp şi poţi provoca suficientă durere, poţi face pe oricine să spună aproape orice.

Poate, îşi zice Oak, că se poate răni destul de rău încât interogatoriul să *nu* mai poată continua. E un plan teribil, dar nu are nicio altă idee. Nu prea are cum să-i zâmbească lui Valen, aşa cum i-a zâmbit lui Fernwaif, şi să spere că este îndeajuns ca să-l convingă să-i permită să părăsească temniţa.

Doar dacă nu cumva...

A trecut ceva vreme de când şi-a folosit ultima oară gura-mieraasd pi *otrăvitoare,* aşa cum i-a zis Bogdana. Adevărata lui putere de gancanagh. Să îşi lase gura să vorbească în locul lui, Bă lase cuvintele să curgă fără să le controleze. Să spună vorbele

potrivite, în felul potrivit, la momentul potrivit.

E terifiant, ca şi cum într-o luptă cu spada ţi-ai lăsa instinctul pur să preia controlul, fără să fii sigur al cui sânge îţi va păta mâinile.

însă coca ce Valen are de gând să facă este şi mai terifiant. Dacă va putea să iasă din acea încăpere întreg şi fără să pună pe nimeni drag în pericol, va vedea mai apoi ce este de făcut.

Desigur, o parte din problemă este că puterea lui nu e una de persuasiune pură. Nu poate pur şi simplu să facă pe cineva să-l asculte. Poate doar să devină ceea ce persoana îşi doreşte şi să spere că planul va funcţiona. Mai rău e că nu ştie niciodată ce va deveni. Odată ce se abandonează puterii, gura lui rosteşte cuvintele, iar el rămâne să îndure consecinţele la final.

— Trolii din Pădurea de Piatră au ciuperci-cuc. Nu sunt prea greu de găsit. Uită de otravă. Gândeşte-te la viitorul tău, spune Oak, cu o voce care sună straniu chiar şi pentru urechile lui.

Cuvintele au un zumzet aspru şi buzele îl furnică, de parcă ar fi atinse de un curent electric. S-a scurs mult timp de când şi-a eliberat ultima oară puterea, dar aceasta se manifestă languros la comanda lut

— Vrei doar să comanzi armata lui Lady Wren? Ai fost menit pentru lucruri mai măreţe.

Ochii lui Valen se dilată, irisurile deschizându-i-se larg. Se încruntă, confuz, scuturându-şi capul.

— Trolii? De acolo ai făcut rost de otravă.

Lui Oak nu-i place cât de puternică este vraja, acum că s-a trezit. Cu câtă uşurinţă curge prin el. A mai simţit picături din ea şi altă dată, dar nu i-a mai simţit întreaga forţă de când era copil.

— Eu sunt mai aproape de centrul puterii decât oricine altcineva din această Citadelă, spune prinţul. *Madoc a căzut în dizgraţie şi multora dintre cei de la înalta Curte nu le place că armatele noastre sunt conduse de Grima Mog. Mulţi te-ar prefera pe tine –*

nu este asta ce-ţi doreşti cu adevărat?

—Am pierdut orice şansă de a mai obţine asta.

Cuvintele lui Valen nu sună însă batjocoritor. Pare speriat de propriile speranţe. Pumnalul de fier îi alunecă atât de jos

în mâna încătuşată, încât pare în pericol să-şi ardă propria coapsă cu vârful

— *Ai trăi*t ca főim *nouă ani,* îi spune Oak şi cuvintele alunecă încet pe limbă. Ai/ost *îndeajuns de puternic încât* sd *nu* te pleci sub *această povară. Acum eşti* liber, *dar dacă* nu ai *grijă, vei fi prins* într-o notxd *plasă.*

Valen îl ascultă, fascinat parcă.

— Te *aşteaptă uncorflictcuElftiameul*$_t$ *darnu mai ai armata de piatră* fi *beţe* şi nicio autoritate *de comandant. Alături de mine* fnsâ, *lucrurile ar putea să se schimbe, Elfhameul ar putea să te răsplătească în loc să te considere o ţintă. Aş putea să* te *ajut Dezleagă-mă şi* (fi *voi oferi ceea ce iţi doreşti de atâta vreme.*

Valen se lipeşte de perete, respirând greoi, scuturându-şi capul.

— Ce eşti? întreabă, cu tremur în glas şi un ocean de dorinţe în privire.

—Ce vrei să spui?

Cuvintele îi ies lui Oak pe gură fără farmecul baziliscului

—Tu... Ce mi-ai făcut? mârâie Valen, cu o scânteie de furie aprinsă în privire,

— Am vorbit doar.

Oak îşi caută cu disperare tonul dulce ca mierea. E mult prea speriat ca să-l găsească. Prea dezobişnuit să-l folosească.

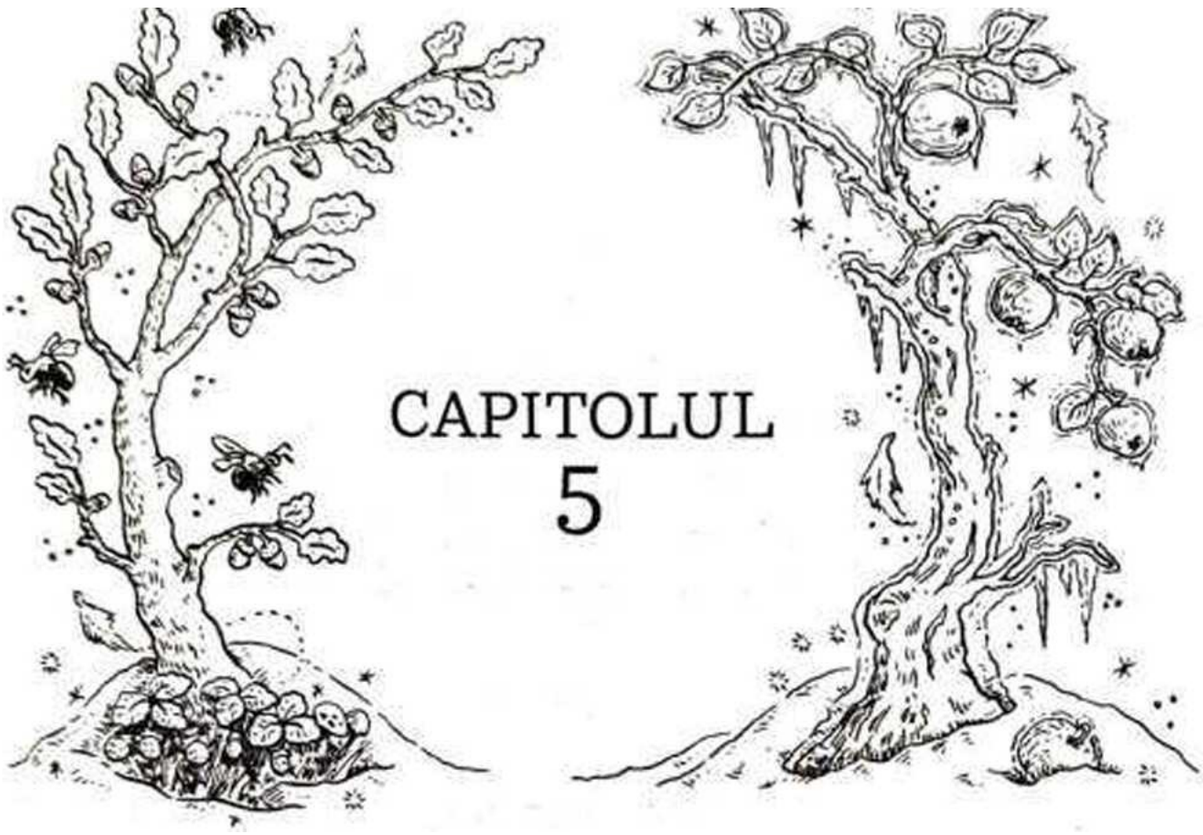
— Te voi face să *suferii* îi promite Valen.

înapoi la primul plan atunci, cel care era mai rău, îi oferă lui Valen zâmbetul lui cel mai degajat şi mai nepăsător.

— Aproape că te-am prins, totuşi. Ai fost aproape al meu!

Valen îl izbeşte pe prinţ cu fruntea în faţă. Capul lui Oak loveşte violent dala de care e legat. Durerea îi izbucneşte între ochi şi îşi simte capul de parcă i-ar fi páráit pornind din gât. Următoarea lovitură e un

pumn şi Oak se consideră norocos că cea de-a treia e atât de puternică, încât ü lasă inconştient.

CAPITOLUL 5

Oak visează o vulpe roşie, care este în acelaşi timp fratele lui vitreg, Locke. Se află împreună într-o pădure, la amurg, şi în umbre se mişcă ceva. Frunzele foşnesc de parcă animalele s-ar ascunde printre copaci.

— De data asta, chiar ai dat-o în bară! zice vulpea, păşind alături de prinţ.

— Tu ai murit, îi reaminteşte Oak.

— Da, aprobă vulpea care este Locke. Iar tu eşti pe cale să mi te alături.

— De aceea ai venit?

Oak îşi coboară privirea la copitele acoperite de noroi. în vârful celei drepte e lipită o frunză.

Nasul negru al vulpii adulmecă mirosurile din aer. Coada i se leagănă la spate ca o flacără. Lăbuţele păşesc sigure pe

o potecă pe care Oak nu o vede. Se întreabă dacă este condus undeva unde nu-şi doreşte să meargă.

Adierea vântului aduce miros de sânge vechi$_t$ închegat şi de ulei de arme* Lui Oak îi aduce aminte de mirosul casei lui Madoc, de acasă,

— Mă pricep la trucuri, la fel ca tine. Mă aflu aici pentru că mă amuză. Când mă plictisesc, o să plec.

— Eu nu sunt ca tine, îi spune Oak.

Nu este ca Locke. chiar dacă au aceeaşi putere. Locke a fost Maestrul de Ceremonii, cel care a furat-o pe sora lui, Taryn. şi a dus-o la conacul lui, unde aceasta a băut vin şi a purtat rochii frumoase şi a ajuns să fie mai tristă decât o văzuse el vreodată-

Locke credea că viaţa este o poveste, iar el era responsabil cu introducerea intrigii Oak avea nouă ani când Taryn l-a ucis pe Locke şi. la scurt timp după aceea, a venit ziua lui de naştere. Ar fi vrut să poată spune că nu ştia ce făcuse, dar ştia. Niciunul dintre ei nu încerca să-şi ascundă violenţa. Ajunseseră să fie obişnuiţi cu faptul că a ucide era *întotdeauna* o opţiune.

Pe atunci nu ştia însă că Locke era fratele lui vitreg.

Şi nici că Locke era o persoană îngrozitoare.

Vulpea îşi deschide gura şi limba ei roz alunecă afară. îl studiază pe Oak cu ochi care seamănă înfricoşător de mult cu ai lui

— Mama noastră a murit pe când eram doar un copil, dar încă îmi aduc aminte de ea. Avea părul lung, roşu ca aurul, şi râdea mereu. Toţi cei care o cunoşteau o adorau,

Oak se gândeşte la Hyacinthe, al cărui tată a iubit-o prea mult pe Liriope şi şi-a luat viaţa din această cauză. Se gândeşte la Dain. care a dorit-o şi apoi a ucis-o.

— Nu sunt nici ca mama noastră, spune Oak.

— Nu ai cunoscut-o, îi zice vulpea. De unde ştii dacă eşti sau nu ca ea?

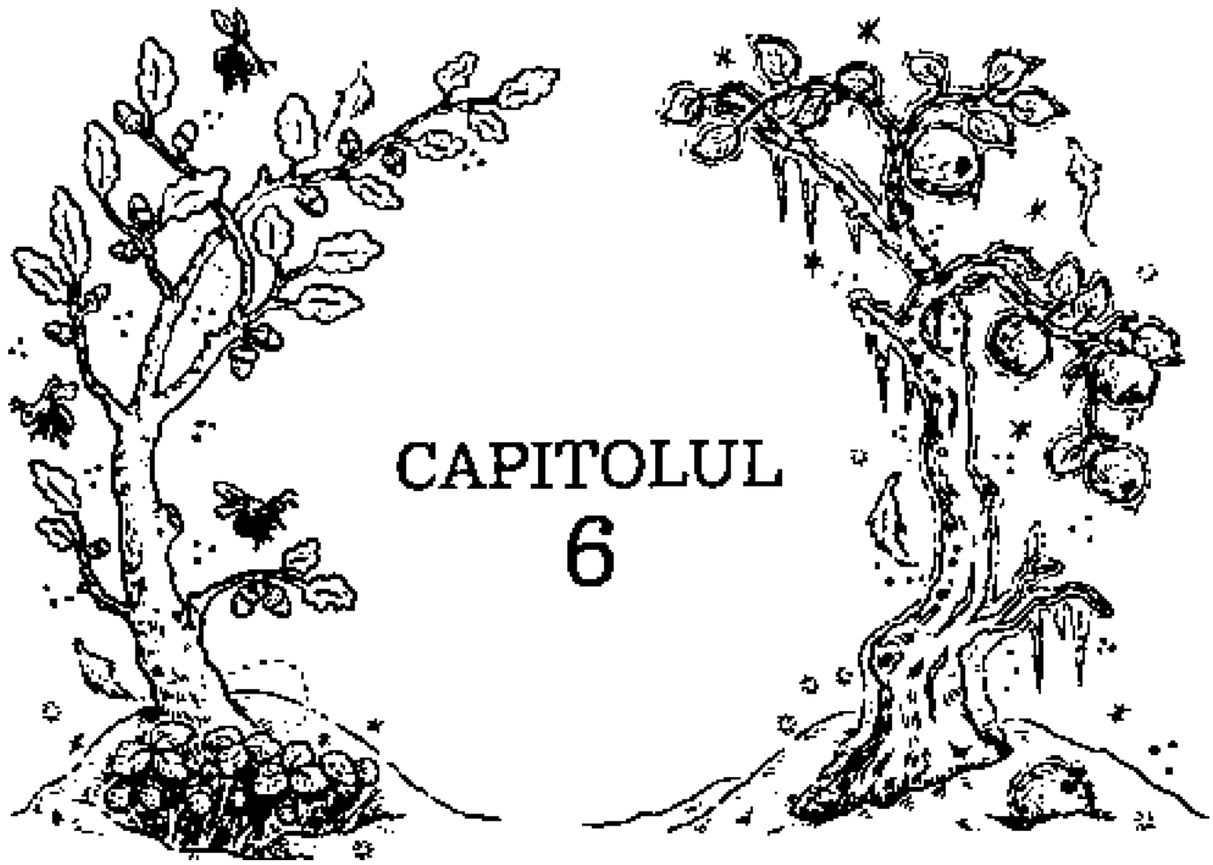
La această întrebare Oak nu are niciun răspuns. Nu vrea să fie ca ea. El vrea ca lumea să-l iubească atât cât este firesc.

însă este adevărat că vrea ca toti să-l iubească.

— Vei muri ca ea. Şi ca mine. Ucis de propria iubită.

— Nu mor! se răsteşte prinţul şi vulpea fuge, ascunzân- du-se printre copaci

La început, haina lui strălucitoare îl trădează, dar frunzele devin stacojii, apoi aurii şi se veştejesc în nuanţe de cafeniu. Se desprind, luate de o pală de vânt care pare să se răsucească în jurul prinţului. Şi în freamătul crengilor, Oak aude râsete.

CAPITOLUL 6

Oak nu este sigur de câtă vreme zace pe dalele reci de piatră, revenindu-şi şipierzându-şi tar cunoştinţa. Visează că vânează şerpi care sclipesc, bătuţi în pietre preţioase, şuierând prin noapte, visează fete făcute din gheaţă, ale căror săruturi îi răcoresc arsurile. în mai multe rânduri îşi zice că ar trebui să se târască spre pătură, însă doar gândul că ar trebui să se mişte îi dă dureri de cap.

Orice a crezut prinţul despre sine mai înainte, oricât de priceput ar fi pretins că este să scape din capcane şi să râdă în faţa pericolelor, acum nu mai râde. Ar fi fost mai hine dacă ar fi rămas la el în celulă şi ar fi aşteptat. Ar fi fost mai bine dacă ar fi alergat prin zăpadă. A riscat şi a pierdut – a pierdut în mod *spectaculos,* şi acesta este singurul lucru pe care-l poate spune în favoarea sa: cel

puţin a pierdut în mod spectaculos.

Mişcarea umbrelor îi dă de ştire că e cineva afară, în faţa celulei lui. Febril, îşi ridică privirea. Pentru o clipă, chipul ei pluteşte dinaintea lui şi Oak îşi zice că este o frântură dinţi--un alt coşmar.

Bogdana.

Cotoroanţa-furtunii se înalţă deasupra lui ca o Făptură ameninţătoare, cu părul ca o coamă sălbatică în jurul capului. Se uită la el cu ochi negri, care strălucesc ca pietre umede de onix.

— Prinţul Oak, cel mai onorat oaspete al nostru. M-am temut că ai murit aici, înăuntru! zice ea, împingând cu piciorul o tavă, pe sub uşa celulei.

Pe ea se află un castron cu supă apoasă, deasupra căreia plutesc nişte solzi, şi o carafă cu vin care miroase acru. Oak nu se îndoieşte că ea însăşi a ales mâncarea.

— Ah, bună! zice Oak. Ce vizită neaşteptată.

Cotoroanţa îi zâmbeşte de sus, cu o veselie maliţioasă.

— Nu pari bine. M-am gândit că o masă simplă îţi va fi pe plac.

Oak se ridică cu greu în şezut, ignorând cât de tare îi face asta capul să pulseze.

— Cât timp am fost inconştient?

Nici măcar nu ştie cum a ajuns în temniţă. Fusese Straun nevoit să îl care până aici, după ce Valen şi-a dat seama că nu avea să se trezească prea curând? îl adusese Valen, în caz că nu avea să se mai trezească niciodată?

— Trebuie să ajungi undeva, prinţule din Elfhame? îl întreabă Bogdana.

— Bineînţeles că nu!

Oak îşi duce mâna la piept. Arsura de la gât a făcut coajă, îşi simte inima bătând nebuneşte sub palmă. Nu a fost inconştient prea mult timp, de vreme ce Wren nu a trimis pe nimeni să-l târască

dinaintea Curţii pentru a fi biciuit.

Bogdana zâmbeşte şi mai larg.

— Bun» Pentru că am venit să-ţi spun că voi scoate maţele oricărui servitor pe care vei încerca să-l vrăjeşti» în cazul în care vei Încerca să profiţi de vreunul ca să evadezi din nou»

— Nu am.,.p începe Oak.

Bogdana râde aspru» un râs care este pe jumătate animalic.

— Fata-huldufâlk? Doar nu te aştepţi să cred că nu îţi mănâncă din palmă. Că nu ai vrăjit-o!

— Crezi că Femwaif m-a ajutat să evadez? tresare Oak. nevenindu-i a crede.

— Ai remuşcări acum, când este prea târziu? întreabă cotoroanţa-furtunii, cu buzele contorsionate. Ai ştiut ce rişti, când ai folosit-o.

— Fata nu a făcut nimic.

Femwaif, fata care credea în poveşti de iubire, chiar dacă trăia în Citadela lui Lady Nore. Care, speră Oak, este încă în viaţă.

— Am luat cheia de la Straun, şi asta pentru că e un prost, nu pentru că Fam vrăjit.

Bogdana îi urmăreşte expresia, trăgând de moment

— Suren a intervenit pentru Femwaif. E în siguranţă, deocamdată.

Oak răsuflă uşurat.

— Voi fi pe cât de nesuferit îţi doreşti cu servitorii Citadelei de acum înainte. Şi cu asta sper că am încheiat afacerile.

Bogdana se încruntă la el de sus.

— Afacerile noastre nu se vor încheia până când neamul Salcei nu-mi va da înapoi ce-mi datorează.

— Şi vom plăti cu vieţile noastre, bla, bla – ştiu.

Durerea şi disperarea l-au făcut pe prinţ necugetat.

Lumina reflectată face să strălucească ochii cotoroanţei. Unghiile îi ţăcănesc pe gratiile de fier, de parcă s-ar gândi să-şi vâre mâna înăuntru şi să-l

spintece pe Oak cu ele.

— Vrei ceva de la Suren, nu-i aşa, prinţule? Poate că nu eşti obişnuit să fii refuzat şi nu ţi-a picat bine. Poate că îţi dai seama de măreţia ei şi vrei să i-o nărui. Poate că eşti cu adevărat atras de ea. Oricum ar fi, clipa în care îţi va sfârteca beregata va fi una dulce.

Oak nu are cum să nu se gândească la visul lui şi la vulpea care păşea alături de el. profeţindu-i pieirea. Nu se poate abţine să se gândească şi la alte lucruri.

— Ştii, m-a mai muşcat ea şi altă dată! zice, rânjind. Nu a fost chiar aşa de rău.

Comentariul o înfurie pe Bogdana, spre satisfacţia lui Oak.

— Mă bucur că eşti închis bine, momeală răsfăţată! îi aruncă, cu ochii sticlind. Dacă nu ai fi util, ţi-aş sfâşia pielea de pe oase. Te-aş răni aşa cum nu poţi să-ţi închipui.

Cuvintele ei au o sete care-l nelinişteşte pe prinţ.

— Ţi-a luat-o altcineva înainte.

Oak se rezemă la loc pe perna pe care şi-a făcut-o din propriul braţ.

— Respiri încă, îi zice cotoroanţa-furtunii.

— Dacă chiar ţi-ai făcut griji că aş putea fi mort, îi spune Oak. amintindu-şi primul lucru pe care i l-a zis când a venit la el în celulă, înseamnă că arătam destul de rău.

Poate că a zăcut inconştient mai multă vreme decât bănuia. A mai rămas o zi înainte ca Elfhameul să atace? Atacă deja? Oak chiar şi-ar dori ca şarpele din metal să-i fi oferit mai multe detalii despre ceea ce plănuia Jude. *Trei sssile* nu era destul de clar.

— Nu am nevoie de tine prea multă vreme, spune Bogdana. Pe înaltul Rege îl vreau.

Oak pufneşte.

— Mult noroc!

— 7’u eşti norocul meu.

— Mă întreb ce gândeşte Wren, zice prinţul. încercând să-şi ascundă neliniştea. Te foloseşti de ea la fel de mult pe cât au folosit-o Lordul Jarel şi Lady Nore. Şi ai plănuit să o foloseşti de foarte multă vreme.

în vârfurile degetelor Bogdanei se aprind scânteile fulgerelor,

— Răzbunarea mea este şi răzbunarea ei. I-au fost furate coroana şi tronul.

—Acum are şi o coroană şi un tron, nu-i aşa? întreabă Oak. Şi mi se pare probabil ca din cauza ta să le piardă pe amândouă, *din* nou!

Privirea pe care i-o aruncă Bogdana ar putea să-i fiarbă sângele în vene.

— Pentru ceea ce a făcut Mab, mă voi asigura că văd sfârşitul domniei Salcei! se răsteşte cotoroanţa-furtunii Crezi că o cunoşti pe Suren, dar nu e aşa! Inima ei este inima fetei mele moarte. S-a născut pentru a distruge neamul tău.

— O cunosc destul de bine încât să-i spun Wten, îi răspunde Oak şi vede cum ochii cotoroanţei-furtunii lucesc de maliţie. Şi nu întotdeauna ajungem să facem lucrul pentru care ne naştem.

— Mănâncă, băiete! zice Bogdana, arătând spre mâncarea dezgustătoare pe care i-a adus-o, N-aş vrea să te văd mergând la moarte cu stomacul gol.

Abia câteva ore mai târziu, când paşii a trei gărzi îl trezesc dintr-un somn chinuit, Oak îşi dă seama că este posibil ca Bogdana să fi rostit un adevăr. îl doare atât de tare capul, încât se gândeşte că ar putea să zacă doar şi să-i lase să facă tot ce vor, dar apoi se hotărăşte că dacă urmează să moară, cel puţin să moară în picioare.

Se ridică până ajung gărzile. Când deschid uşa de la celulă, prinţul reuşeşte să ridice castronul de supă cu vârful piciorului Apoi îl izbeşte în faţa primului soldat.

Bărbatul cade la pământ. Oak îl împinge pe cel de-al doilea în barele de fier şi, în clipa în care cel de-al treilea ezită, se întinde după sabia gărzii căzute la pământ.

înainte să o apuce, o bâtă îl loveşte în stomac,

tăindu-i respiraţia.

Înainte de fier era mai rapid. înainte ca muşchii să îi amorţească. înainte să fie lovit în cap de mai multe ori de Valen. Cu câteva săptămâni în urmă ar fi pus mâna pe sabie.

S-au înghesuit la intrarea în celulă; acesta este avantajul lui. Nu-l pot ataca decât pe rând, dar toţi au arme, iar Oak nu are decât mâinile lui goale şi copitele. Până şi castronul zace pe podea, spart în două.

Dar refuză să fie târât înapoi în camera de interogatoriu. Se simte cuprins de panică la gândul că Valen îşi va reîncepe tortura. La gândul biciului de gheaţă. La unghiile Bogdanei sfâşiindu-i pielea.

Cel de-al doilea membru al gărzii, cel care se izbise de zăbrele, se aruncă asupra lui cu sabia în mână. Spaţiul este strâmt însă, prea mic pentru a permite o lovitură cu boltă, iar asta-l încetineşte pe soldat. Oak se fereşte şi năvăleşte spre primul bărbat, care a reuşit să se pună pe picioare. Prinţul se izbeşte de el şi cad amândoi lăţi pe dalele reci din piatră ale culoarului închisorii. Oak încearcă să se ridice, dar este lovit între omoplaţi cu măciuca de cel de-al treilea. E pus din nou la pământ şi se prăvăleşte zgomotos peste al doilea bărbat, încearcă să apuce pumnalul prins la brâul acestuia. îl trage din teacă şi se întoarce pe spate, gata să lovească.

în timp ce face toate astea, în mintea lui Oak se petrece o schimbare familiară. Toate celelalte gânduri amorţesc şi el însuşi e dat la o parte. Renunţarea aduce uşurare, lasă viitorul şi trecutul să se îndepărteze, iar el devine o persoană fără speranţe şi fără temeri în afara clipei prezente. O persoană pentru care nu există decât această luptă şi pentru care nu va mai exista nimic dincolo

de ea.

Se simte şi îngrijorat, pentru că de fiecare dată când se întâmplă asta, simte că are din ce în ce mai puţin control asupra a ceea ce face când e în afara trupului său. De câte ori nu s-a trezit stând aplecat deasupra unui corp, cu sânge pe

haine, pe chip, pe sabie şi pe mâini ~ fără să-şi amintească nimic din ceea ce s-a întâmplat?

E ceva ce îi aminteşte de puterea de gancanagh, de toate avertismentele de care nu pare să mai poată ţine cont.

— *Oak!* strigă Hyacinthe.

Prinţul lasă mâna în care ţine pumnalul să i se înmoaie. Cumva, faptul că Hyacinthe urlă la el îl face să-şi recapete controlul. Poate că e vorba de familiaritatea reproşului

Cum nu e lovit din nou, îşi îngăduie să zacă acolo, respirând greoi Celălalt soldat se ridică.

— Vrea să stai la masă cu ea, îi spune Hyacinthe. Trebuie să te fac prezentabil.

—Wren?

Simţul timpului este încă distorsionat pentru Oak.

— Credeam că mă va pedepsi.

Hyacinthe ridică din sprâncene.

— Da, Wren. Cine altcineva?

Prinţul îşi îndreaptă privirea spre gărzile care-l privesc cu resentiment. Dacă ar fi gândit mai clar, şi-ar fi dat seama că nu are de ce să încerce să-i *ucidă.* Nu era obligatoriu să lucreze pentru Valeu sau Bogdana, nu era obligatoriu să-l ducă la pieire. Şi-ar fi dat probabil seama mai devreme de asta, dacă nu l-ar fi durut atât de tare capul. Dacă Bogdana nu ar fi venit să-l ameninţe.

— Nu mi-a spus nimeni că ar fi vorba de cină, se vaită Oak.

Una dintre gărzi, cea cu măciuca, pufneşte. Celelalte două rămân încruntate.

Hyacinthe se întoarce spre ele.

— Găsiţi altceva de făcut 11 voi escorta eu pe prinţ.

Gărzile ies, una dintre ele scuipând pe podeaua de piatră înainte să plece.

— Te avertizez, îi zice Oak lui Hyacinthe. Dacă ai de gând să mă loveşti, va trebui s^o faci cu putere ca să mai aibă vreun

efect după toate umflăturile şi vânătă ile cu care m-am ales deja.

— Ai putea lua în considerare, din când în când, faptu] că te-ai putea pleca dinaintea înţelepciunii şi ai putea să-ţi muşti limba, îi zice Hyacinthe, întinzându-şi mâna, ca să-l pună pe picioare.

Pentru o clipă, prinţul este convins că-şi va deschide gura şi îi va spune lui Hyacinthe ceva ce acesta nu va găsi cu siguranţă amuzant. Ceva ce probabil *nu* va fi amuzant.

— E puţin probabil, dar putem trăi amândoi cu speranţa, reuşeşte Oak să îngâne în timp ce se lasă tras în sus.

Se clatină puţin şi îşi dă seama că dacă încearcă să se rezeme, îşi va arde mâna de barele din fier. Se simte ameţit.

— Dacă ai de gând să te bucuri, n-ai decât!

Hyacinthe rânjeşte.

— Ţi se plăteşte, prinţule din Elfhame. Exact cu moneda pe care ai cerut-o cândva.

La asta Oak nu are ce replică să dea. Are nevoie de toate forţele rămase şi de toată voinţa ca să se ţină pe picioare. Respiră adânc, încercând să nu se prăvălească.

— Ei bine, hai! îi zice Hyacinthe. Doar dacă nu cumva vrei să te duc eu în braţe.

— Să mă duci în braţe? Ce propunere încântătoare. Mă poţi purta ca pe o domniţă din basme.

Hyacinthe îşi dă ochii peste cap.

— Te pot arunca peste umăr ca pe un sac cu seminţe.

— Atunci mă gândesc că voi merge pe jos, declară Oak, sperând că va putea.

Se clatină în urma lui Hyacinthe, amintindu-şi

că i-a fost cândva prizonier şi simţind că dreptatea s-a înfăptuit în mod poetic.

— îmi vei lega mâinile?

— E nevoie să o fac?

Pentru o clipă, Oak se gândeşte că se referă la căpăstru. Apoi îşi dă seama că Hyacinthe îi oferă şansa de a urca pe scări fără să fie legat.

“De ce*..

— Sunt un temnicer mai bun decât ai fost tu vreodată cu mine? completează Hyacinthe cu un râs scurt. Poate pentru că, pur şi simplu, sunt o persoană mai bună.

Oak nu se oboseşte sä’-! amintească faptul că a încercat să Q *asasineze pe înaltul Rege* şi că, dacă nu ar fi intervenit el Hyacinthe ar fi fost executat sau trimis în Turnul Uitării* Nu contează. Este foarte posibil ca niciunul dintre ei să nu fie o persoană prea bună*

înaint&a ?*$ pe h ol, trecând pelângătorţe aprinse. Hyacinthe îl priveşte lung pe Oak şi se încruntă,

“ Ai vânătăi, şi e prea devreme să-ţi fi apărut după lupta la care am fost martor Nici arsurile acelea de la fier nu sunt recente şi nu au forma şi nici unghiul care să indice că ar fi fost făcute de zăbrelele de la celula ta. Ce s-a întâmplat?

— Sunt un miracol al autodistrugerii declară Oak*

Hyacinthe se opreşte din mers şi-şi încrucişează braţele. Poza este atât de asemănătoare cu una pe care Tieman 0 afişează tot timpul, încât Oak este convins că îl copiază, deşi Hyacinthe poate că nu e conştient de acest lucru*

Poate că asta e ceea ce îl face să vorbească, gestul acesta familiar* Sau poate că este prea obosit şi nu îi mai e deloc teamă.

— îl ştii pe unul, Valen? Fost general* Cu ceafa groasă. Mai multă furie decât bun-simţ?

Hyacinthe se încruntă şi dă încetişor din cap.

— îţi vrea poziţia, îi apune Oak şi porneşte mai departe*

Hyacinthe îl prinde din urmă.

— Nu văd ce legătură are asta cu tine.

Ajung îndreptai scărilor şi urcă, ieşind din temniţă. Razele soarelui de la apus îi bat în faţă şi ochii încep să-l usture, dar

Oak simte doar recunoştinţă. Nu fusese sigur că va mai vedea vreodată soarele.

— Poate că ţi-a zis că un soldat pe nume Bran a dezertat. Nu este adevărat. E mort.

— Bran e..., începe Hyacinthe şi apoi îşi coboară vocea în şoaptă. E *mort?*

— Nu te uita aşa la mine, îi răspunde Oak cu glas tăcut. Nu eu l-am ucis.

Intrarea aflată la câţiva paşi în faţă este flancată de gărzi şi, fără să fi stabilit nimic, amândoi tac. Oak îşi încordează umerii când trece pe lângă ei, dar bărbaţii nu-l opresc din drum. Păşind într-un coridor cu tavan înalt, prinţul este pentru prima oară liber să îşi plimbe privirea prin Citadelă, fără să se teamă că ar putea fi prins. Simte miros de ceară topită şi de răşină. Şi de petale de trandafir, i se pare. Fără duhoarea persistentă a fierului în nări, capul îl doare mai puţin.

Apoi, privirea prinţului se îndreaptă spre unul dintre pereţii uriaşi translucizi, şi se împiedică.

Poate să vadă, ca printr-o fereastră, peisajul de afară şi pe regii-trol care-l străbat. Deşi se află la depărtare, sunt mult mai masivi decât bolovanii din Pădurea de Piatră, de parcă pietroaiele nu ar fi reprezentat decât partea de sus a trupurilor lor, restul fiind îngropat sub pământ. Trolii aceştia sunt mai mari decât toţi uriaşii pe care i-a văzut Oak la Curtea din Elfhame şi chiar la Curtea Moliilor. îi urmăreşte înaintând prin zăpadă, trăgând după ei bucăţi enorme de gheaţă, şi începe să recalculeze mintal resursele lui Wren.

Construiesc un zid. O fortăreaţă care se întinde pe kilometri întregi, înconjurând Citadela.

în mai puţin de o lună, cu noua descoperita ei putere şi noii aliaţi, Wren a făcut Curtea Dinţilor mai formidabilă şi mai de nepătruns decât fusese sub domnia Lordului Jarel. Dar când se gândeşte

la ea, Oak nu poate să ignore umbrele de sub ochii ei şi strălucirea lor febrilă. Nu poate scăpa de gândul că ceva nu este în regulă.

— Wren arată de parcă nu s-ar simţi bine, spune Oak. A fost bolnavă?

Hyacinthe se încruntă.

— Doar nu te aştepţi să-mi trădez regina şi să-ţi împărtăşesc secretele ei.

Oak zâmbeşte aspru.

—Aşadar e un secret la mijloc.

Hyacinthe se încruntă mai tare.

— Sunt prizonier, spune Oak. Fie că mă ţii în lanţuri sau nu, nu-i pot face rău, şi chiar dacă aş putea, nu i-aş face. Te-am avertizat în privinţa lui Valeu. în privinţa lui Bran. Cu siguranţă mi-am dovedit loialitatea într-o oarecare măsură.

Hyacinthe răsuflă greoi şi îşi îndreaptă privirea spre regii-trol de dincolo de peretele din gheaţă.

— Loialitate? Nu cred, dar îţi voi spune, pentru că tu s-ar putea să fii singura persoană care poate ajuta. Puterile lui Wren îi răpesc ceva teribil.

— Ce vrei să spui? îl întreabă Oak cu autoritate.

— Mănâncă din ea, răspunde Hyacinthe. Şi va trebui să şi le tot folosească, iar şi iar, atâta vreme cât tu eşti aici.

Oak deschide gura, gata să ceară mai multe explicaţii, dar în acea clipă trece pe lângă ei un grup de curteni, cu toţii palizi şi cu înfăţişare rece, privirile alunecându-le peste Oak, de parcă simpla lui prezenţă este o ofensă adusă vederii lor.

— Tu mergi în tumul stâng, spune Hyacinthe.

Oak dă din cap, încercând să nu se lase influenţat de ura din privirile curtenilor. Tumul spre care se îndreaptă este, în mod ironic, acelaşi turn în care a fost prins cu o zi înainte.

— Explică, cere el.

— Ceea ce face Wren... nu este doar dezlegare, este des- *facere.* S-a îmbolnăvit după ceea ce le-a făcut lui Lady Nore şi armatei de beţe. Chinuri groaznice. Iar Bogdana a insistat să-şi folosească puterea din nou ca să rupă blestemul Pădurii de Piatră, pentru că va avea nevoie de troli în caz că Elfhameul ne va ataca. Dar Wren este şi ea făcută din magie şi cu cât desface mai mult, cu atât mai mult se desface.

Oak îşi aduce aminte de oboseala de pe chipul lui Wren, atunci când privea de sus, de pe estrada din sala tronului, de cât de supţi ii erau obrajii atunci când dormea.

A presupus că Wren nu îl vizita în temniţă pentru că nu voia să-l vadă, fie pentru că era furioasă, fie dezinteresată. Dar poate că nu a venit pentru că era bolnavă. Aşa cum ştie că este periculos să se arate slabă în faţa nou-formatei Curţi, e posibil să simtă că este la fel de riscant să se arate slabă în fata lui

Iar dacă nu şi-ar mai folosi puterile...

Oricât de periculoasă ar fi magia, Oak îşi închipuie că Wren crede că dacă nu o va mai folosi, nu-şi va putea păstra tronul. Se află într-un tărâm în care locuiesc huldufolki, nis- seri şi troli, care sunt obişnuiţi să se plece doar în faţa forţei şi a ferocităţii Au slujit-o pe Lady Nore, dar au fost gata s-o proclame pe Wren, ucigaşa ei, noua lor regină.

Poate că Wren îşi dorea să-şi depăşească limitele pentru a păstra acest sprijin. Pentru a-şi dovedi valoarea. Nu o văzuse pe sora lui făcând acelaşi lucru?

Ştii ce i-ar impresiona cu adevărat? intervine mintea lui în momentul cel mai nepotrivit. *Dacă ar*

îndrăzni să-l pună pe frigare pe moştenitorul Regatului Elfhame!

— în această seară, îi spune Hyacinthe lui Oak, convinge-o să-ţi dea drumul. Iar dacă nu reuşeşti, atunci pleacă. Du-te! De data asta *evadează* cu adevărat şi ia-ţi şi conflictul politic cu tine.

Oak îşi dă ochii peste cap, pentru că Hyacinthe presupune că i-a fost uşor să iasă din închisoare şi că ar putea s-o facă oricând.

— Ai putea a-o sfătuieşti tu să-mi dea drumul. Asta dacă nu cumva nu are încredere nici în tine*

Hyacinthe ezită» fără să muşte momeala.

—Ar avea mai puţină încredere în mine dacă ar şti că purtăm această conversaţie. Poate că este o dovadă de înţelepciune, dar nu cred că are încredere în nimeni Toate Făpturile din Citadelă îşi au propriile interese*

— Eu sunt ultimul de pe lista celor al căror sfat l-ar urma» îi spune Oak* Aşa cum prea bine ştii

—Ai tu un mod de a convinge.

Este un comentariu tăios, dar prinţul strânge din dinţi şi refuză să ee lase jignit Oricât de tăios ar fi, este adevărul.

—Ar fi mult mai simplu dacă nu aş purta acest căpăstru*

Hyacinthe îi aruncă o privire lungă.

— Te descurci tu.

Probabil a auzit comanda precisă pe care i-a dat-o Wren. *Vei rămâne* în temnifdpdnd *când* vei*fi chemat.*

Oak oftează*

— Şi între timp» nu mai sări la bătaie! îi aruncă Hyacinthe, făcându-l să vrea să se ia la bătaie cu el. Există vreo situaţie pe care să nu simţi nevoia s-o înrăutăţeşti?

Oak urcă treptele turnului, gândindu-se la cina care-l aşteaptă alături de Wren* Ideea că ar putea să stea la masă, în faţa ei, i se pare o noţiune suprarealistă* desprinsă din visele lui agitate, cu vulpi

Ajung dinaintea unei uşi din lemn, cu două lacăte pe dinafară, Hyacinthe trece pe lângă prinţ şi potriveşte o cheie în primul lacăt» apoi în cel de-al doilea.

O singură cheie. Două încuietori. Şi niciuna dintre ele nu este din fier.

Camera care li se deschide dinaintea ochilor este frumos mobilată* Canapele joase sunt aranjate pe un covor care pare mult mai moale decât orice a văzut Oak în ultimele săptămâni şi ar putea să se întindă pe el şi să fie fericit. într-un şemineu ard flăcări albastre. Par fierbinţi, dar când îşi lipeşte mâna de peretele din gheaţă de deasupra, nu simte umezeala care ar arăta că este pe cale să se topească. în colţurile neacoperite de covor, se vede podeaua cu medalioane din piatră. Dacă nu ai privi cu atenţie, ai putea să-ţi închipui că nu te afli într-un palat de gheaţă.

— O închisoare mult mai fină, spune Oak, în timp ce se sprijină de unul dintre stâlpii patului

Cât s-a aflat în mişcare nu l-a luat ameţeala, dar acum că s-a oprit în loc, simte nevoia să se sprijine de ceva.

— îmbracă-te! îi cere Hyacinthe, arătând un rând de haine întinse pe pat.

Ţine cheia în mână demonstrativ, apoi o aşază pe poliţa de deasupra căminului

— Dacă nu reuşeşti să o convingi, s-ar putea să te intereseze că la apus se schimbă garda. Ţi-am lăsat şi o carte pe masa de acolo. Este literatură de-a muritorilor, pentru că am înţeles că-ţi place

genul.

Oak se holbează la cheie, în timp ce Hyacinthe părăseşte încăperea. O parte din el ar vrea să creadă că este vorba despre un truc, de o cale prin care fostul-şoim vrea să demonstreze că prinţul nu este de încredere.

Privirea i se îndreaptă spre hainele care au fost lăsate pe pat pentru el şi la salteaua umplută cu puf de gâscă sau poate pene de raţă. Se simte aproape bolnav de dorinţă să se întindă, să îşi lase tâmplele care pulsează de durere să se odihnească pe o pernă.

Respiră adânc şi se forţează să pună mâna pe cartea de care i-a vorbit Hyacinthe – un volum cu o copertă protectoare din hârtie, care anunţă: *Trucuri magice pentru nătăfleţi.* O răsfoieşte, gândindu-se cum a făcut odată o monedă să dispară şi să reapară în faţa lui Wren. Amintindu-şi cum i-a mângâiat urechea cu vârfurile degetelor, cum ea a râs surprinsă.

Ar £ trebuit să o lase să plece în acea noapte. Să o lase să ia afurisitul de căpăstru, să urce în autobuz şi să plece$_t$ dacă asta era ceea ce îşi dorea.

Dar nu! A trebuit el să se dea în spectacol! Să facă pe deşteptul. Să manipuleze totul şi pe toţi, aşa cum fusese învăţat Aşa cum îl manipulase tatăl lui, ca să vină acolo.

Se încruntă cu un oftat şi îşi coboară din nou privirea la carte. Nu pare să se afle nimic ascuns între file. Nu înţelege atunci care-i este rostul, în afara faptului că-i transmite că Hyadnthe îl consideră un nătăfleţ. Ca să se asigure însă, trece din nou prin ea, de această dată mai încet.

La pagina 161 dă de o tulpină aproape uscată din floarea sălbatică numită cruciuliţă.

Gărzile îl aşteaptă deja în hol când iese din cameră, îmbrăcat cu hainele care i-au fost date.

Tunica este dintr-un material argintiu, trainic şi băţos, de parcă ar fi ţesut cu fir de argint. Oak are umerii puţin mai lăţi şi trunchiul puţin mai lung decât proprietarul iniţial, iar haina e şi mai inconfortabilă decât uniforma. Pantalonii sunt negri ca o noapte fără stele şi trebuie ridicaţi puţin din cauza curburii piciorului său în dreptul copitei

Nu le spune nimic gărzilor, iar acestea îl escortează până într-un salon cu tavan înalt, unde sunt aşteptaţi de noua lor regină.

Wren e aşezată la capătul unei mesei lungi îmbrăcată într-o rochie dintr-un material care pare când negru, când argintiu, în funcţie de cum cade lumina. Are părul strâns, chipul de un albastru-pal fiind liber şi chiar dacă nu poartă o coroană, bijuteriile prinse în păr sugerează una.

Arată întru totul ca o Regină a Tărâmului Zânelor terifiantă, care-l ademeneşte la o ultimă cină cu mere otrăvite.

Oak face o plecăciune.

Wren îl priveşte lung, de parcă ar încerca să hotărască dacă gestul lui este în bătaie de joc sau nu. Ori poate că doar îi inspectează vânătăile.

El cu siguranţă a observat cât de fragilă este. *Chinuită,*

Şi mai e ceva. Ceva ce ar fi trebuit să remarce în dormitorul ei atunci când ü dăduse ordine, dar la care nu se gândise pentru că fusese prea panicat. Postura ei are un aer defensiv, de parcă s-ar pregăti să-i înfrunte furia. După ce l-a ţinut pri-

zonier, crede că o urăşte. Poate că este încă furioasă pe el, dar este destul de clar că se aşteaptă ca el să fie furios pe ea.

Şi de fiecare dată când Oak îi arată că nu este, ea crede că vrea să o păcălească

— Hyacinthe mi-a spus că nu vrei să explici cum ai fost rănit, Ei spune Wren.

Nu-i nevoie ca Oak să-şi întoarcă privirea spre intrare ca să observe gărzile. Neştiind cine cui îi este loial, nu poate să vorbească despre Valen şi nici măcar despre Straun fără să-i fure elementul surpriză lui Hyacinthe. Wren ştie asta? E o înscenare? Sau un nou test?

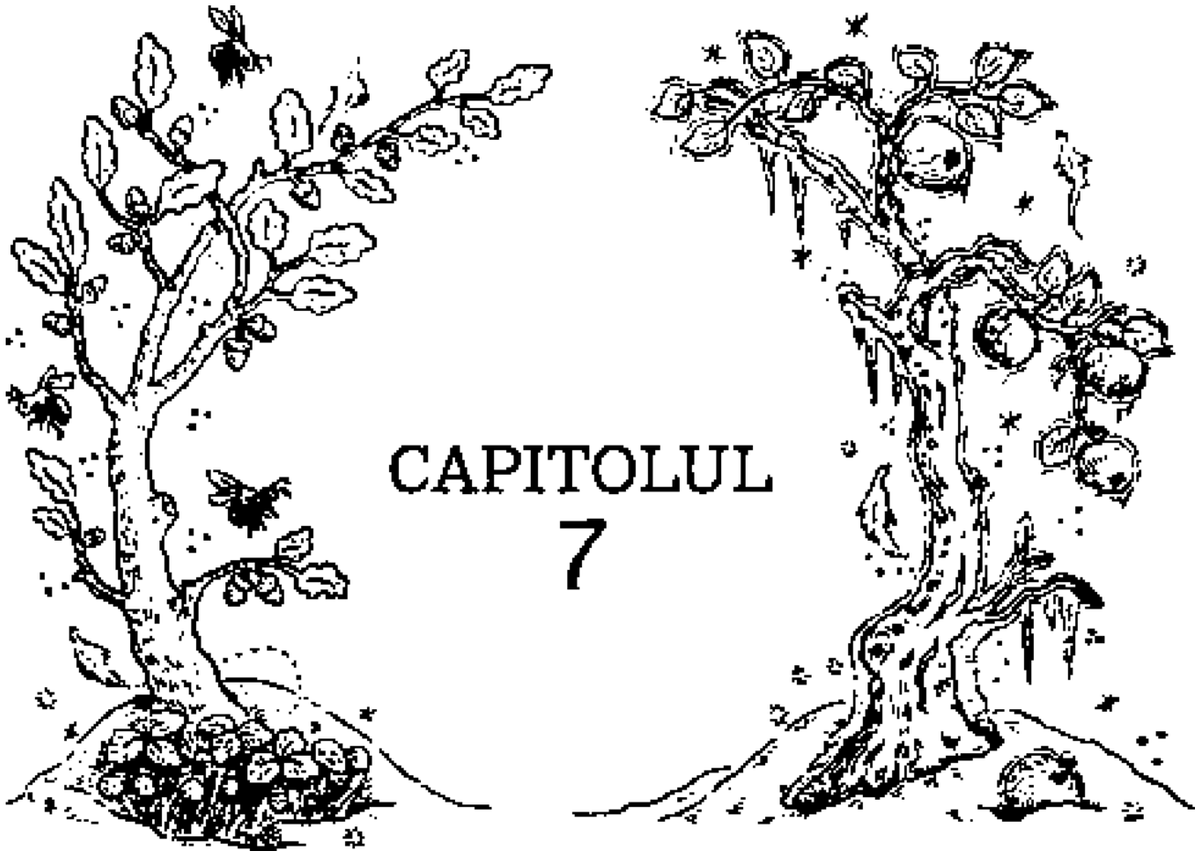
— Ce ai spune dacă ţi-aş zice că m-am plictisit atât de tare, încât m-am izbit singur în faţă?

Gura lui Wren se strânge într-o linie şi mai aspră.

— Nimeni nu ar crede această minciună, nici dacă ai putea s-o spui

Oak îşi pleacă fruntea spre ea şi nu-şi poate ascunde disperarea din glas. A început prost şi. cu toate acestea, nu pare capabil să se oprească din a înrăutăţi situaţia şi mai mult,

— *Ce* minciună ai crede?

CAPITOLUL 7

Wren se încordează. Oak vede cu câtă grijă îşi controlează ţinuta. Transformându-şi timiditatea obişnuită în răceală. O admiră întru totul, mai puţin partea legată de faptul că această nouă regină ar putea decide că el e doar un spin în coasta ei, care trebuie smuls cu forţa şi îndepărtat

— Ar trebui să te sfătuiesc cum să mă înşeli mai bine? spune Wren, iar Oak ştie că acum nu mai vorbeşte doar despre vânătăile lut

Oak se îndreaptă spre capătul mesei, către locul opus celui al lui Wren. Un servitor vine şi-i trage scaunul. Ameţit, prinţul se lasă jos ca un sac de cartofi, conştient că gestul H face să pară indispus.

Habar nu are ce să spună.

Se gândeşte la momentul în care, la Curtea Moliilor, i s-a spus că Wren l-a trădat, atunci când

părea evident că o făcuse.

îl folosise aşa cum era obişnuit să fie folosit. îl sărutase ca să-i distragă atenţia de la adevăratul ei scop. Oak a fost furios pe ea, cu siguranţă, şi pe el însuşi, pentru că fusese un prost. Destul de furios încât să le permită să o întemniţeze.

Abia mai târziu, când a înţeles detaliile situaţiei, a fost cuprins de panică* Pentru că era adevărat, Wren îi trădase, dar a făcut-o pentru a-i elibera pe aceia pe care ea îi considera întemniţaţi pe nedrept. Şi a făcut-o fără a avea în minte un câştig strategic sau personal, punându-şi viaţa în pericol pentru Făpturi şi muritori pe care abia-i cunoştea. La fel cum i-a ajutat pe toţi acei muritori care făceau târguri blestemate cu zânele pe se aña în oraşul ei

Oak nu îi cunoscuse motivele înainte de a permite să fie luată* îşi aminteşte amestecul neplăcut de furie şi frică pe care îl simţise în legătură cu ceea ce ar fi putut să i se întâmple, groaza la gândul că nu era sigur că avea să o poată salva de Regina Anoet

Se întreabă dacă cina aceasta are loc pentru că Wren a auzit că fusese rănit şi acum doar îi părea rău pentru el. Se simţea cu siguranţă trădată* Dar trădarea nu te împiedică să simţi alte lucruri

—Am ceva experienţă la înşelătorii, recunoaşte Oak.

Confesiunea neaşteptată o face pe Wren să se încrunte*

Un alt servitor toarnă vin negru într-im pocal aflat dinaintea prinţului unul cioplit din gheaţă. Oak îl ridică, întrebân- du-se dacă ar avea cum să-şi dea seama dacă lichidul este otrăvit Unele otrăvuri le poate desluşi după gust, dar destul de multe nu au aromă sau au una atât de subtilă, încât poate fi uşor mascată de ceva mai puternic.

Se gândeşte la Oriana, care i-a dat răbdătoare otravă cu linguriţa, odată cu laptele de capră, îmbolnăvindu-l ca să-l facă mai puternic. Gustă prudent din pocal.

Vinul e tare şi pare să aibă gust de coacăze*

Bagă de seamă că Wren nu s-a atins de paharul ei

Trebuie sd-i *dovedesc că am Încredere* fn *ea,* îşi zice, deşi nu este convins că are. Până la urmă, nu ar fi prima persoană pe care o place şi care ar încerca să-l ucidă. Nu ar fi nici măcar prima persoană pe care o iubeşte şi care încearcă să îl ucidă.

Dă gândul la o parte, îşi ridică paharul în chip de toast şi ia o gură zdravănă. Asta o face în sfârşit pe Wren să-şi ducă şi ea pocalul la buze.

Oak încearcă să nu-şi trădeze uşurarea.

— Te-am întrebat odată dacă ţi-ai dori neapărat să fii regină. Se pare că ţi-ai schimbat părerea.

Deşi nu e sigur de ce se află aici şi nu dinaintea unui bici de gheaţă, prinţul reuşeşte să-şi păstreze un glas degajat.

— Tu ţi-ai schimbat-o pe a ta? îl întreabă Wren.

Oak zâmbeşte.

— Ar trebui să o fac? Spune-mi, Majestate, cum te simţi anim că stai pe un tron, se cer atâtea lucruri de Ia tine şi ai atâtea resurse? îţi place să ai curteni gata să te servească oricând pofteşti?

Zâmbetul pe care i-l întoarce Wren are o urmă de amărăciune.

— Ştii prea bine, prinţule, că dacă stai în capul mesei nu înseamnă că invitaţii tăi nu se vor mai certa pe mărimea porţiilor pe care le au în farfurie, pe felul în care sunt aranjate locurile sau pe cât de bine este lustruit argintul. Nu înseamnă

nici că nu vor complota să-ţi fure scaunul.

Parcă pentru a-i completa discursul, doi servitori huldu- fâlk intră în salon şi aşază primul fel dinaintea lui Oak şi a lui Wren. Fâşii subţiri de peşte rece, aşezate pe o farfurie din gheaţă, cu un praf de piper roz. Elegant şi rece.

— Ca oaspete al tău, spune Oak, ridicându-şi furculiţa, am puţine plângeri Şi sunt, cu adevărat, la dispoziţia ta.

— Puţine plângeri? repetă Wren. ridicând o sprânceană de un albastru-pal. Temniţa a fost exact pe placul tău?

— Aş prefera să nu mă întorc în acel loc. recunoaşte Oak. Dar dacă trebuie să rămân acolo ca să pot veni aici, atunci nu mai am nicio plângere.

Wren se îmbujorează uşor, apoi se încruntă din nou.

— M-ai întrebat ce vreau de la tine.

Wren îl priveşte lung, cu ochii ei verzi, de culoarea muşchiului. O nuanţă blândă de verde, i se păruse dintotdeauna, dar acum erau duri.

— însă tot ce contează este că *te vreau.* Şi că te am.

Deşi a părut o confesiune, Wren a rostit cuvintele ca pe o amenințare

— Parcă nu credeai că poate exista iubire atunci când una dintre persoane este legată. Nu asta i-ai spus lui Tieman?

— Nu e nevoie să mă iubeşti, îi răspunde.

— Şi dacă ar fi fost aşa? Dacă ar fi aşa?

Oak şi-a mai declarat iubirea şi altor Făpturi, dar atunci i s-a părut o joacă, iar acum o simte ca pe o durere. Poate pentru că Wren îl vede cu adevărat, aşa cum nu l-a mai văzut nimeni. Masca pe care o poartă este mult mai uşor de iubit decât

ce se află dedesubt.

Wren râde.

— Dacă? Nu te juca cu mine cu vorbele, Oak.

Prinţul simte că i se aprind obrajii de ruşine când îşi dă seama că exact asta făcea.

— Ai dreptate. Dă-mi voie să mă exprim simplu. Eu te...

— *Nu!* îi retează vorba Wren.

Vocea îi clocoteşte de magia desfacerii, transformând unul dintre fructele de pe o fructieră cu picior în zeamă şi seminţe, iar una dintre farfurii, în argint topit. Acesta trece prin gheaţa din care este făcută masa şi picură pe podea în râuleţe sclipitoare, care se răcesc în timp ce alunecă în jos.

Wren parc la fel de uluită ca Oak, dar îşi revine rapid şi se ridică în picioare. O şuviţă de păr albastru i s-a desprins şi i-a alunecat pe faţă.

— Să nu crezi că voi fi flatată pentru că mă consideri un oponent demn de tine şi de aceea îmi dai să rezolv o ghicitoare romantică, mai atent ticluită. Nu am nevoie de declaraţiile tale solemne. Iubirea se poate pierde şi eu nu mai vreau să pierd.

Oak se cutremură, gândindu-se la Lady Nore şi la Lordul Jarel şi la cum. deşi ceea ce a fost între ei nu a fost cu siguranţă iubire, a avut ceva din acest sentiment. Oak a văzut fos- tele regine de la Curtea Dinţilor zidite în pereţii de gheaţă din Salonul Reginelor. Asta însemna să-ţi doreşti să posezi o altă fiinţă, să nu fii dispus să renunţi la ea, nici măcar în moarte. Să o ucizi când ai decis că e timpul să fie înlocuită, astfel încât să o poţi păstra încă.

Oak nu îşi închipuise că Wren era capabilă să-şi

dorească să posede pe cineva astfel, şi nu voia s-o creadă nici acum.

Dar poate că ea îşi închipuia – după ce-l aruncase în temniţă şi-l lăsase acolo – că acum sunt duşmani. Că a făcut o alegere la furie, care nu mai putea fi îndreptată. Că indiferent de ce spunea Oak, el avea s-o urască întotdeauna.

Şi poate că în cele din urmă chiar o va urî. Se învinovăţeşte pe el pentru multe şi este dispus să îndure multe, dar totul are o limită.

— Poate că mi-ai putea scoate căpăstrul măcar? o întreabă Oak. Mă vrei. Mă poţi avea. Dar mă vei săruta chiar dacă îl port? Vrei să simţi din nou chingile din piele pe faţa ta?

Wren îşi reia locul cutremurată de un mic fior şi prinţul îşi dă seama că a marcat cel puţin un punct.

— Ce ai fi dispus să faci ca să te eliberez de el? îl întreabă ea.

— De vreme ce poţi folosi căpăstrul pentru a mă pune să fac orice, e de la sine înţeles că nu e nimic ce n-aş face ca să scap de el.

— Dar nu este cazul.

Wren are o expresie calculată pe chip şi Oak îşi aduce aminte câte târguri dezastruoase a văzut ea că au făcut muritorii cu Făpturile.

Prinţul îi zâmbeşte uşor, precaut.

— Aş face *multe.*

— Ai fi de acord să rămâi aici, cu mine? îl întreabă. Pentru totdeauna.

Oak se gândeşte la surorile lui. la mama şi la tatăl lui, la prieteni şi la faptul că ar putea să nu-i mai vadă niciodată. Că nu ar mai păşi niciodată în lumea muritorilor şi nici pe holurile din Elfhame. Nu-şi poate închipui asta. Deşi, poate că ei ar putea veni în vizită, poate cu timpul ar putea să o

convingă...

Wren citeşte cu siguranţă ezitarea de pe chipul lui.

— Bănuiam că nu.

— Nu am spus nu, punctează el.

— Bănuiesc că te gândeai cum ai putea să te joci cu vorbele ca să le întorci în favoarea ta. Cum să îmi promiţi ceva care să sune la fel cu ce ţi-am cerut, dar care să aibă o cu totul altă însemnătate.

Oak îşi muşcă interiorul obrajilor. Nu la asta se gândea, dar ar fi ajuns în cele din urmă să o facă.

Prinţul îşi înfige furculiţa într-o bucată de peşte şi o mănâncă. Este piperată şi a fost stropită cu oţet.

— Ce vei face când înalta Curte mă va cere înapoi?

Wren îi oferă o privire placidă.

— Ce te face să crezi că nu au făcut-o deja?

Oak se gândeşte la toate întâlnirile de război la care a fost târâtă de un lanţ din argint, pe când era la Curtea Dinţilor. Wren ştie ce înseamnă un conflict cu Elfhameul.

— Dacă-mi permiţi să vorbesc cu sora mea..., începe el.

— îmi vei pune o vorbă bună? întreabă» cu provocare în glas.

Mai înainte jucase în defensivă. Ţelul ei fusese să se prote- jeze, dar astfel nu poţi câştiga.

Nu mai vreau *să pierd.*

Oak citeşte pe chipul lui Wren dorinţa de a câştiga tot.

Se gândeşte la Bogdana şi la faptul că aceasta i-a spus că 51 vrea pe înaltul Rege.

Totul face parte oare din planul cotoroanţei-furtunii? Lecţiile primite de la sora lui şi cele primite de la tatăl lui îi năvălesc confuz în minte,

însă niciuna dintre ele nu este potrivită pentru această situaţie.

—Aş putea să o conving pe Jude să ne lase puţin mai mult timp la dispoziţie ca să ne rezolvăm problemele. Dar recunosc că mi-ai fi mai greu să o fac cu hamul acesta pe faţă.

Wren ia din nou o gură de vin,

— Nu poţi opri ce urmează să vină.

— Şi dacă îţi promit că mă voi întoarce după ce^mi vel da drumul? întreabă Oak.

Wren îl priveşte de parcă i-ar spune o glumă veche,

—Cu siguranţă nu te aştepţi să cad în plasa unui truc atât de simplu.

Prinţul se gândeşte la cheia de deasupra şemineului, la faptul că ar putea să evadeze,

— Aş fi putut să plec.

— Nu ai fi ajuns prea departe.

Pare foarte convinsă.

Este adus următorul fel. Acesta e fierbinte – atât de fierbinte, încât farfuria scoate aburi şi pocalul cu vin luceşte topit. Sunt inimi de căprioară» fripte pe foc, cu un sos din fructe de pădure dedesubt,

Oak se întreabă dacă Wren a plănuit masa. Dacă nu, cineva de la bucătărie are cu siguranţă un simţ al umorului sinistru.

Nu pune mâna pe furculiţă. Nu mănâncă de obicei carne, dar nu e prea convins că ar fi consumat aşa ceva, chiar dacă ar fi mâncat.

Wren îl priveşte cu atenţie.

— Ţi-ai dori să te fac sfătuitorul meu. Să-mi stai la picioare, îmblânzit şi îndatoritor. Sfătuieste-mă atunci: vreau să fiu ascultată, chiar dacă nu pot fi iubită. Am câteva exemple de regine după care aş putea să mă modelez. Ar trebui să conduc ca

Regina Annet, care îşi execută iubiţii atunci când se plictiseşte de ei? Ca sora ta? Mi s-a spus că înaltul Rege însuşi i-a numit diplomaţia *calea pumnalelor.* Sau poate ca Lady Nore, care folosea cruzimea arbitrar şi aproape constant, ca să îşi ţină supuşii plecaţi.

Oak îşi încleştează maxilarul.

— Cred că poţi fi ascultată *şi* iubită. Nu trebuie să domneşti ca nimeni altcineva, doar ca tine.

— Să iubesc, din nou? întreabă Wren. deşi gura i se îmblânzeşte.

*

0 parte din ea e probabil îngrozită că se află din nou în Citadelă, că domneşte peste cei cu care se lupta cu doar câteva săptămâni în urmă, că e bolnavă şi că puterea îi este încercată. Totuşi, nu se poartă de parcă s-ar teme.

Oak se uită la cicatricile pe care le are în obraji pentru că a purtat căpăstrul pentru prea mult timp. La ochii de culoarea muşchiului întunecat. îl copleşeşte o senzaţie de neajutorare. Toate cuvintele i se încurcă pe limbă, deşi e obişnuit să îi vină uşor, să îi alunece de pe buze.

Iar spune că vrea să stea cu ea. că vrea să-i fie din nou prieten, că vrea să-i simtă dinţii din nou pe gât. dar cum ar putea să o convingă de sinceritatea lui? Şi chiar dacă l-ar crede, cât ar conta, dacă dorinţele lui nu ar proteja-o de uneltirile lui?

— Nu m-am prefăcut niciodată că am sentimente care nu sunt reale, reuşeşte să spună.

Wren îl priveşte, cu trupul încordat, cu ochii bântuiţi.

— Niciodată? La Curtea Moliilor, mi-ai fi suportat sărutul dacă nu ai fi avut nevoie de mine pentru misiunea ta?

Oak pufneşte surprins.

— L-aş fi *suportat,* da. L-aş suporta din nou, acum.

Wren se îmbujorează uşor.

— Nu e cinstit.

— Nu are sens. Cu siguranţă ţi-ai dat seama că mi-a plăcut. Mi-a plăcut chiar şi atunci când m-ai muşcat. De umăr, mai ştii? S-ar putea să mai am încă nişte mici cicatrici de la dinţii tăi ascuţiţi.

— Nu fi ridicol! îi zice, enervată.

— Nu e cinstit, îi răspunde el. Când mie îmi place atât de mult să fiu ridicol.

Servitorii intră ca să strângă farfuriile. Mâncarea prinţului este neatinsă.

Wren îşi coboară privirea în poală, întorcându-se destul cât să-şi ferească expresia de el.

— Doar nu te aştepţi să cred că ţie chiar ţi-a plăcut să fii muscat?

Oak se află acum în situaţia în care adesea i-a pus el pe alţii – în situaţia de a fi stânjenit. îi ard obrajii.

— Ei bine? zice ea.

Prinţul îi zâmbeşte larg.

— Nu ai avut intenţia să îmi placă puţin?

Pentru o clipă lungă, între ei se aşterne tăcerea.

Soseşte ultimul fel. Rece din nou: gheaţă cioplită sub forma unei piramide din fulgi de zăpadă, acoperită cu un strat subţire de sirop roşu ca sângele.

Oak o mănâncă şi încearcă să nu tremure.

Câteva minute mai târziu, Wren se ridică.

— Te vei întoarce în camera din turn, unde am încredere că vei rămâne până când te voi chema din nou.

— Ca sâ mă întind la picioarele tale ca un

premiu de război? o întreabă, cu speranţă.

— S-ar putea ca asta să te amuze destul cât să te împiedice să faci prostii.

Wren are un zâmbet mic în colţul buzelor.

Oak se ridică de pe scaun şi păşeşte spre ea, vrând să-i ia mâna. E surprins să vadă că Wren i-o permite. Degetele ei sunt reci în palma lui.

Wren îşi îndreaptă privirea spre gardă. Un şoim cu păr roşcat păşeşte în faţă. înainte să-i dea drumul la mână însă, prinţul o duce la buze.

— Domniţa mea, spune el, închizându-şi ochii pentru o clipă atunci când gura îi atinge pielea.

Oak se simte de parcă ar încerca să treacă o prăpastie pe un pod făcut din lame de pumnal. Un singur pas greşit şi va aluneca într-o lume a durerii.

Dar Wren doar se încruntă uşor, de parcă s-ar aştepta să citească batjocura în privirea lui. îşi retrage mâna, cu o expresie indescifrabilă pe chip, în vreme ce gărzile îl conduc pe Oak spre uşă.

— Nu sunt persoana care crezi tu că sunt, îi aruncă ea în grabă.

Oak se întoarce spre ea, surprins.

— Fata pe care ai cunoscut-o tu. înăuntrul ei s-a aflat din- totdeauna această furie teribilă, acest gol. Iar acum asta e tot ce sunt.

Wren arată foarte nefericită, aşa cum stă, cu mâinile strânse dinaintea ei. Cu privirea bântuită.

Oak se gândeşte la Mellith şi la amintirile ei. La moartea ei şi la naşterea lui Wren. La felul în care îl priveşte acum.

— Nu cred asta, îi spune el.

Wren se întoarce spre una dintre gărzi.

— în drum spre camera luk asiguraţi-vă că treceţi pe lângă sala tronului

Unul dintre şoimi dă din cap, arătând încurcat. Gărzile n escortează pe Oak afară, apoi de-a lungul coridorului. Când trec pe lângă sala tronului, îşi încetinesc pasul astfel încât prinţul să poată privi bine înăuntru.

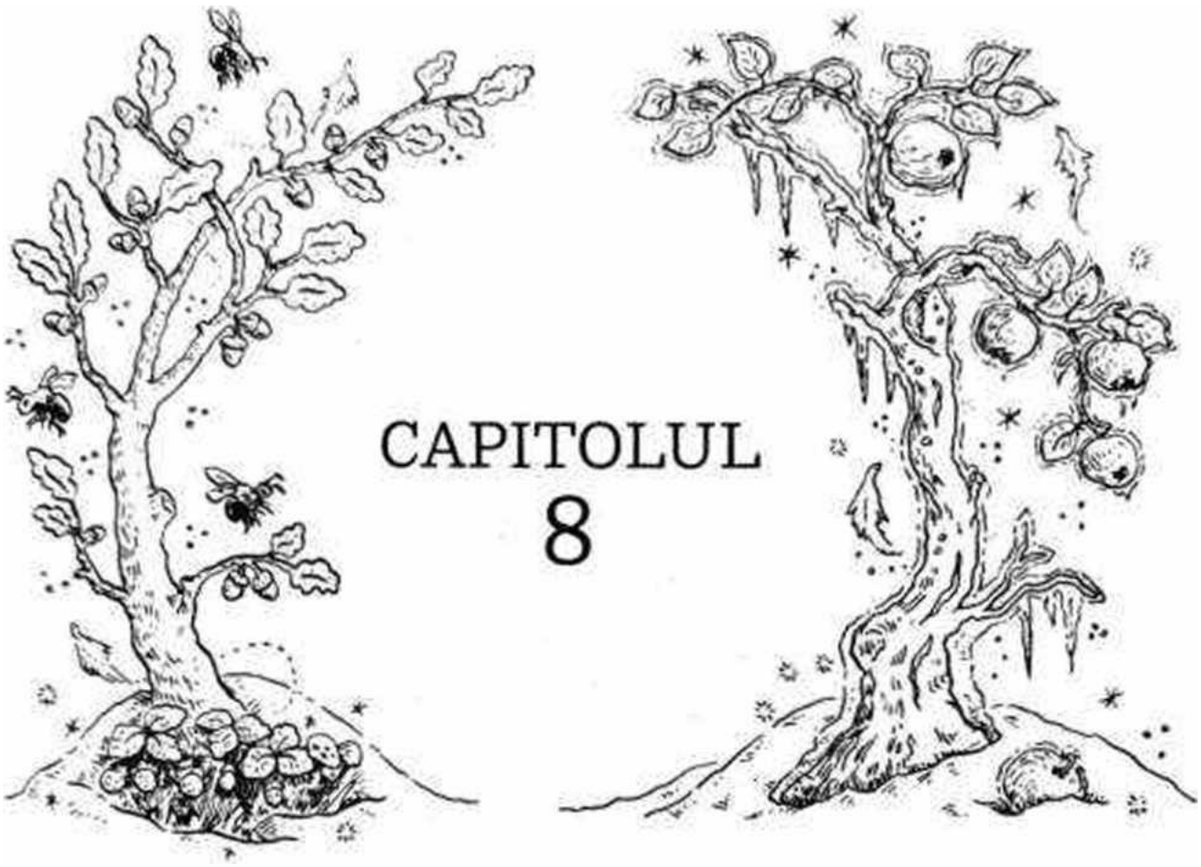
Atârnat pe peretele din gheaţă, ca o piesă de decor, se află trupul lui Valen. Pentru o clipă, Oak se întreabă dacă este mâna Bogdanei, dar şoimul nu este nici eviscerat şi nici expus în stilul celorlalte victime ale cotoroanţei-furtunii

Are beregata retezată. Un şirag grotesc de sânge i s-a închegat în jurul claviculei Are hainele îmbibate de sânge uscat, de parcă ar fi apretate. Oak vede tăietura curată, făcută în came, cu un cuţit ascuţit.

Prinţul finir o privire spre salonul în care a luat dna cu Wren.

Atunci când i-a observat ezitarea de a numi persoana responsabilă pentru vânătăile lui, Wren ştia deja adevărul Hyacinthe îi dezvăluise probabil ceea ce îi spusese Oak. Poate că Wren făcuse asta în timp ce prinţul se îmbrăca cu hainele pentru cină.

Nu-i de parcă Oak nu a mai văzut crime. A fost martor la destul de multe în El foame. Nu are mâinile curate. Doar că, privind trupul şoimului, etalat astfel, îşi dă seama că, chiar şi fără amintirile lui Mellith, Wren a văzut lucruri mult mai crude şi mai terifiante decât tot ce trăise el. Şi probabil că undeva, înăuntrul el începe să înţeleagă că poate fi toate acele lucruri care au înspăimântat-o cândva.

CAPITOLUL 8

Oak era copil atunci când Madoc a fost exilat în lumea muritorilor şi, cu toate acestea, indiferent de ce spuneau ceilalţi, el ştia că fusese din vina lui. Dacă nu ar fi fost Oak, nu ar fi fost niciun război. Niciun plan de a fura coroana. Nu s-ar fi întors membrii familiei unii împotriva altora.

Cel puţin nu a fost executat pentru trădare tatăl tău, i-a spus Oriana, când s-a plâns că nu mai poate să-l vadă. Oak a râs, gândindu-se că a făcut o glumă. După ce a înţeles că era un lucru care chiar ar fi putut să se întâmple, ideea că Madoc ar fi putut să moară, în timp ce el ar fi privit doar, neputincios, i-a bântuit coşmarurile. Decapitări. înecări. Incendii. îngropat de viu. Surorile lui, cu chipuri sumbre. Oriana plângând.

Coşmarurile făceau ca absenţa lui Madoc să fie şi mai grea. *Nu este o idee bună să îl vezi acum,* i-a spus Oriana. *Nu vrem să părem neloiali coroanei.*

Aşa că a trăit alături de Vivi şi de Heather în lumea muritorilor, a mers la şcoala pentru muritori şi. în orele pe care le petrecea la bibliotecă, a cercetat obsesiv noi şi îngrozitoare detalii legate de execuţii. Uneori. Jude sau Taryn îl vizita la apartament. Mama lui venea des. Din când în când, Garrett sau Van îşi făcea apariţia şi îl instruia în lupta cu spada.

Nimeni nu era de părere că ar fi talentat la asta.

Problema lui Oak era că se gândea la lupta cu spada ca la un joc şi nu voia să rănească pe nimeni. Jocurile ar fi trebuit să fie amuzante. Apoi, după ce i s-a făcut multă morală, a înţeles că lupta cu sabia era un joc mortal şi a rămas în continuare decis că nu vrea să rănească pe nimeni.

Nu toată lumea trebuie să se priceapă la ucis, i-a spus Taryn, cu o privire plină de înţeles îndreptată către Jude, care legăna o jucărie deasupra capului micului Leander, de parcă ar fi fost o pisică gata să o înhaţe.

Uneori, după coşmaruri, Oak se strecura afară, pe peluza complexului de apartamente şi privea stelele. îi era dor de mama şi de tatăl lui îi era dor de vechea lui casă şi de vechea lui viaţă. Apoi mergea în pădure şi făcea exerciţii de spadă, chiar dacă nu ştia pentru ce se antrenează.

După câteva luni. Oriana l-a dus în sfârşit să-l vadă pe Madoc. Jude nu s-a împotrivit, nici nu s-a amestecat. Fie nu a ştiut – ceea ce era puţin probabil fie a ales să se prefacă a nu şti, nedorind să interzică vizitele, dar neputând, în acelaşi timp, să le permită în mod oficial.

Fii drăguţ cu tatăl tău! îl avertizase Oriana. De parcă Madoc ar fi fost bolnav şi nu exilat, plictisit şi furios. Dar dacă Oak învăţase ceva de la Oriana, era cum să se poarte ca şi cum totul ar fi bine, fără ca de fapt să mintă.

Oak s-a simţit intimidat în faţa tatălui său după atâta vreme. Madoc avea un apartament la parter, într-o clădire veche din cărămidă, construită pe mal. Nu era întru totul ca apartamentul lui Vivi, de vreme ce al lui era mobilat cu piese antice din casa lor din Elfhame, însă era în mod clar un spaţiu pentru muritori. înăuntru se găseau un frigider şi un cuptor electric. Oak se întreba dacă tatăl lui avea resentimente faţă de el.

Madoc părea îngrijorat în primul rând de faptul că Oak ar putea să se înmoaie.

— Fetele alea mereu te-au cocoloşit, i-a zis tatăl lui. Şi mama ta la fel!

Pentru că s-a născut otrăvit şi a fost bolnăvicios când era mic, Oriana îşi făcea tot timpul griji că Oak ar putea să se extenueze sau că vreuna dintre surorile lui ar putea fi prea dură cu el. Oak îi ura temerile. îi scăpa de sub ochi tot timpul şi se căţăra în copaci sau îşi călărea poneiul, sfidându-i regulile.

însă după atâtea luni departe de tatăl lui, se simţea ruşinat când se gândea la toate momentele în care a făcut cum a vrut Oriana.

— Nu sunt prea bun la mânuirea săbiei, i-a mărturisit tatălui său.

Madoc a ridicat din sprâncene.

— Cum aşa?

Oak a ridicat din umeri. Ştia că Madoc nu l-a antrenat niciodată aşa cum le-a antrenat pe Jude şi pe Taryn – în mod clar nu ca pe Jude. Dacă el s-ar fi întors acasă plin de vânătăi, aşa cum se întorcea Jude pe vremuri, Oriana ar fi fost furioasă.

— Arată-mi! i-a zis Madoc.

Aşa s-a trezit Oak pe peluza unui cimitir, cu spada ridicată, în vreme ce tatăl lui îi dădea roată. Oak a început să treacă prin exerciţii, unul după altul. Madoc îl înghiontea cu coada unui mop

atunci când se afla în poziţia greşită, dar asta nu se întâmpla prea des.

Apoi gluga-roşie a dat din cap.

— E bine. Ştii ce faci.

Partea aceasta era adevărată. Toată lumea avusese grijă să fie aşa.

— îmi este greu să lovesc pe cineva.

Madoc a râs, surprins.

— Ei bine, asta e o problemă.

Oak s-a amărât Pe atunci nu-i plăcea să râdă cineva de el

Tatăl lui i-a văzut expresia de pe chip şi şi-a scuturat capul

— Există un truc. Unul pe care surorile tale nu l-au învăţat niciodată cu adevărat

—*Surorile mele?* l-a întrebat Oak, incredul.

— Trebuie să renunţi la acea parte din mintea ta care te trage înapoi, i-a spus Madoc cu doar câteva clipe înainte să atace.

Coada mopului l-a nimerit pe Oak într-o parte, punân- du-l la pământ. Condiţiile impuse de exil nu-i permiteau lui Madoc să folosească o armă, aşa că improviza.

Oak şi-a ridicat privirea, cu respiraţia tăiată. Dar atunci când Madoc a fluturat băţul din lemn spre eL s-a rostogolit pe o parte şi a parat lovitura.

— Bine! i-a zis tatăl lui şi a aşteptat să se ridice înainte să lovească din nou.

S -au duelat astfel o vreme. Oak era obişnuit cu lupta, deşi nu la o asemenea intensitate.

Tatăl lui l-a obosit însă, treptat

—Toată îndemânarea din lume nu-ţi va fi de folos dacă nu mă vei lovi! a ţipat Madoc în cele din urmă. Destui Stop!

Oak şi-a lăsat sabia să atârne, uşurat. Obosit.

— Ţi-am spus.

Dar tatăl lui nu părea dispus să lase lucrurile baltă cu una cu două.

— îmi blochezi loviturile în loc să cauţi o fisură în apărarea mea ca să ataci

Abia le blochez, şi-a zis Oak, dar a dat din cap.

Gluga-roşie arăta de parcă ar fi fost gata să scrâşnească din dinţi.

— Trebuie să-ţi aprinzi un foc în pântece.

Oak nu i-a răspuns. O auzise pe Jude spunându-i ceva asemănător de multe ori. Dacă nu ataca, putea să moară. Elfhameul nu era un loc sigur. Poate că nu existau locuri sigure.

— Trebuie să reduci la tăcere acea parte din tine care *gândeşte,* i-a spus Madoc. Vinovăţia. Ruşinea. Dorinţa de a-i face pe alţii să *te placă.* Orice îţi stă în cale, trebuie să extirpi. Să-ţi smulgi din inimă. Din clipa în care îţi scoţi sabia din teacă, lasă totul deoparte şi loveşte!

Oak şi-a muşcat buza, nesigur dacă asta era cu putinţă. Lui îi plăcea să fie admirat.

— După ce sabia ţi-a ieşit din teacă, nu mai eşti Oak. Şi rămâi în această stare până când lupta se termină! s-a încruntat Madoc. Şi ştii cum îţi dai seama că s-a terminat lupta? Toţi duşmanii tăi sunt morţi. înţelegi?

Oak a dat din cap şi *a încercat.* Şi-a poruncit să uite tot în afara paşilor de luptă. Blochează, parează, loveşte.

Era mai rapid decât Madoc. Mai puţin precis, dar mai rapid. Pentru o clipă a simţit că se descurcă bine.

Apoi gluga-roşie l-a atacat dur. Oak a răspuns printr-un balet de parări. La un moment dat, i s-a părut că vede ocazia de ataca, dar s-a ferit de ea. Coşmarurile pe care le avea i-au fulgerat pe dinaintea ochilor. A parat în schimb, mai dur de data aceasta.

— Opreşte-te, copile! i-a cerut Madoc. cu frustrarea întipărită pe chip. Ai lăsat să treacă pe lângă tine două ocazii bune de a ataca.

Oak. care nu-şi dăduse seama decât de una, nu a zis nimic. Madoc a oftat.

— Imaginează-ţi că-ţi spinteci mintea pe din două: generalul şi soldatul. După ce generalul dă un ordin, soldatul nu

mai trebuie să gândească singur Trebuie doar să facă ceea ce i se spune.

— Nu e vorba că mă *gândesc* că nu vreau să te lovesc, i-a spus Oak. N-o fac, pur şi simplu»

Tatăl lui a dat din cap, încruntat. Apoi a lovit rapid, băţul din lemn punându-l pe Oak la pământ. Pentru o clipă, băiatul nu a mai putut să respire.

— Ridică-te! i-a cerut Madoc.

Cum s-a ridicat, tatăl lui l-a atacat din nou.

De această dată Madoc era serios şi, pentru întâia oară, lui Oak i-a fost teamă de ce-ar fi putut să se întâmple. Loviturile erau destul de puternice cât să lase vânătăi şi prea rapide ca să poată fi parate.

Oak nu voia să-şi rănească tatăl. Nici măcar nu era sigur că ar fi putut

Tatăl lui nu ar fi trebuit să-l rănească cu adevărat.

în vreme ce loviturile cădeau asupra lui fără milă, Oak a simţit lacrimile usturându-i ochii

— Vreau să mă opresc! a cerut, cuvintele ieşindu-i cu glas plângăreţ,

—Atunci ripostează! a urlat Madoc.

— Nu!

Oak şi-a aruncat sabia la pământ.

— Mă dau bătut!

Coada mopului l-a lovit în stomac. Oak s-a prăbuşit greoi şi a început să se târască din calea tatălui său» Abia a reuşit să-l evite.

— Nu vreau să mai fac asta! a strigat şi îşi simţea obrajii umezi

Madoc a înaintat spre el.

—Vrei să mori?

— Mă vei ucide?

Lui Oak nu-i venea să creadă. Era tatâl lui

— De ce nu? l-a întrebat Madoc. Dacă nu te aperi, *cineva* te va ucide. Mai bine să fiu eu acela.

Nu avea niciun sens. Dar când băţul din lemn l-a lovit în tâmplă, prinţul a început s-o creadă.

Oak şi-a îndreptat privirea spre sabia lui, aruncată în iarbă. S-a săltat pe copite. A alergat la ea. Obrajii îi ardeau. Stomacul îl durea.

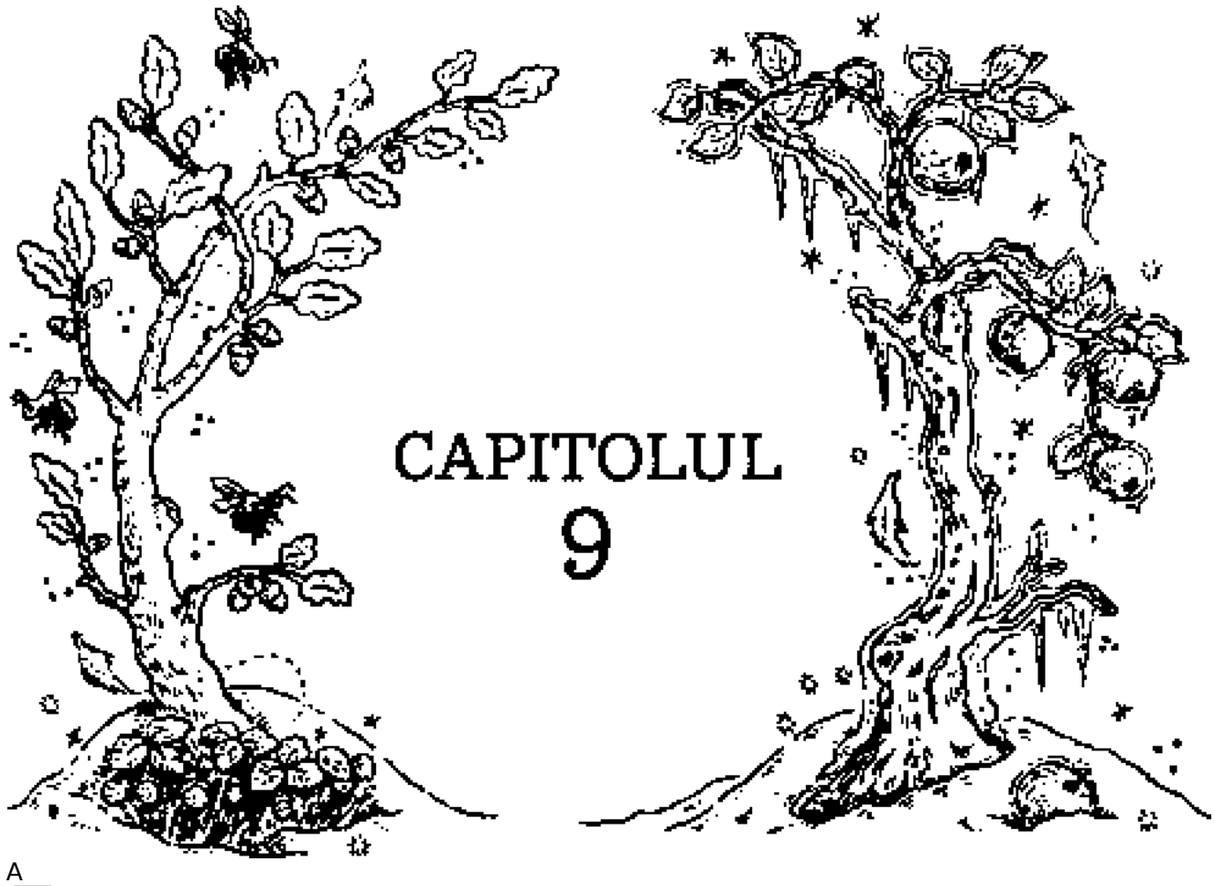
Nu credea că mai fusese atât de speriat vreodată, nici măcar atunci când se aflase în sala tronului şi şarpele era gata s-o atace pe mama lui.

Când s-a întors din nou spre Madoc, avea ochii înceţoşaţi de lacrimi. Cumva, asta a făcut ca lucrurile să fie mai uşoare. Nu vedea cu adevărat ce se întâmplă. Simţea că alunecă în starea aceea în care nu mai e conştient de lumea înconjurătoare. Ca atunci când visa cu ochii deschişi şi ajungea la şcoală fără să-şi amintească drumul. Ca atunci când se lăsa în voia magiei lui de gancanagh şi îi dădea voie să-i preschimbe cuvintele în miere.

Era ca în toate acele dăţi, doar că acum era îndeajuns de furios încât să-şi dea o singură comandă: *învinge!*

Era ca în toate acele dăţi, doar că acum, după ce a clipit, Oak s-a trezit cu vârful spadei aproape la gâtul tatălui său, oprită de capătul pe jumătate spintecat al cozii de mop. Madoc sângera dintr-o tăietură la braţ, una pe care Oak nu îşi amintea să i-o fi făcut-o.

— Bine, i-a zis Madoc, respirând greoi. Din nou.

CAPITOLUL 9

În camera din turn, Oak este aşteptat de doi servitori Unul dintre ei are cap de bufniţă şi membre lungi şi deşirate. Celălalt are pielea de culoarea muşchiului şi aripi mici de molie.

— Suntem aici pentru a te pregăti de culcare. îi spune unul dintre ei, arătând o cămaşă de noapte.

După ce a purtat săptămâni întregi aceleaşi zdrenţe, Oak e copleşit.

— Grozav! Mă descurc singur de acum încolo.

— Este de datoria noastră să ne asigurăm că eşti îngrijit aşa cum trebuie, îi spune celălalt servitor, ignorând împotrivirile lui Oak şi ridicându-i braţele în poziţia potrivită pentru a-i scoate tunica.

Prinţul se supune, lăsându-i să-l dezbrace şi să-l îmbrace cu halatul. Este dintr-un satin albastru gros, tivit cu aur şi

destul de călduros cât să nu urască întru totul schimbarea. I se pare straniu că a petrecut săptămâni întregi fiind tratat ca prizonier, pentru ca acum să fie tratat ca un prinţ. Să fie răsfăţat şi îngrijit de parcă s-ar afla în Elfhame, ca şi când nu ar putea îndeplini nici măcar sarcini mărunte.

Oak se întreabă dacă şi Wren primeşte acelaşi tratament. Dacă îl permite.

Se gândeşte la mătasea aspră a părului ei alunecându-i printre degete.

Tot ce contează este că te vreau.

în toate acele săptămâni lungi petrecute în închisoare, visase că ea îi va spune astfel de cuvinte. Dar dacă îl voia doar ca pe un obiect frumos, fără voinţă proprie, tolănit la picioarele ei ca un copoi leneş, avea să ajungă să-şi urască rolul. Şi, până la urmă, avea să ajungă să o urască şi pe ea.

Oak se îndreaptă spre şemineu şi pune mâna pe cheie. Metalul este rece în palma lui.

Dacă Wren vrea mai mult de la el, dacă îl vrea pe *el,* atunci trebuie să aibă încredere că, dacă va pleca, se va şi întoarce.

Respiră adânc şi se îndreaptă spre pat. Ţinuta de noapte este călduroasă, dar nu o va mai simţi aşa după ce iese în bătaia vântului. Pune mâna pe cea mai groasă dintre pături şi şi-o trece peste umeri, ca pe o haină. Apoi, cu tulpina de cruciuliţă într-o mână, deschide uşa şi aruncă un ochi pe coridor.

Nu-l întâmpină nicio gardă. Probabil că Hyacinthe s-a asigurat de asta.

Pe cât de uşor poate cu copitele lui, se îndreaptă spre scări şi începe să urce. înaintează pe structura în spirală, evitând să se oprească,

până când ajunge în vârful parapetului Păşeşte în frig şi priveşte la întinderea albă de jos.

Fiind foarte sus, poate să vadă dincolo de zidul masiv – şi neterminat – al trolilor. Mijeşte ochii şi zăreşte ceva ce pare a fi o flacără pâlpâitoare. Apoi vede o alta. Vântul poartă până la el un sunet. Metalic şi ritmic» la început sună ca ploaia. Apoi ca tunetele îndepărtate.

Jos. în spatele crenelurilor» gărzile strigă unele la altele. Au văzut probabil şi ele ceea ce vede Oak. Se aude vacarmul unor paşi învălmăşiţi

Abia după ce răzbate strigătul îndepărtat al unui corn, prinţul înţelege în cele din urmă ce are dinaintea ochilor: soldaţi care mărşăluiesc spre Citadelă. Şarpele i-a promis că în trei zile cineva va veni să-l salveze. Dar nu s-a aşteptat să fie vorba de întreaga armata din *Elfhame,*

Oak se plimbă dintr-o parte în alta pe parapetul îngheţat, panica împiedicându-l să se concentreze» *Gândeşte!* îşi zice. *Gândeşte!*

Ar putea folosi seminţele de cruciuliţă ca să zboare până la ei – bazându-se pe faptul că soldaţii ar şti că este ei şi nu ar încerca să tragă cât este în aer. Dar odată ajuns acolo ce ar urma? Armata a mărşăluit până aici pentru război, iar Oak nu este atât de naiv încât să creadă că s-ar întoarce pur şi simplu din drum şi ar pleca acasă după ce el ar fi în siguranţă.

Din contră, dacă el ar fi în siguranţă, ar ataca mai brutal.

Oak a crescut în casa unui general, aşa că îşi dă seama în mare ce se va întâmpla. Grima Mog va trimite înainte călăreţi, care se vor întâlni cu Wren. Vor cere să îl vadă şi vor oferi condiţiile predării Wren îi va refuza şi poate chiar îi va nimici pe mesageri

Oak trebuie să facă ceva, dar dacă va merge la ei cu căpăstrul săpându-i obrajii, va distruge orice speranţă de pace»

Prinţul îşi închide ochii şi îşi cântăreşte opţiunile. Toate sunt teribile, însă nebunia pură a uneia dintre ele îl atrage în mod deosebit.

*Există vreo situaţiepe*care să *nu simţi nevoia s-o înrăutăţeşti?*

Oak speră că Hyacinthe nu are dreptate.

Nu are foarte mult timp la dispoziţie. Aruncă pătura şi coboară treptele, fără să-i pese cât de tare îi răsună copitele pe gheaţă. Gărzile care ar putea să-l audă au probleme mai mari acum.

Pe la jumătatea scării în spirală aproape că se izbeşte de un nisser cu păr verde, de culoarea ţelinei, şi ochi atât de pali încât sunt aproape incolori. Făptura duce o tavă cu fâşii crude de vânat, aranjate pe o farfurie, alături de un bol cu alge gătite. Luat prin surprindere, nisserul face un pas înapoi şi-şi pierde echilibrul. Tava cade la pământ, farfuria se sparge şi algele se împrăştie pe trepte.

Teroarea de pe chipul lui arată clar că pedeapsa pentru o astfel de greşeală ar fi fost una gravă la vechea Curte a Dinţilor. Dar când îşi dă seama cine se află dinaintea lui se îngrozeşte şi mai tare.

— Nu ar trebui să-ţi părăseşti camera, spune nisserul.

Oak îşi îndreaptă privirea spre carnea crudă.

— Presupun că nu.

Nisserul începe să se retragă, coborând scara, cu privirea agitată întoarsă în urmă, arătând că este gata să o ia la fugă, înainte să o poată face, Oak îşi lipeşte mâna peste gura lui şi îl împinge cu spatele spre perete, chiar dacă servitorul se zbate în strânsoare.

Oak are nevoie de un aliat, de unul benevol.

Urându-se, prinţul îşi caută puterea gurii- mieroase. care-i răspunde languros la chemare. Se apleacă şi îi şopteşte nisse- rului la ureche:

— Nu vreau să te sperii, îi spune, cu o voce care sună ciudat chiar şi pentru urechile lui. Nu am de gând să te rănesc. Ai ajuns aici, bănuiesc, în urma unui târg nefericit.

Aşa funcţiona Casa Balekin. Oak nu credea că ar fi rămas cineva să lucreze pentru Lordul Jarel şi pentru Lady Nore dacă ar fi avut de ales.

Nisserul nu-i răspunde. însă ceva din ţinuta şi din expresia lui îi dă de înţeles că servitorul a mai fost pedepsit, că a fost rănit grav, şi nu odată. Nu e de mirare că Oak îl sperie.

— Ce ai promis? Pot să te ajut, îi spune Oak, retrăgându-şî mâna încetişor

Mierea îi curge încă în glas.

Nisserul se relaxează, rezemându-şi capul de perete.

— Muritorii mi-au găsit familia. Nu ştiu ce au crezut că suntem, dar ne-au ucis pe doi dintre noi şi pe al treilea bau închis. Eu am reuşit să fug şi am venit în singurul loc în care ştiam că pot s-o recuperez pe iubita care mi-a fost furată – Citadela Acului de Gheaţă. Am promis că dacă-mi va fi adusă înapoi, voi lucra cu loialitate în Citadelă până când unul dintre membrii familiei regale va considera că mi-am plătit datoria şi mă va elibera,

Oak oftează frustrat. Credea că doar muritorii cad victime unor astfel de târguri disperate şi nebuneşti, dar aceştia nu sunt singurii care ajung să fie disperaţi sau care se pot purta nebuneşte.

—Asta este *exact* ce ai promis?

Vocea lui Oak şi-a pierdut din nou puterea guribmieroase. A fost distras, prea interesat de ceea ce vrea să reţină pentru a spune ce trebuie.

Nisserul se crispează.

— Nu voi uita niciodată.

Oak îşi aminteşte cât de nesăbuit era cu magia când era copil. Se gândeşte la Valen şi la cât de furios a fost după ce şi-a dat seama că Oak îl fermeca.

Când îşi deschide din nou gura, simte că aerul e mai încărcat.

— Fac parte din familia regală. Nu cea la care te-ai gândit tu, dar cum nu ai specificat, ar trebui să te pot elibera de datorie, Am însă nevoie de ajutorul tău. Am nevoie de un mesager.

Oak simte clipa în care cuvintele lui sunt înţelese, ca atunci când un peşte muşcă momeala, alegându-se cu un cârlig în gură.

îşi aminteşte cum este să simţi că trupul te trădează, că membrele ţi se împotrivesc. Nu e nimic din toate astea aici. Aceasta este şansa pe care nisserul o aştepta demult.

— Am putea să dăm amândoi de mare necaz! zice, îndreptând o privire agitată spre scări.

— Am putea, îi răspunde Oak, cu glasul lui obişnuit.

Nisserul dă încetişor din cap şi se desprinde de perete.

— Spune-mi ce vrei să fac.

— în primul rând, am nevoie de altceva de îmbrăcat.

Confuză, Făptura ridică din sprâncene.

— Da, da! Crezi că sunt vanitos, îi răspunde Oak. Dar mă tem că încă nu am aflat unde sunt ţinute vechile haine ale Lordului Jarel.

Nisserul tresare.

— Le-ai purta?

Probabil că halatul cu care este îmbrăcat acum Oak i-a aparţinut cândva tot Lordului Jarel, la fel ca hainele pe care le-a primit pentru cină. Nu ar fi fost timp să se croiască ţinute noi, iar hainele nu sunt clar pe măsura lui. Aşa că, dacă-i fuseseră oferite, acum putea să se servească şi singur.

— Să aruncăm o privire doar. Cum să-ţi spun?

— Daggry, înălţime.

— Condu-mă, Daggry! îi spune Oak.

Este mai uşor să te orientezi în Citadelă cu un servitor care o poate lua înainte ca să-ţi spună ce culoare sunt libere. Ajung la o cameră de depozitare şi se strecoară înăuntru înainte ca cineva să-i zărească.

— Suntem foarte aproape de dormitorul meu, spune Daggry. Dacă vrei să mă vizitezi la noapte.

Oak se străduieşte să zâmbească, deşi vina îl îneacă.

— Nu cred că vom avea prea mult timp pentru somn.

Prinţul se gândeşte la avertismentul mamei lui: *Dacă le spui aceste lucruri, ei nu doar că îşi vor dori să te asculte, ci vor ajunge chiar să te dorească mai mult decât orice pe lume.*

— Nu, Şi răspunde Daggry, Nu mă gândeam la somn.

încăperea îngustă este plină ochi de cu fere, stivuite unul peste altul. împachetate înăuntrul lor, prinţul găseşte haine peste care s-a presărat levănţică, ale căror ornamente din aur şi perle au fost desprinse. Aţele atârnă din locurile în care nasturii şi broderiile au fost tăiate. Oak se întreabă dacă Lady Nore a vândut piesele care lipsesc, înainte să descopere valoarea oaselor pe care le-a furat din mormintele aflate în catacombele din Ei foame înainte ca Bogdana să înceapă să o influenţeze, împingând-n pe calea care avea să o aducă pe Wren înapoi la cotoroanţa-furtunii

Prinţul descoperă şi cerneală, cărţi şi peniţe prinse de pene de bufniţă. Chiar pe fundul cufărului, dă de câteva arme. Ieftine, câteva ciupite sau zgâriate acolo unde pietrele preţioase fuseseră în mod dar scoase. Oak ridică un pumnal mic, pe care-l ascunde în podul palmei

— Voi scrie un bilet, îi spune el servitorului

Daggry îl urmăreşte cu prea mare atenţie.

Oak scoate hârtia, stilourile şi cerneala, se sprijină de unul dintre cufere şi mâzgăleşte două mesaje. Stiloul cu pană de bufniţă îi pătează degetele şi4 face să-şi dorească să fi avut la îndemână o cariocă.

— Pe primul du-i-l lui Hyacinthe, Iar pe cel de-al doilea armatei care aşteaptă dincolo de zid.

—Armata înaltei Curţi? întreabă nisserul, cu glas pierit.

Oak dă din cap.

— Mergi la grajdurile Citadelei Acolo îmi vei găsi iapa. Numele ei este Crăiţa-Libelulă. Ia-o şi călăreşte cât poţi de repede. Odată ajuna la

armată, spune-le că ai un mesaj de la Prinţul Oak. Nu-i lăsa să te trimită înapoi cu o altă solie. Spune-le că nu ai fi în siguranţă.

Daggry se încruntă, de parcă ar cântări lucrurile.

— Şi tu vei fi recunoscător?

— Foarte. îl asigură Oak.

— îndeajuns cât să..„ începe servitorul, în timp ce ia biletele.

— Ca membru al familiei regale, consider timpul în care ai slujit drept o recompensă cinstită pentru ceea ce ai primit şi te eliberez de serviciul datorat Citadelei! îi spune Oak nisse- rului, speriat de dulceaţa guturală din propria voce, asemănătoare cu torsul unei pisici.

înspăimântat de privirea plină de recunoştinţă şi dorinţă a servitorului, pe care o simte ca pe o lovitură de bici

—Voi face aşa cum îmi ceri, spune nisserul, închizând uşa în urma lui

Pentru o clipă Oak îşi freacă faţa, neştiind dacă ar trebui să se simtă ruşinat de ceea ce a făcut şi, dacă da, cât de ruşinat înlătură cu forţa sentimentul acesta confuz de vinovăţie. A făcut nişte alegeri Acum trebuie să trăiască cu ele şi să spere că sunt cele corecte.

Armata din Elfhame este în pericol din cauza lui Plănuieşte să-i facă rău lui Wren din cauza lui Poate că Wren este pe cale să moară din cauza lui

îşi dă jos halatul şi scoate din cufăr o ţinută regală, simţin- dU'Se recunoscător pentru înălţimea Lordului Jarel. Hainele îi sunt oricum puţin scurte şi cam strâmte la piept.

Eşti ca un *vrej de fasole,* îşi aminteşte că i-a spus mama lui Heather. *îmi aduc aminte când puteam să te ridic* în *braţe!* Oak este surprins de cât de dureroasă este această amintire, de vreme ce mama lui Heather este încă în viaţă şi încă bună şi l-ar lăsa oricând să doarmă în camera ei pentru musafiri. Desigur, asta dacă va părăsi Citadela.

Uneori, îşi zice Oak, nu este în interesul lui să-şi

cerceteze sentimentele atât de atent. De fapt, în acest moment, poate că nu ar trebui să fie deloc atent la sentimente.

Oak îmbracă tunica albastră* ţesută cu fir de argint* apoi pantalonii asortaţi. Tivul se rupe puţin când îşi strecoară copita stângă printr-un crac* dar nu e foarte vizibil.

Pumnalul II ascunde la brâu, sperând că nu va avea nevoie de el.

fncâ *pot să îndrept* lucrurite, Asta îşi tot spune* mereu şi mereu. Are un plan şi poate că este nebunesc, disperat şi chiar puţin prea îndrăzneţ, dar ar putea să funcţioneze.

în ciuda frigului permanent, găseşte doar două pelerine în muntele de haine. Renunţă la cea tivită cu piele de focă, de teamă că ar putea fi de la o selke. Aşa că rămâne cu cealaltă, garnisită cu blană de vulpe, care-i place un pic mai mult.

Oak îşi trage gluga pe cap şi o ia spre Sala Reginelor, unde ba cerut lui Hyacinthe să se întâlnească, încăperea este goală şi cu ecou; cât aşteaptă* se holbează la cele două femei îngheţate în pereţi, foste mirese ale Lordului Jarel. Foste regine de la Curtea Dinţilor Ochii lor morţi şi reci par să-l privească la rândul lor

Prinţul păşeşte de colo-colo, iar minutele se scurg şi nimeni nu-şi face apariţia* Respiraţia lui abureşte aerul în timp ce aşteaptă să audă ceva.

La revărsatul zorilor, vede prin gheaţa vălurită cum trec călăreţi prin deschizătura din zidul de gheaţă. Aceştia se îndreaptă cu ropote tunătoare spre Citadelă, cu steagurile fluturând în urma lor, călare pe cabzână* ale căror copite calcă uşor pe zăpada îngheţată.

Planul lui – cam şubred de la început, trebuie să recunoască – îi pare de-a dreptul mort în faşă.

— De ce eşti încă aici? se aude o voce aspră*

Pentru o clipă, uşurarea îi taie prinţului respiraţia. Odată ce se adună* se întoarce spre Hyacinthe.

— Dacă fug din Citadelă purtând acest căpăstru, nimănui dintre cei aflaţi la comandă nu le va păsa *ce* spun. Vor crede că
mă supun puterii lui Wren. Aş avea şi mai puţină influenţă asupra armatei decât am deja, şi am puţină. Cum îi conduce Grima Mog, iar ordinele au fost deja date de sora mea, sunt gata de luptă.

—Te vor pe tine doar, zice Hyacinthe,

— Poate, dar după ce mă vor avea, ce crezi că vor vrea mai apoi? Dacă eu sunt în siguranţă, nu au niciun motiv să *nu* atace. Ajută-mă să o ajut pe Wren, Scoate-mi căpăstrul

Hyacinthe pufneşte.

— Ştiu foarte bine cuvintele de comandă. Aş putea să le folosesc ca să îţi ordon să părăseşti Citadela şi să te predai lui Grima Mog.

— Dacă mă trimiţi la ei cu căpăstrul pus, nimeni nu va crede că nu suntem în război h spune Oak.

Hyacinthe îşi încrucişează braţele peste piept.

—Ar trebui să cred că eşti, de partea lui Wren ÎD acest conflict? Că vrei să scapi de dragul ei?

Oak ar vrea să poată spune că este aşa. Ar vrea măcar să creadă în părţi bine definite, cu graniţe clare. Dar a trebuit să renunţe la astfel de gânduri când tatăl lui şi-a încrucişat sabia cu sora sa.

— Chiar dacă Wren ar putea să desfacă întreaga armată din Elfhame, să îi sfâşie cu uşurinţa cu care smulgi aripile unui fluture – o va costa. Va fi rănită. Se va îmbol năvi mai tare,

—Tu eşti prinţul lor! mârâie Hyacinthe. Tu cauţi să-ţi salvezi supuşii.

— Ce-ar fi dacă i-am salva pe toţi? Hai să

încercăm asta! răbufneşte Oak, cu glas ridicat, care răsună în sală.

Pentru o vreme, Hyacinthe îl priveşte lung pe prinţ.

— Prea bine. îţi voi scoate căpăstrul şi te voi lăsa să încerci orice ai avea de gând, atâta vreme cât îmi promiţi că Wren nu va avea de suferit şi eşti de acord să faci ceva pentru mine.

Indiferent cât de tare şi-ar dori să accepte, Oak ştie că nu trebuie să-şi dea cuvântul până când nu aude condiţiile Aşteaptă.

— Crezi că am fost nebun pentru câ am vrut să-l ucid pe înaltul Rege, spune Hyacinthe.

— încă o cred, confirmă Oak.

Hyacinthe îi aruncă o privire frustrată.

— Recunosc că sunt impulsiv. Când a revenit blestemul, când am început să simt că redevin şoim.,, m-am gândit că dacă ar fi mort Cardan, blestemul ar fi rupt L-am învinovăţit pe el.

Oak îşi muşcă limba. Hyacinthe nu a ajuns încă la partea în care îi spune care este favoarea pe care i-o cere.

— E ceva ce vreau să aflu, dar nu sunt îndeajuns de iscusit ca să descopăr singur. Nici nu am legăturile necesare.

Hyacinthe arată de parcă urăşte că trebuie să recunoască asta.

— Dar tu... Tu înşeli cu aceeaşi uşurinţă cu care respiri şi fără să stai prea mult pe gânduri.

— Şi tu vrei..

— Răzbunare. Credeam că este imposibil* dar Madoc mi-a spus altceva. Ar trebui să-ţi pese. Ai faţă de ea o datorie de

Oak se încruntă.

— Prinţul Dain a ucis-o pe Liriope, iar acum el însuşi este mort. Ştiu că vrei să pedepseşti pe cineva,..

— Nu. El a *ordonat* uciderea ei! Insă nu el i-a dat otrava. Nu el s-a strecurat pe lângă tatăl meu, în timp ce o păzea. Nu el v-a lăsat pe amândoi ca morţi Ci persoana pe care încă o pot ucide pentru a-l răzbuna pe tata.

Oak a crezut că Dain mânui se otrava. Că o pusese în băutură. Că i-o picurase lui Liriope pe buze, în timp ce dormea alături de el. Nu şi-a imaginat niciodată că ucigaşul mamei lui e încă în viaţă,

— Atunci voi găsi persoana care i-a dat otrava* Sau cel puţin voi încerca. Şi tu îmi vei scoate căpăstrul, spune Oak. Sunt de acord.

— Adu-mi mâna persoanei responsabile pentru moartea ei îi cere Hyacinthe.

—Vrei o *mână?* ridică din sprâncene Oak.

—Acea mână» da.

Oak nu are timp să negocieze.

— Bine.

Hyacinthe îi zâmbeşte straniu şi Oak începe să se teamă că a făcut alegerea greşită. Este prea târziu pentru îndoieli însă.

— *în numele* Iui Grimsen, începe Hyacinthe» şi Oak îşi îndeasă mâna în buzunarul de la pelerină, după p**~~umnal~~**

Are pielea transpirată în ciuda frigului Nu poate fi sigur că Hyacinthe nu va folosi comanda ca să facă altceva în loc să i dezlege* în cazul acesta, Oak va încerca să-i taie şoimului beregata înainte să termine de rostit cuvintele.

Deşi probabil nu ar avea timp. Lui Oak îi zvâcnesc degetele*

— Jn numele *lui Grimsen fie ca hamul să nu te maz lege!* spune Hyacinthe.

Oak îşi duce pumnalul la chingă, dar aceasta nu poate fi tăiată. îşi ciupeşte propriul obraz încercând să *o facă. O clipă* mai târziu însă, reuşeşte să-şi scoată căpăstrul cu mâini tremurânde. Şi-l dă jos de pe faţă şi-l aruncă la pământ. Simte urmele lăsate de barete în obraji Nu i s-au înfipt îndeajuns cat să lase cicatrici, dar au fost destul de strânse ca să-l însemneze*

— Un obiect monstruos, declară Hyacinthe» în timp ce se apleacă şi ridică hamul

L-a purtat destul cât să ajungă să-l urască* Poate mai mult decât Oak.

— Şi acum?

— Mergem în sala tronului ca să-i întâmpinăm pe călăreţi* Oak îşi trece degetele peste obraji şi răceala lor îl face să

se simtă uşurat Nu este încântat de faptul că Hyacinthe are căpăstrul, însă chiar dacă ar reuşi să i-l smulgă, îl îngrozeşte numai gândul că ar putea să-l atingă*

Hyacinthe se încruntă.

-Şi.-?

— încercăm să părem convingători în rolul de invitaţi bucuroşi ai lui Wren. Apoi căutăm o cale prin care să trimitem armata din Elfhame înapoi.

— Asta numeşti tu plan? pufăie Hyacinthe. Nu trebuie să fim văzuţi împren-nă, aşa că dă-mi un avans. Nu vreau ca cineva să bănuiască ce am făcut, în caz că nu va funcţiona.

—Ar fi mult mai uşor să pătrund în sala tronului cu ajutorul tău, punctează Oak.

— Sunt sigur că ar fi, zice Hyacinthe.

Şoimul pleacă, lăsându-l pe Oak să aştepte. Să dea din nou roată prin Sala Reginelor. Numărând minutele. Trecându-şi degetele peste obraji, ca să simtă urmele curelelor. Simte ceva, însă e delicat, precum urmele lăsate de pernă dimineaţa. Speră că semnele vor dispărea curând. în cele din urmă, nu mai poate îndura aşteptarea! îşi trage din nou gluga pe cap şi, cu capul sus, porneşte spre sala tronului

Dacă a învăţat un lucru de la Cardan, acela e că regalitatea inspiră veneraţie, iar veneraţia poate fi preschimbată uşor în teamă. Cu acest gând în minte, prinţul păşeşte spre gărzi

Luate prin surprindere, acestea îşi ridică suliţele. Sunt doi şoimi şi nu îl recunoaşte pe niciunul dintre ei.

Oak îi priveşte placid

— Ei bine, spune, fluturându-şi nerăbdător mâna. Deschideţi uşile!

Vede că ambii ezită. Până la urmă însă, este îmbrăcat bine şi curat. Nu are căpăstrul pus. Şi cu siguranţă au aflat toţi că nu mai este ţinut în temniţă. Trebuie să ştie şi că Wren l-a ucis pe ultimul membru al gărzii care l-a atins.

— Emisarii din Elfhame sunt înăuntru, nu? adaugă.

Unul dintre şoimi dă din cap spre celălalt. Deschid împreună uşile.

Wren stă pe tron; lângă ea sunt Bogdana şi Hyacinthe, alături de un trio de şoimi cu armuri grele.

Iar dinaintea ei sunt patru Făpturi, şi Oak le recunoaşte pe toate patru. Fără armură pe el. Stafia pare să joace rolul unui ambasador. Este îmbrăcat cu fireturi, iar trăsăturile lui vag umane îl fac să pară mult mai puţin înspăimântător decât este cu adevărat.

Adevăratul ambasador, Randalin, membru în Consiliul Celor Vii, îşi înghite cuvintele la apariţia lui Oak. Cunoscut sub titulatura de Ministrul Cheilor, bărbatul este scund, are coame şi e îmbrăcat chiar mai frumos decât Stafia. Din câte ştie Oak, Randalin nu poate să lupte şi, având în vedere pericolul, este surprins să-l vadă acolo. Jude nu l-a simpatizat niciodată prea tare însă, aşa că vede de ce i s-a permis – şi poate chiar a fost încurajat – sa vină.

în spatele lor se află doi soldaţi. Oak îl recunoaşte pe Tieman imediat, în ciuda coifului care-i acoperă chipul. Bănuieşte că şi Hyacinthe l-a recunoscut. La dreapta lui e Grima Mog, Marele General, care l-a înlocuit pe tatăl lui Oak. Glugă-

roşie, la fel ca Madoc, şi fost general la Curtea Dinţilor. Nimeni nu cunoaşte apărarea Citadelei mai bine decât ea, aşa că nimeni n-ar reuşi cu mai mare uşurinţă s-o destrame.

Pe măsură ce Oak înaintează, toată lumea devine mai alertă. Mâna lui Tieman se îndreaptă în mod automat spre mânerul săbiei, într-o încercare nebunească de a lăsa deoparte diplomaţia.

— Bună! spune prinţul. Văd că aţi început fără mine.

Wren ridică din sprâncene. Bine jucat îşi închipuie că o aude spunând. *Ai un punct!* Posibil chiar înainte să le ceară gărzilor să-i despartă capul de gât ca pe un dop de sticlă.

Apoi Stafia ar înjunghia-o în spate. Şi toţi ceilalţi s-ar tăia în bucăţele.

— înălţime, zice Garrett, de parcă ar fi un adevărat ambasador înţepat, şi nu cineva care l-a cunoscut pe Oak aproape toată viaţa. După ce ţi-am primit biletul, ne aşteptam să fii de faţă. începusem să ne facem griji

Wren îl priveşte aspru pe prinţ când aude de bilet.

— A fost greu să-mi aleg ţinuta pentru această ocazie epocală, spune Oak, sperând că absurditatea fără margini a planului său îl va face să meargă. Până la urmă, nu îţi anunţi logodna în fiecare zi

La aceste cuvinte, toţi se holbează la el năuciţi Până şi Bogdana pare să-şi fi pierdut graiul. însă asta nici nu se compară cu felul în care-l priveşte Wren. De parcă ar putea să-l facă scrum cu flacăra verde şi rece a ochilor ei

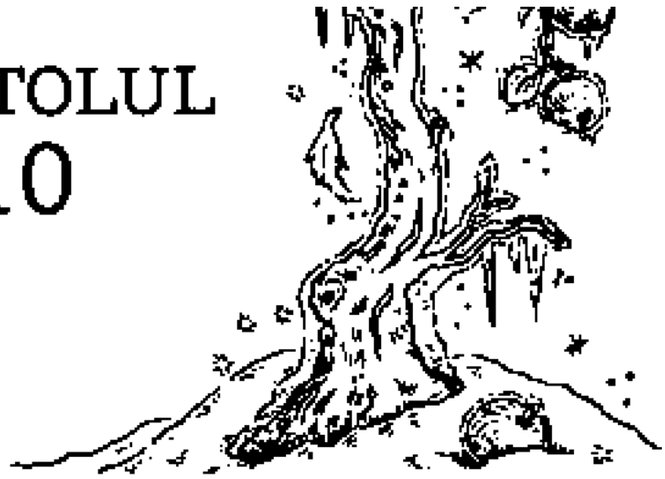
Fără să ţină cont de avertisment, Oak trece la dreapta ei îi ia mâna, îşi scoate inelul de pe degetul mic – inelul care i-a fost trimis în pântecul şarpelui fermecat din metal şi îl strecoară pe al ei cu îndemânare, aşa cum l-a învăţat Gândacul Astfel încât să pară că Pa avut la mână de la bun început.

Prinţul îi zâmbeşte.

— Mi-a acceptat inelul. Aşa că, sunt încântat să vă spun că eu şi Wren urmează să ne căsătorim.

CAPITOLUL 10

Oak îşi ţine privirea aţintită la Wren. Ar putea să4 refuze, dar rămâne tăcută. Prinţul speră că înţelege şi ea că» datorită logodnei lor, vor putea evita un război Sau poate că, de vreme ce toată puterea e la ea, poate că i se pare amuzant să-l lase să se joace puţin.

Un mârâit fără cuvinte se desprinde din adâncul pieptului Bogdanei

Hyacinthe îl priveşte acuzator pe Oak, de parcă ar vrea să-i zicăt Nu *pot să cred că* m-ai convins *să te ajut cu* un plan atât *de stupid.*

Acesta a fost riscul. Speranţa că Wren nu-şi dorea să lupte. Că îşi va da seama de faptul că drumul spre pacea cu Elfhameul însemnă să-i facă jocul.

— Ce surpriză! zice Stafia pe un ton sec.

Hyacinthe îşi îndreaptă privirea spre el şi expresia i se încordează, de parcă l-ar recunoaşte pe spion şi ar înţelege pericolul pe care îl implică prezenţa lui.

Tiernan nu şi-a luat mâna de pe spadă, Grima Mog are sprâncenele ridicate* Pare că aşteaptă ca cineva să îi spună că totul a fost o glumă.

Oak zâmbeşte în continuare, de parcă toată lumea şi-ar fi exprimat încântarea.

Randalin îşi drege vocea,

— Daţi-mi voie să fiu primul care vă felicită! O decizie foarte înţeleaptă pentru asigurarea succesiunii

Deşi motivaţia ambasadorului pare confuză, prinţul este fericit că are un aliat Oak îşi înclină uşor capul.

—Ocazional, pot fi înţelept.

Cu sprâncenele ridicate, Stafia îşi plimbă privirea de la Wren la Oak.

— Familia ta se va bucura să afle că eşti bine. Rapoartele primite... să zicem că spuneau altă poveste.

Aceste cuvinte îi smulg Bogdanei un zâmbet cu toţi dinţii

—Adoratul vostru prinţişor pare destul de bine. Acceptaţi ospitalitatea noastră. Vă oferim camere şi repaus. Rămâneţi peste noapte, apoi luaţi-vă armata şi faceţi cale-ntoarsă spre Elfhame. TrimiteţM poate pe rege şi pe regină să ne facă o mică vizită.

— Nu ştiam că ai puterea de a ne oferi ceva, cotoroanţa- furtunii.

Grima Mog rosteşte cuvintele de parcă ar fi cu adevărat confuză.

— Nu este Regina Suren singura conducătoare aici?

— Deocamdată, răspunde cotoroanţa, melinându-şi capul aproape cu graţie spre Oak, de parcă ar vrea să arate că prinţul va conduce alături de Wren, în loc să-şi arate propria putere.

Wren face semn unui servilor şi apoi îşi întoarce din nou atenţia spre Ministrul Cheilor.

—Sunteţi cu siguranţă obosiţi după călătorie şi înfrigurați. Poate aţi vrea să beţi ceva fierbinte înainte să fiţi conduşi în camerele voastre

— Suntem onoraţi să vă primim invitaţia, spune Randalin, umflându-şi pieptul.

Ambasadorul a însoţit armata, aşa că îşi închipuise că va trebui să conducă un soi de negocieri. Poate că şi-a spus că situaţia va fi una uşor de rezolvat şi acum era încântat să vadă că avea dreptate.

— De mâine va trebui să discutăm despre planurile voastre de a reveni în Elfhame. întoarcerea prinţului alături de viitoarea Iui soţie va fi o bucurie extraordinară, desigur, şi prilej de sărbătoare. Va trebui, bineînţeles, să negociem şi un tratat.

Oak se crispează.

— Un tratat. Desigur.

Prinţul nu se poate abţine şi aruncă o privire spre Wren, încercând să-i ghicească reacţia.

Stafia îşi înclină capul, cu ochii la Wren.

— Eşti sigură că vrei să accepţi propunerea tânărului prinţ? Poate fi cam nebun.

Lui Wren îi tremură buzele.

Randalin trage aer în piept, şocat.

Oak îi aruncă Stafiei o privire grăitoare.

— întrebarea este dacă va vrea să fiu nebunul *ei.*

Wren zâmbeşte.

— Sunt sigură.

Oak îi aruncă o privire surprinsă, neputând să se abţină, încearcă să-şi controleze expresia, dar e convins că este prea târziu. Cineva a văzut. Cineva ştie că nu este sigur de iubirea ei.

— Avem multe lucruri în comun, până la urmă, declară Wren. în special pasiunea pentru jocuri.

Wren e şi bună la ele. I-a înţeles planul din mers, i-a cântărit valoarea şi a decis să intre în horă. Au fost în tabere adverse atâta vreme că Oak uitase cât de uşor era să lucreze împreună.

— Putem discuta detaliile tratatului în Elfhame, spune Randalin. Va fi mai uşor dacă toţi cei implicaţi vor fi prezenţi.

— Nu sunt sigură că sunt pregătită să-mi părăsesc Citadela. spune Wren şi îi aruncă o privire lui Oak.

Prinţul o vede cântărind dacă ar putea să-l lase să se întoarcă cu ei. O vede calculând dacă aceasta a fost intenţia lui de la început.

în sală intră doi servitori, cu o tavă mare din lemn, pe care se află pocale aburinde din argint.

— Vă rog, luaţi unul, spune Wren.

Nu încerca sâ-i otrăveşti, gândeşte Oak, privind-o fix. de parcă ar putea să-i vorbească astfel. *Garrett va schimba cupa cu a ta şi nici nu-ţi vei da seama.*

Stafia apucă băutura fierbinte. Oak ia şi el un pocal, simţind metalul cald în palmă. Desluşeşte aroma orzului şi a chimenuluL

Randalin îşi ridică cupa.

— Pentru tine. Lady Suren! Şi în cinstea ta, Prinţule Oak! Cu speranţa că vei cumpăni bine şi ni te vei alătura pe drumul de întoarcere în Elfhame. Familia ta insistă, prinţule. Iar eu am

primit datoria, în cazul în care urma să am onoarea de a fi primit în audienţă, Lady Suren, să îţi reamintesc că ai depus jurământ înaltei Curţi.

— Dacă vor să-mi dea ordine, atunci să vină şi să o facă, spune Wren. Poate că aş reuşi însă să destram o promisiune aşa cum rup un blestem. Să o sfâşii ca pe o pânză de păianjen.

Făpturile se holbează, îngrozite de ideea că cineva din lumea lor ar putea să nu fie legat de cuvântul dat. Oak nu s-a gândit niciodată la promisiuni ca fiind *magie,* dar acum îşi zice că sunt un fel de legământ.

— Nu ai vrea ca lucrurile să înceapă pe picior greşit, o avertizează Randalin, de parcă ar certa un elev care i-a oferit răspunsul eronat.

Consilierul nu pare să-şi dea seama cât de rapid poate să degenereze în violenţă această situaţie.

Grima Mog îşi trosneşte încheieturile. Ea îşi dă seama foarte bine.

— Randalin…, începe Oak.

Bogdana îl întrerupe:

— Sfetnicul are dreptate. Wren ar trebui să se căsătorească cu moştenitorul Regatului Elfhame ca la carte, cu toată pompa şi în circumstanţele potrivite unei astfel de uniri. Să călătorim împreună spre Insulele Mişcătoare.

Wren îi aruncă Bogdanei o privire aspră, dar nu o contrazice. Nu zice că nu va merge. în schimb, degetele îi întârzie pe inelul care-i este uşor larg. îl răsuceşte agitată.

Oak îşi aduce aminte cum, cu mulţi ani în urmă, Wren a venit în grădinile din Elfhame, unde a fost primită de Jude, alături de Lordul Jarel, Lady Nore şi Madoc. îşi aminteşte că unul dintre ei a propus

un tratat de pace, care ar fi urmat să fie cimentat de căsătoria lui cu Wren.

Pe atunci îi era puţin frică de ea şi de dinţii ei ascuţiţi. Nu trecuse încă prin puseul de creştere de la treisprezece ani. care-i întinsese trupul ca melasa, iar ea era aproape sigur mai înaltă decât el. Nu voia să se căsătorească cu ea – nu voia să se căsătorească cu *nimeni* – şi a fost uşurat când Jude a refuzat.

Dar a văzut expresia de pe chipul lui Wren când Vivi a spus despre ea că e înspăimântătoare. A văzut usturimea înţepăturii şi furia aprinsă.

Va distruge Elfhameul. Pentru asta s-a născut. Asta crede Bogdana, asta vrea. Şi poate că Wren şi-o doreşte şi ea într-o oarecare măsură. Poate că Oak a făcut o greşeală îngrozitoare.

Dar nu. Wren. nu putea şti că el va face ceva de genul ăsta. Dar, orice şi-ar dori Bogdana, cu siguranţă nu ar duce la ceva bun,

— Nu-i nevoie să plecăm imediat, începe prinţul, Fără îndoială vei avea nevoie de timp ca să-ţi pregăteşti trusoul.

— Prostii, intervine Bogdana. Ştiu o cotoroanţă care-i va vrăji Reginei Suren trei rochii, câte una pentru fiecare zi petrecută în Elfhame, până la nuntă. Prima va fi în culorile pale ale dimineţii, a doua în cele aprinse ale amiezii iar ultima va fi presărată cu bijuteriile nopţii

—Trei zile nu vor fi îndeajuns, se încruntă Randalin.

— Anim cine încearcă să tragă de timp? se răsteşte cotoroanţa-furtunii de parcă ar fi fost profund ofensată de consilier. Poate că nimic din toate acestea nu este necesar. Ar putea să se

căsătorească cu ea acum, avându-i ca martori pe cei adunaţi aici

—Nu, spune Wren ferm.

Păcat, pentru că lui Oak nu i se pare o idee rea. Dacă ar fi căsătoriţi cu siguranţă sora lui nu ar încerca să ardă Citadela din temelii Trupele ei ar trebui să se retragă, în vreme ce Oak putea păstra tulpina de cruciuliţă în siguranţă, în buzunarul lui, ca să câştige timp.

— N-am vrea să jignim înalta Curte, spune Wren, Ne vom întoarce cu voi în Elfhame, dacă vă veţi retrage armata de pe acest teritoriu. Cât despre pregătirile necesare, oricare ar fi acestea, ne vom descurca.

Stafia zâmbeşte enigmatic.

— Excelent Randalin, ambarcaţiunea ta este mică şi rapidă, precum şi bine pregătită pentru o călătorie confortabilă, 0 putem folosi pentru a ne întoarce în Elfhame înaintea armatei. Dacă sunteţi de părere că puteţi fi gata într-o zi sau două, voi trimite mesajul chiar acum.

— Poţi face întocmai, îi răspunde Wren.

— Nu, nu este nevoie! îi întrerupe Grima Mog aspru. Mă aflu aici pentru a negocia bătălii, nu retrageri. Mă voi întoarce la armata mea şi o voi informa că mâine nu se va vărsa sânge. Poate niciodată.

Ultimele cuvinte au fost rostite de parcă cei de faţă ar fi urmat să fie lipsiţi de un festin. Cum este glugă-roşie, e foarte posibil ca ea chiar să creadă asta.

Plecarea ei este cu siguranţă un test, pentru că vrea să vadă dacă i se va permite.

în timp ce Grima Mog tropăie spre ieşire, ceilalţi îşi golesc pocalele aburinde. Randalin ţine un discurs sobru şi confuz, care reuşeşte să fie în parte despre neplăcerile pe care le-a îndurat pe timpul călătoriei, despre loialitatea lui faţă de Tron şi Oak şi despre convingerea că alianţele sunt foarte importante. Până la final, ajunge să se poarte de parcă el însuşi ar fi negociat căsătoria.

După aceea, servitorii se pregătesc să îi conducă pe fiecare în parte la camerele lor.

Stafia o priveşte pe Wren în ochi.

— Sperăm că îţi vei alege cu înţelepciune suita, zice, privind cu înţeles spre cotoroanţa-furtunii.

Lui Wren îi înfloreşte un mic zâmbet în colţul gurii, care-i scoate în evidenţă dinţii ascuţiri.

— Cineva va trebui să rămână aici şi să aibă grijă de Citadelă.

După ce ambasadorii din Elfhame şi gărzile lor se retrag. Wren îşi lasă mâna pe braţul lui Oak. de parcă ar dori să-i atragă atenţia.

— Ce fel de joc este acesta?

Wren vorbeşte în şoaptă, dar Bogdana îi urmăreşte îndeaproape. Hyacinthe şi celelalte gărzi se prefac că nu o fac.

— Un joc în care nimeni nu pierde atât de mult încât să-şi arunce cărţile pe masă.

— Nu faci decât să amâni inevitabilul.

Wren îi întoarce spatele şi rochia se răsuceşte în jurul ei.

Oak se întreabă cum trebuie să se fi simţit când a văzut armata din Elfhame. Pare să se fi resemnat la gândul războiului cu un soi de neajutorate, de parcă nu şi-ar putea închipui meio cale de ieşire.

— Poate că voi putea amâna la infinit,

îndrăzneţ, prinţul păşeşte în faţa ei, aşa că Wren este forţată să-şi ridice privirea la el

— Sau poate că nu este inevitabil.

Câteva şuviţe albastru-deschis i-au alunecat în jurul feţei, îmblânzind severitatea părului strâns- Însă nimic nu poate îmblânzi duritatea expresiei de pe chipul ei

— Hyacinthe!

Şoimul face un pas în faţă.

— Domniţa mea.

— DU'l pe prinţ înapoi în apartamentul lui Şi de data aceasta asigură-te că rămâne acolo.

Nu este chiar o acuzaţie, dar e aproape.

— Da, domniţa mea! răspunde ferm Hyacinthe şi îl apucă pe Oak de braţ, trăgându-l după el spre hol.

— Şi adu căpăstrul în camera mea, imediat după aceea,

— Da, domniţă! răspunde din nou Hyacinthe, cu un glas remarcabil de ferm.

Prinţul îl urmează de bunăvoie. Cel puţin până ajung la scară, unde Hyacinthe îl lipeşte de perete, cu mâna înfiptă în beregata IUL

— Ce crezi că faci? îl întreabă.

Prinţul îşi ridică mâinile, în semn de predare,

— A funcţionat,

— Nu m-am aşteptat să...(începe şoimul, dar nu mai termină propoziţia. Ai fi trebuit însă, desigur. Crezi că dacă va merge în Elfhame îşi va folosi puterile mai puţin?

— Decât dacă ar duce un război? întreabă Oak. Da. cred.

— Şi a cui vină este că se află în această

situaţie?

— A mea. recunoaşte Oak. crispându-se. Dar nu doar a mea. Tu eşti cel care i-a băgat în cap tatălui meu ideea că înfrângerea lui Lady Nore va pune capăt exilului. Dacă Madoc nu ar fi venit aici, nimic din toate acestea nici nu s-ar mai fi întâmplat.

— Mă învinovăţeşti pe mine pentru planurile fostului Mare General. Ar trebui sa mă simt flatat.

— Sora mea te-ar fi *executat* pentru rolul pe care l-ai jucat în aceste planuri. Dacă nu te-am fi luat cu noi în acea noapte, în cel mai bun caz ai fi fost închis în Tumul Uitării. însă cel mai probabil Jude ar fi cerut să ţi se taie capul. Şi apoi pe al lui Tiernan, ca să se asigure.

— Aşa justifici tu faptul că îi manipulezi pe toţi cei din jurul tău ca pe nişte piese de şah? îl acuză Hyacinthe. Spunându-ţi că faci ce e mai bine pentru ei?

— Spre deosebire de tine, căruia nu-i pasă cât de mult suferă Tiernan din cauza ta? Presupun că îţi zici că asta te face onest şi nu laş.

Oak nu se mai gândeşte la ce spune. Este mult prea furios.

— Sau poate că vrei să-l faci să sufere. Poate că încă eşti furios că nu te-a urmat în exil. Poate că făcându-i viaţa un calvar e felul tău de a te răzbuna.

Pumnul primit de la Hyacinthe îl face să se clatine pe spate. Simte gustul sângelui în locul în care dintele i-a tăiat cerul gurii. *Există vreo situaţie pe care să nu simţi nevoia s-o înrăutăţeşti?*

— Nu ai niciun drept *să vorbeşti* despre sentimentele mele pentru Tiernan.

Glasul lui Hyacinthe e sălbatic.

Pentru o clipă, în focul arzător al furiei. Oak se întreabă ce s-ar întâmpla dacă ar spune acum toate cuvintele potrivite.

tn loc să le zică pe cele greşite. I-ar servi drept învăţătură de minte lui Hyacinthe să-I placă cu *forţa.*

Dar e atât de satisfăcător să facă exact invers.

— îţi doreai de ceva vreme să mă loveşti.

Oak scuipă sânge pe treptele de gheaţă.

— Ei bine, hai atunci!

Hyacinthe îl loveşte din nou, de această dată în maxilar, izbind«.-l de perete.

Când îşi ridică ochii, lui Oak i se pare că vede prin ceaţă. Ah, *asta* nu *a fost o idee* bund. Urechile îi vuiesc.

Brusc i ae face teamă că nu se va putea controla.

— Luptă, laşule! îi cere Hyacinthe, lovindu-l în stomac.

Mâna lui Oak se duce într-o parte, la pumnalul ascuns acolo astfel încât să nu se vadă prin tunică Nu-şi aminteşte când a hotărât să-l scoată şi deja îl are în mână, ascuţit şi ucigător,

Ochii lui Hyacinthe se dilată şi lui Oak îi este groază că va pierde din nou noţiunea timpului

Dă drumul pumnalului

Se privesc în ochi

Oak simte pulsaţia din sânge, acea parte din el care arde după o luptă *adevărată,* care nu mai vrea să gândească, nu mai vrea să simtă, nu mai vrea nimic în afară de calculele reci ale luptei. Conştiinţa de sine îi pâlpâie ca o lumină, care-l avertizează că este pe cale să se stingă şi să lase loc întunericului

— Ei bine, se aude o voce din spatele prinţului. Asta nu este deloc ce m-am aşteptat să găsesc

atunci când am plecat să vă caut

Oak se răsuceşte şi dă cu ochii de Tiernan, care are spada trasă.

Hyacinthe se înroşeşte.

—Tu, zice.

— Eu, răspunde Tiernan.

— Poţi să te simţi flatat, zice Oak. ştergându-şi sângele de pe bărbie. Cred că ne certam pe tine.

Tiernan îl priveşte pe Hyacinthe cu o răceală înfricoşătoare.

— Rănirea moştenitorului Regatului Elfhame este un act de trădare.

— E bine atunci că am deja renume de trădător, mârâie Hyacinthe. Dă-mi voie să-ţi reamintesc însă: aceasta este Citadela mea. Eu conduc gărzile aici. Eu sunt cel care împlineşte vrerea lui Wren.

Tiernan se zbârleşte.

— Iar eu sunt responsabil pentru binele prinţului, indiferent de locul în care ne aflăm.

Hyacinthe mârâie.

— Şi cu toate acestea, l-ai abandonat.

Tiernan îşi ţine falca încleştată.

— Presupun că nu te vei împotrivi dacă prinţul îşi va găsi singur drumul spre apartamentul său. Putem rezolva ce este între noi fără el.

Hyacinthe îi aruncă o privire sumbră lui Oak, gândindu-se poate la faptul că Wren i-a ordonat să se asigure că prinţul nu se va mai plimba din nou prin Citadelă.

— Mă descurc, zice Oak, luând-o în sus pe scări, înainte ca Hyacinthe să se hotărască să-l oprească.

Când îşi întoarce capul, îi vede pe Tiernan şi pe Hyacinthe privindu-se încă în ochi cu o îndoială

plină de durere, într-o înfruntare pe care crede că niciunul dintre ei nu ştie cum să o încheie.

Oak urcă două etaje, apoi se opreşte şi ascultă. Dacă aude zornăitul metalului izbit de metal, se va întoarce. Probabil a ratat ceva, pentru că Hyacinthe pare a-i da replica lui Tiernan:

— Şi eu unde mă aflu în acest plan?

— în trei rânduri mi-am dat deoparte îndatoririle pentru tine! spune Tiernan, mai furios decât l-a auzit vreodată Oak. Ş i de tre i o ri m -ai trădat. O dată atunc i când am veni 11a t i ne în temniţă, înainte să fii judecat pentru că l-ai urmat pe Madoc. îţi mai aduci aminte? Ţi-am promis că dacă vei fi condamnat la moarte voi găsi o cale prin care să te salvez» indiferent de preţ. A doua oară când l-am convins pe prinţ, cel pe care tre-buie să-l *protejez,* să îşi folosească puterea pentru a îmblânzi blestemul» cu care nici măcar nu te-ai fi ales dacă ai fi arătat că regreţi trădarea coroanei Şi să nu uităm cea de-a treia oară» când m-am rugat să ţi se pună căpăstrul în loc să fii ucis pentru încercarea de a-l asasina pe rege. Nu-mi cere să mai fac asta din nou.

— Ţi-am greşit, răspunde Hyacinthe.

Oak îşi schimbă locul, ca să-l poată zări Hyacinthe are umerii plecaţi

— Tu ai renunţat la îndatoririle tale mai mult decât am renunţat eu la mânie. Dar eu...

— Tu nu vei fi niciodată mulţumit! răbufneşte Tieman. Te-ai alăturat şoimilor lui Madoc şi ai trădat Elfhameul» ţi-ai bătut joc de mila care ţi s-a arătat, i-ai învinuit pe toţţ pe Cardan, pe Oak şi pe mama moartă a lui Oak, cu excepţia tatălui tău! Nicio răzbunare nu va fi vreodată îndeajuns,

pentru că vrei să-l pedepseşti pe cel care l-a ucis, dar a murit *de* propria lui mdnd! Refuzi să-l urăşti aşa că-i urăşti pe toţi ceilalţi, inclusiv pe tine!

Tieman nu şi-a ridicat vocea, dar Hyacinthe scoate un sunet de parcă ar fi fost pălmuit.

— Inclusiv pe mine, spune Tieman.

— Pe tine nu, îi răspunde Hyacinthe.

— Nu m ai pedepsit pentru că sunt ca el$_T$ pentru că îl protejez pe fiul ei? Nu m-ai urât pentru asta?

—Cred că am fost blestemat să te pierd, îi spune Hyacinthe» cu o voce atât de delicată încât Oak abia poate s-o audă»

Pentru o clipă lungă rămân tăcuţi

Pare puţin probabil că vor fi violenţi. Oak ar trebui să urce scările. Nu vrea să le invadeze intimitatea mai mult decât a făcut-o deja. Trebuie să se mişte încet însă, ca să nu-i audă copitele.

— Fericirea nu este niciodată garantată, îi spune Tiernan, cu glas blând. Dar te poţi uni cu durerea. Mă gândesc că, cel puţin aşa, nu pot apărea surprize.

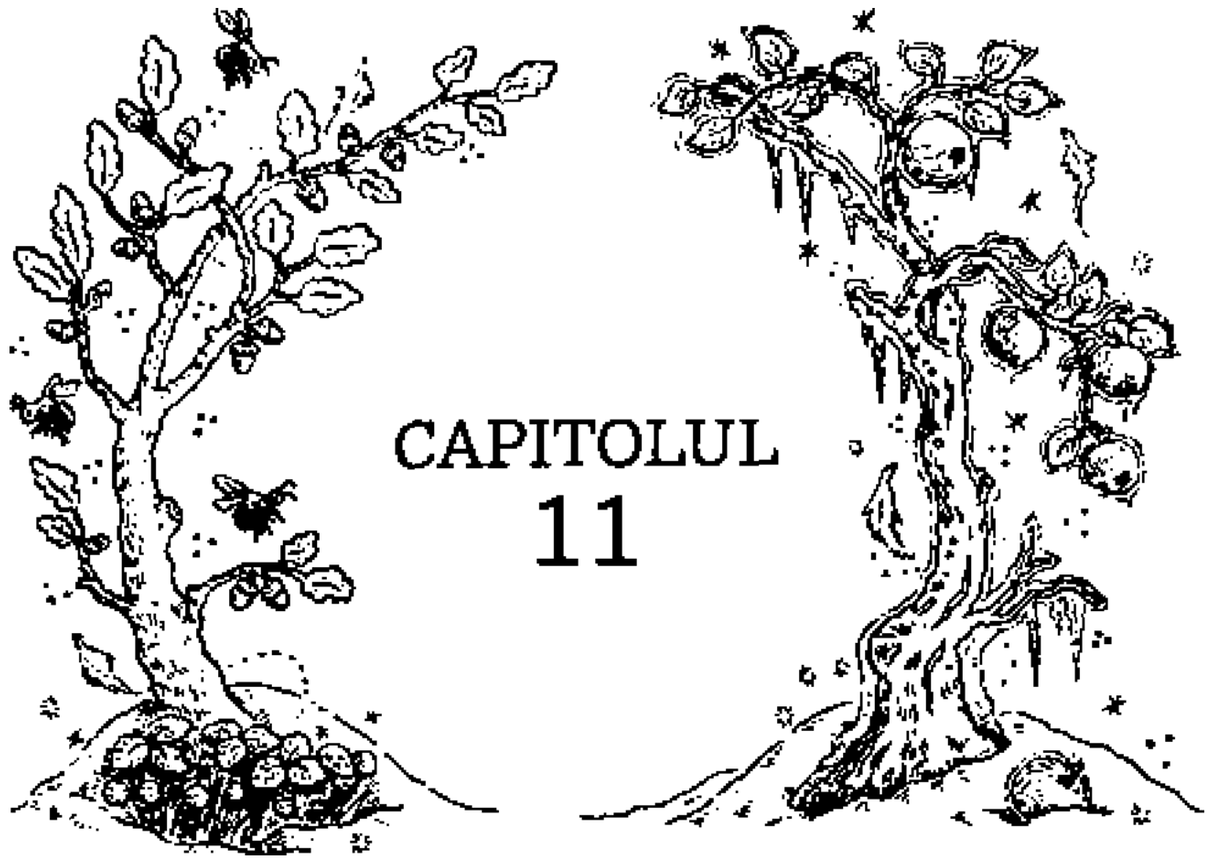
Cuvintele îi trec ca un pumnal prin inimă. *Te poţi uni cu durerea.*

— De ce m-ai vrea după tot ce am făcut? întreabă Hyacinthe, nelinişti t.

— De ce vrea cineva pe altcineva? îi răspunde Tiernan. Nu iubim pe cineva pentru că merită – nici nu aş vrea să fiu iubit pentru că am fost *cel mai merituos* dintr-o listă de pretendenţi Vreau să fiu iubit pentru tot ce e mai rău în mine, precum şi pentru tot ce e mai bun. Vreau să mi se ierte greşelile.

— Mi se pare mai greu să-ţi iert virtuţile, îi răspunde Hyacinthe, cu zâmbet în glas.

Apoi Oak e destul de sus pe scară încât să nu mai poată auzi restul. Ceea ce e un lucru bun, pentru că speră că implică multe săruturi.

CAPITOLUL 11

Pe când era copil, Oak se îmbolnăvea de febră care-l punea la pat săptămâni întregi Se zvârcolea în pat, cu sudoarea curgând pe el şi zguduit de frisoane. Servitorii veneau şi-i puneau cârpe reci pe frunte sau îl afundau în căzi urât mirositoare, pline cu ierburi Uneori Oriana rămânea alături de el, sau vreuna dintre surorile lui venea şi-i citea.

într-o zi pe când avea cinci ani, şi-a deschis ochii şi l-a văzut pe Madoc în uşă, privindud cu ochi stranii, care-l cântăreau.

Voi muri? a întrebat Oak.

Madoc, care era cufundat în gândurile lui, a tresărit, buzele lui strânse păstrând însă un aer sumbru. S-a apropiat de pat şi şi-a lăsat palma lată pe fruntea lui Oak, ignorându-i corniţele mici. Nii$_f$

băiatul meu, i-a răspuns cu seriozitate. *Soarta ta este să* înşeli moartea, ca un tâlhar mic ce eşti/

Şi pentru că Madoc nu putea să mintă, Oak s-a simţit alinat şi a adormit la loc. Febra trebuie să-i fi trecut în acea noapte, pentru că atunci când s-a trezit era din nou bine şi gata de pozne.

în această dimineaţă, Oak se simte ca un tâlhar care a înşelat moartea din nou.

Faptul că se trezeşte în căldură şi confort este un lux delicios, a cărui plăcere nu poate fi ştirbită de arsuri şi vânătăi. Simte pe vârful limbii o aromă care este a somnului însuşi, de parcă s-ar fi afundat atât de adânc pe tărâmul viselor. încât a adus ceva din el la trezire.

îşi priveşte degetul mic, acum gol, şi zâmbeşte tavanului de gheaţă.

Se aude un ciocănit în uşă, care-l smulge din gânduri. Până să-şi dea seama că nu poartă prea multe haine, Femwaif dă năvală înăuntru, aducând o tavă şi un urcior. Fata poartă o rochie maro, croită în casă, şi un şorţ, iar părul îl are strâns într-o basma.

— încă în pat? îl întreabă, aşezând tava deasupra cuverturii

Pe ea se află un ceainic şi o ceaşcă, alături de o farfurie cu felii de pâine neagră, unt şi gem.

— Plecaţi la reflux.

Prinţul[f] se simte straniu de vinovat pentru că a dormit până târziu, deşi tolănitul la orice oră din zi şi din noapte face parte din masca delăsătoare pe care o poartă de ani buni. Nu ştie de ce, dar rolul acesta i se pare sufocant în această dimineaţă.

— Plecăm *astăzi?*

Oak se sprijină cu capul de tăblia patului, ca să stea drept.

Femwaif râde uşurel în timp ce toarnă apă în bazinul pentru toaletă.

— Ne vei duce dorul odată ajuns la înalta Curte?

Lui Oak nu-i vor lipsi plictiseala nesfârşită şi disperarea celulei lui din temniţă, nici urletul vântului printre copaci.

HOLLY BLACK

dar îşi dă acum seama că, deşi este bucuros că merge acasă« faptul că se va afla acolo cu Wren va ridica noi probleme, înalta Curte este un loc plin de intrigi şi ambiţii Odată întors« Oak se va afla ín mijlocul a cel puţin o conspiraţie« Nici măcar nu ştie dacă va fi cu putinţă să joace rolul curteanului vesel şi nesăbuit şi să-i câştige în acelaşi timp bunăvoinţa lui Wren«

E încă şi mai puţin convins că îşi doreşte acest rol.

— S-ar putea ca soarta să mă readucă pe aceste ţărmuri, spune Oak.

— Eu şi sora mea vom aştepta cu nerăbdare poveştile despre marile ospeţe şi baluri, îi zice Femwaif, cu o privire visătoare. Şi despre cum ai onorat-o pe domniţa noastră.

Oak îşi poate închipui doar ce ar spune Wren dacă ar trebui cumva să schimbe jurăminte adevărate cu el. *îţi jur devotamentul meu* şi fii promit *că* îft voi scoate *intestinele pe afară dacă vei* înşela* Ah, da, sună bine!

Ce spusese Hyacinthe? *înşeli cu aceeaşi uşurinţă cu care respiri şi fără să stai prea mult pe gânduri.* Oak speră din toată inima că nu are dreptate.

Nu aude trăgându-se încuietoarea după plecarea lui Femwaif. îşi zice că nu are rost să i se mai limiteze mişcările acum, când îi plănuiesc plecarea.

Oak se ridică şi îşi aruncă cu apă din bazin pe faţă, dân- du-şi părul pe spate. Abia apucă să-şi tragă pe el pantalonii Lordului Jarel înainte ca paşii grei de pe scări să anunţe venirea a cinci cavaleri. Spre uimirea lut aceştia poartă tunicile Regatului Elfhame, pe care e imprimat blazonul familiei Salcei, cu coroana, copacul şi rădăcinile lui bogate.

— înălţime, i se adresează unul dintre cavaleri, Oak sim- ţindu-se dezorientat la auzul titlului, rostit fără ostilitate. Suntem trimişi de Grima Mog. Comandantul nostru doreşte să ştiţi că barca vă aşteaptă şi că vă vom însoţi pe drumul de întoarcere spre insule.

Cavalerii i-au adus şi nişte veşminte mai potrivite: o pelerină verde, brodată cu aur, mănuşi groase, pantaloni şi o tunică din lână.

— Ai ceva aici ce ai vrea să împachetăm? îl întreabă unul dintre cavaleri, cu ochii ca de broască, mari şi cu puncte aurii.

— Se pare că... mi-am rătăcit armura şi sabia, recunoaşte Oak.

Nimeni nu comentează insolitul situaţiei. Nimeni nu-i pune nicio întrebare. Un cavaler cu urechi ascuţite şi păr de culoarea razelor de lună îi cedează sabia lui curbată – o macetă – şi teaca.

— îţi putem găsi o armură în companie, îi spune cavalerul.

— Nu va fi nevoie, îi răspunde Oak, simţindu-se vinovat.

Cu toţii îl privesc de parcă ar fi îndurat o soartă teribilă, deşi trebuie să ştie că este logodit.

— Ar trebui să-ţi păstrezi sabia.

— Mi-o vei înapoia când vei găsi una mai bună, îi răspunde cavalerul, îndreptându-se spre uşă. Te aşteptăm în hol.

Prinţul se schimbă de haine în grabă. Ţesătura poartă parfumul vântului care a bătut veşmintele când au fost puse la uscat – iarba zimbrului şi aroma sărată a oceanului. Oak îl trage în piept şi se simte înecat cu dorul de casă.

în faţa Citadelei aşteaptă şi alţi soldaţi din Elfhame, îmbră- caţi în armuri bine căptuşite, tivite cu blană, cu pelerinele fluturând în spatele lor. Privesc încruntaţi la foştii-şoimi.

Unul dintre ei ţine frâul Crăiţei-Libelulă. Iapa lui Oak are picioarele înfăşurate pentru drumul pe zăpadă şi o pătură pusă pe spinare. Când se apropie de ea, Crăiţa-Libelulă se întinde spre el şi îi îmboldeşte umărul cu capul.

— Crăiţă! exclamă Oak, mângâindu-i grumazul. A

venit cu un mesager de la Citadelă?

Soldatul pare mirat de întrebare.

— înălţime, aşa cred. A intrat călare în tabără, ieri. Ţi-am recunoscut iapa.

— Şi unde este acum mesagerul?

Valeu a devenit violent după ce vraja lui Oak s-a rupt – dar Valea îl uni pe Oale* Prinţul spera că Daggry ajunsese la concluzia că schimbul făcut era în favoarea amândurora. Spera că servitorul se afla pe drum spre persoana iubită sacrificată cu atâţia ani în urmă.

— Nu sunt sigur..,, începe soldatul.

Dm grajd se aude sunet de corn şi Oak vede ieşind o trăsură deschisă* trasă de elani Este făcută cu totul din lemn negru* arătând de parcă nu ar fi fostpictată astfel* ci arsă. Roţile sunt înalte cât unul dintre soldaţii care stau alături* iar spiţele sunt subţiri ca vata de zahăr. în spate stă un paj* îmbrăcat tot în alb, cu o mască de şoim pe faţă, ale cărei băiete se răsucesc ca nişte crengi deasupra sprâncenelor. Un vizitiu cu o mască asemănătoare – aceasta în formă de pitulice – stă în faţă şi mână elanii cu un bici.

Alaiul se opreşte şi pajul deschide uşa trăsurii, aşteptând.

Wren iese din Citadelă însoţită de gărzi şi de doamne de onoare* Poartă o rochie în întregime neagră şi pe cap are coroana ca nişte dinţi din obsidian negru, a Curţii Dinţilor. Nu este încălţată – poate pentru a arăta că frigul nu îi poate face rău sau pentru că aşa preferă. Până la urmă, a trăit mulţi ani desculţă* în pădure*

îi permite îngrijitorului de cai să o ajute să urce în trăsură* unde se aşază cu spatele drept. Pielea ei albastră e de culoarea cerului azuriu. Părul îi pluteşte ca un nimb sălbatic în jurul chipului, iar rochia i se umflă, bătută de vânt, făcând-o să arate ca o forţă a naturii. Una dintre Făpturile Văzduhului

Wren îşi îndreaptă privirea spre Oak o dată* apoi şi-o fereşte imediat.

Restul membrilor din alaiul lui Wren îşi ocupă locurile în jurul ei. Hyacinthe călăreşte o căprioară mare şi blănoasă, care pare că-şi va găsi drumul prin zăpadă mult mai bine decât calul-zână cu copite delicate al lui Oak* Este însoţit de jumătate de duzină de şoimi, înveşmântaţi în uniforme de un gri-intens. Bogdana e călare pe un urs, care dă târcoale, neliniştind pe toată lumea,

Tieman vine călare până la Oak, care a urcat acum pe Crăiţa-Libelulă. Are falca încleştată.

— Ceva nu e în regulă.

Randalin ajunge o clipă mai târziu, cu Stafia alături

— Logodnica ta este cu adevărat remarcabilă, zice Ministrul Cheilor. Ştiai că are doi regi-trol din vechime, care Lau jurat credinţă?

— Desigur, răspunde Oak.

— Cel mai bine pentru toată lumea ar fi dacă ne-am pune în mişcare acum, spune Stafia,

— Presupun că da, zice Randalin, oftând din rărunchi, fără să realizeze pericolele care îl înconjoară- Ne-am grăbit să mărşăluim până aici şi acum ne grăbim să plecăm. Eu unul aş fi interesat să gust din bucatele locale,

— Bucătăriile nu au destul personal, comentează Oak,

— Voi verifica alaiul reginei, spune Stafia şi pleacă în acea direcţie călare.

— Când au ajuns cavalerii? îl întreabă Oak pe Tieman, arătând spre zânele care mişună în jurul castelului.

— în această dimineaţă, graţie lui Grima Mog. Pentru a ne escorta până la barcă, îi răspunde Tieman cu glas jos, de vreme ce Randalin este lângă ei

Oak dă din cap, lăsând informaţia să se sedimenteze.

Cornul se aude din nou şi se pun în mişcare.

Au nevoie de mai bine de o oră ca aă ajungă la zidul aspru din gheaţă, construit de regii-troL Apropiindu-ae de el, Oak se simte cuprins de mirare şi uimire datorită măreţiei lui. Zidul se înalţă impunător dinaintea lor şi ei trec călare prin deschizătură.

Apoi trec de armata din Elfhame.

Pământul este Înţesat de focuri, în jurul cărora sunt strânşi soldaţit care încearcă să se încălzească. Câţiva cavaleri răzleţi stau pe scaune improvizate şi îşi lustruiesc armele, în vreme ce grupuri mai mari se adună ca să bea ceai de ovăz şi să-şi fumeze pipele. Deşi câţiva strigă veseli urale când văd trăsura lui Oak, prinţul observă ceva urât în privirea lor când dau cu ochii de trăsura lui Wren.

Un zgomot puternic, ca un zăngănit de metal lovit de metal, răsună peste întinderea de zăpadă şi grupul se opreşte brusc. Ursul Bogdanei rage. Gărzile lui Wren se adună în jurul trăsurii ei, cu mâinile la arme. Ea le spune ceva, cu glas jos, în aer pluteşte ameninţarea violenţei

Grima Mog şi un grup de soldaţi cu armuri păşesc spre alai Oak îşi întoarce iapa spre Marele General, cu inima zbă- tându-i-se în piept.

Vor s-o trădeze pe Wren? Vor s-o ia prizonieră? Dacă vor încerca, va invoca autoritatea pe care o are ca moştenitor al lui Cardan. Va descoperi care îi sunt limitele puterii Va face caua.

— Bineţe, Prinţule Oak! salută Grima Mog.

Generalul poartă o pălărie înnegrită de sânge uscat. Restul corpului îi este acoperit de armură, iar pe spate are prinsă o sabie cu două tăişuri, Grima Mog îi înmânează un sui Este pecetluit cu ceară şi legat cu fundă.

— Acesta le aduce la cunoştinţă înaltului Rege şi

înaltei Regine că vom rămâne aici până la semnarea unui tratat.

întreaga armată, campată în frig, chiar dincolo de zid, aşteaptă şi plănuieşte.

— Vor trimite vorbă curând, îi promite Oak.

Grima Mog îi zâmbeşte pieziş, caninul de jos arătându-i-se deasupra buzei.

—Aşteptarea este treabă plictisitoare. N-ai vrea să ne pierdem astâmpărul.

Apoi, făcând un pas înapoi* Grima Mog dă semnalul. Trapele ei se retrag. Soldaţii din Elfhame care fac parte din alaiul lui Oak se pun din nou în mişcare. Roţile de la trăsura lui Wren se rostogolesc înainte* Ursul păşeşte greoi mai departe.

Oak se simte foarte uşurat că lasă armata în urmă*

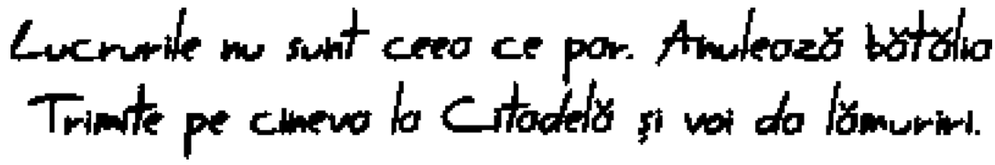
Se apropie acum de Pădurea de Piatră, cu copacii ei încăr- caţi cu fructe albastre stranii Vântul bate printre crengi, scoţând sunete ciudate.

Stafia se apropie călare de Oak şi trage de hăţuri

— Nu am fost sigur cum să-ţi interpretez biletul, îi spune spionul cu glas tăcut.

— Nu era niciun înţeles ascuns, îi răspunde Oak.

îl scrisese în grabă, aşezat pe podeaua din camera-depozit. în timp « Daggry îl urmărea. Ar fi putut cu siguranţă să sune mai bine* dar Oak îşi zicea că fusese destul de clar;

— Trebuie să recunosc că nu înţeleg cum ai reuşit ceea ce ai realizat, adaugă Stafia. Sunt impresionat*

Oak se încruntă, pentru că nu îi place ceea ce sugerează spionul Că propunerea de căsătorie făcută de Oak este ne sinceră, că ar fi un pretext. Că prinţul a pregătit şi a întins o capcană. Oak nu vrea ca Wren să aibă rolul de duşman, nici pe acela de ţintă,

— Atunci când eşti fermecat, răspunde prinţul, este uşor să fii fermecător.

—Ţi-ai îngrijorat surorile, îi dă replica Stafia*

Lui Oak nu-i scapă pluralul Spionul fusese apropiat ani buni de Taryn, sora geamănă a lui Jude* *Cât de apropiat* a rămas un subiect de speculaţii în familie.

— Ar trebui să-şi aducă aminte ce făceau când erau de vârsta mea.

.lude le dăduse tuturor prilej de îngrijorare timp de atâţia ani.

Spionul îi zâmbeşte pieziş.

— Poate că asta a împiedicat-o pe Înalta Regină să-l spânzure pe Tieman de degetele mari de la picioare pentru că ţi-a urmat planul, în loc să te oprească.

Nu era de mirare că Tieman a fost atât de băţos cu Oak. Probabil că a avut parte de interogatorii şi insulte.

— Poate că şi-a adus aminte că dacă Tieman m-ar fi oprit, ar fi însemnat că îl lăsam pe tatăl nostru să moară.

Stafia oftează şi niciunul dintre ei nu mai vorbeşte tot restul drumului până la ţărm.

O ambarcaţiune din lemn deschis la culoare este ancorată dincolo de pietrele negre şi de apele puţin adânci de la mal. Lungă şi subţire, cu prora şi pupa îngustându-se ca lujerul unei frunze, este o nava mândră. De pe punte se ridică două catarge, la baza cărora Oak vede strânse nişte pânze albe, care vor fi ridicate pentru a prinde vântul. Numele *Glisorul Lunii* este gravat ca un blazon pe o parte.

Iar din cealaltă direcţie îi vede pe regii-trol păşind prin zăpadă spre ei. Pielea lor are culoarea gri-intens a granitului şi este acoperită de ceea ce par a fi crăpături şi fisuri. Feţele par mai mult sculptate decât vii. chiar dacă expresiile li se schimbă. Unul dintre ei are barbă, în vreme ce celălalt are faţa neacoperită. Amândoi poartă armuri vechi şi ponosite, marmorate de pete, iar pe frunte au diademe din aur aspru şi întunecat. Unul are o măciucă făcută dintr-un brad aproape întreg, prinsă la o curea care trebuie să fi fost cusută din pieile mai multor urşi.

Oak o opreşte pe Crăiţa-Libelulă în loc. Ceilalţi se opresc şi ei; până şi trăsura lui Wren opreşte brusc, elanii frământând pământul cu copitele şi scuturându-şi capetele, de parcă şi-ar dori să se elibereze din frâie.

Wren sare cu picioarele goale în zăpadă, fără teamă.

Singură, păşeşte spre ei. Rochia i se umflă şi vântul îi spulberă părul.

Oak coboară de pe cal, cu unghiile înfipte în palme. Ar vrea să alerge după Wren, deşi ştie că ar fi un moment foarte nepotrivit ca să-i submineze autoritatea. îi este însă greu să o privească, mică şi singură, stând dinaintea acestor fiinţe străvechi şi masive.

Unul dintre uriaşi începe să vorbească într-o limbă veche. Oak a învăţat-o întrucâtva la şcoala de la palat, însă doar pentru a o folosi ca să citească tomuri la fel de vechi. Nimeni nu o mai vorbea. Iar din câte-şi poate da seama, accentul profesorilor săi era departe de adevăr.

Prinţul prinde doar câte ceva din discuţie. Uriaşii promit că vor avea grijă de ţinut până când se va întoarce Wren. Sunt de acord să nu se atingă de armată, dar nu par încântaţi de idee. Oak nu e sigur *cum* de-i înţelege Wren – poate că Mellith le ştia graiul însă este evident că îi înţelege.

— Vă încredinţăm aceste pământuri câtă vreme suntem plecaţi, spune ea. Iar dacă nu mă voi întoarce, porniţi la război în numele meu.

Cei doi regi-trol se apleacă într-un genunchi şi îşi înclină capetele dinaintea ei. Un val de şoapte se răspândeşte în rândul Făpturilor de faţă. Până şi Randalin arată mai degrabă cuprins de veneraţie, decât de încântare.

Wren atinge mâna fiecărui rege în parte şi aceştia se ridică.

Apoi se întoarce desculţă la trăsura ei. La jumătatea drumului, îi aruncă o privire lui Oak. El îi oferă un zâmbet, unul mic, pentru că este încă puţin împietrit de uimire şi admiraţie. Wren nu i-l întoarce.

Alaiul îşi continuă drumul spre coastă. Oak merge singur şi nu vorbeşte cu nimeni.

La capătul stâncilor negre, acolo unde se izbesc valurile de ţărm, Tieman descalecă. îi spune ceva Stafiei$_T$ care face semn ambarcaţiunii. fluturându-şi mâna. Vasul trimite o barcă cu vâsle, cu care pasagerii să urce la bord în grupuri.

— Ar trebui să mergi primul, înălţime! spune Stafia.

Oak ezită, apoi îşi scutură capul.

■— Să lăsăm alaiul reginei să urce mai întâi.

Tieman oftează iritat de ceea ce fără îndoială interpretează drept refuzul lui Oak de a se lăsa apărat în mod rezonabil. Oak îşi dă seama că pare capricios (dar nu vrea să le ofere şansa de a ridica ancora după ce el ar urca la bord, lăsând-o pe Wren pradă armatei din Elfhame.

Stafia îi face semn lui Hyacinthe, dându-i de înţeles că supuşii lui Wren ar trebui să înainteze.

Oak trăieşte un sentiment ciudat: acum, după săptămâni întregi în care a fost prizonier, îşi dă seama că niciuna dintre persoanele de faţă nu are autoritatea necesară ca să-l oblige la ceva. Lumea i-a oferit puterea cu de-a sila. încă de la începutul domniei lui Cardan, iar el a evitat-o în tot acest timp. Prinţul se întreabă dacă, după ce a fost lipsit de atât de multe drepturi, a ajuns în sfârşit să-i placă gustul puterii

Hyacinthe o ajută pe Wren să păşească în barcă. Vizitiul ei mascat rămâne în trăsură, dar valetul coboară şi i se alătură, aşezându-se în faţa ei Restul soldaţilor rămân pe ţărm, în vreme ce vâslaşul venit de pe ambarcaţiune porneşte din nou în larg.

Oak o urmăreşte nedumerit. Doar nu are de gând să

plece la drum cu atât de puţini însoţitori?

Cotoroanţa-furtunii descalecă de pe ursul ei. îşi răsuceşte gâtul şi se preschimbă Sntr-un vultur uriaş. Zboară cu ţipăt
spre navă şi aterizează pe catarg. Apoi, răspunzând parcă unui semnal nevăzut, soldaţii lui Wren se preschimbă în şoimi. îşi iau zborul spre cer, lăsând în urmă ecoul foşnetului aripilor lor, care-l împresoară pe Oak.

— Ce a făcut? murmură Tiernan.

Ah, cei din Elfhame nu vor fi încântaţi de asta. Wren nu doar că a rupt blestemul trădătorilor, dar ha şi preschimbat într-o binecuvântare. Le-a oferit darul de a se transforma în forma blestemată din proprie uoinfd.

Şoimii zboară spre ambarcaţiune şi aterizează pe catarg, apoi, unul câte unul, sar pe punte în forma lor de Făpturi.

Oak se întreabă dacă şi Hyacinthe poate face asta. El a urcat într-o barcă, aşa că poate nu. Wren i-a rupt blestemul înainte să-şi cunoască adevăratele puteri

După ce barca se întoarce la ţărm, Oak se îmbarcă în ea alături de jumătate dintre cavalerii din Elfhame. Ajunşi la navă, marinarii îl ajută să urce, apei fac o plecăciune adâncă. Căpitanul se prezintă – este un bărbat uscăţiv, cu păr alb rebel şi pielea de culoarea argilei bogate.

— Bine ai venit, înălţime! Ne bucurăm cu toţii că misiunea de salvare s-a încheiat cu succes.

—Nu am fost chiar salvat, răspunde Oak.

Căpitanul aruncă o privire spre Wren, cu o urmă de nelinişte pe chip.

— Da, înţelegem.

Căpitanul trece mai departe, ca să-l întâmpine pe Ministrul Cheilor, şi Oak îşi zice că schimbul nu a fost unul prea reuşit.

Apoi urmează discuţii lungi pentru stabilirea locului

în care vor fi găzduiţi şi a spaţiilor de depozitare, pe care prinţul le ignoră în mare parte. Pânzele albe, cu sigiliul Regatului Elfhame, se ridică, umflându-sem vânt, şi nava porneşte în larg, în timp ce inima lui Oak bate tot mai tare la gândul că se întoarce acasă.

Şi la gândul a ceea ce-l aşteaptă cândva ajunge acolo.

A împiedicat un război – sau cel puţin *l-a amânat.* Cu toate acestea este conştient că aducând-o pe Wren în inima Regatului Elfhame îi pune pe toţi cei de acolo – persoane la care ţine – în pericol, în acelaşi timp, faptul că a scos-o pe Wren din fortăreaţa ei şi a separat-o de cea mai mare parte a forţelor ei defensive o pune şi pe ea într-o poziţie la fel de vulnerabilă,

Wren ştie asta. La fel şi Jude. Oak trebuie să aibă grijă şi să le împiedice pe amândmiă să simtă că ar trebui să acţioneze.

Prinţul înţelege – sau cel puţin aşa crede – de ce Wren i-a urmat planul Şi-a folosit o mare parte din puteri ca să-i elibereze pe regii-trol de blestemul lor, iar un război cu armata din Elfhame, o armată care şi-ar putea reînnoi în mod continuu forţele prin celelalte Curţi, ar fi aproape imposibil de câştigat, Până la urmă, pe asta s-a şi bazat atunci când i-a pus lui Wren inelul lui pe deget.

Iar după ce s-a gândit mult şi bine, crede că a înţeles şi de ce vrea Bogdana să meargă cu toţii în Elfhame. Cotoroanţa- furtunii urăşte neamul Salcei, urăşte înalta Curte, dar îşi doreşte de multă vreme să o vadă pe fata ei pe tron. Cum a fost dispusă să cedeze o parte din propria putere astfel încât Mellith să fie moştenitoarea lui Mab, înseamnă că, oricât de tare şi-ar dori răzbunarea, trebuie să tânjească şi după puterea pierdută. Dacă Wren se căsătoreşte cu Oak, va deveni următoarea înaltă Regină. Cu siguranţă perspectiva aceasta o atrage.

Iar dacă nu e vorba despre asta, atunci rămâne

faptul că îl va avea mereu în faţa ochilor pe Cardan, Va fi mai aproape de el decât ar fi fost altfel cu putinţă.

Dar Wren? Oak bănuieşte că vrea să meargă la ¡nalta Curte pentru că îşi doreşte să obţină în mod oficial Curtea Dinţilor. Prinţul speră însă, desigur, că o mică parte are de-a face cu el. Speră că o mică parte din Wren îşi doreşte să vadă încotro pot merge lucrurile, Ultima oară când s-au aflat împreună la Curtea din Elfhame erau copii. Atunci nu a putut să facă prea multe pentru ea. Acum nu mai sunt copii şi Oak are mai multă putere. Poate să-i demonstreze că ţine la ea. O poate ajuta să se simtă bine.

Desigur prinţul va trebui să-şi Împiedice familia să corn* plice lucrurile. Jude va vrea să o pedepsească pe Wren pentru că l-a ţinut prizonier. Cardan s-ar putea să aibă încă resentimente, dacă îşi închipuie că Oak complotează să-l ucidă. Cardan ar putea bănui că Wren face parte dintr-un nou complot*

Aşa că prinţul va trebui să-şi demonstreze loialitatea faţă de mai multe persoane, să o împiedice pe Bogdana să rănească pe cineva şi să se asigure că tratatul este semnat înainte ca în inima Regatului Elfhame să izbucnească o bătălie. Fără a mai menţiona faptul că trebuie să facă toate acestea în timp ce îi arată lui Wren că nu îşi doreşte să se răzbune – şi că, dacă ea îl va ierta, el nu va profita de ocazie ca să o rănească.

Ei bine, ce moment mai potrivit ca să înceapă decât cel prezent? Oak traversează puntea spre Wren. Doi şoimi îi taie calea.

— Este logodnica mea, le spune Oak, de parcă ar fi vorba despre o simplă neînţelegere.

— Ar trebui să-i fii prizonier, îi răspunde un membru al gărzii cu glas jos, ca să nu fie auzit de soldaţii din Elfhame,

—Ambele lucruri pot fi adevărate, îi spune Oak.

Wren se încruntă la gărzi şi la prinţ deopotrivă.

— ÎI primesc. Vreau să aud ce are de spus.

Soldaţii se trag la o parte, dar nu se îndepărtează prea mult.

Oak zâmbeşte şi încearcă să-şi găsească tonul potrivit pentru a-şi exprima cu sinceritate gândurile.

— Domniţa mea, am vrut să-ţi apun cât de bucuros sunt că ai hotărât să îmi accepţi cererea şi să te întorci în Ellhame alături de mine. Sper că nu păstrezi resentimente pentru felul în care a avut loc propunerea.

—Ar trebui să păstrez?

— O poţi considera un gest romantic, propune Oak, deşi ştie ce gândeşte ea cu adevărat: că totul este un joc.

Iar dacă ar încerca să pretindă că nu este adevărat, se va simţi insultată că o crede un oponent atât de slab încât să cadă într-o asemenea capcană.

Şi nu e ca şi cum nu ax fi *nicio* strategie în spatele propunerii sale, dar Oak se simte mai degrabă ca un îndrăgostit fără speranţă decât ca un maestru strateg. îşi doreşte din toată inima să se căsătorească cu ea.

Wren îi zâmbeşte rece.

— Indiferent de ceea ce simt* îmi voi respecta cuvântul dat *Deşi poate că tu nu o veiface*$_t$ lasă ea să se citească printre rânduit

— Nu trebuie să fim tot timpul în gardă* spune Oak. sperând că Wren îl va crede. Şi de aceea am sperat că nu ne va însoţi Bogdana, de vreme ce ea vrea să-l ucidă pe înaltul Rege – şi să mă ucidă şi pe mine. Cred că asta ne-ar putea complica vizita.

Spre surprinderea lui Oak, Wren îi aruncă o privire plină de frustrare vulturului

— Da, îi răspunde. I-am spus să rămână, dar se pare că nu m-am exprimat destul de dan De aceea se ascunde pe cer. Dacă ar coborî, i-aş ordona să se ducă acasă.

— Nu se poate ascunde de tine la nesfârşit, îi zice Oak,

Lui Wren îi tremură uşor colţurile buzelor.

— Ce crezi că ne va aştepta în Elfhame?

Excelentă întrebare.

— înaltul Rege şi înalta Regină ne vor organiza un soi de petrecere. Dar mă gândesc că mai întâi va trebui să le alung motivele de îngrijorare.

Wren îşi dezveleşte dinţii ascuţiţi.

— Un mod politicos de a spune lucrurilor pe nume. Dar aşa eşti tu. mereu fermecător.

— Aşa sunt?

— Ca o pisică tolănită la soare. Nimeni nu se aşteaptă să muşte brusc.

*

— Nu eu sunt cel căruia îi place să muşte, zice Oak, sim- ţindu-se mulţumit să o vadă roşind, o îmbujorare destul de aprinsă încât să răzbată prin albastrul-pal al pielii.

Pentru că nu-şi doreşte să fie expediat, Oak profită de victorie, îşi înclină uşor capul şi pleacă, luând-o spre Tieman.

Gărzile lui Wren îl urmăresc îndepărtându-se cu priviri furioase. îl învinuiesc probabil pentru ceea ce s-a întâmplat cu Valen. Va veni oare vreodată ziua în care el şi Wren nu vor mai fi în gardă? Credea în asta îndeajuns ca să o rostească, dar el era un optimist incurabil.

— Ai o vânătaie pe faţă, îi zice Tieman.

Oak îşi pipăie nelinişti faţa şi în cele din urmă o descoperă. în partea stângă a gurii. O adaugă inventarului, alături de cucuiul de la cap şi arsurile lăsate de pumnalul din fier, pe care i le ascunde gulerul. E un dezastru.

— Cum se simte tatăl meu? îl întreabă pe Tieman.

— A fost primit din nou în Elfhame, exact aşa cum plănuise. îi oferă surorii tale o mulţime de sfaturi nedorite.

Doar pentru că eu sunt rău, nu înseamnă că şi sfaturile mele sunt rele. Asta i-a spus Madoc lui Wren. deşi Oak nu este prea convins că îi dă dreptate în această privinţă. Dar e clar că tatăl lui se simtea bine, de vreme ce se poartă aşa cum îi stă în fire. Iar acesta

era cel mai important lucru.

Prinţul oftează uşurat şi îşi îndreaptă privirea spre orizont, peste valuri. Gândurile i se îndreaptă spre ziua în care 162

au traversat această apă ultima oară, când Loana a încercat să4 ademenească cu un sărut şi să-l tragă cu ea în mormântul de ape. A doua oară când încercase să £1 înece.

Dacă mă îneci o *dată, să-mifie* ruşine... Oak hotărăşte că nu îi place direcţia în care îl poartă gândurile. Nici nu-i place să recunoască faptul că are un gen anume de iubite – cu cât sunt mai periculoase, cu atât mai bine.

— fi mai iubeşti pe Hyacinthe? întreabă prinţul.

Tieman îşi întoarce privirea spre el, uimit. Nu-i vorba că nu ar discuta despre sentimentele lor, dar Oak îşi zice că Tieman nu se aştepta ca acesta să fie cel de-al doilea lucru despre care îl întreabă.

Ori poate că este ceva la care Tieman nu este pregătit să se gândească prea mult, pentru că ridică din umeri Cum Oak nu dă înapoi Tieman îşi scutură capul, de parcă ar fi imposibil să răspundă. Apoi, în cele din urmă, cedează şi spune:

— în balade, iubirea este o boală, o febră. Te alegi cu ea aşa cum un muritor se îmbolnăveşte de vreunul dintre virusurile lor. Atingerea unei mâini sau a unor buze şi apoi e de parcă tot corpul ţi-e cuprins de febră şi încearcă să lupte cu aceasta. Dar DU există nicio cale prin care poate fi oprită să-şi urmeze cursul

— Aceasta este o viziune extraordinar de poetică şi profund negativă asupra iubirii, îi zice Oak.

Tieman îşi întoarce privirea spre mare.

— Nu am mai fost îndrăgostit înainte, aşa că baladele au fost singura mea sursă de inspiraţie.

Oak rămâne tăcut, gandindu-se la toate dăţile în care s-a crezut îndrăgostit.

— Niciodată?

Tieman pufneşte uşurel

—Am avut iubiţi dar nu este acelaşi lucru.

Oak se gândeşte cum ar putea numi ceea ce simte pentru Wren. Nu îşi doreşte să-i scrie poeme ridicole,

aşa cum a făcut-o pentru multe dintre persoanele de care s-a crezut îndrăgostit, dar îşi doreşte să o facă să râdă. Nu vrea să-i ţină discursuri lungi şi pompoase sau să facă gesturi grandioase şi goale pentru ea; nu vrea să-i ofere *pantomima* iubirii. Incepe să bănuiască însă că pantomima este tot ceea ce ştie.

— Dar...

Tiernan ezită din nou, trecându-şi mâna prin părul scurt, de culoarea murelor.

— Ceea ce simt nu este ca în balade.

— Nu este o boală deci? ridică Oak din sprânceană. Nu e o febră?

Tiernan îi aruncă o privire exasperată – una care-i este foarte cunoscută prinţului.

— E mai degrabă senzaţia că am lăsat o parte din mine undeva, o parte pe care o caut tot timpul.

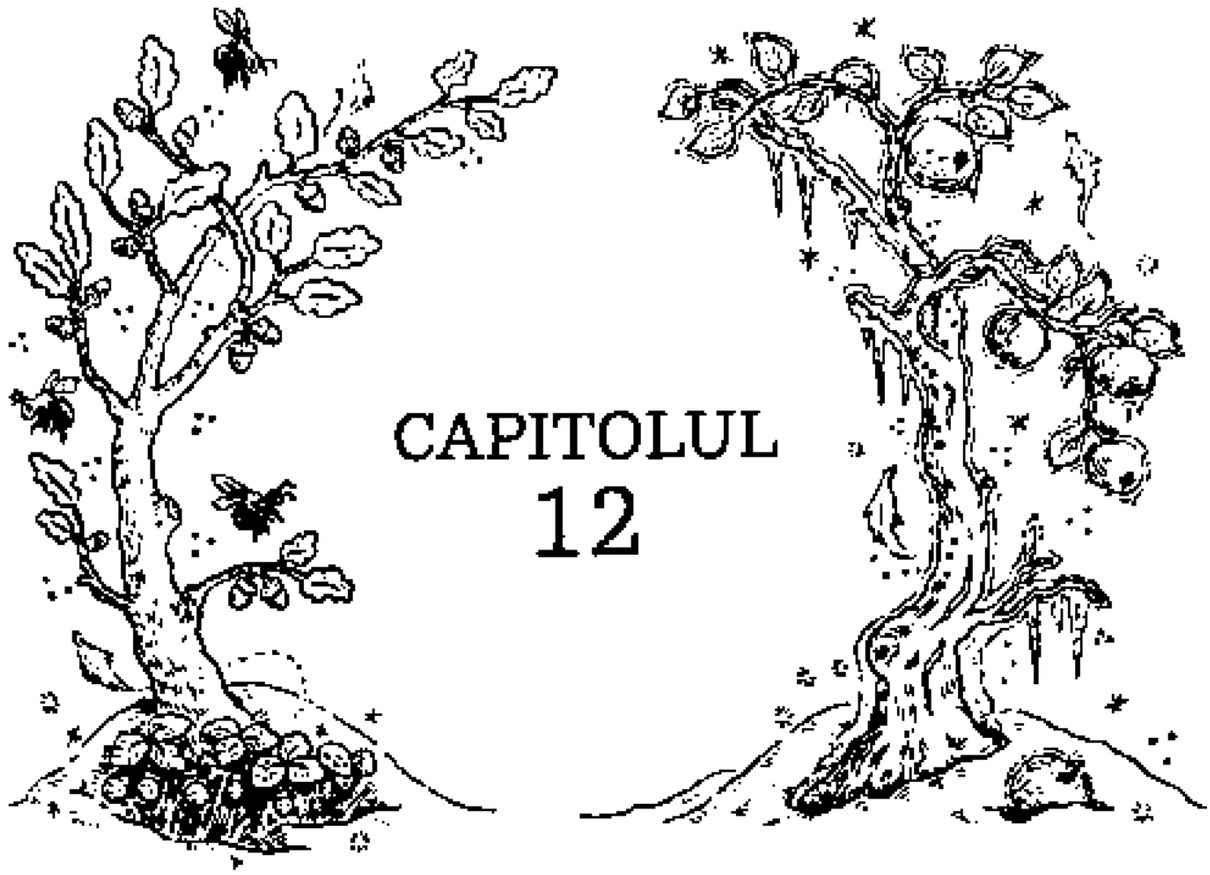
— Deci e ca un telefon pierdut?

— Cineva ar trebui să te arunce în mare! declară Tiernan, cu un zâmbet în coltul buzelor însă.

Nu pare o persoană căreia să-i placă să fie tachinată. Sobrietatea lui îl face să fie adesea luat drept cavaler, în ciuda pregătirii lui de spion. însă îi place.

— Eu cred că el este îndrăgostit până peste cap de tine. îi spune Oak. Cred că de aceea mi-a tras un pumn în gură.

Cum Tiernan oftează şi-şi îndreaptă privirea spre mare. Oak îi urmează exemplul şi rămâne tăcut.

CAPITOLUL 12

Trei zile, atât ar trebui să petreacă pe mare. Trei zile înainte ca vasul să acosteze pe insule şi Oak să dea ochii din nou cu familia.

în prima noapte, în timp ce prinţul picoteşte într-un hamac, cu stelele deasupra lui, îl aude pe Randalin lăudân- du-se în gura mare că el şi-a dorit, bineînţeles, să îi cedeze lui Wren cabina lui personalii de vreme ce o regină are nevoie de intimitate atunci când călătoreşte, iar pe el prea puţin îl afectează greutăţile. Bineînţeles, Wren aproape că l-a convins să nu se deranjeze, gest *extrem de graţios* din partea ei Şi a insistai să-l aibă alături de ea preţ de mai multe ore, ca să se ospăteze, să bea şi să-i povestească despre Insulele Mişcătoare şi despre loialitatea pe care o are el faţă de prinţ, regina Iduddn- du-l mult, poate chiar, s-ar putea spune, excesiv.

Oak este convins că seara lui Wren a fost teribil de plictisitoare , dar nu poate nega faptul că îşi doreşte

să fi fost acolo, să schimbe cu ea priviri amuzate peste capul plecat slugarnic al sfetnicului şi s-o vadă ascunzându-şi zâmbetele provocate de linguşelile IUL Oak tânjeşte după zâmbetele lui Wren, După strălucirea din ochii el atunci când încearcă să-şi înăbuşe râsul.

Acum nu mai este închis într-o celulă, nu i se mai interzice să o vadă. Ar putea să meargă până la uşa camerei în care se odihneşte şi să bată în ea până când îi va deschide Cumva însă, faptul că ştie că ar putea face asta şi teama că nu ar fi bine primit 51 fac să o simtă pe Wren şi mai îndepărtată de el.

Aşa că zace aici, ascultându-l pe Randalin cum bate câmpii despre propria persoană. Sfetnicul tace doar după ce Stafia aruncă în el cu o şosetă făcută ghem.

Pauza ţine doar o noapte,

învigorat de succesul misiunii lor şi sigur pe statutul lui elevat în ochii lui Wren, Randalin îşi petrece cea mai mare parte a celei de-a doua zile încercând să-i convingă pe toţi de o versiune a poveştii prin care el îşi poate asuma meritul pentru obţinerea păcii Poate chiar şi pentru aranjarea căsătoriei

— Lady Suren a avut nevoie doar de puţină îndrumare. Chiar văd în ea promisiunea unui măreţ conducător pentru noi, precum reginele din vechime! îl aude Oak zicându-i căpitanului, când trece pe lângă ei.

Privirea prinţului se îndreaptă spre Wren, care stă la proră. Poartă o rochie simplă, de culoarea oaselor, punctată de stropii de apă săriţi din mare, şi poalele fâlfâie în jurul ei. Părul £i este bătut pe spate de vânt şi îşi muşcă buza de jos în timp ce contemplă linia orizontului cu ochi mai întunecaţi decât adâncul oceanului

Deasupra lor, cerul e de un albastru-intens şi luminos, iar vântul bun umflă pânzele.

— *l-am spus* lui Judel continuă Randaltn. Ea a propus soluţii *violente,* dar ştii cum sunt *muritorii,* şi mai ales ea, fără pic de răbdare. Eu nu l-am sprijinit *niciodată* ascensiunea. Nu are acelaşi sânge ca *noi.*

Oak îşi încleştează maxilarul şi îşi reaminteşte că nu va face nimănui vreun bine dacă-l va lovi pe ambasador în faţa aceea îngâmfată şi încornorată. în schimb, încearcă să se concentreze asupra senzaţiei pe care i-o trezesc razele soarelui pe piele şi asupra faptului că lucrurile ar fi putut să iasă mult mai rău.

Mai târziu în acea după-amiază, atunci când este chemat în cabina lui Wren, se simte foarte bucuros că nu a lovit pe nimeni.

Soldatul care îl conduce nu este unul pe care-l cunoaşte, însă prinţul a avut destule experienţe cu şoimii lui Wren şi simpla vedere a uniformei lor 51 pune în gardă.

Wren stă pe un scaun din lemn alb, lângă o măsuţă cu bl at din marmură şi o canapea mică, cu tapiserie stacojie. Ferestre mici şi rotunde, aşezate sus pe pereţi, luminează spaţiul, într-un colţ se află un pat încastrat, cu o ramă din lemn, care împiedică pernele să se mişte odată cu legănatul vasului, şi o perdea pe jumătate trasă, care conferă intimitate. Atunci când intră Oak, Wren face un semn cu mâna şi gărzile ei ies.

Elegant, îşi zice prinţul. *Ar* trebui sd vorbesc *cu* Tiernan ca sâ *ne stabilim şi* noi un *astfel de semnat* Desigur$_T$ se îndoieşte că Tiernan ar părăsi încăperea dacă ar fi vorba despre un gest pe care ar putea pur şi simplu să-l ignore.

— Pot să iau loc? întreabă Oak.

— Te rog, îi spune Wren, răsucind agitată pe deget inelul pe care i l-a dat el. Te-am chemat ca să vorbim despre anularea logodnei noastre.

Lui Oak îi stă inima în piept, dar îşi păstrează un ton

degajat.

— Atât de curând? Să întoarcem vasul din drum?

Prinţul se aşază sumbru pe canapea.

Wren oftează uşurel.

— Prea curând, da, sunt de acord. Dar va trebui să o rupem la un moment dat. înţeleg ce ai făcut la Citadelă. Ai reuşit să împiedici o bătălie şi vărsarea de sânge cu minciunile tale, şi ai reuşit să-mi scapi din gheare. A fost frumos lucrat.

— Nu pot minţi! obiectează Oak.

— Ai trăit în lumea muritorilor. Dar nu ai avut o mamă muritoare. A mea ar fi spus că ceea ce ai făcut tu a fost să *minţi prin omisiune.* Dar îi poţi spune truc sau înşelătorie, dă-i ce nume vrei Ceea ce contează este că această logodnă nu poate dura prea mult, căci altfel vom ajunge să ne căsătorim şi vei fi legat de mine pentru totdeauna.

— Şi asta este o soartă îngrozitoare? întreabă Oak.

Wren dă din cap scurt, de parcă prinţul ar fi înţeles în sfârşit gravitatea problemei.

— îţi sugerez să permiţi familiei tale să te convingă să amâni ceremonia câteva luni. Eu voi fi de acord, desigur. îmi voi încheia vizita în Elfhame şi mă voi întoarce în nord. Tu vei sugera insistent ca sora ta să-mi dea să conduc ceea ce cândva a fost Curtea Dinţilor.

— Asta este[f] ceea ce vrei? o întreabă Oak.

Wren îşi coboară privirea în poală.

— Cândva credeam că m-aş putea întoarce la casa mea de muritoare, dar acum nu-mi mai pot imagina asta. Cum m-ar putea vedea ei ca pe copila din trecut, când ar fi speriati de mine chiar fără să-mi ştie natura magiei?

Nu trebuie să te vadă ca pe o copilă ca să ţină la tine.

Nu mă vor iubi niciodată pe cât de mult îmi

doresc să fiu iubită, îi mărturiseşte Wren, cu o sinceritate dureroasă. îmi va fi bine în nord. Sunt făcută pentru acel loc.

— Tu.,.b începe Oak. nesigur cum să întrebe, îţi aminteşti multe de când erai Mellith?

Wren dă să-şi scuture capul, apoi ezită.

— Câte ceva,

îţi aminteşti că Bogdana era mama ta?

— Da, răspunde, atât de stins, încât Oak abia o aude. îmi aduc aminte că am crezut că mă iubeşte. Şi îmi aduc aminte căm-adat.

— Şi crima?

— Am fost atât de fericită să o văd, spune ea, mâinile în- dreptându-i-se aproape inconştient spre gât Aproape că nici nu am văzut pumnalul.

Pentru o clipă, tristeţea poveştii 11 lasă pe Oak fără glas. Mama lui, Oriana, îl protejează cu atâta ferocitate, încât nu-şi poate imagina că l-ar putea lăsa singur, printre oameni care-l urăsc într-atât încât să-i plănuiască moartea. îşi aminteşte însă cum stătea pe marginea patului şi o asculta pe Vivi povestind cum era o adevărată minune că Jude era în viaţă după toate încercările la care o supusese tatăl lor. Apoi, Oak a ştiut din clipa în care a aflat că avusese un alt tată la naştere, că acesta a încercat să îl ucidă.

Poate că Oak nu înţelege întru totul cum se simte Wren. dar înţelege că iubirea familială nu este garantată şi că nici măcar atunci când o ai nu te păstrează întotdeauna în siguranţă,

Wren îl priveşte cu ochii ei enigmatici.

— Mi se pare că aceste amintiri ar trebui să mă schimbe, dar nu mă simt prea schimbată.

Tace pentru o clipă.

— Par diferită?

Oak observă atenţia pe care Wren o acordă posturii ei Ţeapănă, cu spatele drept. Pare precaută, dar în

spatele aparenţelor se ascunde setea. Scânteia dorinţei pe care nu o poate ascunde, deşi prinţul nu ştie dacă obiectul acesteia este el sau puterea.

— Pari tu însăţi mai mult decât oricând.

Oak o vede cântărind vorbele lui, dar şi că nu-i displac.

— Atunci suntem de acord. Amânăm schimbul de jurăminte. Sora ta va avea un pretext ca să mă trimită înapoi în nord, cu un regat al meu, iar noi o vom lăsa să creadă că planul ei de a ne separa a funcţionat. Poţi lua oricâte curtene pofteşti ca să te faci înţeles. îţi poţi îneca orice licărire a sentimentelor pe care le-ai mai putea avea pentru mine într-o nouă iubire; sau în zece.

Ultimele cuvinte le rosteşte cu o urmă de asprime în glas.

Oak îşi duce mâna la inimă.

— Tu nu ai sentimente de înecat?

Wren îşi coboară privirea.

— Nu. La nimic din ceea ce am nu as vrea să renunţ vreodată.

După o cină cu alge şi scoici, pe care bucătarul le-a servit-o în boluri din lemn, fără linguri, căpitanul îi invită să ia loc pe punte şi să spună poveşti, după cum este tradiţia pe vasul său. Wren este însoţită de Hyacinthe şi se aşază la distanţă de Oak. Când li se întâlnesc privirile, ea îşi aşază după ureche o cosiţă lungă şi îi oferă un zâmbet ezitant. Ochii verzi îi lucesc când unul dintre membrii echipajului îşi începe povestea.

Lui Wren îi plac poveştile. Oak îşi aminteşte asta, îşi aminteşte de serile pe care le petrecuseră împreună în jurul focului în timpul călătoriei spre nord. îşi

amintește că i-a povestit despre Bex, sora ei muritoare, și despre jocurile lor.

îşi aminteşte râsul ei atunci când i-a povestit din năzdrăvăniile lui.

Prinţul fi ascultă pe marinarii care povestesc despre ţărmurile îndepărtate pe care le-au vizitat. Umil dintre ei vorbeşte despre o insulă cu o regină care are capul şi trupul unei femei şi membrele unui păianjen uriaş. Altul despre un ţinut atât de bogat în magie că acolo până şi animalele vorbesc. Cel de-al treilea deapănă aventurile trăite cu tritonii şi cum căpitanul s-a căsătorit cu o selke, fără să-i fure pielea.

—Evităm discuţiile despre politică, spune căpitanul, trăgând lung din pipa lui subţire, sculptată în os.

Într-un moment de linişte, cotoroanţa-furtunii îşi drege vocea,

—Am eu o poveste pentru voi, spune ea, A fost odată o fată cu o cutie de chibrituri fermecată. De fiecare dată când aprindea un chibrit,,.

— E o poveste adevărată? o întrerupe Stafia.

—Timpul va spune, îi răspunde cotoroanţa-furtunii, arun- cându-i o privire ucigătoare. Şi acum, după cum mă pregăteam să spun.,, când fata aprindea un chibrit, un lucru la alegerea ei era distrus. De aceea, toţi cei aflaţi la putere şi-o doreau de partea lor, dar fata lupta doar pentru ceea ce considera ea drept.

Wren îşi coboară privirea în poală şi părul ii alunecă în faţă, acoperindu-i chipul. Oak îşi zice că povestea va avea un tâlc, unul care nu va fi pe placul nimănui.

—Cu cât era mai grozavă distrugerea, cu atât trebuiau aprinse mai multe chibrituri. Dar de fiecare dată când deschidea cutia, fata vedea că au mai apărut cel puţin câteva chibrituri noi înăuntru. Puterea aceasta extrem de mare era o povară pentru fată, dar ea era feroce şi curajoasă, pe lângă că era înţeleaptă şi îşi purta povara cu graţie.

Oak El vede pe Hyacinthe încruntându-se la cotoroanţa-furtunii, de parcă nu ar fi de acord cu

faptul că „chibriturile" lui

Wren ar putea fi înlocuite cu atât de mare uşurinţă, Oak îşi face grij i când se gândeşte 1 a p ielea ei tra nsl uc idă *1 a obra j i i ei traşi Dar îşi zice că Bogdana chiar vrea să creadă căaşafunc ţionează magia lui Wren.

'— Apoi fata a întâlnit un băiat cu fruntea luminoasă şi râsul uşurel.

Cotoroanţa mijeşte ochii, în chip de avertisment parcă, pentru ceea ce va să vină.

— Şi a fost lovită puternic de iubire. Deşi ar 6 trebuit să nu se teamă de nimic* ea se temea că va fi despărţită de băiat Nici înţelepciunea* nici dârzenia şi nici curajul nu au salvat-o de inima ei cea bună*

Aha, deci povestea nu era despre magia lui Wren, Ci despre Oak, Minunat!

— Ei bine, fata noastră avea mulţi duşmani, dar niciunul nu-i putea ţine piept. Cu un singur chibrit* putea surpa castele* Cu o mână de chibrituri, ardea armate întregi Cu timpul însă* băiatul fi-a plictisit de toate astea şi a convins-o să lase la o parte cutia cu chibrituri şi să nu mai lupte. Avea să trăiască în schimb cu ei într-o căsuţă din pădure, unde nimeni nu avea să ştie despre puterile ei Şi, deşi fata ar fi trebuit să se arate mai înţeleaptă, s-a lăsat amăgită de băiat şi a făcut aşa cum dorea el*

Toată nava amuţeşte* singurele sunete care se aud fiind clipocitul apei care izbeşte lemnul şi fâlfâitul pânzelor.

—O vreme au trăit ceea ce ar fi putut să pară o viaţă fericită şi dacă fata simţea că parcă lipseşte ceva, dacă simţea că pentru a fi iubită, băiatul trebuie să privească prin ea şi nu la ea* se prefăcea că nu este aşa.

Oak îşi deschide gura ca să obiecteze* dar în ultima clipă îşi muşcă limba. Dacă s-ar certa pentru o poveste s-ar face doar de râs,

— După o vreme însă* fata a fost descoperită de

duşmanii ei Au atacat-o toţi deodată* pe neaşteptate* găsind-o în îmbrăţişarea iubitului ei. Fata însă, înţeleaptă, păstra cutia cu chibrituri în buzunarul de la rochie. Ameninţată fiind, a aprins primul chibrit şi cei care veneau spre ea s-au prăvălit la pământ. Flăcările care i-au ars i-au aprins şi căsuţa. Duşmanii însă tot veneau. A aprins chibrit după chibrit şi focul s-a înteţit împrejurul ei, dar tot nu era îndeajuns. Aşa că fata a aprins la un loc toate chibriturile pe care le mai avea.

Oak se uită urât la cotoroanţa-furtunii, dar ea pare prea prinsă de povestea ei ca să bage măcar de seamă. Wren trage de un fir desprins din rochie.

— Armatele au fost înfrânte şi pământul a fost făcut cărbune. Fata a ars în flăcări, odată cu ei. Iar băiatul s-a făcut scrum, înainte să se poată elibera din braţele ei

Ultimele cuvinte sunt urmate de o tăcere respectuoasă. Apoi căpitanul îşi drege vocea şi îi strigă unui marinar să pună mâna pe scripcă şi să cânte ceva vesel.

Câţiva membri ai echipajului încep să bată din palme în ritmul melodiei, iar Wren se ridică şi porneşte spre cabina ei

Oak o prinde din urmă la uşă, înainte ca gărzile ei să-i ghicească intenţia.

—Aşteaptă! îi cere. Putem vorbi?

Wren îşi înclină capul şi îl priveşte lung pentru o clipă.

— Intră.

Una dintre gărzi – care, îşi dă brusc seama Oak. este Straun – îşi drege vocea.

— Pot să te însoţesc şi să mă asigur că nu va…

— Nu este nevoie, îi taie vorba Wren.

Straun încearcă sâ nu arate cât de tare îl ustură vorbele ei Lui Oak aproape că-i pare râu pentru el. Aproape, pentru că încă îşi aminteşte rolul pe care

acesta l-a jucat în tortura pe care a îndurat-o.

De aceea îi aruncă lui Straun un rânjet uriaş şi iritant, în timp ce o urmează pe Wren în camera ei.

încăperea arată în mare parte aşa cum o văzuse şi mai îna^ inte, doar că pe pat au fost întinse câteva rochii şi pe masa de marmură se află o tavă cu un serviciu pentru ceai.

—Aşa este puterea ta? o întreabă Oak pe Wren, Ca o cutie cu chibrituri?

Wren râde încetişor

— De aceea m ai urmat? Ca să mă întrebi asta?

Oak zâmbeşte.

— Nu e de mirare că un tânăr îşi doreşte să petreacă timp cu logodnica lui

— Ah, atunci îţi joci încă rolul

Wren străbate încăperea cu graţie, fără ca legănarea navei să o facă să ezite măcar o dată. Se opreşte în dreptul canapelei tapiţate şi ia loc, făcându-i semn lui Oak să ocupe scaunul din faţa eL O schimbare de locuri, faţă de ultima oară când a vizitat-o,

—Eu chîgr ureau să petrec timp cu logodnica mea. îi spune Oak şi se aşază,

Wren îl priveşte dispreţuitor, dar e uşor îmbujorată-

— Poate că magia mea este precum cutia de chibrituri din poveste, dar cred că mă arde şi pe mine. Doar că nu ştiu cât de tare încă.

Oak apreciază că la mărturisit asta.

—Bogdana va vrea să îţi tot foloseşti magia. Dacă un lucru îmi este clar după povestea ei, acesta este.

— Nu am de gând să joc cum îmi cântă ea, îi spune Wren. Nu o voi mai face niciodată.

Pe Oak, tatăl lui a reuşit să4 manipuleze cu iscusinţă, fără ca el să accepte un lucru din cele

propuse de Madoc cu voce tare.

— Şi cu toate acestea nu i-ai ordonat să se întoarcă acasă.

— Suntem departe de ţărm, oftează Wren. Şi a promis că se va purta exemplar Iar acum, pentru că aşa este cinstit,

cum eu ţi-am povestit despre magia mea, spune-mi şi tu despre a ta.

Oak ridică surprins din sprâncene*

—Ce vrei să ştii?

— Convinge-mă de ceva, îi zice ea. Vreau să înţeleg cum funcţionează puterile tale. Vreau să ştiu cum se simte.

—Vrei să te farmec?

Lui Oak i se pare o idee îngrozitoare.

— Asta presupune mult mai multă încredere decât mi-ai arătat că eşti dispusă să-mi acorzi

Wren se sprijină pe puii de pernă,

—Vreau să văd dacă pot rupe vraja.

Oak se gândeşte la toate chibriturile din cutie arzând-

— Nu te va durea?

— Ar trebui să fie uşor, îi răspunde. La schimb, tu te-ai putea supune unui ordin,

— Dar nu port hamul 1 protestează Oak, sperând că nu-i va cere să-l pună.

Pentru că nu o va face, iar dacă este un test, atunci este unul pe care îl va pica.

— Nu, zice ea. Nu £1 porţi.

Să urmeze de bunăvoie o comandă i se pare interesant şi nuJbarte periculos. Dar Oak nu ştie cum să-şi controleze magia de gancanagh. Dacă îi va spune ce-şi doreşte ea cel mai mult să audă şi va fi un adevăr distorsionat, ce va urma mai apoi? Iar dacă vor fi cuvinte sincere, cum le va crede dacă vor fi rostite mai întâi cu glasul amăgirii?

—Ai început?

Wren îşi ţine trupul uşor aplecat, de parcă s-ar pregăti împotriva unui atac.

— Nu, nu încă! îi răspunde Oak, râzând surprins* Trebuie să *spun* ceva.

— Tocmai ce ui *făcut-ol* protestează Wren. dar râde

şi ea puţin.

Ochii îi licăresc de neastâmpăr. Avusese dreptate când a zis că amândurora le plac jocurile.

— Fă-o odată! încep să am emoţii.

— Voi încerca să te conving să ridici ceaşca aceea, spune Oak. fluturându-şi mâna spre cana de lut, latã la bază şi cu puţin lichid rămas pe fund.

E aşezată pe masa de marmură şi, cum ambarcaţiunea se tot leagănă trecând peste vârtejuri, Oak este mirat că nu a alunecat deja pe podea.

— N-ar fi trebuit să-mi spui! îi zice Wren, zâmbind. Acum nu-ţi va mai ieşi!

Provocarea îl umple pe Oak de o veselie stranie. Se gândeşte că ar putea să-şi împărtăşească puterea cu Wren şi că ar putea fi distractiv în loc să fie teribil.

Când îşi deschide din nou gura, lasă să-i alunece pe buze cuvintele dulci ca mierea.

— Când ai venit în Elfhame, copilă fiind – îi spune cu glas straniu – nu ai avut şansa să-i descoperi frumuseţea. îţi voi arăta copacii albi ca argintul din Pădurea de Lapte. Ne vom îmbăia în Lacul Măştilor şi vom vedea reflexiile celor care au privit în adâncul lui înaintea noastră. Te voi duce în Piaţa Mandragora, de unde poţi cumpăra ouă din care ies perle care sclipesc precum razele de lună.

Oak vede că Wren este relaxată, că se afundă între perne, cu ochii pe jumătate închişi, de parcă ar fi pierdută în visare. Deşi nu ar alege aceleaşi cuvinte, el chiar plănuieşte să o ducă în toate aceste locuri.

— Abia aştept să te prezint fiecăreia dintre surorile mele în parte şi să le reamintesc că l-ai ajutat pe tatăl nostru. Le voi povesti cum ai înfrânt-o singură pe Lady Nore, alegându-te doar cu o săgeată în coaste.

Oak nu ştie la ce se aşteptase din partea magiei lui, însă cu siguranţă nu la cascada aceasta de cuvinte. Niciun singur lucru din tot ce a spus nu e altfel decât adevărat.

Şi le voi spune povestea lui Mellith şi cât de tare i-a greşit Mab, cât de tare ţi s-a greşit şi cât de mult vreau eu...

Wren îşi deschide ochii, umezi de lacrimi nevărsate. Se ridică.

— Cum îndrăzneşti să-mi spui lucrurile astea? Cum îndrăzneşti să-mi arunci în faţă tot ce nu pot avea?

— Eu nu am.... începe Oak şi, pentru o clipă, nu este sigur dacă e vocea lui adevărată. Dacă îşi foloseşte sau nu puterea.

— Ieşi! mârâie Wren.

Oak îşi ridică mâinile. în chip de predare.

— Nimic din ce am spus nu a fost...

Wren azvârle ceaşca spre el. Se sfărâmă de podea şi cioburile se împrăştie pretutindeni.

— Afară!

Oak se holbează îngrozit la cioburi, înţelegând ce înseamnă asta. *A ridicat ceaşca. Am convins-o să ridice ceaşca.* Aceasta era problema puterii lui. Nu ţine cont de consecinţe.

— Mi-ai spus că-mi vei da un ordin după ce voi încerca să te conving.

Oak face un pas spre uşă, cu inima zbătându-i-se dureros în piept.

— îl voi asculta.

Când trece pe lângă Straun, soldatul pufneşte, de parcă ar crede că Oak a avut o sansă şi a ratat-o.

Prinţul rămâne pe punte mare parte a nopţii, privind amorţit spre mare, până când zorii îmbujorează orizontul. E tot acolo când se aude un ţipăt în spatele lui.

Oak se răsuceşte, cu mâna deja îndreptată spre

spada prinsă la brâu, şi dă nu de sabia lui subţire ca un ac. pe care este obişnuit să o mânuiască, ci de cea împrumutată. Lama curbată zăngăneşte în teacă în timp ce prinţul încearcă să o scoată – chiar în clipa în care tentacule groase şi negre se întind pe punte.

Se zvârcolesc spre prinţ ca nişte degete desprinse de trup, trăgându-se înainte. Oak face mai mulţi paşi înapoi.

Un alt tentacul se ridică din apă şi se încolăceşte în jurul prorei, sfâşiind una dintre pânze.

Un marinar trol, întrerupt din jocul de table pe care-l făcea cu un căpcăun, se pune repede pe picioare şi urcă pe tachelaj. îngrozit. De pretutindeni se aud strigăte.

— Marea de Jos! Ne atacă Marea de Jos!

Oceanul se învolburează şi şapte rechini ies la suprafaţă, cu tritoni călare pe spate. Toţi au diferite nuanţe de verde mucezit şi mânuiesc suliţe zimţate. Poartă armuri din solzi sidefii, făcuţi din scoici, şi pelerine din iarbă-de-mare împletită. Expresia din ochii lor reci şi pali arată clar că au venit la luptă.

Căpitanul suflă într-un fluier încovoiat. Marinarii aleargă la posturile lor şi încep să scoată harpoane uriaşe din depozitele aflate sub punte, fiecare armă destul de grea cât să fie nevoie de mai mulţi inşi ca să o mute.

Cavalerii şi şoimii se împrăştie peste tot, cu săbiile şi arcurile pregătite.

— Supuşi ai Regatului Elfhame! strigă unul dintre tritoni.

La fel ca ceilalţi, este înveşmântat în armură, dar poartă pe braţele goale brăţări din aur, iar părul îi este împletit în cozi groase, decorate cu dinţii creaturilor din mare.

— Aflaţi care este puterea lui Cirien-Croin, atât de

măreaţă, încât o întrece cu mult pe cea a neamului lui Orlagh!

Oak păşeşte spre marginea bordului, dar Tiernan îl apucă de umăr şi îl trage cu putere înapoi.

— Nu fi nebun să le atragi privirea. Poate că nu te vor recunoaşte,

înainte ca Oak să apuce să se împotrivească, Randalin îşi ridică vocea:

— Acesta este numele tău sau numele monstrului tău?

Glasul lui sună undeva la întretăierea dintre o lecţie sobră şi muchia spaimei

Tritonul râde,

—Este numele stăpânului nostru, care a plecat să îşi caute mireasă. Ne-a trimis cu un mesaj.

— Transmiteţi mesajul şi vedeţi-vă de dnimi zice Randalin, uşuind cu mâna tentaculele. Şi luaţi chestia asta de pe puntea noastră,

Oak o zăreşte pe Wren, fără să fie sigur când şi-a părăsit cabina. îi surprinde privirea, amintindu-şi de avertismentul pe care l-a primit de la femeia-triton salvată de la Curtea Moliilor se apropie un război pentru supremaţia Mării de Jos. Iar Loana a spus că Nicasia organizează o competiţie pentru mâna ei, care vine odată cu coroana. Apoi Loana a încercat să-l înece, lucru care a pus în umbră avertismentul. însă acum şi-l aminteşte bine.

Wren face ochii mari, de parcă ar încerca să-i spună ceva. Probabil că au încurcat-o. Dacă ar dezintegra tentaculele, s-ar putea să dezintegreze şi nava odată cu ele.

Cel puţin situaţia de faţă i-a luat gândul de la jocul lor dezastruos.

— Voi sunteţi mesajul, răspunde tritonul. Voi, pe fundul mării, cu racii care vă vor ciuguli ochii.

încă un tentacul se ridică din valuri, şerpuind pe marginea vasului E de rău. E foarte, foarte rău.

Şapte tritoni şi un monstru. Creatura cu tentacule nu pare să fie prea inteligentă. Din câte îşi poate da

Oak seama,

nici măcar nu vede ce apucă. Dacă ar reuşi să se descotorosească de tritoni, există şansa ca. neavând pe nimeni care să-i comande să atace, creatura să se retragă. Desigur, e posibil şi să se hotărască să sfărâme ambarcaţiunea.

— Regină Suren! spune tritonul, zărind-o pe Wren. Ar fi trebuit să ne accepţi propunerea şi să ne oferi premiul tău. Văd că ţi-ai pierdut războiul. Te găsim acum în mâinile duşmanului. Dacă ai fi fost aliata noastră, te-am fi salvat, dar acum vei muri odată cu ceilalţi. Doar dacă nu cumva...

— înălţime! şuieră Tieman la Oak.

Are sabia trasă şi falca încleştată.

— Mergi sub punte.

— Şi la ce ar folosi asta, mai exact? îl întreabă cu autoritate Oak. Dacă voi aştepta să mă înec voi avea o experienţă mai plăcută?

— Măcar o dată..., începe Tieman.

însă Oak a luat deja o hotărâre.

— Salutare! zice, păşind spre triton. Căutaţi un premiu? La ce vă gândiţi?

Din spate, prinţului i se pare că-l aude pe Tieman bombănind că i-ar face un bine dacă l-ar strangula el însuşi. Cel puţin ar avea parte de o moarte uşoară.

— Prinţe Oak din Elfhame! spune tritonul încruntat, de parcă i s-ar părea totul prea simplu. Te ducem la Cirien-Croin.

— Minunat plan! zice Oak. Ştiaţi că ea m-a ţinut în lanţuri? Iar acum sunt obligat să mă însor cu ea dacă nu mă duce *cineva* de aici. Poftiţi la bord! Să mergem!

Wren are o expresie răvăşită pe chip. Nu poate crede că este sincer, dar asta nu înseamnă că vorbele lui nu o dor.

— Doar nu mergi cu ei! spune Randalin, pentru că sfetnicul este un idiot.

Tritonul dă semnalul şi şase rechini înoată spre ei,

ducând pe spinare alte Făpturi ale mării care vor să urce pe punte.
Una dintre ele are o plasă de argint în mâini. Sclipeşte în lumina dimineţii*

Şase tritoni Adică aproape toţi.

— Luaţi-o şi pe regină! ordonă comandantul lor, Lăsaţi-i pe restul lui Sablecoil.

Sablecoil* Acesta trebuie să fie monstrul

— Nu luaţi pe nimeni! zice unul dintre cavaleri Dacă vă urcaţi la bord, vom**.

— Ah, lăsaţi-i să vină! îl întrerupe Oak, cu o privire grăi' to&re. Poate că o vor lua pe ea, iar pe noi restul, ne vor lăsa să plecăm.

— înălţime, spune un alt cavaler, cu glas respectuos, dar lent, de parcă Oak ar fi un bufon mai mare decât sfetnicul. Mă îndoiesc profund că acesta este planul lor. Dacă ar fi, aş preda-o chiar eu într-o clipă.

Prinţul îşi îndreaptă privirea spre Wren, sperând că nu a auzit, Randalin a prins-o de mână şi încearcă să o tragă spre cabina de lângă cârmă, în ceea ce pare un act sincer de curaj din partea lui.

— Poate că am putea ajunge la un soi de înţelegere, zice comandantul tritonilor. Până la urmă, cine va mai povesti despre măreţia lui Cirien-Crdin dacă toţi martorii sunt morţi? îi vom lua pe prinţ şi pe regină, apoi Sablecoil vă va elibera cât ducem tratative.

Este un târg îngrozitor. E atât de rău, încât până şi Sablecoil ar şti să-l refuze.

— Da, da! aprobă Oak vesel Sunt nerăbdător să discut despre cum o va cuceri Cirien-Crdin pe Nicasia! S-ar putea să am câteva secrete de dezvăluit* Ştiţi, fratele meu vitreg a sedus-o pe regină.

Un marinar aflat lângă el scoate un sunet uluit, N imeni nu îndrăzneşte să vorbească astfel despre Nicasia atunci când îi traversează mările.

Comandantul zâmbeşte de pe spinarea rechinului său, arătându-şi dinţii subţiri, ca aceia ai peştilor din apele adânci. Cei şase tritoni de pe punte se despart, patru îndreptându-se spre Wren şi doi spre prinţ. Nu se aşteaptă ca Oak să fie greu de supus, chiar dacă s-ar împotrivi.

în timp ce Făpturile mării se apropie, prinţul simte pentru o clipă împunsătura spaimei.

Nici majoritatea celor de pe navă nu se aşteaptă ca el să fie greu de supus şi nu-l consideră mai mult decât un bufon. Este reputaţia pe care şi-a construit-o cu greu. O reputaţie pe care este pe cale să şi-o distrugă.

Oak încearcă să-şi alunge aceste gânduri şi să se concentreze asupra clipei prezente. Tritonii sunt la un metru jumătate de el şi la doi metri de Wren când atacă.

îi spintecă gâtul primului, împroşcând puntea cu sânge subţire şi verde. Se răsuceşte şi înfige tăişul spadei în coapsa celui de-al doilea, tăind o venă. Şi mai mult sânge. Atât de mult sânge! Puntea este alunecoasă din cauza lui.

Săgeţile zboară în aer. Harpoanele intră în luptă.

Oak străbate în fugă puntea spre cei patru tritoni care se apropie de Wren. Doi dintre şoimii ei îl înfruntă pe unul dintre aceştia. Un şoim zboară în chip de pasăre şi aterizează în spatele altuia, transformându-se la timp ca să îi înfigă un pumnal în spate. Wren însăşi a aruncat un pumnal în spatele unuia care încerca să fugă. Oak ajunge la timp ca să-l îndepărteze pe ultimul, despărţindu-i capul de trup dintr-o singură lovitură.

Peste tot se aud ţipete.

De pe vârful catargului, Bogdana coboară cu aripile ei negre. Oak îi aruncă o privire lui Wren.

în acea clipă de neatenţie este pus la pământ de un

tentacul sinuos, care i se răsuceşte în jurul gambei. Oak încearcă să se elibereze, dar monstrul îl azvârle de-a curmezişul punţii

cu destulă viteză încât capul să i se izbească de stinghiile din lemn.

Prinţul loveşte cu copita şi, în acelaşi timp, îşi înfige spada adânc în carnea gumată a lui SablecoiL ţintuind tentaculul de punte. Zvârcolindu-se, creatura îi dă drumul. Oak se ridică pe copite.

Tieman hăcuieşte tentaculul, încercând să-l despartă de trupul monstrului

Cu un spasm, acesta se smulge, eliberându-se. Are încă sabia înfiptă în el când se încolăceşte în jurul lui Tieman. Apoi îl azvârle în mare.

—TiemanJ

Oak aleargă spre marginea bordului, dar Tieman a dispărut în adânc.

— Unde e? urlă Hyacinthe.

Are faţa mânjită de sânge negru şi un arc în mână.

înainte ca Oak să poată scoate vreun cuvânt, Hyacinthe a aruncat deja arcul şi a sărit în mare. Oceanul îl înghite pe de-a-ntregul

Mi, nu, *nu!* Oak este înnebunit de spaimă. Ştie să înoate, însă cu siguranţă nu îndeajuns de bine ca să-i poată scoate pe amândoi din apă.

împrejurul lui se dau lupte. Un triton care încerca să fugă e secerat la pământ. Stafia spintecă un alt tentacul uriaş, străduindu-se să-l salveze pe unul dintre şoimii căzuţi, încă trei tentacule se încolăcesc în jurul prorei. Se aud ţipete de pretutindeni. Din unele părţi, urlete.

Oak ar vrea să urle şi el. Dacă Tieman moare, vina va fi a lui

De aceea nu şi-a dorit niciodată o gardă personală. De aceea nu ar fi trebuit să i se dea niciodată una.

Prinţul pune mâna pe capătul unei funii încolăcite pe un ţăruş şi o înfăşoară în jurul mijlocului, legând-o cu nod. Odată legată, prinţul trage cu putere de ea, ca

să vadă dacă-i poate susţine greutatea.

Priveşte în adânc. De aproape poate să vadă umbre mişcân- du-se în ape.

Trage aer în piept şi se pregăteşte să li se alăture, dar un fulger îi atrage atenţia înapoi spre punte. Valuri de ceaţă se rostogolesc spre navă, purtate de pale puternice de vânt.

Bogdana a adus o furtună.

Ei bine, asta pare complet inutil.

Oak trage din nou aer în piept şi îşi dă drumul, coborând în rapel pe marginea navei. în clipa în care copitele ating oglinda apei, Hyacinthe iese la suprafaţă, cu Tieman moale în braţele lui. Oak se întinde spre el din instinct, temându-se că este prea târziu.

— înălţime! îl întâmpină Hyacinthe, cu uşurare în glas.

Pe umăr i se leagănă capul lui Tieman.

Valurile îl lovesc pe Oak în faţă în timp ce îşi apucă garda de corp. Cerul de deasupra s-a întunecat. Aude trosnetul unui fulger în spatele lui şi vede furca aprinsă a altuia reflectân- du-se în ochii lui Hyacinthe.

Trupul lui Tieman atârnă greu în braţele lui. încearcă să găsească o cale prin care să-l ţină bine, ca să nu-i alunece, şi să urce amândoi din nou pe punte.

Oak se trage în sus, cu o mână. A urcat câţiva centimetri, dar se mişcă prea încet şi nu este sigur că are îndeajuns de multă putere.

Apoi îl vede pe Garrett, privind de sus la ei.

— Ţine-te bine! îi strigă. Ţine-1!

Valurile înalte lovesc vasul. Stafia este mai puternic decât pare, dar Oak vede cât îi este de greu să îi tragă pe amândoi în sus. De cum trece de balustradă, prinţul se rostogoleşte împreună cu Tieman pe punte. Un marinar aruncă deja un capăt de funie pentru

Hyacinthe.

Tiernan scuipă apă, apoi rămâne din nou nemişcat,

Când îşi ridică privirea, Oak vede una dintre tentacule târându-se pe punte, spre Wren. Vântul îi astupă strigătul de avertizare. încearcă să alerge spre ea, dar nu e destul de rapid şi oricum nu are nicio armă, Hyacinthe, care abia a ajuns pe punte, urlă îngrozit,

Wren îşi ridică fruntea, în clipa aceea, pielea lui Sableeoil se desprinde de pe muşchi, iar tentaculul se înmoaie. Nava se cutremură îngrozitor în timp ce toate tentaculele se desprind deodată. Ambarcaţiunea trosneşte.

Ultimul triton dispare în valuri, ultimele cuvinte pierin- du-i de pe buze,

Cotoroanţa-furtunii, în formă de vultur, scoate sunete guturale din zbor. Vântul creşte, vuind în jurul lor, de parcă Bogdana ar crea un scut din ploaie şi vânt

Wren se clatină, întinzându-se după braţul lui Oak, El şiT trece în jurul taliei fetei, ţinând-o dreaptă.

—L-am ucis.

Pielea lui Wren pare deja cerată.

Oak se gândeşte la povestea Bogdanei Dacă puterea lui Wren chiar este ca o cutie cu chibrituri, ea apucă pumni plini de chibrituri din ea şi le dă foc.

— Eu mă ocup cu ucisul, îi răspunde Oak, Tu ar trebui să îţi alegi altceva.

Wren zâmbeşte uşor. Privirea îi pare mai puţin înceţoşată.

Vântul umflă pânzele, rupând funiile deja tocite. Carena pâre să se ridice deasupra valurilor.

Oak îşi îndreaptă privirea spre Tiernan, care e încă nemiş- cat, cu Hyacinthe aplecat deasupra lui îşi întoarce ochii la sângele care spală puntea. La şoimii, cavalerii şi marinarii răniţi Apoi se uită din nou la

umbra vineţie, asemănătoare unei vânătăi, care se întinde pe pielea azurie a lui Wren.

Nava se ridică mai sus. Brusc, Oak îşi dă seama că este

deasupra valurilor. Bogdana şi-a folosit furtuna ca să le facă ambarcaţiunea să zboare.

Dacă a devorat ce mai rămăsese din oasele lui Mab. poate chiar şi-a recuperat o bună parte din vechile puteri. Şi poate că a fost cu adevărat prima dintre cotoroanţe.

Wren se sprijină mai greu pe el. iar acesta este singurul avertisment pe care-l primeşte Oak înainte ca ea să se prăbuşească. O prinde la timp şi o ridică în braţe, lăsându-i capul să i se odihnească pe piept. Ochii îi sunt în continuare deschişi, dar lucesc de febră şi, chiar dacă clipeşte la el, Oak nu este sigur că îl vede.

Câteva dintre gărzile ei se încruntă, dar nici măcar Straun nu încearcă să-l oprească pe Oak, care-i împinge uşa de la cabină cu o copită şi o duce în braţe înăuntru.

Canapeaua ei şi măsuţa s-au răsturnat. Covorul este ud şi pretutindeni sunt împrăştiate cioburi – ce mai rămăsese din setul de ceai.

Oak traversează încăperea şi o aşază cu blândeţe pe cuvertura ei, părul lung al lui Wren revărsându-se pe pernă. Ochii ei verzi sunt încă sticloşi. Prinţul îşi aminteşte ce i-a spus Hyacinthe despre puterea pe care o are. *Cu cât desface mai mult, cu atât mai mult se desface.*

O clipă mai târziu, Wren îşi ridică mâna şi îi atinge obrazul. îşi încurcă degetele în părul lui şi le lasă să alunece spre umăr. Oak rămâne împietrit, temându-se că, dacă se va mişca, o va speria şi o va face să se retragă. Wren nu l-a mai atins aşa niciodată, de parcă lucrurile ar putea fi simple între ei.

— Trebuie să încetezi, îi spune şoptit.

Are o expresie duioasă pe chip.

Oak se încruntă, nedumerit. Mâna lui Wren a

coborât pe pieptul lui şi, în timp ce vorbeşte, îşi deschide palma deasupra inimii lui. Prinţul aproape că nu s-a clintit.

— Ce să încetez?

— Să fii bun cu mine. Nu pot îndura,

Oak se încordează.

Wren îşi retrage mâna şi o lasă să alunece pe cuvertură. Piatra albastră de la inelul pe care i l-a dat luceşte*

— Eu nu ştiu— Eu nu ştiu să mă prefac* Nu la fel de bine ca tine.

Dacă vorbeşte despre răceala pe care i-a arătat-o, se pricepe mai bine decât crede.

— Ne putem opri. Putem face pace.

— Deocamdată, spune ea*

—Atunci, domniţa mea, astăzi vorbeşte liberi îi spune Oak, oferindu-i ceea ce speră că este un zâmbet reconfortant Mă poţi refuza mâine.

îşi ridică privirea spre el, cu genele plecate* Pare pe jumătate pierdută într-un vis,

— Este extenuant să fii tot timpul fermecător? Sau aşa eşti tu plămădit, pur şi simplu?

Lui Oak îi piere zâmbetul de pe chip* Se gândeşte la magia care emana din el îşi poate controla farmecele, într-un fel Mai mult sau mai puţin Şi se poate împotrivi să le folosească. Se va împotrivi

— Te-ai întrebat vreodată dacă te iubeşte cineva cu adevărat? îl întreabă Wren, cu aceeaşi voce duioasă şi visătoare.

Cuvintele ei sunt ca un pumn în stomac, mai ales pentru că îşi dă seama că nu vrea să fie crudă. Şi pentru că el nu s-a gândit la asta. Se întreba uneori dacă sângele de gancanagh făcea ca Făpturile să îl placă puţin mai mult decât l-ar fi plăcut altfel, dar era prea mândru ca să creadă că Oriana şi surorile lui ar fi afectate.

Oriana, care o iubise atât mult pe mama lui încât îl luase pe fiul lui Liriope şi-l crescuse ca pe fiul ei, riscându-şi propria viaţă. Jude şi Vivi, care îşi

sacrificaseră siguranţa pentru el. Jude, care încă face sacrificii ca să se asigure că într-o zi va fi

înaltul Rege. Dacă izvorul acestei loialităţi este magia şi nu iubirea, atunci Oak este un blestem pentru cei din jurul lui.

O parte din el trebuie să fi bănuit asta, pentru că altfel de ce ar fi păstrat distanţa? îşi spunea că în felul acesta îşi răsplătea familia pentru sacrificiile pe care le făcuse, îşi spunea că-şi dorea să ajungă la fel de măreţ ca ei, dar poate că a fost vorba despre asta de la început,

Oak se simte bolnav.

Şi e mai rău atunci când gura i se contorsionează din instinct într-un zâmbet. A devenit o reacţie atât de naturală în faţa durerii – să o ascundă în spatele unui rânjet, Oak, care râde tot timpul Care se preface că nimic nu doare. Un chip fals în spatele căruia se ascunde o inimă falsă.

Nu o poate învinui pe Wren pentru că a spus ceea ce a spus. Poate că cineva ar fi trebuit să i-o zică mai devreme. Şi cum de a putut crede vreodată că ea ar putea ajunge să ţină la el? Cine poate iubi pe cineva gol pe dinăuntru? Cineva care fură iubirea înloc să o câştige?

Prinţul îşi aminteşte cum a zăcut pe pământ, în satul tro“ Iilor, după ce băuse mai multe cupe din licoarea otrăvită cu cniperca-cuc. Atunci a simţit ultima oară mâna lui Wren pe obrazul lui aprins. Pielea ei rece îl ţinuse treaz t îl ajutase să xıu'şi piardă cunoştinţa

Eu sunt otravă, îi spusese lui Wren, Iar pe atunci nici nu bănuia cât de adevărat era.

Oak rămâne alături de Wren până când fata adoarme. Apoi o înveleşte cu o cuvertură şi se ridică. înăuntrul

lut groaza pe care a sunţit-o atunci când ea a rostit acele cuvinte – te-ai Întrebat vreodată ducâ te iubeşte cineva cu adevărat? – nu a

pălit, dar acum o poate ascunde, Uşor, Pentru întâia oară urăşte cât de uşor îi este. Urăşte faptul că se poate ascunde atât de bine în propria piele, încât nu mai rămâne nimic adevărat din el la exterior.

Urcă treptele. Pe punte, priveşte în adâncul îndepărtat al oceanului I se pare că navighează pe o mare de nori

Nişte soldaţi încearcă să repare bordul zdrobit de tentacule. Alţii încearcă să netezească bucăţile de lemn aşchiat, unde vârfurile şui iţelor au împuns puntea, a cărei culoare deschisă este pătată cu urme de sânge.

Nava e atât de sus, încât marinarii şi soldaţii îşi pot trece degetele prin nori lăsând ceaţa să le umezească pielea. Destul de sus încât păsările marine să poată zbura alături de ei; câteva se odihnesc chiar pe catarg şi pe tachelaj.

Rogdanş stă la cârmă. Are o expresie concentrată pe chip, iar atunci când îl vede pe Oak mijeşte ochii Orice şi-ar dori ea să-i spună, se pare că nu-şi poate muta atenţia de la furtuna care îi împinge de la spate pentru a o face.

Plimbându-şi privirea pe ambarcaţiune Oak îl zăreşte pe Tieman lângă catarg, sub plasa întinsă până la baza pânzet Capul îi e sprijinit pe o haină făcută pernă, cu părul lui de culoarea murelor încă umed şi închegat de sare. Are ochii închişi şi pielea foarte palidă.

Lângă el stă Hyacinthe, cu părul lung şi negru acoperin- du-i chipul. Când se apropie de ei Hyacinthe şi-l dă la o parte, descoperindu-şi expresia îndurerată. Arată de parcă ar pierde sânge dintr-o rană invizibilă,

— S-a trezit destul cât să-mi vorbească, îi spune Oak, pentru ca cel puţin să nu-şi mai facă griji în privinţa lui Wren. Mi-a spus nişte lucruri foarte neplăcute despre mine însumi

— Respiră, zice Hyacinthe, aplecându-şi capul spre Tieman.

Pentru o vreme privesc cum i se ridică şi îi coboară pieptul lui Tieman. Fiecare respiraţie pare să-l coste. Urmărindu-l, prinţul nu e convins că o gură de aer va mai fi urmată de alta.

— Loialitatea pe care mi-o poartă s-ar putea să-l coste viaţa, spune Oak.

Spre surprinderea lui. Hyacinthe îşi scutură capul. întinde mâna spre celălalt bărbat şi o lipeşte de inima lui.

— Lipsa mea de loialitate faţă de el a fost problema.

Vocea lui Hyacinthe e atât de stinsă că prinţul nu este sigur că i-a auzit bine cuvintele.

— Ai fi putut să..., începe Oak, dar Hyacinthe îl întrerupe.

— Aş fi putut să-l iubesc cum trebuie. Şi aş fi putut să cred mai mult în iubirea lui.

— Cum ne-ar fi ajutat asta în faţa monstrului? îl întreabă prinţul.

Are chef de ceartă şi începe să spere că Hyacinthe îi va oferi pretextul.

— Nu crezi că ceea ce am spus este adevărat?

— Bineînţeles că e. răspunde Oak. Chiar ar trebui să crezi mai mult în iubirea lui – ar trebui să-l implori să-ţi mai dea o şansă. însă asta nu l-ar fi împiedicat să se înece. Faptul că *ai sărit* după el l-a salvat.

— Iar faptul că tu ai fost acolo şi ne-ai tras pe punte ne-a salvat pe amândoi.

Hyacinthe îşi dă părul după urechi şi oftează cutremurat. Privirea îi alunecă spre Tieman în timp ce îşi schimbă puţin locul.

— Poate că m-am răzbunat destul. Poate că nu trebuie să complic atât de mult lucrurile.

Când Oak dă să se ridice însă, fostul-şoim se uită în sus la el.

— Asta nu înseamnă că te eliberez de promisiunea

făcută, prinţule.

Corect. Oak promisese că va tăia mâna cuiva.

După-amiaza se preschimbă în înserare şiTieman se trezeşte în cele din urmă. După ce înţelege ce s-a întâmplat, e furios şi pe Oak$_t$ şi pe Hyacinthe,

— Nu ar fi trebuit să sari după mine! îi zice lui Hyacinthe, apoi se întoarce la prinţ. Iar *tu* cu atât mai puţin!

— Eu nu am făcut mai nimic! zice Oak. Dar se prea poate ca Hyacinthe să se fi luptat cu un rechin pentru tine.

— Ba nu!

După tot discursul despre iubire, seara îl găseşte pe Hyacinthe morocănos,

Oak se ridică.

— Ei bine, vă las să dezbateţi asta. Sau orice altceva.

Prinţul o ia spre cârmă, unde-l găseşte pe Garrett, singur, privind cum se umflă pânzele. Are un toiag alături La fel ca Vivi, Stafia a avut un părinte uman, lucru pe care-l trădează părul lui şaten-deschis, o culoare neobişnuită pentru Făpturi

— Există o poveste despre cotoroanţe, pe care ar fi bine să o asculţi îi zice el prinţului

—Ah?

Oak este aproape convins că nu o să-i placă.

Privirea Stafiei trece pe deasupra lui spre orizont, unde jăratecul aprins al soarelui e pe cale să se stingă,

— Se spune că puterea unei cotoroanţe vine din acea parte a ei care-i lipseşte. Toate au o piatră rece, o fâşie de nor sau o flacără nestinsă acolo unde ar trebui să le fie inima,

Oak se gândeşte la Wren şi la inima ei, singura

parte din ea care a fost de la început din came, şi nu-i vine să creadă că este adevărat.

-Şi?

— Cotoroanţele sunt la fel de diferite de celelalte Făpturi pe cât sunt muritorii de zâne. Iar tu le aduci pe două dintre cele mai puternice din neamul lor în Elfhame.

Stafia îl priveşte lung pe Oak.

— Sper că ştii ce fact

— Asta sper şi eu, oftează Oak

— îmi aminteşti de tatăl tău uneori, deşi mă îndoiesc că îţi place să auzi asta.

— De Madoc?

Nimeni nu La mai spus asta până apum.

— Semeni foarte mult cu Dain, în unele privinţe, zice Stafia.

Oak se încruntă. Faptul că este comparat cu Dain nu poate fi de bine.

—Ah, da! Tatăl care a încercat să mă ucidă.

— A făcut lucruri îngrozitoare, brutale, dar avea în el promisiunea de a fi un conducător măreţ. Un rege măreţ. La fel ca tine.

Garrett îl priveşte fix. Oak pufneşte.

— Eu nu am de gând să conduc pe nimeni.

Stafia îşi înclină capul spre Wren.

— Dacă ea este regină şi te căsătoreşti cu ea, vei fi rege.

Oak se holbează la el îngrozit, pentru că are dreptate. Şi e ceva la care nu prea s-a gândit Poate pentru că încă îşi închipuie că e puţin probabil ca Wren să meargă până la capăt cu planul. Poate şi pentru că e un nebun.

De cealaltă parte a navei, Hyacinthe £1 conduce pe Tiernan spre o cabină. Hyacinthe, care nu l-a iertat pe Oak de datorie.

— De vreme ce Lai cunoscut atât de bine pe Dain. îmi poţi spune cine a otrăvit-o cu adevărat pe Liriope?

Stafia ridică din sprâncene,

— Credeam că tu crezi că el a făcut-o.

— Se poate să-l fi ajutat altcineva, insistă Oak. O persoană care a pus cu mâna ei ciuperca-cuc în pocalul lui Liriope.

Garrett pare cu adevărat jenat

— A fost prinţ al Regatului Elfhame şi moştenitorul tatălui său. A avut mul ţi servitori* Avea destul ajutor, oricare îi erau intenţiile.

Lui Oak nu îi place cât de multe dintre aceste cuvinte i se aplică şi IUL

— Ai auzit că ar mai fi fost şi altcineva implicat?

Garrett rămâne tăcut. De vreme ce nu poate să mintă, Oak deduce că da.

— Spune-mi, îi cere prinţul. îmi eşti dator cu asta.

Stafia strânge sumbru din buze.

— Le sunt dator cu multe, multor oameni. Dar ştiu un lucru. Locke ştia răspunsul pe care îl cauţi El a ştiut numele celui care a pus otrava şi tare mult l-a ajutat asta.

—Eu sunt mai inteligent decât Locke.

Dar Oak se gândeşte la visul lui şi la râsul vulpii

Stafia se ridică şi îşi şterge mâinile de praf pe pantaloni

—Asta nu înseamnă prea mult.

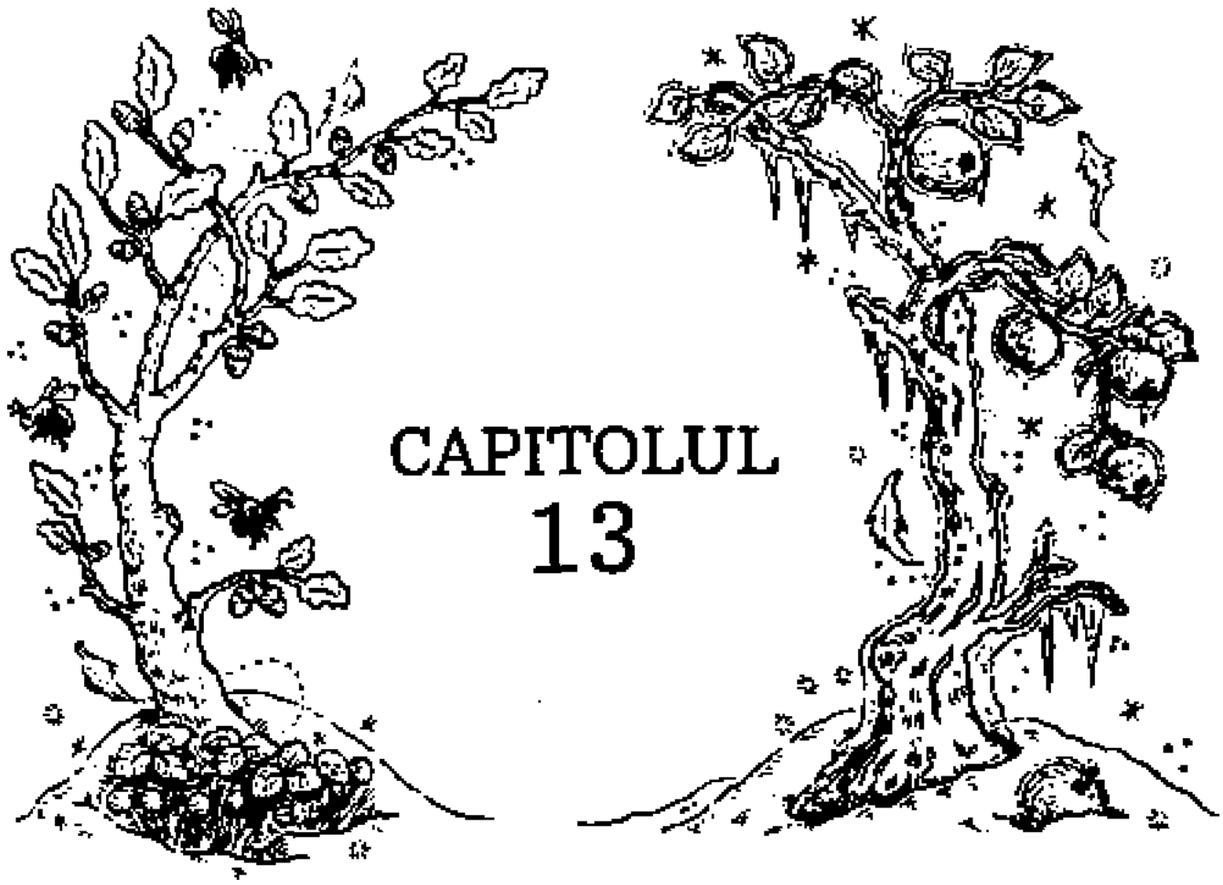
Oak nu-şi dă seama dacă Garrett ştie şi el numele sau doar faptul că Locke l-a ştiut. Poate că Taryn i-a dezvăluit secretele pe care i le spusese Locke.

— Sora mea ştie?

— Ar trebui să o întrebi pe ea, îi răspunde Stafia. Probabil te aşteaptă pe mal.

Prinţul îşi ridică ochii şi vede Insulele Mişcătoare ale Regatului Elfhame în depărtare, spintecând ceaţa care îi înconjoară.

Turnul Uitării se înalţă ca un obelisc negru, de rău augur, pe stâncile din Insweal, iar dincolo de el prinţul zăreşte dealul verde al palatului de pe Ins mire, pe care văpaia apusului îl face să pară cuprins de flăcări.

CAPITOLUL 13

A fost odată ca niciodată o femeie atât *de frumoasă, încât* nimeni nu-i putea *rezista.*

Aşa îi spunea Oriana povestea Liriopei lui Oak, după ce Cardan a fost încoronat Înalt Rege, Suna ca un basm. Cum sunt basmele cu prinţi şi prinţese pe care muritorii şi le spun unii altora. însă povestea aceasta era despre cum lui Oak i s-a spus o minciună şi minciuna era povestea vieţii lui

Oriana era şi nu era mama lui. Madoc era şi nu era tatăl lui

A fost odată ca niciodată úfemete atât *de frumoasă,* încât *nimeni nu-i putea rezista. Atunci* când uarbea, *era de parcă* inimile celor *care o ascultau băteau doar pentru ea. Cu timpul* t-a atras *atenţia regelui, care a făcu t-o prima dintre consoartele* lut *Darfiul regelui o* iubea fi el ţi o voia *pentru sine.*

Oak nu ştia la acea vreme ce sunt consoartele, dar pentru că erau zâne şi sexul nu le ruşina, Oriana i-a explicat că era

o persoană cu care regele voia să *se* culce. Dacă erau băieţi, precum Val Moren, atunci era pentru plăcere; dacă erau fete, aşa ca ea, era pentru plăcere, dar şi pentru că ar fi putut face copii; iar dacă era de vreun alt gen, atunci era pentru plăcere, iar partea legată de copii rămânea o surpriză.

— Dar tu nu i-ai făcut un copil regelui, a spus Oak. Tu mă ai doar pe mine.

Oriana a zâmbit şi l-a gâdilat la subsuori, făcându-l să chi- ţăie şi să se retragă.

— Doar pe tine, a aprobat ea. Şi nici Liiiape nu avea să poarte copilul regelui Pruncul din pântecele ei era al fiului regelui, al Prinţului Dain.

A fost odată ca. niciodată o femeie atât de frumoasă, încât nimeni nu-i putea rezista. Atunci când vorbea, era de parcă inimile celor care o ascultau *băteau doar pentru* ea, *Cu timpul, i-a atras atenţia regelui, care a făcut-o prima dintre consoartele* lut Dar *fiul regelui o* iubea şi el şi o voia pentru sine. Când a *aflat că va avea un copil cu ea, s-a înfricoşat Deşi regele* il *prefera, acesta mai* avea şi *alţifii şi fiice. Preferinţele* lui s-ar *fi putut schimba dacă* ar *fi qflat* cd *fiul lui se culcase* cu consoarta lui. Aşa cdprinful i-a *strecurat femeii otravă* în *pocal* şi *a lăsat-o să moară,*

— Nu înţeleg, a zis Oak.

— Lumea poate fi lacomă când vine vorba de iubire, i-a spus Oriana. E în ordine dacă nu înţelegi, dragul meu.

— Dar dacă o iubea, de ce a ucis-o?

Povestea aceasta îi dădea un sentiment straniu lui Oak, de parcă propria lui viaţă nu bar fi aparţinut pe de-a-ntregul

—Ah, băiatul meu dulce! i-a spus mama lui, cea de-a doua lui mamă, singura pe care avea s-o cunoască vreodată. Mă tem că a iubit puterea mai mult,

— Dacă voi iubi pe cineva.... a început Oak, dar nu a ştiut cum să continue.

Dacă voi iubi pe cineva nu îl voi ucide era un jurământ care nu însenina prea mult. în plus, iubea deja multe persoane. Pe surorile lui. Pe tatăl şi pe mama lui. Pe cealaltă mamă a lui, chiar dacă nu mai era printre ei. Iubea chiar şi poneii de la grajduri şi câinii de vânătoare despre care tatăl lui îi spusese că nu sunt căţei de casă.

— Atunci când vei iubi pe cineva, i-a spus Oriana, să fii mai bun decât a fost tatăl tău.

Pe Oak l-a înfiorat cuvântul *tată.* Acceptase că avea două mame şi că poate se purta sau arăta ca Liriope pentru că moştenise o parte din el de la ea, dar până în acea clipă nu se gândise că ar putea avea ceva în comun cu personajul negativ din poveste, cu „fiul preferat al regelui", în afara sângelui.

Şi-a coborât privirea la copite. Cei din neamul Salcei erau cunoscuţi pentru trăsăturile lor animale. Pe acestea le moştenise probabil de la Dain, odată cu corniţele. Şi poate cu alte lucruri, pe care nu putea să le vadă.

— Eu...

— Şi să fii mai atent decât mama ta. Ea a avut puterea de a cunoaşte ce se află în inima oricărei fiinţe şi de a spune cuvintele pe care aceasta şi le doreşte cel mai mult să le audă.

Oriana l-a privit cu înţeles. Oak a rămas tăcut, speriat. Uneori ştia şi el cuvintele potrivite.

— Nu poţi schimba ceea ce eşti. Nu poţi schimba faptul că eşti fermecător. Dar dacă vei privi în prea multe inimi, s-ar putea să nu mai găseşti drumul către a ta.

— Nu înţeleg, i-a spus Oak din nou.

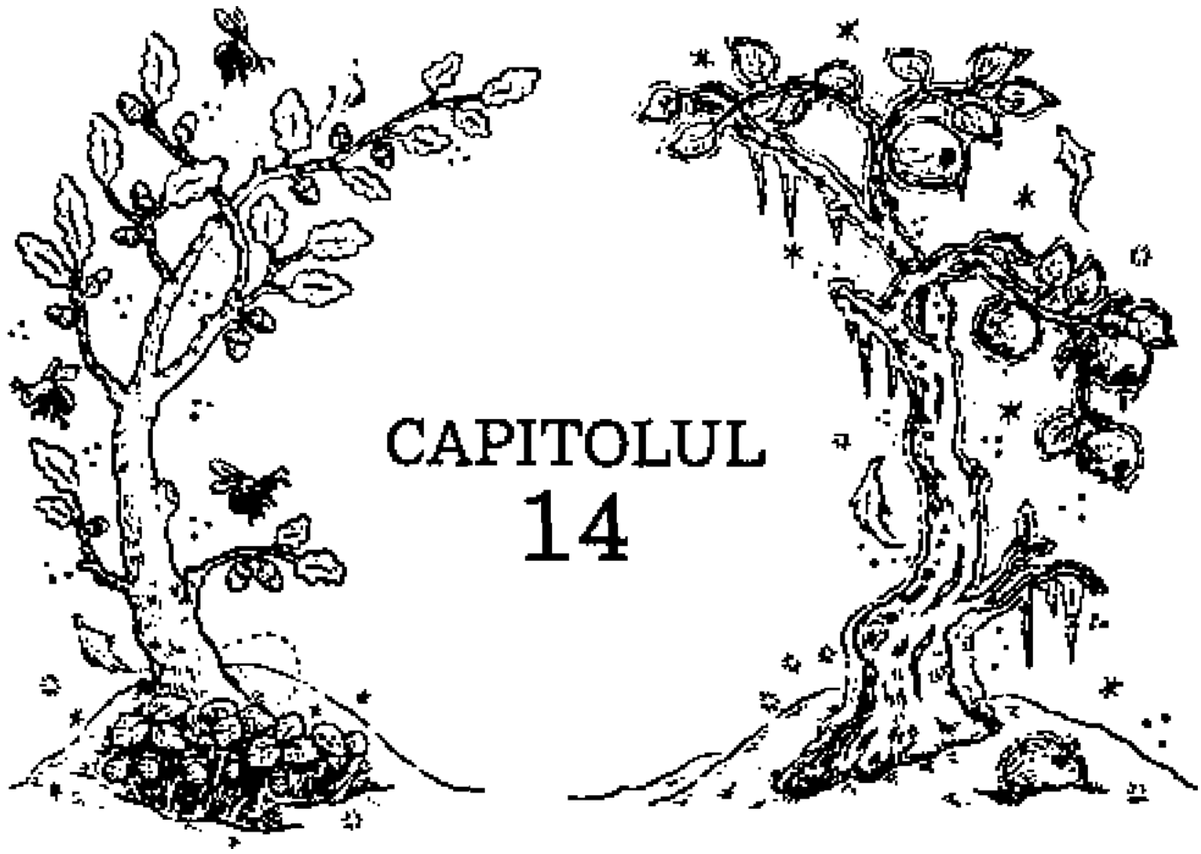
— Poţi deveni întruparea dorinţelor cuiva... Ah, eşti atât de mic, nu ştiu cum să-ţi spun! Poţi face

lumea să te vadă aşa cum îşi doreşte să te vadă. Poate părea ceva nevinovat, dar poate fi periculos să devii *tot* ceea ce îşi doreşte o persoană, întruparea tuturor dorinţelor ei. Şi mai periculos încă să te contorsionezi în forme pe care alţii le aleg pentru tine.

i Oak şi -a ridicai ochi i 1 a ea, în co n t i nuare nedu meri t,

— Ah. copilul meu drag şi dulce. Nu trebuie să te iubească toată lumea, a oftat Oriana,

Dar lui Oak îi plăcea ca toată lumea să-l iubească. Lui Oak îi plăcea atât de mult, încât nu înţelegea de ce şi-ar dori să fie altfel.

CAPITOLUL 14

Jumătate din Curte pare să fi venit să vadă nava acostând în apele de lângă Piaţa Mandragora. Carena coboară. Improşcând aerul cu stropi săraţi de apă. Pânzele se umflă şi Oak se apucă de bord, ca să nu se prăvălească pe punte, ca un beţiv

Bănuieşte că cei de faţă s-au adunat în parte pentru a-l vedea pe Prinţul Moştenitor întors acasă, dar şi să arunce o privire la noua regină din nord, ca să decidă dacă Oak este cu adevărat îndrăgostit, dacă este vorba despre o căsătorie, o alianţă sau preludiul unui asasinat.

Consiliul Celor Vii este strâns laolaltă în spatele mul ţi' mii Baphen, Ministrul Stelelor, îşi mângâie barba albastră, în care sunt împletite ornamente celeste. Alături de el, Fala, Marele Bufon, îmbrăcat în veşminte pestriţe de culoare mov, îşi

scoate din păr un trandafir violet, asortat, şi îi roade petalele, de parcă le-ar fi aşteptat atât de multă vreme venirea, încât acum are nevoie de o gustare. Mikkel, traiul care reprezintă Curţile Unseelie, pare intrigat de nava zburătoare, în vreme ce insecta Nihuar, reprezentanta Curţilor Seelie, clipeşte placid Ochii ei de gândac au făcut-o dintotdeauna greu de citit pentru Oak,

Membrii familiei lui Oak nu sunt departe. Marginile fustei lui Taryn fâlfâie în jurul ei, umflate de ultima pală de vânt care a împins nava. Are capul plecat spre Oriana, în vreme ce Leander aleargă în cerc, la fel de neobosit şi fără astâmpăr precum era Oak în copilărie, şi se juca. în vreme ce înjurai lui se petreceau lucruri importante şi plicticoase.

Marinarii de la bord aruncă ancora. Bărci mai mici se desprind de malul Insulei Insmire ca să-i aducă pe călători acasă. E un ansamblu de ambarcaţiuni şi niciuna nu face parte din armată – toate sunt doar nave de plăcere. Una are forma unei lebede, două sunt sculptate în formă de peşti, iar ultima e un schif argintiu.

în timp ce Oak priveşte în jur, îşi face apariţia Jude, coborând dintr-o trăsură- După zece ani de domnie, nu mai aşteaptă ca vreun paj sau un cavaler să o ajute să coboare, aşa cum cere eticheta, ci sare pur şi simplu pe pământ. Nu s-a deranjat să-şi pună vreo rochie, ci poartă cizme înalte, pantaloni strâmţi şi o tunică fără mâneci, deasupra unei cămăşi cu atât de multe volane, încât pare împrumutată de la Cardan. Singurul semn care arată că este înalta Regină este coroana de pe cap – sau poate faptul că mulţimea amuţeşte când îşi face apariţia.

Cardan coboară şi el din trăsură, înveşmântat cu

toată pompa pe care Jude a refuzat-o. Poartă o vestă neagră precum cerneala, de nuanţa părului său, cu împletituri de ghimpi stacojii de-a lungul mânecilor şi pe piept. De parcă asta nu ar fi fost îndeajuns ca să sugereze că este înţepat, încălţările au un bot ascuţit ca stiletul. Rânjetul de pe chipul lui reuşeşte să transmită atât grandoare regală, cât şi plictiseală.

în jurul lor mişună o mulţime de cavaleri, care reflectă îngrijorarea ascunsă de pe chipul regelui şi de pe cel al reginei.

După ce bărcile ajung la nava lor, Hyacinthe coboară la cabine şi se întoarce cu Wren alături. Wren şi-a revenit îndeajuns cât să se îmbrace pentru ocazie într-o rochie cenuşie ca norii, care sclipeşte atunci când se mişcă. Picioarele i-au rămas desculţe, dar părul i-a fost împletit printre dinţii coroanei zimţate din onix. Chiar dacă se sprijină de Hyacinthe, cel puţin este îmbrăcată regal şi stă dreaptă.

— Voi trece primul dincolo, îl informează Randalin pe prinţ. Iar tu poţi veni mai apoi, alături de regină. Mi-am luat libertatea de a-ţi instrui supuşii să rămână în ariergardă, alături de Bogdana. Asta, desigur, dacă eşti de acord?

întrebarea este în mod evident doar o formalitate. Comanda a fost deja dată, procesiunea, aranjată. Chiar dacă Ministrul Cheilor a fost neobişnuit de tăcut de când nava a fost atacată, aerul lui pompos nu a avut de suferit.

Pe vremuri Oak ar fi fost amuzat, nu iritat. Ştie că sfetnicul este inofensiv. Ştie că enervarea pe care o simte este o reacţie exagerată.

— Dă-i drumul, spune prinţul, încercând să-şi

recâştige echilibrul.

După ce sfetnicul porneşte spre ţărm. Oak răsuflă uşurat şi păşeşte spre Wren. Hyacinthe îi şopteşte ceva la ureche, în vreme ce ea îşi scutură capul.

— Dacă eşti destul de bine..., începe Oak.

Wren îi taie vorba.

— Sunt.

— Atunci, Majestate, îmi accepţi braţul?

Wren îşi ridică ochii la el, la fel de îndepărtată şi de impenetrabilă ca însăşi Citadela. Oak se simte cuprins de o uşoară

uluială, apoi se înfurie în numele ei. Urăşte faptul că Wren trebuie să poarte o mască, chiar dacă o costă atât de mult, chiar dacă a trecut prin atât de multe.

Afd cum 0 Cu *trebuie săporţi una.*

Wren dă din cap şi îşi lasă delicat mâna pe braţul IUL

—Voi fi cel mai politicos monstru.

Pentru o clipă, în sclipirea din ochii ei, în colţul ridicat al gurii şi în lucirea dinţişorului ei ascuţit, Oak o vede pe fata care a călătorit alături de el. Cea care a fost aprigă şi bună, iscusită şi curajoasă. într-o clipă dispare însă din nou, înghiţită de o amorţeală rece. Nu mai arată ca fata pe care a iubit-o în săptămânile de dinaintea acestei clipe$_r$ ci seamănă foarte mult cu cea pe care o iubea când era copil.

Are emoţii, îşi zice.

în timp ce o conduce spre ţărm, spre cei adunaţi acolo să-i privească, Oak aude şoapte.

Jtegina-ură/itoore. Regina-cotoroanţd.

El rămâne însă prinţul lor. Şoaptele amuţesc şi mulţimea se retrage în semn de respect din calea lui, ca să-i facă loc. Ti eman şi Hyacinthe îi urmează, flancându-i.

Ajuns în faţa surorii lui, Oak face o plecăciune. Wren, care nu pare sigură de etichetă, face o mică reverenţă.

în ciuda magiei puternice pe care cu siguranţă a trebuit să o folosească pentru a distruge monstrul din mare, în ciuda faptului că a fost foarte bolnavă după aceea, Wren arată remarcabil de liniştită.

— Bine ai venit acasă, Prinţ© Oak! îl întâmpină Jude formal, apoi buzele i se contorsionează într-un zâmbet forţat. Şi felicitări pentru împlinirea misiunii tale extraordinare. Adu-mi aminte să te fac cavaler

cu prima ocazie,

Oak rânjeşte şi-şi muşcă limba. Este convins că Jude mai are multe să-i spună, mai târziu, când vor rămâne singuri.

— Bun-venit şi ţie, Regină Suren a fostei Curţi a Dinţilor, spune Cardan, cu vocea lui mătăsoasă. Te-ai schimbat destul de mult, ceea ce este firesc, presupun. Felicitări pentru uciderea mamei tale!

Wren împietreşte de uimire.

Oak ar vrea cu disperare să-l oprească pe Cardan, însă nu-i vine în minte decât să-l lovească în picior sau să-i arunce cu ceva în cap ca să-l împiedice să vorbească.

— Citadela Acului de Gheaţă este plină de vechi coşmaruri, zice Wren, după o clipă de tăcere. Aştept cu entuziasm să ţes unele noi

Cardan îi oferă un zâmbet pieziş, ca semn de apreciere pentru replica oferită.

— Vom cina împreună mâine, la asfinţit, pentru a vă celebra sosirea. Şi logodna, dacă mesajele disperate pe care le-am primit de la Grima Mog sunt adevărate.

Lui Oak îi vuieşte capul încercând să-şi dea seama dacă ar trebui să obiecteze în vreo privinţă.

— Suntem, într-adevăr, logodiţi! confirmă.

Jude îşi îndreaptă privirea spre el, cercetându-i chipul. Apoi se întoarce la Wren.

— Aşadar, vei fi noua mea soră.

Wren tresare, de parcă vorbele ei ar fi prima mutare din- tr-un joc crud Oak ar vrea să-şi întindă mâna, să-i atingă braţul şi să o asigure că totul va fi bine, doar că ştie că nu ar trebui să o pună în situaţia în care să pară că ar avea nevoie de

încurajare.

Şi nu e sigur până la urmă ce a vrut să spună cu adevărat sora lui prin cuvintele ei.

O clipă mai târziu, vulturul negru aterizează în ţărână, lângă ei, şi se transformă în Bogdana, penele întunecate pre- schimbându-se în rochia şi părul ei.

Pretutindeni se aude zăngănitul săbiilor scoase din teci.

— Ce întâmpinare ca la carte, Majestăţile Voastre! le aruncă Bogdana.

Nu face nicio plecăciune. Nicio reverenţă. Nici măcar nu-şi înclină fruntea.

— Bogdana! spune Jude, cu o urmă de ceva ce ar putea fi admiraţie în glas. Reputaţia te precedă.

— încântător, zice cotoroanţa-furtunii. Mai ales având în vedere că v-am salvat nava de la distrugere.

Jude îşi îndreaptă privirea spre Stafie – dar se redresează repede şi şi-o întoarce la Randalin.

— Aşa este, Majestate! confirmă sfetnicul. Marea de Jos a lansat un atac împotriva noastră.

în mulţime se răspândesc fiori de uimire.

Cardan ridică din sprânceană, arătându-se sceptic.

— Marea de Jos?

— Unul dintre pretendenţii la mâna Reginei Nicasia, clarifică Randalin.

înaltul Rege se întoarce spre Oak cu un zâmbet amuzat.

— Poate că îşi făceau griji că le-ai putea deveni rival.

— Au vrut să trimită un mesaj, continuă Randalin,

de parcă ar susţine un caz. Anume că ţărmurile ar trebui să-şi vadă de treburi şi să lase Marea de Jos să-şi rezolve singură problema conducătorului. Dacă acţionăm în alt fel, ne vom face un duşman puternic.

— Felul distorsionat în care văd ei tratatele mă face să-i văd şi eu distorsionat, zice Cardan. îi vom oferi ajutor Nicasiei, aşa cum ea ne-a ajutat pe noi odată şi după cum am jurat că vom face.

Marea de Jos sărise în ajutorul lui Jude atunci când Cardan fusese preschimbat în şarpe, în vreme ce Madoc şi aliaţii lui conspirau să-i ia tronul şi coroana, iar Wren se ascundea în camera lui Oak.

— îţi suntem recunoscători pentru ajutorul oferit, îi spune Jude Bogdanei.

— Eu am salvat nava, dar Wren i-a salvat pe cei aflaţi la bord! zice cotoroanţa-furtunii, strângăndu-i posesiv fetei umărul cu degetele ei lungi.

Wren se încordează, fie din cauza atingerii, fie a laudei.

— Şi l-a salvat şi pe tatăl nostru, spune Oak, pentru că trebuie să o convingă pe Jude că Wren nu le este duşman. Nu aş fi reuşit să ajung la Madoc fără ea, nici să-l eliberez – dar sunt sigur că cel puţin asta ţi-a povestit el deja.

— Mi-a povestit multe lucruri, spune Jude.

— Sperăm că-l vom vedea la nuntă, zice Bogdana.

Jude ridică din sprâncene şi-i aruncă o privire înaltului Rege. E clar că ei se gândiseră că logodna lui Oak este departe de a însemna un schimb de jurăminte.

— Sunt mai multe festivităţi care trebuie să preceadă...

— Trei zile, zice Bogdana. Nu mai mult!

— Sau ce? întreabă Cardan, pe un ton vesel.

O provocare.

— Destul, şuieră Wren în barbă.

Nu poate să o tragă la socoteală pe cotoroanţa-furtunii în faţa tuturor şi Bogdana o ştie, dar trebuie să facă ceva.

Cotoroanţa-furtunii îşi aşază mâinile pe umerii lui Wren.

— Prinţule?

Cu toţii se uită la el, cântărindu-i loialitatea. Şi în timp ce Oak s-ar căsători cu Wren pe loc, dacă ar ţine doar de el, nu poate nega că ceva ce Bogdana îşi doreşte cu atâta nerăbdare nu are cum să fie un lucru bun. Poate că a ghicit că Wren nu are de gând să meargă niciodată până la capăt.

— Ar fi o suferinţă pentru mine să aştept şi trei zile! zice Oak cu degajare, schimbând tonul discuţiei. Dar dacă trebuie să aşteptăm, de dragul etichetei, atunci e mai bine ca lucrurile să fie făcute ca la carte...

— Există ritualuri care trebuie urmate, intervine Jude. Şi familiile trebuie să se strângă.

în mod clar trage de timp, aşa cum sperase Wren.

Cardan urmăreşte discuţia. îl urmăreşte în special pe Oak* Bănuieşte ceva. Prinţul trebuie să discute cu el între patru ochi. Trebuie să-i explice,

— Avem camere gata pregătite la palat,.începe Jude.

Wren îşi scutură capul.

— Nu trebuie să vă deranjaţi pentru mine. îmi pot găzdui şi îngriji singură supuşii

Wren scoate din buzunarul rochiei gri-sclipitnare nuca albă.

Jude se încruntă,

Oak înţelege de ce nu vrea să stea la palat, unde i-ar putea fi observate toate slăbiciunile. Dar faptul că refuză ospitalitatea conducătorilor din Elfhame vorbeşte clar despre loialitatea ei

Atenţia lui Cardan pare distrasă însă de nuca în sine.

—Ah, ei bine, voi fi eu cel care va pune întrebarea care pluteşte în aer: *ce ai tu acolo?*

— Dacă ne veţi oferi o bucată de iarbă, aici vom sta eu şi supuşii mei

Jude îi aruncă o privire lui Oak, iar el ridică din umeri,

— Desigur, spune înalta Regină, făcându-i semn unui membru al gărzii Faceţi loc!

Câţiva dintre cavalerii lui Jude împrăştie mulţimea, creând un spaţiu liber în apropierea stâncilor negre, care dau spre mare.

— E suficient loc? întreabă Jude.

—Suficient şi mai mult decât suficient, răspunde Bogdana.

— Putem fi generoşi, zice Cardan, care în mod clar îşi alege cuvintele ca să o scoată din sărite pe

cotoroanţa-furtunil

Wren se îndepărtează câţiva paşi apoi aruncă nuca în iarbă şi recită versurile în şoaptă. în jur izbucnesc strigăte de uimire în timp ce din pământ se ridică un pavilion alb ca penele de lebădă, cu picioare aurite, ca acelea de cioară.

Lui Oak îi aminteşte de unul dintre corturile din tabăra de la Curtea Dinţilor. îşi aduce aminte că a văzut ceva asemănător atunci când a venit să taie funia cu care Wren era legată de un stâlp. îşi aminteşte cum asculta vocea lui Madoc răsunând printre acelea ale soldaţilor, pe jumătate cu dor şi pe jumătate cu teamă. îi fusese dor de tatăl lui. Dar îi fusese şi teamă.

Oak se întreabă dacă şi Wren îşi aminteşte de tabăra ridicată nu departe de locul în care stau acum. Se întreabă dacă urăşte faptul că s-a întors aici.

Mama Măduvă este cea care i-a dat nuca fermecată. Mama Măduvă, care are un loc în Piaţa Mandragora. Care i-a dat lui Oak sfatul ce l-a condus la Vrăjitoarea-Ciulin, care la rândul ei l-a trimis direct la Bogdana. Fusese îndrumat de la cotoroanţă la cotoroanţă, poate cu un plan anume în minte. O versiune anume a unui viitor comun.

Prinţul este bântuit doar de gânduri negre.

— Ce nucă isteaţă! zice Cardan, zâmbind. Dacă nu veţi rămâne la palat, nu ne rămâne decât să vă trimitem gustări şi să sperăm că vă vom revedea mâine.

înaltul Rege îi face semn lui Oak.

— Mă gândesc că nu ai şi tu o căsuţă în buzunar. Familia ta arde de nerăbdare să petreacă timp cu tine.

— O clipă, cere prinţul, întorcându-se spre

Wren.

Este aproape imposibil să-i spună ceva cu însemnătate aici, când sunt atâţia ochi aţintiţi asupra lor, dar nu poate pleca fără să-i promită că se vor revedea. Vrea să se asigure că Wren ştie că nu o va abandona.

— Mâine, la amiază? o întreabă. Voi veni la tine.

Wren dă din cap, dar expresia ei arată că se pregăteşte să fie trădată. Oak o înţelege. Aici are putere. Dacă intenţia lui ar fi să o rănească, acum ar putea să o facă.

— Chiar vreau să-ţi arăt insulele. Am putea merge la Piaţa Mandragora. Să înotăm în Lacul Măştilor. Să facem un picnic pe Insear, dacă vrei.

— Poate, spune şi-l lasă să-i strângă mâna

ţi lasă chiar şi să-i sărute încheietura, Oak nu ştie cum să interpreteze faptul că îi tremură degetele când îi dă drumul.

Apoi este luat pe sus spre palat, urmat de Tieman şi de Randalin, care se plânge înaltului Rege şi înaltei Regine despre disconfortul călătoriei

— *Tu* ai insistat să mergi în nord! îi reaminteşte Jude sfetnicului.

De cum intră pe uşile Palatului din Elfhame, Oriana îl îmbrăţişează pe Oak, strângându-l cu putere.

— Unde ţi-a fost capul? îl întreabă, lucru care-l face să râdă, pentru că este exact ce se aştepta să o audă spunând.

— Unde este Madoc? întreabă Oak, trecând din braţele mamei lui în cele ale lui Taryn.

— Ne aşteaptă probabil în camera de război, spune Jude.

Leander vine la Oak şi îi cere să fie învârtit.

Prinţul îl ridică pe băiat în braţe şi se răsuceşte, fiind răsplătit de râsetele copilului

Cardan cască.

— Urăsc camera de război*

Jude îşi dă ochii peste cap.

— Se ceartă probabil cu secundul lui Grima Mog.

— Ah, dacă pot să urmăresc o ceartă în adevăratul sens al cuvântului atunci e altă poveste, desigur! zice Cardan. Dar dacă e vorba doar de împins figurine mici din lemn pe nişte hărţi, atunci las treaba asta în seama lui Leander

Când îşi aude numele, Leander se grăbeşte să vină la el.

— Eu sunt plictisit, tu eşti plictisit! Vrei să ne jucăm?

E pe jumătate cerere, pe jumătate poruncă.

Cardan îşi coboară degetele pe creştetul capului copilului, dându-i pe spate părul de culoarea cuprului întunecat.

— Nu acum, diavol mic! Avem multe treburi plicticoase de adulţi de rezolvat.

Oak se întreabă dacă înaltul Rege îl vede pe Locke în băiat. Dacă vede în el copilul pe care el şi Jude nu îl au – şi din câte se pare nu îl vor avea prea curând.

Când Jude se întoarce spre el$_T$ Oak îşi ridică mâna, ca să o împiedice să spună ce se pregăteşte să spună.

—Aş putea să vorbesc cu Cardan o clipă?

înaltul Rege îl priveşte cu ochii mijiţi.

— Sora ta are întâietate şi şi-ar dori să petreacă ceva timp cu tine.

La gândul moralei pe care urmează să i-o facă

Jude, apoi toţi ceilalţi membri ai familiei care au întâietate, Oak se simte deja extenuat.

— Nu am mai fost acasă de două luni şi sunt lipicios din cauza aerului de mare, spune eL Vreau să fac o baie şi să mă î-mbrar cu hainele mele, apoi să dorm în patul meu, înainte să începi să ţipi la mine.

Jude pufneşte.

—Alege două.

— Poftim?

— M-ai auzit. Poţi să dormi şi apoi să faci baie, dar eu voi fi acolo în clipa în care ai terminat şi nu îmi pasă dacă eşti gol puşcă. Poţi să te îmbăiezi şi să îmbraci veşminte curate, şi să mă vezi înainte să mergi la culcare. Sau poţi să dormi şi să te schimbi fără baie, deşi recunosc că această variantă nu este preferata mea.

Oak îi aruncă o privire exasperată. Jude îi zâmbeşte. În mintea prinţului ea a rămas în primul rând sora lui dar în acea clipă e imposibil să uite că este şi Regina Regatului Elfhame.

— Fie! cedează. Baie şi haine. Dar vreau o cafea, şi nu din aceea din ciuperci.

— Dorinţa ta, îi zice Jude, mincinoasă cum este, e poruncă pentru mine.

— Explică-mi ce s-a întâmplat, de la început! zice Jude, aşe- zându-se pe una dintre canapelele din camera lui Oak, cu mâinile-n **sân.**

Alături, pe măsuţa de lângă ea, se află o selecţie de fursecuri, o carafă cu cafea, cu spumă atât de proaspătă că este încă aurie şi caldă, şi un bol cu fructe. Servitorii tot intră, aducând şi mai multe gustări: turte de ovăz, prăjituri cu miere, castane coapte, brânzeturi cu cristale care crănţânesc în dinţi, tarte de păstâmac, glazurate cu miere şi lavandă – iar Oak tot **mănâncă,**

— După ce am plecat de la Curte, am mers să o caut pe Wren, pentru că ştiam că ea îi poate comanda lui Lady Nore. începe Oak, distras de servitorul care-i pune o cană cu cafea fierbinte în mână.

Are părul ud şi trupul relaxat după ce a stat la înmuiat în apă. Abundenţa, pe care până acum a luat-o de bună, îl înconjoară, la fel de familiară ca propriul pat.

—Vrei să spui *Suren?* îl corectează Jude, Fosta regină-copil de la Curtea Dinţilor? Pentru care tu ai un nume drăgălaş de alint

Oak ridică din umeri Wren nu e chiar un nume de alint, dar înţelege unde bate sora lui. Faptul că îl foloseşte arată familiaritate.

— Tieman zice că o ştii de ani buni.

Oak citeşte pe chipul lui Jude că ea este de părere că a riscat nebuneşte luând-o pe Wren cu el în călătorie, că este prea credul şi că de aceea sfârşeşte adesea cu un pumnal înfipt în spate. Este ceea ce prinţul vrea ca ea să creadă despre el, lucrul pentru care a lucrat cu meticulozitate, dar tot îl ustură.

— Am cunoscut-o când a venit în Elfhame, cu cei de la Curtea Dinţilor. Ne furişam împreună ca să ne jucăm. Ţi-am spus atunci că are nevoie de ajutor.

Ochii întunecaţi ai lui Jude sunt atenţi. E atentă la toate nuanţele poveştii pe care i-o spune fratele ei. ţinându-şi buzele strânse într-o linie dură.

— Te-ai furişat alături de ea în timpul unui *război?* Când? De ce?

Oak îşi scutură capul.

— în noaptea în care tu, Vivi, Heather şi Taryn vorbeaţi despre şerpi, blesteme şi ce să faceţi cu hamul.

Sora lui se apleacă spre el.

— Ai fi putut să fii ucis! Ai fi putut să fii ucis de *tatăl nostru*[1]*.* Oak pune mâna pe o turtă de ovăz şi începe să o rupă.

— De-a lungul anilor am mai văzut-o pe Wren o dată sau de două ori, deşi nu eram sigur ce părere are despre mine. Apoi, de data asta...

Oak bagă de seamă schimbarea de pe chipul lui Jude, cum acesteia i se încordează uşor muşchii umerilor. Dar îl ascultă încă.

— Am trădat-o. mărturiseşte Oak. Şi nu ştiu dacă mă va ierta.

— Ei bine, poartă inelul tău pe deget, zice Jude.

Oak ia o bucăţică de turtă şi o bagă în gură, gustând minciuna pe care nu o poate spune.

Sora lui oftează.

— Şi a venit până aici. Asta trebuie să însemne ceva.

Şi m-a ţinut prizonier. Oak nu e prea convins că Jude va considera asta drept o dovadă că Wren

ţine la el.

— Deci, tu chiar ai de gând să mergi până la capăt cu această căsătorie? E adevărat?

— Da, răspunde Oak, pentru că motivele lui de îngrijorare nu au nimic de-a face cu disponibilitatea sa.

Jude nu pare încântată.

— Tata mi-a explicat că are o putere unică.

Oak dă din cap.

— Poate să destrame lucruri Magie, în mare parte. însă nu doar asta,

— Făpturi? întreabă Jude, deşi dacă înaltul Rege a felicitat-o pe Wren pentru moartea lui Lady Nore, e clar că el ştie răspunsul la această întrebare, ceea ce înseamnă că şi ea îl ştie.

Cu toate acestea, sora lui vrea să-l audă de la Oak. Poate că doar vrea să-l facă să recunoască. Prinţul dă din cap.

Jude ridică o sprânceană.

— Şi ce înseamnă asta, mai precis?

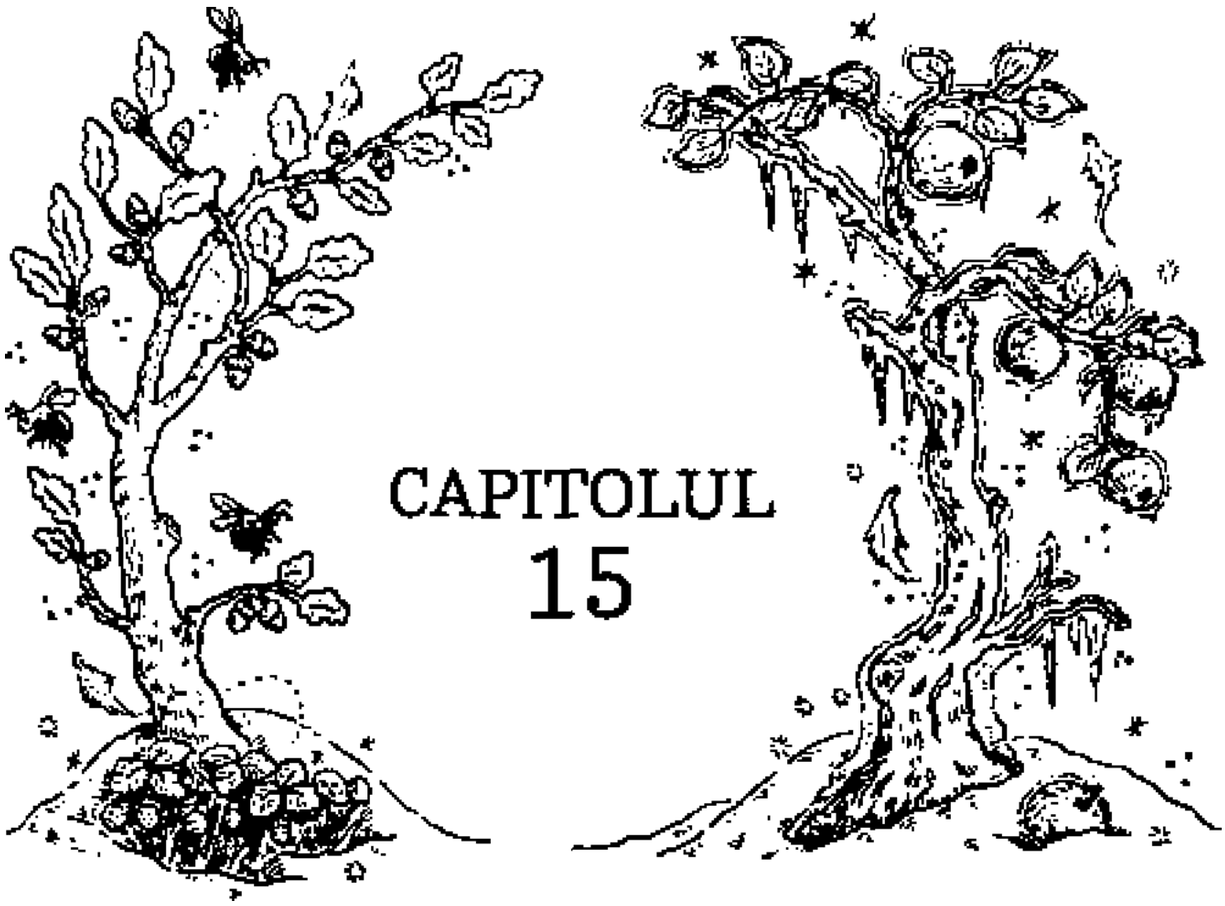
— Ne poate împrăştia măruntaiele pe zăpadă. Sau în oricare alt decor s-ar afla.

— încântător, comentează Jude. Şi ai de gând să îmi spui că este aliata noastră? Că suntem protejaţi de puterea ei?

Oak îşi umezeşte buzele uscate. Nu, nu poate spune asta. Nici nu vrea să mărturisească faptul că Wren se poate destrăma ea însăşi, fără ca aceasta să-i Se intenţia.

Jude oftează din nou.

— Voi alege să am încredere în tine, frate al meu. Deocamdată. Să nu mă faci să regret.

CAPITOLUL 15

Oak se trezeşte în dormitorul lui familiar, în mijlocul unei dezordini familiare* Masa de toaletă şi biroul îi sunt acoperite de hârtii Cărţile sunt stivuite în mormane neîngrijite şi puse la loc în rafturi în unghiuri ciudat** . Pe noptieră are un volum deschis cu faţa în jos şi cotorul scorojit.

Oakeste un prinţ lipsit de etichetă când vine vorba de cărţi Profesorii lui au făcut această observaţie de mai multe ori

Atârnat de perete se află un colaj cu desene, fotografii şi alte artefacte din ambele lumi din care Oak face parte. Un bilet într-o nuanţă aprinsă de portocaliu, de la un târg, e prins lângă o ghicitoare scrisă pe o bucată de pergament pe care a găsit-o în gâtlejul unui peşte. Numărul de telefon al unui băiat

pe care l-a cunoscut la un cinematograf, scris cu pixul. Un bileţel adeziv cu trei cărţi pe care a vrut să le ia de

la bibliotecă. Un colier de aur în formă de ghindă, oferit de prima lui mamă celei de-a doua lui mame, care mai apoi i l-a dăruit lui – e prins cu gumă de perete. O figurină din argint în formă de vulpe, legată cu şnur de mijloc – sora geamănă a celei pe care o are Wren. Un portret al lui, desenat în stilul manga. pe care i l-a făcut Heather, folosind carioci O schiţă în creion pentru portretul oficial de familie, care este atârnat într-unul dintre holuri.

Totul este la fel ca atunci când a plecat. Privind în jur se simte de parcă timpul s-a comprimat, de parcă nu şi-ar fi părăsit camera decât pentru câteva ore. De parcă nu ar fi putut să se întoarcă atât de schimbat.

Oak aude un zgomot în salonul de lângă dormitorul lui care face parte din apartamentele care ar trebui să fie doar ale lui Se trezeşte cu totul şi alunecă din pat, iar mâna i se îndreaptă instinctiv spre pumnal ni ascuns sub saltea.

Şi acesta este exact acolo unde l-a lăsat

Se strecoară pe lângă perete, atent la copite atunci când păşeşte pe podeaua de piatră. Aruncă o privire prin deschizătura dintre uşă şi toc.

îl vede pe Madoc, culegând câte ceva din mâncarea rămasă pe masă.

Cu un oftat dezgustat – faţă de sine, de tatăl lui şi de aparenta lui paranoia – Oak înfige pumnalul în perete şi ia pe el un halat. Când iese în salon, îl găseşte pe Madoc stând pe canapea, cu o cafea rece, rămasă de seara trecută. Peticul pentru ochi îi acoperă jumătate din faţă, iar pe una dintre măsuţe se odihneşte un baston negru răsucit. Semnele care amintesc de suferinţa îndurată de tatăl lui în Citadelă îi îmblânzesc lui Oak furia pe care o simte pentru el, dar nu i-o sting cu totul,

— Eşti în viaţă, rânjeşte Madoc.

—Aş putea să zic acelaşi lucru despre tine, punctează Oak, aşezându-se în faţa tatălui său.

Prinţul poartă un halat brodat cu căprioare, dintre care jumătate sunt săgetate şi sângerează cu fir roşu pe ţesătura aurie. Tot ce se află în Elfhame pare ireal şi sinistru în această clipă, iar căprioarele de pe halatul lui nu-l ajută deloc să scape de această senzaţie.

— Şi înainte să punctezi *ceva* despre *orice* am făcut şi ţie ţi s-a părut riscant, aş vrea să-ţi aduc aminte că tu ai făcut ceva cu mult mai riscant şi mai nebunesc.

— Sunt pedepsit! zice Madoc, apoi rânjeşte. Dar am obţinut ce am vrut.

— Te-a iertat?

Oak nu este cu adevărat surprins. Până la urmă, tatăl lui se află aici, în palat.

Gluga-roşie îşi scutură capul.

— Sora ta a revocat exilul. *Pentru moment.*

Madoc pufneşte şi Oak îşi dă seama că este singurul lucru pe care l-a putut face Jude fără să pară că îi oferă o favoare deosebită. Dar a fost îndeajuns.

— Şi ai renunţat la uneltiri? îl întreabă Oak.

Madoc îşi flutură mâna evaziv.

— De ce ar trebui să mai uneltesc când copiii mei controlează tot ce mi-am dorit vreodată pentru ei?

Cu alte cuvinte: nu, nu a renunţat.

*.

Oak oftează.

— Aşa că hai să discutăm despre nunta ta. Ştii, câteva facţiuni din Elfhame sunt entuziasmate în această privinţă.

Oak ridică din sprâncene. Sunt persoane care-l

vor îndepărtat?

— Dacă ai avea o regină puternică, ar fi mai uşor să fii susţinut împotriva celor care ocupă în prezent tronul.

Oak ar fi trebuit să se aştepte la asta.

— De vreme ce eu nu m-am arătat a fi un conducător competent.

— Unele Făpturi preferă incompetenţa. Ceea ce-şi doresc de la conducătorii lor este să aibă suficientă putere ca aă-şi asigure tronul şi destulă naivitate ca să-i asculte pe aceia care i-au urcat pe el Iar regina ta dă dovadă de ambele,

— Da?

Discursul despre politică al lui Madoc este reconfortant prin familiaritatea lui, dar pe Oak îl deranjează că tatăl Iui a identificat atât de rapid facţiunile de la Curte care sunt dispuse să trădeze. îl îngrijorează felul în care Madoc ar putea să răspundă dacă i-ar da de înţeles că este interesat să ajungă înalt Rege. Se teme că gluga-roşie îi preţuieşte naivitatea la fel de mult ca oricare alt conspirator

— Se vor înfăţişa dinaintea micii tale regine în această seară, continuă Madoc. Se vor prezenta şi vor încerca să-i intre în graţii Vor încerca să se amestece printre supuşii ei şi să o linguşească. Şi vor aprecia în ce măsură îi urăşte pe înaltul Rege şi pe înalta Regină. Sper că jurămintele pe care ţi le-a făcut sunt solide ca fierul

Oak îşi aminteşte cum Wren i-a spus lui Randalin că ar putea rupe jurăminte aşa cum rupe un blestem. Să le sfâşie ca *pe pânza de păianjen,* Nu-i place să se gândească la cât de tare l-ar intriga pe tatăl lui această informaţie.

—Ar trebui să mă îmbrac.

— Voi chema servitorii, îi zice Madoc, întinzându-se după baston şi apoi ridicându-se.

— MĂ descurc, îi răspunde ferm Oak.

— Ar trebui să ia platourile acestea şi să-ţi aducă micul’ dejun.

Tatăl lui se îndreaptă deja spre clopoţelul de lângă uşă. La fel ca în atât de multe alte situaţii, Oak ar putea să-l oprească, dar asta bar costa un efort prea mare, care nu pare să merite.

Cei din familia lui Oak sunt obişnuiţi să se gândească la el ca la cineva de care trebuie să aibă grijă. Şi chiar dacă Madoc ştia că Oak este destul dc descurcă reţ ca să-l scoată din Citadela Acului de Gheaţă, prinţul bănuieşte că ar fi surprins de uneltirile lui de la Curte.

înainte ca servitorul să vină şi să-i ofere ajutorul pe care nu l-a cerut şi de care nici nu are nevoie, Oak se întoarce în camera lui şi răscoleşte prin dulap, căutând ceva cu care să se îmbrace. De cum termină cu tatăl lui, are de gând să fure un coş cu mâncare de la bucătărie şi să meargă la reşedinţa cu gheare a lui Wren, aşa că nu are nevoie de ceva elegant. Alege o jachetă simplă din lână verde şi pantaloni închişi la culoare, scurţi până la genunchi. Va încerca să o ademenească pe Wren să alerge liberă prin Elfhame. Să îşi lase gărzile şi politica în urmă. Este hotărât să o facă să râdă. Mult.

O bătaie serioasă în uşă îl face să iasă din dormitor. Deşi seara trecută s-a îndopat bine şi acum i-a spus lui Madoc să nu ceară mâncare, lui Oak îi ghiorţăie stomacul. Trebuie probabil să recupereze ceva mese din urmă. Ar putea să ia mâncare de aici şi să nu mai tâlhărească bucătăriile.

— Ah! zice Madoc. Asta trebuie să fie mama ta.

Oak îi aruncă o privire mustrătoare. Nu ar fi avut cum să o evite pe Oriana pentru totdeauna, dar ar fi reuşit s-o facă încă o vreme. Iar tatăl lui ar fi putut să-l avertizeze.

— Cum rămâne cu micul-dejun?

— Ţi-a adus ea cu siguranţă ceva.

Oak îşi zice că se înţeleseseră dinainte ca mama lui să fie anunţată după ce Madoc termina de discutat cu el – clopoţelul tras însemna probabil că un servitor alergase să îi dea de veste.

Oftând, prinţul deschide uşa, apoi se trage la o parte şi mama lui intră valvârtej. Aduce o tavă cu un ceainic şi nişte sendvişuri.

— Nu te vei căsători cu fata aceea! declară Oriana, pironin- du-l cu privirea.

Apoi dă drumul la tavă brusc, ignorând zăngăni tul puternic pe care-l scoate lovindu-se de masă.

— Cu grijă, zice Oak.

Madoc se ridică, sprijinindu-se cu totul în bastonul lui negru,

— Ei bîne$_t$ vă las să vorbiţi.

Are o expresie blândă pe chip» drăgăstoasă. Nu fuge de conflict, El adoră conflictele. Dar poate că nu vrea să fie pus în situaţia de a-i mărturisi făţiş Orianei că planurile lui nu se potrivesc cu ale ei.

— Mami! zice Oak.

Oriana se strâmbă. Este îmbrăcată cu o rochie albă cu trandafiriu, cu volane înspumate la gât şi în jurul mânecilor Cu ochii ei roz, pielea pală şi aripile ca nişte petale de pe spate, lui Oak i se pare uneori că seamănă cu o floare – cu gura-leului.

— Parcă ai fi muritor. E atât de greu să spui cuvântul cum trebuie?

Oak oftează.

—Afamd.

Oriana îşi întinde obrazul pentru a fi sărutată, apoi îi pupă mâinile lui Oak.

— Frumuseţea mea! Copilul meu preţios!

Oak zâmbeşte din reflex, dar cuvintele ei îl dor. Nu s-a îndoit niciodată de dragostea pe care i-o poartă: şi-a dat viaţa peste cap şi chiar s-a căsătorit cu Madoc – totul ca să se asigure că Oak este protejat. Dar dacă această dragoste i-a fost cumva impusă, dacă e urmarea unui farmec, atunci nu este reală şi Oak trebuia să găsească o cale prin care să-şi elibereze mama de povară.

— Mi-am făcut griji de când ai plecat, îi spune Oriana. Ştiu că îţi adori tatăl, dar Madoc nu ar vrea să-ţi rişti viaţa pentru eh

Oak îşi muşcă limba, ca să nu-i răspundă. Nu

doar că Madoc a fost dispus să-l lase să-şi rişte viaţa, dar chiar s-a

bazat pe asta. Poate că ar trebui să se simtă recunoscător însă. Cel puţin era sigur că sentimentele lui Madoc sunt reale – el era prea manipulativ ca să poată fi manipulat de magie.

— Tata arată bine.

— E mai bine decât înainte. Nu se odihneşte îndeajuns însă, desigur.

Oriana îşi ridică ochii la Oak, cu nerăbdarea întipărită pe chip. De obicei e foarte rigidă când e vorba de etichetă, dar prinţul vede că acum nu e interesată de discuţii de formă. E surprins chiar că i-a lăsat pe Madoc şi pe Jude să vorbească primii cu el. Desigur, faptul că l-a încolţit după plecarea lor îi oferă avantajul de a-i face morală oricât pofteşte, fără să se teamă că va fi întreruptă.

— Misiunea o înţeleg, chiar dacă nu mi-a plăcut să te ştiu în pericol, dar asta nu. Nu înţeleg de ce vrei să te căsătoreşti cu această fată, când ea nu are niciuna dintre calităţile pe care şi le-ar putea dori cineva de la o mireasă.

— Stai să văd dacă pricep, zice Oak. înţelegi partea în care aş fi putut fi nevoit să ucid o mulţime de persoane, dar crezi că nu am ales fata potrivită cu care să mă sărut?

Oriana îi aruncă o privire aspră şi toarnă nişte ceai.

Oak bea. Ceaiul este negru şi aromat, şi aproape reuşeşte să-i alunge amărăciunea pe care o simte.

— Ai fost închis în temniţa ei. Am vorbit de multe ori cu Tieman de când s-a întors. I-am pus o mie de întrebări. Ştiu că l-ai trimis cu Madoc ca să-i salvezi pe amândoi. Aşa că, spune-mi: te căsătoreşti cu ea pentru că o iubeşti sau pentru că vrei să salvezi lumea de ea?

Oak se strâmbă.

— Nu mi-ai oferit alternativa în care vreau să o salvez pe ea de lume.

— Acesta este motivul? întreabă Oriana.

— Ţin la ea, răspunde Oak.

— în calitate de Prinţ Moştenitor ai o responsabilitate faţă de tron. Atunci când vei. „

— Nu.

înăuntrul lui Oak se strecoară o urmă de grijă la gândul că şi ea, la fel ca Madoc, ar putea deveni prea ambiţioasă în numele lui

— Nu există niciun motiv să crezi că le voi supravieţui lui Jude şi lui Cardan. Niciun motiv pentru ca eu să port vreodată coroana.

— Recunosc, cândva îmi era groază că ar putea fi a ta. Dar acum eşti mai mare. Şi ai o inimă bună. Ar fi un lucru extraordinar pentru El foame.

— Jude se descurcă foarte bine. Şi nu-i de parcă ea n-ar avea o inimă bună.

Oriana îl priveşte ne încrezătoare.

— în plus, Wren este la rândul ei regină. Dacă ţii neapărat să port o coroană, iată! Dacă mă căsătoresc cu ea, primesc automat una,

Oak ia un sandviş şi muşcă din el. Oriana nu e mulţumită.

— Nu este ceva ce poate fi tratat cu uşurinţă. Sora ta cu siguranţă nu o face. Şi-a trimis trupele după tine din clipa în care a aflat că ai plecat după tatăl tău. Şi chiar dacă acestea nu au reuşit să te găsească, l-au adus înapoi la palat pe unul dintre tovarăşii tăi de drum: o kelpă.

— Jack al Lacurilor! exclamă Oak încântat, înainte ca restul celor spuse de Oriana să se sedimenteze. Unde este? Ce i-a făcut?

Oriana ridică din umeri.

— Ce ziceai mai devreme despre inima bună a surorii tale? Oak oftează.

—Ţi-ai demonstrat punctul de vedere.

— Jack a fost târât dinaintea noastră şi forţat să ne spună tot ce ştia despre călătorie şi despre intenţiile tale. Se află încă

la palat – ca oaspete al Curţii, nu *tocmai* prizonier dar el a descris-o pe Suren drept mai mult animal decât fată, care se rostogoleşte în noroi. Iar eu îmi amintesc cum era când era copilă.

— *Torturată* – aşa era. în plus, cum poate spune despre o altă persoană că este animal, când el se transformă în cal!

Oriana strânge din buze.

— Nu e pentru tine, zice în cele din urmă. Poate să-ţi fie milă de ea cât vrei. Să o doreşti dacă nu te poţi abţine. Dar nu te căsători cu ea! Nu voi permite să te fure nimeni din nou!

Oak oftează. îi este dator mamei lui. Dar nu îi e dator cu asta.

— Vrei să mă conduci ca pe un copil. Dar vrei şi să fiu un conducător. Va trebui să ai încredere în mine când îţi spun că ştiu ce vreau.

*

— Te-ai plictisit tu de fete mult mai fascinante decât ea, îi zice Oriana, fluturându-şi mâna. Şi de câţiva băieţi, dacă zvonurile de la Curte sunt adevărate. Suren a ta este insipidă, nu are graţie şi nici maniere, şi în plus...

— Destul! se răsteşte Oak la mama lui, surprinzându-i pe amândoi. Nu, nu va deveni Stăpâna Banchetelor şi nu va face întreaga Curte să-i ciugulească din palmă. E tăcută. Nu-i plac mulţimile şi nu-i place ca lumea să se holbeze la ea sau să fie nevoită să întreţină conversaţii superficiale. Dar nu înţeleg ce are asta de-a face cu dragostea mea pentru ea.

Pentru o clipă se uită unul la altul. Apoi, Oriana merge la dulapul lui şi-i răscoleşte prin haine.

— Ar trebui să porţi bronz. Uite, asta!

Scoate o tunică lucitoare, ţesută cu fir metalic.

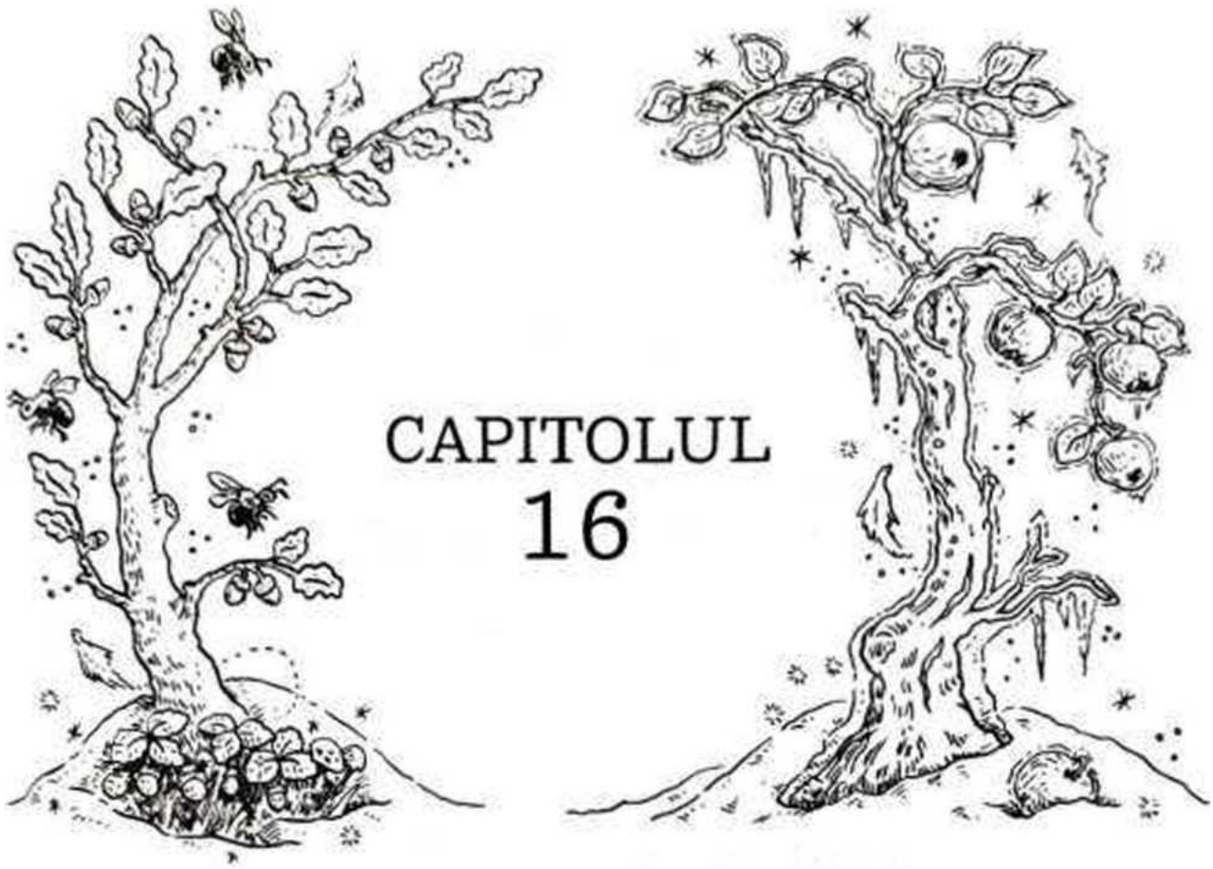
Are culoarea brună a sângelui închegat şi frunze din catifea cusute pe ea, care arată de parcă ar fi fost suflate peste haină de o pală puternică de vânt. Cele mai multe sunt în diferite nuanţe de maro şi auriu, dar câteva verzi atrag atenţia cu strălucirea lor.

— Poate ar merge cu podoabele de aur pentru copite şi coame. Acelea arată încântător la lumina lumânărilor.

— Dar ce au hainele pe care le port? întreabă Oak. Ies în după-amiaza asta, iar diseară avem doar o cină cu familia şi cu o fată pe care nu vrei să o impresionez.

Oriana îl priveşte de parcă nu i-ar veni să-şi creadă urechilor.

— Cină? Ah, nu! Dragul meu, este un ospăţ!

CAPITOLUL 16

Bineînţeles că atunci când a invitat-o pe Wren la cină, Cardan nu s-a gândit că vor lua pur şi simplu masa cu toţii A vrut să spună că va organiza un ospăţ în onoarea ei. *Bineînţeles!*

Oak a uitat cum merg lucrurile, cum se poartă curtenii. După ce a lipsit atâta vreme din Elfhame, acum este împins din nou în rolul pe care nu-şi mai aminteşte cum să-l joace.

Odată îmbrăcat, certat şi pupat de mama lui, reuşeşte în cele din urmă să iasă pe uşă. în drum spre bucătărie dă de nepotul lui, care îi cere să se joace de-a v-aţi-ascunselea şi o ia la fugă după o pisică din palat, când este refuzat. Apoi, în timp ce îşi pregăteşte coşul pentru picnic, Oak îndură tot entuziasmul bine intenţionat al servitorilor, printre care se numără şi bucătarul, care i-a trimis în

cameră prăjituri mici glazurate. într-un târziu, după ce a obţinut o plăcintă, mai multe brânzeturi şi o carafă cu cidru, se strecoară afară, cu obrajii usturându-l puţin de la atâtea ciupituri.

Cerul din Insmire are însă nuanţa de albastru a părului lui Wren şi Oak îşi croieşte drum spre cortul ei cu speranţă în suflet.

Aproape a ajuns, când dintre copaci ţâşneşte o fată,

— Oak! zice Wren, cu respiraţia tăiată.

Poartă o rochie maro, simplă, lipsită de grandoarea hainelor în care a văzut-o îmbrăcată de când a preluat Curtea Dinţilor. Pare ceva ce a aruncat pe ea în grabă.

— Te iubesc, îi spune Oak, pentru că trebuie să i-o spună simplu, astfel încât Wren să nu găsească o cale prin care să vadă în asta o minciună.

Oak zâmbeşte pentru că ea a alergat prin pădure ca săd găsească. Pentru că se simte ridicol de fericit,

— Hai cu mine la picnic!

Pentru o clipă, Wren pare cu adevărat îngrozită. Gândurile lui Oak încremenesc deodată. Simte o durere ascuţită în piept şi se luptă să-şi păstreze zâmbetul pe buze.

Nud de parcă se aştepta ca ea să-i împărtăşească sentimentele. Se aştepta să râdă şi poate să fie uşor flatată. Să se bucure de faptul că are un strop de putere asupra lui A crezut că Wren SI place, chiar dacă îi era greu să îl ierte, A crezut că *trebuie* să-l placă întrucâtva ca să-l vrea.

— Ei bine, reuşeşte să spună prinţul, ridicând

coşul cu o veselie falsă. Din fericire, ne rămâne picnicul!

— Tu te îndrăgosteşti cu uşurinţa cu care cineva face o baie, îi spune Wren. Şi îmi închipui că îţi trece cu ceva mai multă dramă, dar cu aceeaşi uşurinţă.

Asta semăna mai mult cu ce era pregătit să audă.

— Atunci te îndemn să-mi ignori răbufnirea.

— Vreau să anulezi căsătoria, îi cere Wren.

Oak trage aer în piept, rănit, Adevărul e că DU se aştepta ca
ea să toarne sare pe o rană atât de proaspătă, deşi îşi zice că nu i-a dat niciun motiv ca să creadă că nu ar face-o.

— Mi se pare un răspuns exagerat pentru o declaraţie de dragoste.

Wren nici măcar nu zâmbeşte.

— Oricum, anuleaz-o.

— Anuleaz-o tu! răbufneşte Oak, simţindu-se ca un copil. Din câte îmi amintesc, pe navă ne-am făcut un plan. Dacă acum vrei să-l schimbi, dă-i drumul!

Wren îşi scutură capul. îşi ţine mâinile pe lângă corp, strânse în pumni.

— Nu, trebuie să o anulezi tu. Haide, nu-i de parcă îţi doreşti cu adevărat un mariaj, nu-i aşa? Indiferent de ceea ce spui că simţi. A fost o idee bună ce ai făcut – ce ai rostit. Tu mereu ai fost deştept! Fii şi acum!

— Şi să pun capăt relaţiei cu tine? Asta înseamnă să fiu deştept?

Vocea lui Oak sună amar, plină de resentimente. Wren pare cu adevărat rănită de tonul lui Din cine

ştie ce motiv, asta îl face şi mai furios.

— Nu ar fi trebuit să vin niciodată aici! îi spune Wren.

— Poţi să pleci, îi reaminteşte el.

— Nu înţelegi! zice ea, cu o expresie mâhnită pe chip. Iar eu nu pot să-ţi explic.

— Atunci se pare că ne aflăm într-un impas.

Oak îşi încrucişează braţele la piept. Wren îşi coboară privirea la mâinile ei împreunate, cu degetele strâns întrepătrunse. Când îşi ridică din nou ochii la el pare îndurerată.

— Ne vedem la ospăţ, spune Oak, încercând să-şi recâştige demnitatea.

Apoi se răsuceşte pe copite şi tropăie spre pădure. înainte să mai spună şi alte cuvinte pe care le va regreta. înainte ca Wren să aibă ocazia să-l rănească şi mai mult. Se simte meschin, iritabil şi ridicol.

Frecându-şi ochiul cu podul palmei, prinţul nu priveşte înapoi.

Aşa cum păşeşte spre Piaţa Mandragora, cu un. coş de picnic în mână, Oak se simte ca un bufon desăvârşit.

Mai multe persoane se pleacă adânc atunci când trece pe lângă ele, de parcă simplul fapt că împart acelaşi drum este o nemaiîntâlnită onoare. Oak se întreabă dacă era mai puţin jenat dacă ar fi crescut întreaga viaţă pe insule şi nu ar â fost obişnuit să fie tratat ca o persoană oarecare în lumea muritorilor

Când era mai mic se bucura de atenţia care i se acorda aici Adora faptul că toţi copiii îşi doreau să se joace cu el şi că toată lumea îi zâmbea.

Cu toate acestea, ştiai *că este ceva fals. De aceea te-ai simţit atras de* Wren – ea te-a *văzut aşa cum eşti încă de la început.*

însă dacă Wren îl citise pe el, Oak nu este prea sigur că el o citise pe ea. Mama Măduvă fusese chemată în nord de Bogdana. Mama Măduvă i-a oferit lui Wren în dar locuinţa în care ea şi supuşii ei îşi petrecuseră noaptea.

Mama Măduvă ştia ceua despre planurile lor

Piaţa Mandragora, care se află în capătul Insulei Insmoor, era deschisă pe vremuri doar în dimineţile cu ceaţă, dar cu timpul a ajuns să fie aproape permanentă. Aici poţi să găseşti de toate, de la măşti din piele pentru baluri la farmece pentru tălpile pantofilor tincturi învolburate din fructul zânelor, ingrediente pentru poţiuni şi chiar şi otrăvuri.

Oak trece pe lângă o tarabă cu animale stranii făcute din sirop de arţar şi pe lângă o dantelăreasă care ţese cranii şi oase în tiparele el Un negustor scoate tăvi cu cupe din ghindă. pline ochi cu vin negru ca sângele. Un altul se oferă să ghicească viitorul în urmele lăsate de scuipat pe o bucată curată de pergament. Un goblin frige stridii la un foc de tabără. Soarele amiezii poleieşte totul în aur.

Pe măsură ce piaţa s-a mărit, tarabele şi corturile au început să fie înlocuite de structuri permanente. Casa Mamei Măduvă este una solidă, din piatră, lipsită de fantezia pereţilor acoperiri de bomboane. în faţa acesteia, creşte sălbatic o

grădină cu ierburi ale căror tulpini se împletesc în dreptul ferestrei cu geamuri în formă de diamant.

Oţelindu-se, Oak bate în uşa ei de lemn.

Se aude agitaţie de cealaltă parte, apoi uşa se deschide, scârţâind din balamalele vechi. Mama Măduvă îşi face apariţia în prag, cu picioarele ei ca ale unei păsări de pradă, cu gheare. Are părul cenuşiu ca piatra şi poartă un lanţ lung din pietre pe care sunt gravate simboluri arhaice, care te fac să ameţeşti dacă le priveşti pentru prea multă vreme.

— Prinţule! spune ea, clipind din gene la el. Arăţi mult prea elegant pentru o vizită la biata Mamă Măduvă.

— Ce grandoare ar putea fi îndeajuns de mare ca să te onoreze cum se cuvine? întreabă Oak, zâmbind larg.

Mama Măduvă pufneşte, dar Oak îşi dă seama că este încântată.

— Intră, atunci! Şi povesteşte-mi despre aventurile tale.

Oak trece pe lângă ea şi intră în căsuţă. în şemineu arde un foc mic, iar dinaintea lui sunt mai mulţi buşteni şi un scaun din lemn. Un alt scaun simplu se află mai la o parte, cu un coş plin vârf cu ustensile pentru croşetat şi gheme. Lâna pare proaspăt toarsă, deşi nu a fost încă ţesută destul de bine cât să fi scăpat de toate rămăşiţele ciulinilor. Pe un perete, un dulap al curiozităţilor, mare şi vopsit, nu încântă prea tare privirea după ce te uiţi mai îndeaproape. Sunt acolo schelete mici, acoperite cu un strat subţire de praf. Fluide vâscoase,

pe jumătate uscate în sticle vechi Aripi de cărăbuşi, care sclipesc ca pietrele preţioase. Un castron cu nuci, dintre care unele zbârnâie, iar o alună se rostogoleşte înainte şi-napoi. Dincolo de dulap, prinţul vede o uşă care dă într-o cameră din spate, probabil dormitorul

Mama Măduvă îl îndeamnă pe Oak să ia loc pe scaunul de lângă foc, cu spătarul cioplit în formă de bufniţă.

—Ceai? îi oferă ea,

Oak dă din cap, ca să fie politicos, deşi se simte de parcă ar fi înotat în ceai de când s-a întors acasă.

Mama Măduvă ia ceainicul de deasupra focului şi îi toarnă o ceaşcă. Este un soi de amestec* cu aromă de varec şi anason,

— Este foarte drăguţ din partea ta, îi spune Oak, pentru că Făpturilor nu le place să le fie nesocotite eforturile cu simple mulţumiri şi tratează ospitalitatea foarte serios.

Mama Măduvă rânjeşte şi Oak bagă de seamă că are un dinte spart. Cotoroanţa îşi ia şi ea ceaşca, în care şi-a turnat ceai proaspăt şi o foloseşte ca să-şi încălzească mâinile

— Văd că sfatul pe care ţi l-am dat ţi-a fost de ajutor. Tatăl tău s-a întors acasă. Şi tu însuţi ai câştigat un premiu.

Oak dă din cap, simţindu-se de parcă ar păşi pe nisipuri mişcătoare. Dacă Mama Măduvă se referă la Wren, atunci i se pare frivol să o numească premiu, de parcă ar fi un obiect, dar nu-şi dă seama despre ce altceva ar putea fi vorba. Poate că are motivele ei ca să-i arate că nu ţine prea mult la Wren.

— Şi astfel am ajuns să-ţi caut din nou

îndrumarea. Mama Măduvă ridică din sprâncene.

— în ce privinţă, prinţule?

—Te-am văzut la Citadelă* îi răspunde Oak.

— Şi ce-i cu asta? îl întreabă crispată.

Oak oftează.

—Vreau să ştiu de ce te-a chemat Bogdana acolo. Ce spera că vei face,

între ei se aşterne un lung moment de tăcere. Prinţul aude cum fierbe apa şi trosnetul nucilor care se mişcă în dulap.

— Ştiai că am o fată? întreabă ea în cele din urmă,

Oak îşi scutură capul. deşi acum, că a adus vorba, îşi aduce aminte că parcă avea un copil. Poate că i a spus cineva mai demult despre fată, deşi nu-şi mai aminteşte în ce împrejurare.

— Am încercat să-l păcălesc pe înaltul Rege să se căsătorească cu ea.

Ah, da! Aceasta era împrejurarea. Mama Măduvă i-a oferit lui Cardan o pelerină care, atunci când era purtată, îl făcea imun la cele mai multe lovituri Se zvonea că ar fi ţesută din mătase de păianjen şi coşmaruri şi, deşi Oak nu-şi poate închipui cum ar fi asta cu putinţă, nu se îndoieşte că este adevărat

— Aşadar, eşti interesată într-o anumită măsură ca neamul tău să ajungă la conducere.

— Sunt întrucâtva interesată ca soiul meu să conducă, îl corectează ea. Mi-ar fi plăcut să-mi văd fata cu o coroană pe cap. E foarte frumoasă şi îndemânatică. Dar m-aş bucura să văd fata oricărei cotoroanţe pe tron.

— Eu nu am de gând să ajung înalt Rege, o

informează Oak.

Asta o face să zâmbească şi să soarbă din ceai, fără să comenteze ceva.

—Wren? insistă Oak. Citadela? Cererea Bogdanei?

Cotoroanţa zâmbeşte şi mai larg,

— Noi, cotoroanţele, am fost primele dintre Făpturi, înainte ca cele ale Văzduhului să se alieze şi să obţină puterea, înainte ca cele din Marea de Jos să iasă din adâncuri. Noi, la fel ca trolîi şi ca uriaşii, ne tragem din oasele pământului Şl avem magie veche. Dar nu conducem. Poate că puterea noastră le intimidează pe alte Făpturi. Nu e de mirare că Bogdana a fost sedusă de propunerea lui Mab$_t$ deşi până la urmă preţul plătit a fost mare.

— Iar acum îi poartă pică familiei mele, spune Oak.

Mama Măduvă pufneşte, parcă din cauza formulării delicate.

— într- adevăr.

— Şi tu?

— Nu am fost eu o supusă loială? îl întreabă cotoroanţa. Nu ham servit pe înaltul Rege şi pe regina lui muritoare? Nu te-am ajutat pe tine, prinţule, aşa cum am ştiut mai bine?

— Nu ştiu, îi răspunde Oak. M~ai ajutat?

Mama Măduvă se ridică, prefăcându-se ofensată, ca să ascundă faptul că mi răspunde; că poate nu îndrăzneşte să răspundă.

—Cred că a venit vremea să pled Sunt sigură că eşti aşteptat la palat.

Oak îşi lasă pe masă cana neatinsă de ceai şi *se* ridică de pe scaun. Mama Măduvă este intimidantă, dar el e mai înalt decât ea şi are aer regal Speră că arată mai formidabil decât se simte.

— Dacă Bogdana are un plan împotriva lui Jude şi a lui Cardan, iar tu faci parte din el, recompensa care ţi~a fost pro misă nu va merita pedeapsa pe care o vei primi

— Aşa? Sunt o mulţime de zvonuri despre loialitatea ta, prinţule, şi despre cei cu care alegi tu să te întovărăşeşti

— Sunt loial tronului, răspunde Oak Şi surorii mele, regina.

— Dar regelui? îl întreabă Mama Măduvă, cu ochi ca tăciunele.

Oak o priveşte în ochi.

“ Atâta vreme cât nu o trădează pe Jude, mă supun lui

Cotoroanţa se încruntă.

— Cum rămâne cu fata? Cu ce loialitate îi eşti dator? I-ai da inima ta?

O întrebare periculoasă, având în vedere ce ştie Oak despre povestea lui Mellith.

Ezită, dorindu-şi să dea un răspuns adevărat. Este atras de Wren. E mistuit de gândul la ea. Mătasea aspră a vocii ei. Zâmbetul ei timid. Privirea neabătută. Amintirea şuviţelor ei moi şi fine printre degetele lui, apropierea pielii ei, respiraţia sfioasă. îşi aminteşte cum şi-au dat replica de la un capăt la celălalt al mesei lungi din Citadelă – cât de familiară i s-a părut cina, atât de asemănătoare cu multe dintre cele luate în familie. Dar usturimea mărturisirii lui şi a respingerii ei este recentă.

— I-aş da orice ar vrea de la mine.

Mama Măduvă ridică din sprânceană, cu o expresie amuzată. Apoi zâmbetul îi păleşte.

— Biata Suren.

Oak îşi duce mâna la inimă.

— Cred că mă simt jignit.

Mama Măduvă râde uşurel.

— Nu-i vorba despre asta, băiat prostuţ! Ea ar fi trebuit să fie una dintre cele mai de seamă cotoroanţe, moştenitoarea puterii mamei sale. Făuritoare de furtuni, creatoare a unor obiecte magice atât de minunate, încât nuca pe care i-am dat-o ar fi părut un gablonz. în schimb, puterea i-a fost întoarsă pe dos. Poate doar să absoarbă magie, să rupă blesteme. Singurul blestem pe care nu-l poate destrăma însă este acela pus asupra ei însăşi. Magia ei este distorsionată. De fiecare dată când o foloseşte, aceasta o răneşte.

Oak se gândeşte la povestea spusă de Bogdana,

despre fata a cărei magie ardea ca flacăra chibriturilor, şi îşi zice că magia cotoroanţei nu funcţionează aşa. Poate că Bogdana a fost

obosită după ce a făcut ambarcaţiunea să zboare, dar nu bolnavă. Atunci când Cardan a scos o întreagă insulă din mare, nu a leşinat pe urmă.

— Şi asta a vrut Bogdana să repari când te-a chemat în nord?

Cotoroanţa ezită.

— Să cer unui membru al Consiliului să vină şi să inspec- teze ce poţiuni şi prafuri păstrezi în sertare?

Mama Măduvă râde.

— Chiar ai fi în stare să îi faci aşa ceva unei bătrânele ca **mine**, căreia îi eşti deja dator? Ce lipsă de maniere ar arăta asta!

Oak îi aruncă o privire iritată, deşi ştie că are dreptate. **Chiar îi** este dator Şi este şi el una dintre Făpturi, a fost crescut pe Tărâmul Zânelor destul timp cât să fie aproape convins că lipsa manierelor este mai gravă decât crima pe lista fărădelegilor. în plus, probabil că jumătate dintre membrii Consiliului cumpără de la ea.

— Poţi să desfaci blestemul lui Wren?

— Nu, răspunde, cedând. Din câte ştiu eu, nu poate fi desfăcut Atunci când puterea morţii lux Mellith a fost folosită pentru a o blestema pe Mab, inima lui Mellith a devenit centrul acelui blestem. Cum poţi umple ceva ce devorează tot ceea ce pui înăuntrul său? Poate că răspunsul e la tine. Eu nu îl am. Acum, întoarce-te la palat, prinţule, şi las-o pe Mama Măduvă cu gândurile ei.

Oak probabil a întârziat deja la banchet.

— Dacă o vezi pe Bogdana, zice, să o saluţi din partea mea,

— Ah, asta o vei putea face tu însuţi cât de curând!

Sala de sub deal este deja plină de Făpturi când ajunge Oak. El, după cum se aştepta, a întârziat.

— înălţime! îl întâmpină Tiernan. şi îl urmează.

— Sper că te-ai odihnit, îi spune Oak, încercând să nu arate ca şi cum a fost recent părăsit, prefăcându-se că nu are nicio grijă pe lume.

— Nu a fost nevoie! îi răspunde Tiernan în doi peri şi se încruntă, dar cum el se încruntă atât de des, nu e clar dacă asta arată o mai mare dezaprobare decât de obicei. Unde ai fost în după-amiaza asta?

— Am făcut un drum scurt până în Piaţa Mandragora, îi spune Oak.

— Ai fi putut să mă iei cu tine, îi sugerează Tiernan.

— Aş fi putut, aprobă Oak, împăciuitor. Dar m-am gândit că nu eşti în cea mai bună formă după ce aproape te-ai înecat – sau că poate eşti ocupat cu altele.

Tiernan se încruntă şi mai tare.

— Nu a fost cazul nici de una, nici de alta.

— Am *sperat* că vei fi ocupat!

Oak îşi roteşte privirea prin sală. Cardan stă tolănit pe tronul lui de pe estradă, cu un pocal atârnat între degete, care pare gata să se verse în orice clipă. *Cardan!* Oak trebuie să vorbească cu el, dar nu poate să o facă aici, de faţă cu toată

lumea, de faţă cu persoane care ar putea face parte din conspiraţia pe care prinţul trebuie să o demaşte.

Jude stă lângă Oriana, care gesticulează amplu în timp ce vorbeşte. Oak nu mai zăreşte şi alţi membri ai familiei, deşi asta nu înseamnă că nu sunt acolo. Mulţimea e destul de mare.

— Hyacinthe e de trei ori trădător, îi spune Tiernan. Aşa că poţi înceta să mai vorbeşti despre el!

Oak ridică o singură sprânceană, un tic pe care e aproape sigur că l-a furat de la Cardan.

— Eu nu-mi amintesc să fi vorbit deloc despre Hyacinthe. Cum era de aşteptat, asta îl irită pe Tieman şi mai tare.

— Te-a trădat, a ajutat la întemniţarea ta. Şi te-a lovit. A încercat să-l ucidă pe înaltul Rege. Ar trebui să mă alungi din serviciul tău pentru sentimentele pe care le am faţă de el$_T$ nu să mă întrebi despre ele de parcă ar fi ceva absolut normal.

— Dar dacă nu pun întrebări cum voi descoperi destule motive ca să te alung? rânjeşte Oak, simţindu-şi inima puţin mai uşoară.

Tieman a spus că are sentimente, nu că a avut. Poate că povestea lui de dragoste e una blestemată, dar asta nu înseamnă că a altora nu ar putea să se împlinească.

Tieman îl priveşte lung,

Oak izbucneşte în râs.

— Dacă vrea cineva să te tortureze, tot ce are de făcut este să-ţi ceară să vorbeşti despre ceea ce simţii

Buzele lui Tieman se contorsionează.

— Pe navă noi.., începe el, dai apoi pare să se

răzgândească în privinţa direcţiei pe care o ia mărturisirea lui M-a salvat. Şi mi-a vorbit de parcă am putea... Dar eu am fost prea furios ca să-l ascult

— Ah! exclamă Oak, dar înainte să apuce să continue, o vede pe Lady Elaine înaintând prin mulţime spre eL Of, la naiba!

Lady Elaine se trage pe jumătate din creaturi ale râurilor şi pe jumătate din cele ale Văzduhului Pe spate îi atârnă o pereche de aripi mici şi pale, cu vinişoare şi translucide, aşa cum sunt aripile de libelulă. Sclipesc ca vitraliile. Poartă pe frunte o cunună din iederă şi flori, iar rochia îi este ţesută tot din ele. E foarte frumoasă, iar Oak îşi doreşte foarte tare ca ea să dispară.

— Voi transmite familiei tale că ai ajunşi spune Tieman şi se face nevăzut în mulţime.

Lady Elaine îi cuprinde lui Oak chipul cu mâna ei delicată, cu degete lungi. Oak se străduieşte să nu tresară şi să nu facă un pas în spate. îl deranjează însă cât de greu îi este să se oţelească sub atingerea ei. înainte nu era aşa. Nu i s-a mai întâmplat niciodată să-i fie greu să-şi joace rolul de nebun îndrăgostit.

Poate că îi este mai greu acum, din moment ce chiar e un nebun îndrăgostit.

— Ai fost rănit, spune Lady Elaine. Un duel?

întrebarea îl face să pufnească, dar rânjeşte ca să-şi mascheze reacţia.

— Mai multe.

— Mâinile cu vânătăi sunt cele mai frumoase, zice ea.

Prinţului îi vine mai uşor să zâmbească de această dată, începe să-şi reamintească cine e. Oak

din neamul Salcei. Un curtean – puţin iresponsabil, foarte impulsiv. Momeală pentru toţi conspiratorii. Dar îl ustură mai mult decât înainte să se prefacă inept. îl supără gândul că, dacă nu s-ar fi prefăcut atâta vreme, poate că sora lui i-ar fi încredinţat misiunea pe care a trebuit s-o fure.

II supără că s-a prefăcut atâta vreme încât acum nu este sigur că mai ştie cum să fie altfel.

— Eşti foarte spirituală! îi spune el lui Lady Elaine.

Iar ea, fără să simtă niciun fel de tensiune, zâmbeşte.

— Am auzit zvonuri că i-ai fost promis de soţ unei creaturi din nord. Sora ta îşi doreşte să facă o alianţă cu fata unei cotoroanţe. Pentru a le împăca pe Zânele Timide.

Oak este surprins de această poveste, care reuşeşte să fie aproape cu totul adevărată şi în întregime falsă, dar îşi reaminteşte că se află la Curte, unde bârfele sunt la loc de cinste şi, chiar dacă zânele nu pot să mintă, întâmplările se pot îmbogăţi atunci când sunt repovestite.

— Asta nu este întru totul..., începe el.

Lady Elaine îşi lipeşte mâna de inimă. Aripile par să-i tremure.

— Ce uşurare! Mi-ar părea rău pentru tine să ştiu că ai fost nevoit să renunţi la plăcerile de la Curte, condamnat pentru totdeauna la un aşternut rece, într-un tărâm dezolant. Ai lipsit oricum atât de mult! Vino în odaia mea diseară şi îţi voi reaminti de ce n-ai vrea să ne părăseşti! Pot fi blândă cu zgârieturile şi juliturile tale.

Lui Oak îi trece prin minte că nu vrea blândeţe. Nu prea ştie ce părere să-şi facă despre asta, deşi

nici pe Lady Elaine nu o vrea.

— Nu în seara asta.

— Când e luna la zenit, zice ea. în grădină.

— Nu pot..., încearcă Oak.

— Ţi-ai dorit să-mi cunoşti prietenii. Pot să aranjez ceva. Apoi, am putea rămâne singuri

— Prietenii tăi, murmură Oak.

Conspiratorii. Prinţul sperase că planurile li se năruiseră, cum în aer pluteau atâtea zvonuri.

— Unii dintre ei par să vorbească foarte liber. Mi-a fost pusă la îndoială loialitatea.

în timp ce Oak rosteşte aceste cuvinte, în sală îşi face apariţia Wren.

Poartă o rochie nouă, una care nu seamănă cu nimic din ce-ar fi putut să iasă din garderoba lui Lady Nore. Este cu totul albă, ca o gogoaşă din mătasea unui păianjen, şi i se lipeşte de trup astfel încât nuanţa albastră a pielii ei se întrevede prin ţesătură. Materialul i se înfăşoară în jurul braţelor şi se lărgeşte spre încheieturi şi la fustă, căzând în falduri sfâşiate până aproape de podea.

împletite în coama sălbatică a părului ei sunt jurubiţe din aceeaşi mătase pală şi fină. Iar pe frunte poartă o coroană – nu coroana din obsidian negru a vechii Curţi a Dinţilor, ci una din ţurţuri, fiecare dintre aceştia fiind o spirală imposibil de subţire.

La dreapta ei e Hyacinthe, fără urmă de zâmbet pe buze, îmbrăcat într-o uniformă complet neagră.

Oak a văzut-o pe sora lui reinventându-se în ochii Curţii, în vreme ce Cardan conduce cu ajutorul farmecului său rece şi crud, puterea lui Jude se trage din promisiunea că dacă cineva îi stă în cale,

îi va tăia pur şi simplu beregata. Este o reputaţie brutală, dar oare ea, ca muritoare, ar fi fost respectată dacă s-ar fi arătat mai blândă?

Şi dacă Oak nu s-a întrebat cât de mult o costă pe Jude acest mit, cât de mult din ea a devorat, ei bine, acum o face. Nu este singurul care joacă un rol. Poate că membrii familiei lui nu s-au văzut niciodată clar unii pe alţii.

Wren îşi roteşte privirea prin încăpere şi pe chip i se citeşte uşurarea când dă cu ochii de el. Oak îi zâmbeşte, înainte să-şi aducă aminte de respingerea ei Ea îi răspunde la rândul ei cu un zâmbet mic, apoi privirea îi alunecă spre femeia de lângă el.

— Ea e? îl întreabă Lady Elaine, şi Oak îşi dă brusc seama cât de aproape de el stă aceasta, cum degetele ei îi strâng posesiv braţul.

Prinţul îşi încleştează maxilarul ca să nu se retragă, ca să nu-şi smulgă cu forţa braţul din strânsoarea ei. Nu i-ar servi la nimic şi, în plus, ce motiv ar avea să-şi facă griji că-i lezează sentimentele lui Wren? Ea nu îl vrea.

— Trebuie să mă retrag.

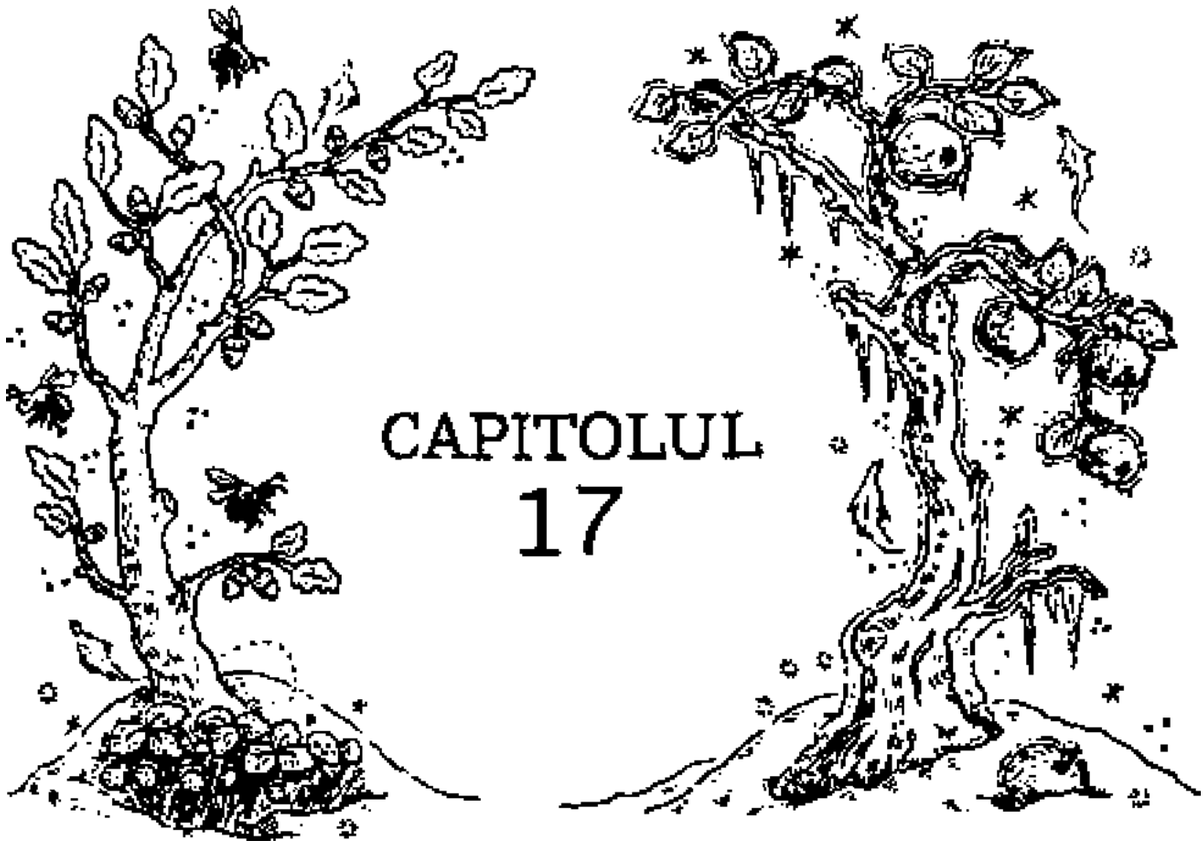
— Pe diseară atunci, zice ea, deşi Oak încă nu a acceptat invitaţia. Şi poate că în fiecare noapte care va urma de acum înainte.

în timp ce Lady Elaine se îndepărtează, Oak îşi zice că nu poate învinovăţi pe nimeni decât pe el pentru că Lady Elaine i-a ignorat cuvintele. El singur se face să pară cu capul gol

şi uşor de manipulat. El e cel care se aruncă în patul oricui l-ar putea ajuta să descopere cine vrea să trădeze regatul. Şi, dacă e să fie sincer, în multe alte paturi, ca să poată uita cât de multe Făpturi au murit din cauza lui.

Prinţul se ascunde chiar şi de cei la care ţine.

Poate că de aceea Wren nu-l poate iubi. Poate că de aceea este atât de uşor de crezut că i-a fermecat pe toţi apropiaţii ca să-l iubească. Până la urma, cum l-ar putea iubi cineva când nimeni nu-l cunoaşte cu adevărat?

CAPITOLUL 17

Ar trebui să fie o senzaţie familiară să se afle din nou în mulţime, dar gălăgia făcută de Făpturile strânse aici îi sună prea tare şi straniu în urechi Oak încearcă să-şi revină şi se pune în mişcare. Mama lui se va supăra pentru că a întârziat, iar Jude şi Cardan nu se vor aşeza la un ospăţ organizat în onoarea lui fără ca el să fie de faţă, ceea ce înseamnă că festivităţile nu pot începe în mod oficial până când Oak nu ajunge la masă.

Cu toate acestea, atenţia îi tot este distrasă de lucrurile care-l înconjoară. De numele tatălui său pe anumite buze. De numele său pe altele. De frânturi de discuţii între curteni care îşi dau cu părerea despre Wren, zicându-i Regina Iernii, Regina Cotoroanţă sau Regina Nopţii

Prinţul îl observă pe Randalin. Bărbatul scund, cu coame, bea dintr-o cană uriaşă, sculptată din

lemn, şi conversează

cu Baphen, a cărui barbă sclipeşte, împodobită cu noi ornamente.

Oak trece pe lângă mese cu vinuri de diferite culori – aurii, verzi şi violet. Val Moren, fostul seneşal şi unul dintre puţinii muritori din Elfhame, se află lângă una dintre aceste mese, râzând singur şi învârtindu-se în cerc, de parcă ar fi un copil care vrea să vadă cât de tare poate să ameţească.

— Prinţule! îl strigă pe Oak. Vrei să cazi cu mine?

— Sper că nu în seara asta, îi răspunde Oak, deşi întrebarea îi răsună încă în minte.

Prinţul trece pe lângă o masă cu porumbei fripţi, care arată prea mult ca nişte porumbei vii pentru confortul lui Alături sunt mai multe tarte cu praz şi ciuperci, precum şi o piramidă de mere, pe care o construiesc nişte silfe.

Prietenul lui Oak, Vier, dă cu ochii de el şi-şi înalţă carafa.

— Un toast în cinstea ta! strigă, apropiindu-se de prinţ şi trecându-şi braţul pe după umerii lui înţeleg că ţi-ai câştigat o prinţesă nordică.

—Câf rigatd este mult spus, zice Oak, desprinzându-se din strânsoarea prietenului său. Dar ar trebui să ajung la ea.

— Da, n-o lăsa să aştepte!

Prinţul se afundă din nou în mulţime. Zăreşte o străful“ gerare metalică şi se răsuceşte, căutând din priviri lama unei săbii, dar dă de o femeie-cavaler care poartă o singură mânecă a armurii peste o rochie cu volane. Lângă ea sunt mai multe doamne de la Curte, care poartă buchete uriaşe din florea-mi- resei ca nişte nori, în chip de peruci Trece pe lângă zâne cu cape din muşchi şi rochii cu poale din

crengi. Pe lângă domni eleganţi cu robe brodate şi jiletci din scoarţă de mesteacăn. O fată cu pielea verde şi branhii are o rochie cu trenă atât de lungă, încât i se prinde din când în când în rădăcini atunci când păşeşte. Apoi privind mai bine, Oak îşi dă seama că nici măcar nu este vorba despre o trenă, ci de părul desfăcut al fetei.

Când ajunge în cele din urmă la înalta Masă, Oak o vede pe Wren stând dinaintea surorii lui şi a lui Cardan. Chiar ar fi trebuit să se grăbească.

Wren îi surprinde privirea în timp ce păşeşte spre ei. Deşi expresia nu i se schimbă, i se pare că citeşte uşurarea în ochii ei.

Jude îi urmăreşte pe amândoi, făcându-şi socoteli. După două luni în care a lipsit de la palat şi după ce s-a odihnit îndelung ca să-şi limpezească mintea, ceea ce îi sare cel mai mult în ochi lui Oak este cât de tânără pare Jude. *Este* tânără, însă se vede o diferenţă între ea şi Taryn. Poate pentru că Taryn a fost mai des în lumea muritorilor în ultimul timp şi anii au prins-o din urmă. Sau poate că e obositor să ai un copil mic şi nu arată mai în vârstă, ci doar obosită.

O clipă mai târziu, Oak se întreabă dacă nu a fost cumva doar o impresie de moment. O parte din el însă se întreabă dacă Jude mai este la fel de muritoare pe cât era odată.

Prinţul face o plecăciune în faţa surorii lui şi a lui Cardan.

— Wren tocmai ne povestea despre puterile ei, spune Jude aspru. Şi i-am cerut să ne înapoieze hamul pe care *tu* l-ai împrumutat.

Oak a pierdut ceva din discuţie, şi nu a fost ceva de bine. I-a refuzat Wren?

— L-am trimis pe unul dintre soldaţii mei după el, îi spune Wren, parcă pentru a-i răspunde la întrebarea pe care nu a rostit-o.

Poate că sunt doar enervaţi pentru că li s-a amintit cât de mulţi trădători ai Regatului Elfhame servesc la Curtea Dinţilor. Dacă aşa stau lucrurile, cu siguranţă iritarea le creşte când un şoim intră în zbor şi se preschimbă în bărbat la aterizare.

Straun.

Fosta gardă a celulei în care a fost închis îi aruncă lui Oak o privire îngâmfată şi-i întinde hamul lui Wren.

Prinţul încă simte chingile pe piele. îşi aminteşte încă ce neajutorat s-a simţit atunci când Wren i-a ordonat să se târască. Cum l-a privit Stramx cum a râs.

Wren ia hamul de la soldat şi-l ţine în palmă.

— E un obiect blestemat.

— La fel ca toate creaţiile lui Grimsen, spune Jude.

— Nu-l vreau, zice Wren. Dar nici nu vi-l dau vouă.

Cardan ridică din sprâncene.

—îndrăzneaţă declaraţie rostită în faţa conducătorilor tăi, în mijlocul Curţii lor Atunci ce propui?

Pielea se face bucăţi şi se micşorează în palma ei Magia părăseşte hamul cu un bubuit ca de tunet. Cataramele cad la pământ.

Jude face un pas spre ea. Toţi cei adunaţi acolo se uită acum la ei Sunetul distrugerii le-a atras atenţia la fel de tare ca un ţipăt

— L-ai desfăcut! spune Jude, cu ochii pironiţi la rămăşiţe.

— De vreme ce v-am costat un dar. vă voi oferi altul în schimb. înalta Regină are o oprelişte – una pe care mi-ar fi destul de simplu să o îndepărtez.

Wren zâmbeşte cu dinţi ascuţiţi. Oak nu e sigur care este natura opreliştii, dar după scânteia de panică de pe chipul lui Jude, e clar că nu o vrea ridicată.

Propunerea pluteşte în aer pentru o vreme.

—Atât de multe secrete, soţie, zice Cardan molatec.

Privirea pe care i-o aruncă Jude drept răspuns ar fi

putut scoroji vopseaua.

— Nu e doar o oprelişte, mai e şi jumătate de blestem. îi spune Wren surorii lut Se încolăceşte în jurul tău, dar nu te poate prinde cu totul în strânsoare. Te roade.

Uluirea de pe chipul lui Jude este evidentă.

— Dar nu a terminat niciodată de rostit...

Cardan îşi ridică mâna, ca să o oprească. Orice urmă de tachinare i-a dispărut din glas.

— Ce blestem?

Oak înţelege de ce înaltul Rege tratează blestemele cu seriozitate, de vreme ce el însuşi a fost blestemat să fie un şarpe uriaş otrăvitor.

— S-a întâmplat cu mult timp în urmă. Când am mers la şcoala de la palat, spune Jude.

— Cine te-a blestemat? o întreabă Cardan.

—Valerian! răsuflă ea. Chiar înainte să moară.

— Chiar înainte să-l ucizi, vrei să spui, zice Cardan şi în ochii lui întunecaţi luceşte ceva ce seamănă foarte tare a fune.

însă dacă aceasta este îndreptată asupra lui Jude sau a persoanei aceleia demult decedate, Oak nu este sigur.

— Nu, răspunde Jude, fără să pară câtuşi de puţin speri atA îl ucisesem dej a. Doar că el nu o ştia încă.

— Pot să ridic acest blestem şi să las piedica neatinsă, zice Wren. Vedeţi, mă pot dovedi de folos.

— Se poate spune şi aşa. răspunde înaltul Rege, cu gândurile d ar îndreptate la blestem şi la acest Valerian. O alianţă folositoare.

Oak îşi zice că asta înseamnă că Wren încă se preface că vrea să se căsătorească cu ei

Wren îşi ridică mâna, întinzându-şi degetele spre Jude, şi face o mişcare de parcă ar apuca ceva cu putere. Apoi îşi Strânge pumnii].

Sora lui scoate un sunet de surpriză. îşi atinge capul pieptului şi fruntea i se apleacă în faţă, chipul fiindu-i ascuns.

Cavalerul înaltei Regine, Fand, îşi scoate sabia din teacă, lumina lumânărilor reflectându-ae în luciul oţelului De jur-împrejur, mâinile gărzilor se îndreaptă spre mânerele săbiilor,

— Jude? şopteşte Oak, făcând un pas spre sora lui Wren! ce ai fă...

— Dacă ai rănit-o..., începe Cardan, cu privirea aţintită la soţia lui

— bani îndepărtat blestemul» răspunde Wren, cu glas egal.

— Sunt bine» şuieră Jude, cu mâna lipită încă de piept.

Se îndreaptă spre un scaun – nu spre cel din capul mesei, nu spre al ei – şi se aşază.

— Wren mi-a făcut un dar rar. Va trebui să mă gândesc bine ce să-i dau în schimb.

în cuvintele ei se citeşte o ameninţare. Şi» privind în jur, Oak înţelege de ce.

Nu doar că Wren a distrus hamul fără a i se acorda permisiunea şi a destrămat blestemul fără avertisment» nu doar că a dezvăluit ceva ce Jude şi-ar fi dorit poate să rămână ascuns, dar. ce este mai important, i-a făcut pe înaltul Rege şi pe înalta Regină să pară slabi dinaintea Curţii lor. Este adevărat că nu se aflau pe estradă, în faţa tuturor, dar erau destui curteni care ascultau şi care îi urmăreau, gata să împrăştie zvonuri

înaltul Rege şi înalta Regină au fost neajutoraţi în

faţa magiei lui Wren.

Wren le-a făcut un serviciu şi acum îi sunt îndatoraţi

l-a făcut lui Jude ceea ce îi făcuse ei Bogdana în Citadelă – şi cu mai mare succes.

Dar care este scopul?

— Ştii cum să aduci un pic de haos la o petrecere, nu-i aşa? zice Cardan» pe un ton degajat, dar cu o privire aprigă, apoi ridică un pocal de pe masă. Avem în mod evident foarte multe lucruri de discutat în legătură cu viitorul Deocamdată însă, stăm la aceeaşi masă. Să închinăm în cinstea iubirii!

Vocea regelui are o anumită intonaţie, cared face pe cei din jur să-i acorde atenţie. împrejur se ridică mai multe pahare. Cineva îi pune prinţului un pocal de argint în mână. Wren primeşte şi ea unul de la un servitor, plin deja cu vin întunecat.

— Dragostea, continuă Cardan. Forţa care ne face să fim uneori mai buni şi adesea mai răi. Forţa care ne poate înrobi pe toţi. Cea de care ar trebui să ne temem, dar pe care o dorim cel mai mult Cea care ne uneşte în această seară – şi care vă va uni pe voi doi în curând

Oak îi aruncă o privire lui Wren. Faţa ei e ca de piatră. Strânge atât de tare pocalul, încât i s-au albit încheieturile.

Pe chipul lui Cardan e întipărită urma unui zâmbet, iar atunci când privirea i se îndreaptă spre Oak, îşi înclină pocalul din nou. Poate în semn de provocare.

Nu-fi urcau tronul, şi-ar dori Oak să poată spune cu glas tare, fără să-i pese dacă-l aude cineva sau dacă face din toast un moment jenant. Dar conspiratorii se vor demasca după miezul nopţii, aşa că merită să mai aştepte o zi

Stafia, care stă lângă Randalm, îşi ridică şi el paharul spre Oak. Nu departe de ei, lângă Taryn şi Leander, Oriana nu închină, ba chiar pare că ar avea de gând să toarne vinul în ţărână

Ei bine, lucrurile merg de minime!

Oak se întoarce spre Wren şi îşi dă seama cât de palidă e.

Se gândeşte la privirea ei febrilă de pe navă şi la cum a trebuit să o ducă în braţe până la pat. Dacă leşină acum, tot ceea ce a construit – faptul că s-a forţat să păşească dreaptă pe mal, schimbul de acum cu sora lui – se va nărui. Curtea o va considera slabă Lui Oak nu-i place să recunoască, dar aşa ar vedea-o şi familia lui

Dar Wren nu are cum să se simtă bine. A fost slăbită după ce a rupt blestemul regilor-trol la plecare. Apoi a distrus monstrul, şi acum asta, Oak se gândeşte la vorbele Mamei Măduvă: cum puterea de cotoroanţă a lui Wren – o putere a creaţiei – a fost întoarsă pe dos,

— Mi-aş dori o clipă singur cu logodnica mea, spune Oak, întinzându-şi mâna spre ea. Un dans, poate.

Wren !1 priveşte cu ochi sălbatici A pus-o într-o situaţie dificilă. Nu-l poate refuza făţiş, dar se întreabă probabil câtă vreme se va mai putea ţine pe picioare.

— Trebuie să mâncăm curând! protestează mama lui, care s-a apropiat fără ca el să bage de seamă.

Oak îşi flutură mâna nepăsător.

— Suntem la un banchet, iar acum că toastul a fost ţinut, nu e nevoie să gustăm fiecare fel de mâncare în parte.

înainte ca altcineva să mai aibă ocazia să-şi dea cu păre- rea, Oak îşi trece braţul în jurul taliei lui Wren şi o conduce spre ringul de dans.

— Poate că. îi spune Oak după ce s-au îndepărtat câţiva paşi, am putea merge într-un colţ ca să stăm jos pentru o clipă.

— Voi dansa, îi răspunde Wren, parcă pentru a face faţă unei provocări

Nu e ceea ce a intenţionat Oak, dar după cât de prost s-a exprimat, nu era de mirare că aşa a fost interpretat.

Blestemându-se în gând, prinţul îi ia mâna în mâna lui Wren are degetele reci şi îl strânge mai tare. Oak o simte încercând să-şi impună să se relaxeze,

0 conduce prin paşii pe care a învăţat-o la Curtea Moliilor. Dansul lor nu este întocmai potrivit cu muzica, dar nu contează prea mult. Pielea lui Wren are aceeaşi paloare cu aspect cerat pe care a avut-o pe navă. Aceleaşi pete vineţii în jurul ochilor şi gurii.

O lipeşte de el, astfel încât nimeni să nu observe.

— Voi fi bine într-o clipă, îi spune Wren, în timp ce Oak se învârte cu ea în braţe.

Wren face un pas greşit, dar el o prinde şi o ţine dreaptă.

— Să stăm într-un colţ întunecat, îi spune Oak. Odih- neşte-te o clipă.

— Nu, îi răspunde ea, deşi acum Oak îi susţine toată greutatea. Văd cum mă privesc deja.

— Cine?

— Familia ta. Mă urăşte. Mă vrea dusă.

Oak ar vrea să o contrazică, dar se străduieşte să se gândească mai bine la ceea ce îi spune. în timp ce face asta, continuă să danseze, cu o mână pe mijlocul lui Wren şi cealaltă lipită de spatele ei, ţinându-i picioarele deasupra podelei şi trupul lipit de al lui. Atâta vreme cât nu leşină complet, atâta vreme cât nu-i cade capul, va părea că se mişcă împreună.

Temerile lui Wren sunt întrucâtva întemeiate. Mama lui i-ar scuipa la picioare dacă ar putea găsi o cale prin care să împace gestul cu eticheta ei rigidă. Iar dacă Jude pare indecisă, ar ucide-o totuşi pe Wren cu mâna ei dacă aşa i-ar proteja pe cei la care ţine. Nici nu ar fi nevoie să nu o placă pentru a face asta.

— Cei din familia mea sunt convinşi că trebuie să mă protejeze, spune Oak, cu amărăciune în glas.

— De mine? întreabă Wren, al cărei chip nu mai este la fel de palid şi vineţiu.

Pare chiar uşor amuzată.

— De lumea rea şi crudă, îi răspunde Oak.

Wren zâmbeşte uşor. îşi întoarce ochii la el.

— Asta înseamnă că nu ştiu de ce eşti în stare?

Oak trage aer în piept, încercând să-şi găsească cuvintele.

— Mă iubesc, răspunde, ştiind că nu e îndeajuns.

— Câte persoane crede sora ta că ai ucis?

Garda personală care l-a trădat. Acea crimă nu a putut să o ascundă. Apoi duelul cu celălalt iubit al lui Violet. *Două.* Jude ar fi putut să bănuiască şi altele, dar nu crede că o face.

Desigur, prinţul nu şi-a dorit ca ea să aibă bănuieli. Atunci, de ce îl deranja atât de tare? Şi până la urmă, câte persoane ucisese *cu adevărat?* Două duzini? Mai multe?

— Dar tatăl tău? întreabă iar Wren.

— El ştie mai mult, îi spune Oak, ceea ce este în sine o trădare.

Asta e problema când eşti fiul lui Madoc. Gluga-roşie înţelege fiinţele, iar pe copiii lui îi înţelege cel mai bine. Atunci când nu se lasă stăpânit de furie, este foarte intuitiv.

El vede în Oak ceea ce nimeni altcineva nu a mai văzut. îi citeşte dorinţa disperată şi aproape imposibilă de a plăti datoria pe care o are faţă de familia sa. Se folosise Madoc de asta pentru a-l manipula pe Oak? Ah, cu siguranţă! De multe ori.

Prinţul îi zâmbeşte lui Wren.

— Tu ştii de ce sunt în stare.

— înspăimântător gând, spune ea, deşi nu sună deranjată. Ar fi trebuit să înţeleg mai bine – ceea ce ai făcut pentru tatăl tău şi de ce. Am vrut ca lucrurile să fie simple. Dar sora mea -Bex...

Un atac de tuse îi retează vorba.

— Poate că ţi-ar prinde bine un pahar de ceva- Vin îndoit cu apă?

Wren îi răspunde cu un zâmbet şovăitor

— Un pocal cu apă doar, dacă nu te deranjez. Ceea ce am băut când am toastat pare să mi se fi urcat la cap.

Amândoi ştiu că nu acesta este motivul pentru care se simte slăbită, dar Oak îi face jocuL

— Desigur, Ai vrea să,,.

— Pot să stau pe picioarele mele acum.

Oak o aduce lângă un scaun şi îi dă drumul. Dacă

vrea, poate măcar să se ţină de spătar. îşi aminteşte cât de slăbit s-a simţit el atunci când i-a părăsit închisoarea. Faptul că a avut ceva de care să se rezeme l-a ajutat.

0 lasă acolo, deşi nu ar vrea, şi se îndreaptă spre cea mai apropiată masă cu băuturi. încă se aduce mâncare de la bucătărie, deşi la înalta Masă aproape toată lumea şi-a ocupat locurile. în timp ce toarnă apă într-un pahar, Oak bagă de seamă că mai mulţi curteni s-au strâns în jurul lui Wren şi par hotărâţi să o farmece. Prinţul o urmăreşte cum le zâmbeşte cu toată politeţea, îi vede privirea îngustându-se, o vede ascultând.

Fără să vrea. îi vin în minte cuvintele lui Madoc. *Se vor înfăţişa dinaintea micii tale regine în această seară. Se vor prezenta şi vor încerca să-i intre în graţii. Vor încerca să se amestece printre supuşii ei şi* sd *o linguşească. Şi vor aprecia în ce măsură îi urăşte pe înaltul Rege şi pe înalta Regină.*

— Prinţule, spune Stafia, punându-şi mâna pe umărul lui Oak, făcându-l să tresară. Trebuie să vorbesc cu tine o clipă.

Oak ridică din sprâncene.

— încă nu am întrebat-o pe Taryn despre Liriope, dacă despre asta este vorba.

Garrett nu-l priveşte în ochi.

— Şi mie mi-a fost gândul la alte lucruri. Am auzit ceva şi urmăresc firul, dar aş vrea să te avertizez acum să nu ieşi de unul singur. Ţine-l pe Tieman aproape. Fără întâlniri secrete. Fără acte eroice. Fără...

Stafia îşi înghite cuvintele pentru că Jack al Lacurilor se apropie de ei, arătând uşurat şi la fel de sobru ca atunci când i-a jurat credinţă lui Oak.

— Iertaţi-mă că vă întrerup, spune el. Sau nu.

Nu-mi pasă. Trebuie să vorbesc cu prinţul.

— Ai mari pretenţii, zice Stafia.

— Adesea, răspunde Jack cu glas mătăsos.

Kelpa nu ştie probabil că pune la încercare un maes- tru-asasin. Poate.

— Ţi-am auzit avertismentul, îi spune Oak Stafiei.

— Voi avea mai multe informaţii mâine, deşi probabil nu va fi ceva ce-ţi vei dori să auzi, spune Stafia, oftând.

Prinţul îşi îndreaptă privirea spre Wren. Vorbeşte cu un alt curtean, ţinându-se cu putere de speteaza scaunului.

Oak îşi întoarce cu greu atenţia la kelpie.

— Cred că pot să ghicesc scopul acestei conversaţii. Da, te voi ajuta. Iar acum trebuie să mă întorc la logodnica mea.

— Nu am venit să mă plâng, pufneşte Jack. Sora ta m-a terorizat puţin doar.

— Atunci ce v nai?

— Aseară am fost martor la o întâlnire cum nu se poate mai interesantă, îi spune Jack. între Bogdana şi un bărbat cu pielea aurie. Acesta ducea un cufăr mare. L-a deschis ca să-i arate Bogdanei ce se află înăuntru, apoi l-a închis la loc şi ba dus de acolo.

Oak îşi aminteşte de bărbatul cu piele aurie de la Citadelă* Cel care nu îi făcuse niciun dar lui Wren.

— Şi nu bănuieşti ce ar fi putut să se afle înăuntru?

— NUT prinţule. Iar bărbatul nu mi s-a părut a fi cineva care ax fi reacţionat prea bine dacă ai fi băgat de seamă că este urmărit de unul ca mine*

— Apreciez că mi-ai spus. Şi mă bucur să te văd.

— Şi eu mă bucur, rânjeşte Jack, dar aş pleca de aici dacă mi-ai pune o vorbă bună la sora ta.

Asta Îl face pe Oak să râdă.

— Deci, până la urmă tot vrei să te plângi?

— Nu aş vrea să-ţi schimbi părerea despre mine, zice Jack, rotindu-şi privirea în jur, cu un aer inconfortabil, Nici nu aş vrea să-ţi fiu duşman. Dar nu sunt potrivit pentru viaţa în casa ta.

— Voi vorbi cu sora mea, îi promite Oak.

Pe drumul spre Wren o zăreşte pe Taryn discutând cu Garrett Apoi îl vede în mulţime pe Madoc, care se propteşte în bastonul lut Leander îi spune o poveste, iar gluga-roşie pare să-şi asculte nepotul cu toată atenţia.

Lui Oak îi trece prin minte ce familie stranie sunt el Madoc, cel care i-a ucis pe părinţii lui Jude şi lhiynt este considerat cumva de ele ca un tată. Madoc, cel care aproape că a ucis-o pe Jude într-un duel. Care a vrut să-l folosească pe Oak ca să ajungă la tron şi apoi să conducă în locul lut

Şi Oriana, care le trata cu răceală pe surorile lui –

chiar şi pe VivL Care, atunci când erau mid, nu avea destulă încredere

în Jude ca să o lase singură cu Oak, dar apoi i-a cerut oricum să-şi pună viaţa în pericol ca să o salveze pe a lui.

Apoi Vivi, Taryn şi Jude, fiecare dintre ele diferită, dar toate inteligente, hotărâte şi curajoase. Şi mai e şi Oak. care încă încearcă să-şi dea seama unde îi este locul.

Prinţul se apropie de Wren dregându-şi vocea.

— Apa ta, zice, destul de tare ca să-i facă pe curtenii din jurul ei să se retragă.

Oak îi oferă pocalul cu apă şi Wren îl bea însetată.

— Am fost acostat, zice el, în chip de scuze.

— Şi eu la fel, îi spune ea. Ar trebui să ne întoarcem la masa familiei tale.

Lui Oak nu-i place că are dreptate, dar îi oferă braţul.

Wren i-l cuprinde, sprijinindu-se de el cu ceva forţă.

— Atunci când ai spus că mă iubeşti…

Sună ca o întrebare, însă una pe care Wren nu pare să o poată duce până la capăt.

— Vai, nu pot să mint! îi spune, în timp ce o călăuzeşte prin sală, cu un zâmbet relaxat pe buze. Sper că vei încerca să găseşti partea amuzantă a sentimentelor mele. Voi încerca şi eu să fac acelaşi lucru.

— Dar… nu vrei să te răzbuni? îl întreabă, cu o voce şi mai moale decât până acum.

Oak îi aruncă o privire rapidă, încercând să-şi găsească cuvintele.

— Puţin, recunoaşte în cele din urmă. Nu m-ar deranja dacă s-ar întoarce roata şi tu ai tânji după mine, în vreme ce eu aş rămâne inabordabil.

Asta o face să râdă – un râs neaşteptat.

— Tu nu eşti deloc inabordabil.

Oak se strâmbă.

— Vai, din nou, visele îmi sunt zdrobite!

Lui Wren îi îngheaţă zâmbetul pe buze.

— Oak. te rog. Ani făcut o greşeală. Am făcut mai multe şi trebuie să...

Oak se opreşte în loc.

— De ce ai nevoie?

Pentru o clipă, Oak are impresia că îi va răspunde. Dar Wren îşi scutură capul.

în acea clipă muzicienii se opresc din cântat. Curtenii se îndreaptă spre mesele de banchet.

Oak o conduce pe Wren la scaunul ei. După cum era de aşteptat, frunza cu numele ei este aşezată vizavi de a lui, la loc de cinste, lângă Cardan. Scaunul lui Oak e la două locuri depărtare de al lui Jude, lângă cel al lui Leander. L-au furat!

Prinţul este aproape convins că a avut un alt loc înainte să plece.

Un servitor îşi face apariţia purtând tarte în formă de păstrăvi.

— Vă vor fi pe plac! le zice Taryn, lui şi lui Leander. întruna dintre tarte se află o monedă, iar cui o găseşte i se va face o favoare.

înaltul Rege vorbeşte cu Wren, probabil spunându-i şi ei despre monedă. Oak o vede cât de tare se străduieşte să nu se chircească.

Sunt aduse bucăţi de ciuperci fripte, lucind în sos dulce. Apoi pere coapte şi tipsii cu brânzeturi. Prăjituri cu seminţe. Creme dulci şi proaspete. Păstăi late, încă în teci. Vin şi mai multe prăjituri deosebite. Au formă de cerbi, de şoimi, de săbii şi de cununi – şi fiecare dintre ele are o umplutură

diferită. Potârnichi cu mirodenii. Mure şi alune, boabe de porumbar şi nalbă.

Oak îşi întoarce privirea la Wren şi o vede cum îşi acoperă gura în timp ce mănâncă, parcă pentru a-şi ascunde ascuţimea dinţilor.

Se aude un zgomot la intrare şi zăngănitul armurilor în timp ce gărzile se pun în mişcare. A sosit cotoroanţa-furtunii, cu câteva ore mai târziu decât se cuvine. Poartă o rochie neagră, zdrenţuită, care atârnă pe ea ca un giulgiu, şi un zâmbet ameninţător»

Bogdana îşi înfige mâna într-o tartă în formă de cerb. Mâna îi este pătată cu roşu de la sucul fructelor de porumbar când şi-o retrage, cu degetele încleştate în jurul unei monede»

— îmi vreau favoarea, rege. Vreau ca Wren şi moştenitorul tău să se căsătorească mâine!

—Ai cerut trei zile, îi reaminteşte Cardan. Iar noi nu ţi-am oferit niciun răspuns.

— Şi trei zile vor fi. Ieri a fost prima, iar mâine va fi cea de-a treia.

Oak se îndreaptă în scaun. îşi aruncă privirea peste masă, aşteptând ca Wren să o opreas că. Aşteptând ca ea să spună că nu vrea să se căsătorească cu el.

Ochii lui Wren îi întâlnesc pe ai lui şi vede în ei ceva ce seamănă a rugăminte. De parcă ar vrea să-i frângă inima în mod public şi să se asigure în acelaşi timp că Oak o va ierta,

— Fă-o, îi spune el pe muteşte.

Dar Wren rămâne tăcută.

Jude şi Cardan fac schimb de priviri Apoi Jude se ridică şi înalţă paharul, întorcându-se la Oak»

— în această seară ne ospătăm în cinstea logodnei tale» Mâine vom organiza o vânătoare la amiază, apoi vom dansa pe Insear La sfârşitul zilei îi voi pune miresei tale o întrebare despre tine» Dacă va răspunde greşit, vom amâna căsătoria cu şapte zile. Dacă va răspunde corect, vă vom căsători pe loc, dacă asta vă veţi dori.

Bogdana se încruntă şi deschide gura să vorbească.

— Sunt de acord cu aceste condiţii, spune Wren delicat, înainte ca aceasta să poată răspunde în locul ei,

— Şi eu, zice Oak, deşi pe el nu l-a întrebat nimeni

Cu toate acestea, tot ce se întâmplă este un spectacol.

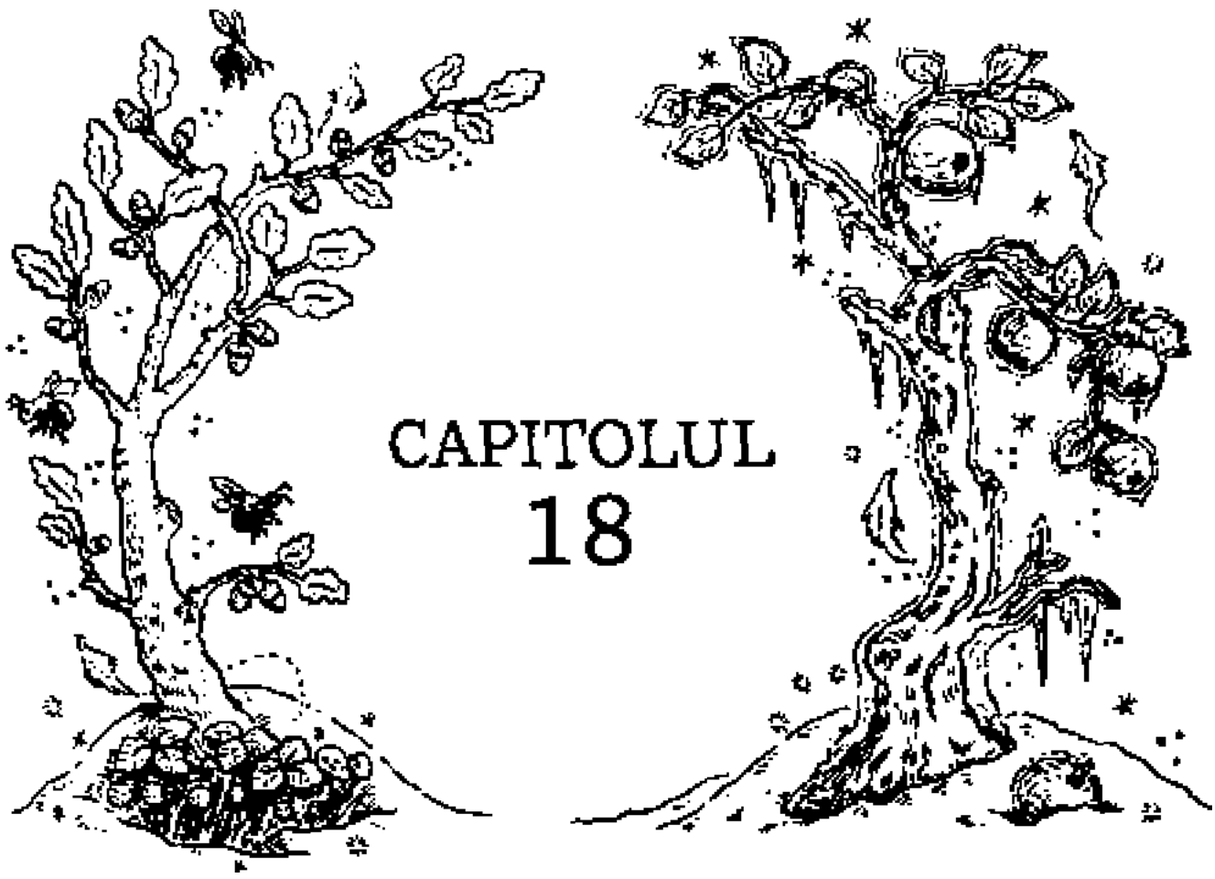
— Cu condiţia ca eu să aleg întrebarea pentru logodnica mea.

Wren pare speriată. Mama lui arată de parcă ar fi gata să-l înjunghie cu furculiţa. Expresia de pe faţa lui Jude este imposibil de descifrat, atât de împietrit îi este chipul.

Oak zâmbeşte fără oprire.

îşi zice că Jude nu îl va contrazice în public. Mai ales că Bogdana a atras atât de mult atenţia asupra lor.

— Aşa să fie, frate! îi spune sora lui, şi se aşază la loc, pe scaunul ei. Alegerea va fi a ta.

CAPITOLUL 18

La scurt timp după aceea, Wren se ridică şi se scuză de la masă.

în drum spre ieşire, se opreşte în dreptul lui Oak şi-i şopteşte la ureche.

— Ne vedem în grădină, la miezul nopţii

Oak dă din cap, uşor înfiorat. Wren se îndepărtează deja de masă, după ce degetele i s-au odihnit pentru o clipă pe umărul lui Cotoroanţa-furtunii o vede că pleacă, se ridică şi o urmează, cu ameninţarea citindu-i-ae în fiecare mişcare.

Oak are acum două întâlniri în această noapte zenitul lunii este la aproape o oră după miezul nopţii, aşa că sunt prea apropiate ca să se simtă comod trecând de la una la alta. Cu toate acestea, nu poate să o refuze pe Wren. Când au fost doar ei pe ringul de dans, Oak a simţit că sunt din nou

prieteni. Ceva o deranja în mod clar. Wren a zis că a făcut greşeli

- oare aveau legătură cu faptul că i-a permis Bogdanei să o însoţească? Cotoroanţa-furtunii vrea ca ei să se căsătorească

- şi cât mai repede – iar prinţul nu înţelege de ce Wren nu îi spune că asta nu se va întâmpla. Oare pentru că simte că puterile îi sunt atât de secătuite» încât se teme că va pierde dacă va fi nevoită să lupte?

Oak poate amâna destul de uşor logodna. îi poate pune o întrebare al cărei răspuns nu n ştie – sau i-o poate adresa în aşa fel încât să fie posibil pentru ea să nu ghicească.

Care este sora *mea preferată?*

Care este culoarea *mea preferată?*

Mă vei putea ierta vreodată?

Bine, poate nu ultima întrebare.

Cu coada ochiului, Oak bagă de seamă că Tieman s-a apropiat de Hyacinthe. Amândoi au stat în preajma înaltei Mese pe timpul cinei, iar Hyacinthe nu a urmat-o pe Wren afară. A rămas în urmă, cu o privire nesigură pe chip.

— Te vreau, îl aude pe Tieman spunând.

Prinţul simte o oarecare exasperare la auzul mărturisirii, dar este şi surprins de cât de directă a fost aceasta. Sună mai mult ca o acuzare.

— Şi ce ai de gând să faci în această privinţă? îl întreabă Hyacinthe.

— Să tânjesc, presupun.

— Nu te-ai săturat de asta?

Hyacinthe ar fi putut să rostească vorbele ca pe o tachr nare, dar în schimb pare extenuat. Ca un

bărbat care este gata să încheie un armistiţiu după o bătălie lungă.

—Ce altceva aş putea face? îl întreabă Tieman cu glas dur.

— Dacă ţi-aş spune că ai putea să mă ai? Bă mă ai şi să rămân al tău.

— Nu aş putea concura niciodată cu ura ta pentru Elfhame, îi spune Tieman.

— Tragi cu urechea, prinţule? îl întreabă Stafia, care se aşază pe scaunul de lângă Leander.

Oak se întoarce spre el, vinovat. Chiar ar fi vrut să audă ce replică urma să dea Hyacinthe.

— Mă port exact aşa cum ţi-ai dorit, zice Oak. Nu umblu de unul singur. Nu fac pe eroul. Depun puţină muncă de spion chiar.

Garrett îşi dă ochii peste cap.

— Au trecut doar câteva ore – nici măcar atât! Dacă vei reuşi să rezişti toată noaptea, atunci voi fi cu adevărat impresionat.

De vreme ce Oak nu are de gând să reziste toată noaptea fără să se strecoare afară, nu răspunde.

— Arată-mi trucul! îi cere Leander Stafiei, întrerupându-i.

— Ce truc?

Garrett are un zâmbet indulgent pe buze. Schimbarea din comportamentul lui este surprinzătoare. Dar, până la urmă, îl ştie pe copil din ziua în care s-a născut. Garrett şi Taryn s-au apropiat înainte de Lupta cu Şarpele, poate chiar dinainte de moartea lui Locke. Vivi şi Heather – şi Oak însuşi – bănuiau demult că sunt iubiţi, dar după cea dintâi căsătorie dezastruoasă, Taryn n-a adus vorba despre asta.

— Cel cu monedele.

Oak rânjeşte. Ştie câteva trucuri de acest fel. Le-a învăţat de la Gândac pe când era doar puţin mai mare decât Leander.

Garrett îşi strecoară mâna în buzunar şi scoate o monedă de argint. înainte să-i poată face o demonstraţie însă, Madoc păşeşte spre ei, rezemat greoi în bastonul lui negru, răsucit.

— Băieţi! îi salută, aşezându-şi mâna pe capul lui Leander, care se întoarce şi îi zâmbeşte.

Stafia aşază moneda în faţa lui Leander.

— Ce-ar fi să exersezi tu şi să-mi arăţi ce ai învăţat, îl instruieşte pe băiat, apoi se ridică.

— Dar..., protestează Leander, cu glas smiorcăit.

— Mâine îţi voi arăta trucul din nou.

Cu o privire aspră aruncată lui Madoc, Stafia se ridică de la masă.

Oak se încruntă. Nu ştia cât de puţin confortabil se simte Garrett în preajma lui Madoc, însă până la urmă gluga-roşie a fost ani întregi în exil. Oak nu îi mai văzuse niciodată împreună. Leander ia moneda, dar nu mai face nimic cu ea,

—Deci chiar ai de gând să mergi până la capăt cu această căsătorie? îl întreabă Madoc.

—Vom afla răspunsul cu toţii mâine.

Oak va arăta mai mult decât oricând ca un curtean capricios şi superficial când îi va pune lui Wren o întrebare la care aceasta nu poate răspunde şi logodna va fi amânată.

Gluga-roşie ridică din sprâncene.

— Dacă ştii, poate că ar fi bine să-mi spui

Madoc îşi îndreaptă privirea în direcţia în care a plecat Stafia.

— Să sperăm că spionii surorii tale vor descoperi

ceva. Există lucruri mai rele pe lume, totuşi, decât să înveţi cum să conduci în nordul aspru.

Oak nu se ceartă cu eL A obosit să se tot certe cu tatăl lui.

După ce Madoc se îndepărtează, îi arată lui Leander toate trucurile cu monede pe care le ştie. îşi rostogoleşte discul din argint pe articulaţiile degetelor strânse în pumn, îl face să dispară pe după urechea copilului şi să reapară în paharul lui cu nectar.

— Ţi s-a părut cumva că Garrett nu îl place pe bunicul tău? îl întreabă Oak la sfârşit, înmânându-i moneda.

Leander încearcă să o rostogolească pe degete, dar aceasta alunecă pe podea. Băiatul sare de pe scaun şi se apleacă după ea.

— Bunicul Şi ştie numele, zice eL

Pentru o clipă, Oak nu e sigur că a auzit bine.

— Numele?

— Numele secret al lui Garrett, îi zice Leander.

— De unde ştii tu asta?

Oak trebuie să fi rostit întrebarea prea dur, pentru că Leander pare speriat. Prinţul îşi îmblânzeşte glasul.

— Nu, nu. N-a dat nimeni de necaz. Am fost surprins doar.

— L-am auzit vorbind cu mama, zice Leander.

— Stafia este numele lui secret? întreabă Oak, ca să fie sigur.

Leander îşi scutură capul.

— Acela e doar numele lui de cod.

Oak dă din cap şi îi arată din nou trucul cu moneda, în vreme ce gândurile i se rotesc. Garrett

nu ar fi avut niciun motiv ca să-i spună lui Madoc numele lui adevărat.

Dar în minte îi revin cuvintele Stafiei de pe navă: *Locke ştia răspunsul pe care îl cauţi. El a ştiut numele otrăvitorului şi nu l-a ajutat cu nimic.*

I l-a spus oare Locke lui Taryn în decursul mariajului lor dezastruos? I l-a spus ea lui Madoc? Dar nu – cu siguranţă Stafia nu ar fi iertat-o pentru asta. Poate că Locke i-a spus numele direct lui Madoc? De ce însă?

Oak îşi aruncă privirea de cealaltă parte a mesei, la Taryn, care este adâncită în conversaţie cu Jude. Cum s-au petrecut lucrurile nu mai contează. Ce contează e ce însemna asta.

Ele au ştiut că Garrett e cel care i-au omorât mama. Care i-a dat ciuperca-cuc.

1 se face cald şi frig în acelaşi timp, iar furia îl face să tremure.

Au crezut că el nu merită să ştie adevărul? Că e prea copil?

Sau nu i-au spus pentru că au considerat că nu e nimic rău în ce a făcut Garrett?

La miezul nopţii, grădina e plină de plante care înfloresc în întuneric, scăldate de lumina selenară* Pielea albastră a lui Wren are aceeaşi nuanţă cu a petalelor de floare, iar atunci când păşeşte în luminiş pare la fel de îndepărtată ca o stea de pe cer.

Oak încă încearcă să-şi revină după tot ce a aflat După ce a aflat că cineva cunoscut – pe care-l place – a încercat să-l ucidă. încearcă să-şi revină după trădarea familiei lui

—Ai vrut să mă vezi? îi spune lui Wren şi se întreabă dacă, în starea în care se află, nu ar fi fost mai bine să nu vină deloc.

—Am vrut, îi răspunde ea cu un zâmbet şiret. Vreau.

Oak îşi aduce aminte de ei când erau copii E pe jumătate tentat să-i propună lui Wren un joc. Se întreabă dacă ax putea s-c convingă să alerge fără griji prin iarbă, alături de eL

— Am greşit ţinându-te prizonier în temniţa mea, spune Wren.

Cuvintele ei sunt atât de neaşteptate, încât îl fac să râdă.

— Prea bine, recunosc că asta este de la sine înţeles, zice Wren, strâmbându-se.

— Nu te judec, îi spune Oak.

Nu când mâinile lui sunt pline de sânge.

— Asta înseamnă că mă ierţi?

Wren ridică din sprânceană, dar nu neagă.

— Să zic în schimb că între noi e, în sfârşit, pace?

Asta îi smulge un zâmbet lui Wren.

— Pace?

— Nici măcar atât?

Oak îşi lipeşte mâna de piept, ca şi cum ar fi rănit. îşi simte sub degete bătăile inimii.

— Nu sunt o persoană paşnică. Şi nici tu nu eşti.

Lui Oak îi place că ea ştie ca nu este paşnic. Ii place că nu-l crede bun. Nu ştie cum, însă chiar de la început a părut să vadă în el ceea ce alţii nu văd: nucleul acela interior de duritate, de răceală.

Oak nu a reuşit niciodată să o convingă că este un erou. Poate că a convins-o într-o oarecare măsură că e un bufon, însă niciodată pentru mult timp. Ea vede dincolo de masca şi de zâmbetele lui. A auzit ghicitorile şi uneltirile pe care limba lui fermecată a încercat să le ascundă.

Aşa că, atunci când l-a sărutat, Oak a simţit că e sărutat *el.* Poate pentru prima oară.

Şi îi place cum îl priveşte acum, de parcă ar fascina-o. De parcă ar fi atrasă de el. De parcă ar avea o şansă.

Chiar dacă nu vrea să se căsătorească cu el. Chiar dacă nu-l iubeşte.

Wren trage adânc aer în piept.

— E frumos aici.

Oak priveşte în jur, la grădina luxuriantă. Flori aurii de ciuboţica-cucului, covoare de brumărele cu boboci mici şi albi, flori pale ale lunii, micsandre mov cu parfum de noapte şi cactuşi cu flori mari, argintii. Prinţul prinde una în căuşul palmelor.

— Ştiai că acesteia i se spune Regina Nopţii?

Wren îşi scutură capul, zâmbind.

— Uneori visam locul acesta.

Oak îşi aduce aminte cum a spus că va ţese noi coşmaruri şi rămâne tăcut. Când îşi întoarce privirea la el, pe chipul lui Wren se citeşte ceva vulnerabil, deşi vocea îi este ascuţită de o furie neaşteptată.

— Ai fi putut să mă păstrezi aici, în Elfhame, dar ai lăsat-o pe sora ta să mă alunge.

Wren îşi întoarce ochii ia floare, vorbi n dud acesteia în loc să-i vorbească Iul

— Mi-ai oferit primul loc sigur – *singurul* loc sigur pe care ham avut după ce am fost furată de la ne familia mea – şi apoi mii-ai răpit.

Oak ar vrea să obiecteze şi să insiste că a *ajutata* A intervenit pe lângă sora lui. A ascuns-o de Curtea Dinţilor. Dar, chiar dacă a făcut toate acestea, nu a mers până la capăt. A ajutat-o puţin şi apoi a presupus că asta este îndeajuns.

— Nu mi-a trecut prin minte atunci că nu ai un loc pe care să-l numeşti acasă, unde să te întorci.

Nu a înţeles. Nu a întrebat.

— Erai plictisit de mine! îl acuză ea, dar fără însufleţire.

Oak îşi dă seama că ea chiar crede asta şi că o crede de ceva vreme. Poate că nici nu-l condamnă.

— Te-aş fi ascuns în camera mea pentru totdeauna dacă aş fi ştiut că asta îţi doreşti! îi jură el. M-am gândit la tine adesea, de atunci Lucru pe care trebuie să-l ştii pentru că mi-am făcut apariţia în pădurea ta, câţiva ani mai târziu.

E clar că vrea să-l contrazică.

— Când tu m-ai alungat! conchide Oak. urmărind cum expresia i se schimbă într-una de exasperare.

— Crezi că am făcut-o pentru că nu te plac?

Oak o priveşte în ochi

— Am făcut-o ca să te ajut! Dacă ai fi rămas în pădure cu mine, cel mai bun lucru care ar fi putut să se întâmple ar fi fost să fii găsit de familia ta şi târât înapoi în Elfhame. Eu te-aş fi pierdut din nou, iar tu nu te-ai fi ales cu nimic.

—Aşa că te-ai gândit.începe Oak, dar ea îi taie

vorba,

— Iar cel mai rău lucru, cel mai probabil lucru, ar fi fost ca unul dintre duşmanii despre care mi-ai povestit să te găsească. Atunci ai fi fost mort.

Logica ei este înspăimântător de corectă, deşi lui Oak nu-i place să o recunoască. Trebuie să fi fost foarte teatral, aşa cum îşi făcuse apariţia în pădurea ei. Foarte teatral şi foarte, foarte, *foarte* nebun. Prinţul tipic, răsfăţat şi naiv.

— Şi nu ai putut să-mi spui asta?

— Şi dacă nu *m-ai fi ascultat?* strigă Wren.

în glasul ei răsună o disperare disproporţionată faţă de discuţia pe care o poartă.

— Ascult, zice Oak, nedumerit.

— Nu este sigur, spune ea. Nu a fost atunci şi nu este acum.

— Ştiu asta, îi spune prinţul.

— *Eu* nu sunt sigură! Nu poţi avea încredere în mine. Eu...

— Nu am nevoie de siguranţă, zice Oak, şi se apleacă spre Wren, trecându-şi mâinile prin părul ei.

Wren nu se mişcă, privindu-l cu buze uşor întredeschise, de parcă nu i-ar veni să creadă ce face.

Apoi o sărută. 0 sărută aşa cum a vrut să o sărute de zile întregi, de săptămâni, dintotdeauna parcă.

Nu este un sărut blând. îi simte dinţii cu limba, îi simte buzele uscate. Unghiile ei ascuţite care i se înfig în ceafă. Senzaţia îi dă fiori. Nu vrea blândeţe, cum nu vrea nici siguranţă.

O vrea pe *ea.*

Wren îl trage în jos, după ea, până când ajung să

îngenuncheze în grădină. Oak se simte ameţit de dorinţă. Pretutindeni în jurul lor florile nopţii şi-au deschis petalele şi parfumul lor dens înmiresmează aerul.

— Vrei..? începe Oak, dar ea îşi scoate deja rochia.

— Vreau, îi răspunde. Asta e problema mea. Vreau şi vreau şi vreau.

— Ce vrei? o întreabă Oak cu voce blândă.

— *Totul.* Farmecă-mă. Sfâşie-mă. Distruge-mă. Mergi prea departe.

Cuvintele ei îi fac să se înfioare şi să işi scuture capul

Wren continuă, şoptindu-i cu buzele lipite de pielea lui.

— Tu nu poţi să înţelegi. Sunt un abis care nu va fi niciodată plin. Sunt lăcomie. Sunt nevoie. Nu pot fi săturată. Dacă vei încerca, te voi devora pe de-a-ntregul. Te voi consuma cu totul şi voi vrea mai mult Te voi folosi Te voi secătui, până când vei rămâne doar o umbră.

— Foloseşte-mă atunci* îi şopteşte prinţul, cu buzele lipite de gâtul ei

Apoi gura lui Wren se lipeşte de a lui şi pentru o vreme nu mai rămâne loc pentru cuvinte.

Wren e întinsă alături de el, cu capul rezemat de umărul lui. când Oak este pus în gardă de foşnetul crengilor.

—Vine cineva! zice Oak, apucând pantalonii şi

pumnalul.

Wren sare în picioare şi îşi trage rochia pe ea, încercând să arate cât mai puţin de parcă s-ar fi rostogolit prin ţărână.

Pentru o clipă, privirile li se întâlnesc şi amândoi zâmbesc neajutoraţi. E ceva atât de caraghios în momentul acesta, în care încearcă să se îmbrace pe fugă, înainte să fie prinşi Nidunul dintre ei nu poate pretinde că situaţia e altfel decât amuzantă.

— înălţime! spune Lady Elaine, analizând încruntată scena, atunci când păşeşte în luminiş. Văd că ai avut mai multe întâlniri romantice în plan pentru această seară.

Cuvintele ei îi şterg lui Oak zâmbetul de pe buze. Trebuia să se întâlnească cu ea şi nu a fost atent la zenitul lunii. Nu a fost atent la nimic altceva în afară de Wren. Nu i-a mai păsat de conspiratori de uneltiri, nici măcar de minciunile familiei lut

După ani întregi în caro s-a contorsionat în aşa fel încât să atragă tot ce era mai rău în Elfhame, acum pur şi simplu a *uitat* să-şi mai joace rolul.

- Răsăritul lunii, răsăritul soarelui, apus, amurg, zenit! zice, pe cât de degajat reuşeşte să se prefacă.

Singurul lucru care ar putea înrăutăţi momentul de faţă ar fi să se poarte de parcă s-ar simţi *prins.*

— Din păcate, pot fi vag când vine vorba de astfel de intervale vagi. îţi cer iertare. Sper că nu m-ai aşteptat prea mult.

Wren îşi mută privirea de la Lady Elaine la Oak. fără îndoială trăgând propriile concluzii.

— Tu eşti fata de la Curtea Dinţilor, zice Lady Elaine, cu aripile strălucindu-i în lumina lunii.

— Sunt regina a ceea ce a fost cândva Curtea Dinţilor.

Chipul lui Wren este ca de piatră şi, în ciuda faptului că are rochia descheiată la spate şi frunze încurcate în păr, arată intimidant.

— Logodnica Prinţului Moştenitor al Regatului Elfhame. Iar tu cine eşti?

Lady Elaine pare la fel de uluită de parcă ar fi muşcat din- tr-o pară şi ar fi descoperit că este plină cu furnici. Păşeşte spre Oak şi îl apucă de braţ.

— Eu sunt Elaine. *Lady* Elaine, de la Curtea Muşchiului, din vest, şi o veche prietenă a prinţului. Nu-i aşa?

— În ciuda faptului că sunt o pacoste pentru ea, aprobă Oak, evitând să facă o confesiune adevărată.

Wren le zâmbeşte rece.

— Cred că mă voi întoarce la ospăţ. Ai vrea să-mi închei rochia la spate?

Lady Elaine îi aruncă o privire ucigătoare.

— Desigur, zice Oak. care încearcă să-şi ascundă zâmbetul atunci când trece în spatele lui Wren şi-i înşiră corsetul.

în timp ce se pregăteşte să plece. Wren îi aruncă lui Lady Elaine o ultimă privire, peste umăr.

— Sper că îţi va oferi cel puţin jumătate din plăcerea pe care mi-a oferit-o mie.

Oak se vede nevoit să-şi înghită râsul.

Wren pleacă şi Lady Elaine se întoarce spre Oak, cu mâinile în şolduri

— Prinţule! zice, mai aspru decât un profesor de la şcoala palatului

Oak este atât de sătul să fie tratat de parcă ar fi

un bufon, de parcă ar avea nevoie de – cum zisese Kandal în când vorbise despre Wren “ pufind îndrumare* Poate că este nebun, dar nebunia lui e de alt SOL

— Nu am avut ce face! protestează prinţul, alegându-şi cuvintele cu grijă. Este logodnica mea, până la urmă. Nu e cel mai uşor lucru să scapi de cineva.

Maxilarul lui Lady Elaine se desdeştează puţin, deşi nu are de gând să-l lase să scape aşa de uşor.

—Te aştepţi să cred că ai vrut să scapi de ea?

Ei bine, lui Oak l-ar conveni dacă Lady Elaine ar crede asta*

— Nu vreau să o insult» zice, prefăcându-se că nu a înţeles. Dar aveai de gând să miri prezinţi pe prietenii tăi – şi, ei bine, nu te-am mai văzut de ceva vreme.

— Poate că ar trebui să îi explici asta logodnicei tale.

— Nu aici

E prea straniu să stea în locul în care a fost cu Wren şi să încerce să o înşele pe Lady Elaine în privinţa ei.

— Unde voiai să mă duci?

— Trebuia să ne întâlnim la marginea Pădurii încovoiate, îi spune ea, păşind alături de el pe potecile grădinii Este periculos, Oak. Prietenii mei riscă foarte mult în numele tău.

Oak bagă de seamă că nu a spus pentru btnde tdu, deşi este convins că aşa vrea să i se interpreteze cuvintele.

— Wren e puternică, zice Oak, urându-se pentru asta* Şi ne-ar putea fi de ajutor.

— Mi s-a mai spus asta, îi zice Lady Elaine cu amărăciune, spre surprinderea lui. Că ai fost deştept să faci această alianţă şi că faptul că ea o are pe cotoroanţa-furtunii alături ne ajută pe toţi.

Pentru o clipă, Oak este tentat să îi explice că Bogdana nu va fi niciodată de partea cuiva care-i sprijină neamul, dar care ar fi rostul? 0 lasă să creadă ce vrea, ca să o convingă să o accepte pe Wren şi să-l primească în rândul celorlalţi conspiratori.

— Te va face nefericit, îi spune Lady Elaine.

— Nu toate alianţele sunt fericite, îi răspunde el şi îi strânge mâna într-a lui.

— Dar tu, continuă ea, punându-şi palma pe obrazul lui Tu, care ştii atât de puţine despre ce înseamnă sacrificiul Care mereu pari plin de atâta bucurie. Cum vei îndura umbrirea acestei bucurii?

Cuvintele ei îl fac să izbucnească în râs şi trebuie să se gândească repede la un motiv ca să se justifice.

— Vezi? încă pot fi vesel. Şi voi rămâne vesel, chiar dacă mă voi căsători.

— Poate că planul acesta ne cere să sacrificăm prea multe, spune Lady Elaine, şi Oak o înţelege.

Planul ei, acela de a-i sta alături, cel puţin în rolul de întâia consoartă, s-ar putea nărui dacă Oak s-ar căsători cu Wren. Şi dacă nu poate obţine această poziţie, Lady Elaine nu vrea să-şi rişte gâtul.

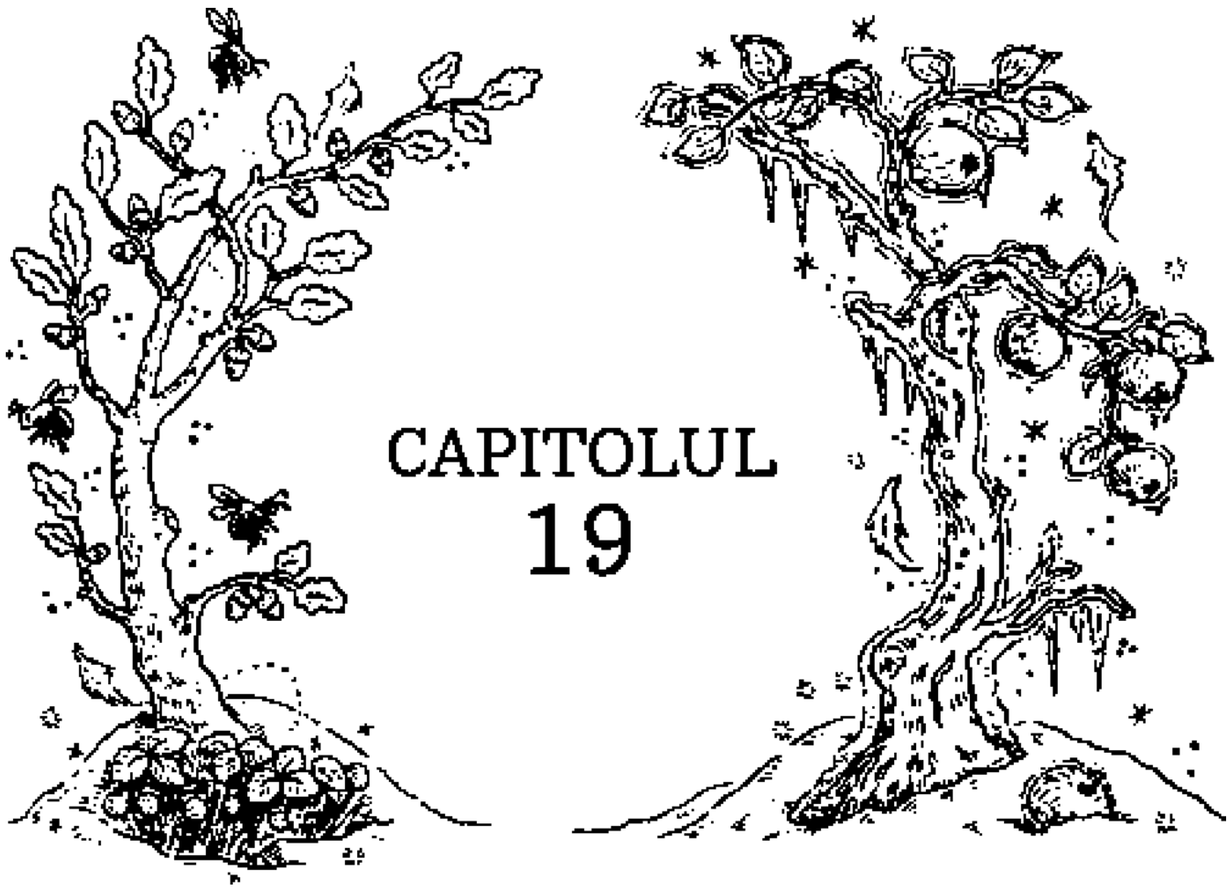
Oak se întoarce spre ea, cuprins de un soi de disperare. Dacă ea se retrage, conspiratorii se vor ascunde ca nişte şobolani în găurile lor şi el nu va afla nimic.

Prinţul poate să îndrepte lucrurile. îşi poate folosi gura-mieroasă. Simte cuvintele pe buze, gata să alunece. Dacă va rosti vorbele potrivite, dacă o va cuprinde în braţe, Lady Elaine va crede din nou în planul lor. O va putea convinge că Wren nu înseamnă nimic pentru el. că va avea nevoie de sfaturile ei odată ajuns pe tron. O poate convinge încă sfi-l ducă la prietenii ei conspiratori chiar dacă poate nu în această noapte.

Dar dacă el nu face nimic, atunci ea va renunţa la trădare. Poate că planul se va nărui, va deveni o simplă discuţie şi nu se va întâmpla nimic mai mult. Lady Elaine nu va mai fi închisă într-un tum sau blestemată să ia forma unui porumbel, nici nu va fi executată în cadrul unui spectacol sângeros.

Oak îi strânge mâna. îi oferă un ultim zâmbet trist* Poate că lucrurile se vor sfârşi şi toată lumea va trăi

— Poate că ai dreptate, spune prinţul Tristeţea pur şi simplu nu mi se potriveşte.

CAPITOLUL 19

Oak se trezeşte cu spaima în suflet. întârzie în faţa unei băuturi din păpădie care seamănă a cafea şi ciuguleşte din prăjiturile cu cremă de ghindă de pe o tavă, iar gândurile i se învălmăşesc în cap. Gândurile îi zboară la clipele în care a ţinut-o în braţe pe Wren, cu ochii ei strălucitori şi dinţii ascuţiţi, sărutându-l de parcă ar fi putut să intre unul pe sub pielea celuilalt; apoi la Lady Elaine şi la cum i-au fost năruite planurile, întorcându-se în cele din urmă la ceea ce a aflat despre Stafie.

Care i-a dat otravă mamei lui Oak.

Care i-a dat otravă mamei lui Oak, astfel încât Oak să moară.

Cum putea Stafia sd se uite în ochii lut când, dacă nu ar fi fost Oriana, dacă Oak nu ar fi avut un noroc *chior*$_t$ el ar fi putut să fie ucigaşul prinţului?

Se simte cuprins de amărăciune gândindu-se cum Taryn şi Jude bau urmărit antrenându-se, cum l-au lăsat pe Garrett să-l bată pe umăr sau să-i conducă mâna atunci când ţinea spada.

Cumva, trădarea lui Taryn este cea care-l doare pe Oak cel mai tare. Jude a fost întotdeauna constrânsă de poziţia ei şi de politică$_T$ iar Madoc a fost constrâns de natura lui. Oak a consi- derat-o mereu pe Taryn ca pe sora cu inimă de aur, cea care îşi dorea o lume mai bună.

Poate că-şi dorea doar o lume mai uşoară.

Oak loveşte cu copita în masa joasă. Ibricul şi tava se izbesc de podea, vesela se sparge şi prăjiturile se împrăştie peste tot Loveşte din nou ma_sa$_T$ scoţând aşchii din piciorul de lemn, care se prăbuşeşte în cele din urmă cu totul

Dacă mama lui ar intra în această clipă, s-ar încrunta, i-ar zice că se poartă ca un copil sau că e răsfăţat. Ar chema servitorii să strângă în urma lui Ar ignora motivele care l-au făcut să răbufnească.

Aşa fac mereu cei din familia lui Ignoră tot ce e inconfor- tabil Evită discuţiile despre trădări şi crime. Acoperă petele de sânge şi duelurile. Mătură toate oasele sub covor

Din clipa în care a fost destul de mare încât să înţeleagă de ce a trebuit să fie el cel care a pus Coroana însângerată pe fruntea lui Cardan, de ce a trebuit să locuiască cu Vivi şi Heather în lumea muritorilor, departe de părinţii Iul Oak nu s-a mai putut gândi la surorile lui fără să fie conştient de datoria pe care o are faţă de ele. De sacrificiile pe care le-au făcut acestea pentru el De faptul că nu avea să poată niciodată să le răsplătească. Aşa că e ceva cu totul nou, să se gândească la ele şi să fie absolut *fitrios.*

Gândurile îi alunecă apoi din nou la Wren. La groaza care i s-a citit pe chip atunci când i-a spus că o

iubeşte. La avertismentul pe care i l-a dat noaptea trecută, după ce a sărutat-o, în timp ce-şi înfigea unghiile în ceafa lui.

A acţionat impulsiv în Citadela Acului de Gheaţă, hotărât fiind să o cucerească în ciuda pericolului. Apoi a venit cu planul disperat prin care a vrut să pună capăt confruntării, când i-a fost clar că Elfhameul o considera pe Wren un duşman periculos.

Când ea a fost de acord să-l însoţească acasă, Oak s-a gândit că le-ar putea fi *de folos* să se îndepărteze de Citadelă. Wren era concentrată de atâta vreme pe supravieţuire – iar despre Insule se pot spune multe, dar adevărul este că sunt pline de cântece şi de alte plăceri leneşe.

însă din clipa în care au ajuns aici, Wren a fost diferită. Sigur, Oak ar fi putut spune că s-a purtat diferit din clipa în care el şi-a mărturisit iubirea.

Tu mereu ai fost deştept, i-a spus Wren, atunci când îi ceruse să anuleze logodna. *Fii şi acum!*

Oare crede că dacă ea va fi cea care îl părăseşte, Elfhameul îi va lua coroana pentru că i-a frânt inima prinţului?

Oak nu poate scăpa de senzaţia că este vorba de un rău mai mare, cel despre care Wren încerca să-i vorbească. Oare o şantaja cineva pentru a le împiedica astfel căsătoria? Era vorba despre cineva din alaiul ei? Cineva din familia lui? Prinţul îşi zice că nu poate fi vorba despre Bogdana, care le-a susţinut atât de făţiş uniunea.

Ori poate că *este* vina cotoroanţei – poate că Bogdana o ameninţă pe Wren, ca să nu se abată de la planurile ei? Dar dacă aşa ar sta lucrurile, de ce nu i-ar spune totul lui Oak, pe faţă?

Se aude un ciocănit în uşă. O clipă mai târziu,

aceasta se deschide şi înăuntru intră Tatterfell. Femeia se încruntă, cu ochii ei de cerneală, la masa distrusă.

Las-o aşa, îi cere Oak. Şi lasă deoparte şi morala pe care vrei să mi-o faci.

Ea strânge din buzele subţiri. A fost servitoare în casa lui Madoc, unde-şi răscumpăra o datorie, apoi s-a mutat la palat cu Jude, poate în rol de spioană pentru tatăl lor. Lui Oak nu

i-a plăcut niciodată prea mult de ea. Nu are răbdare şi îi place să ciupească.

—Astăzi este vânătoarea, zice. Şi imediat după, farsa de pe însear. Vor fi ridicate corturi în care te vei putea schimba, dar trebuie să alegem oricum veşmintele pe care să le trimitem acolo.

— Nu am nevoie de ajutorul tău în această privinţă, îi zice. Cuvintele/arsa de pe *Insear* îi răsună în cap.

Mica zână se uită în sus la el, cu ochii ei negri şi strălucitori

— Ar trebui să te îmbraci ca atunci când te pregăteşti să faci jurăminte, chiar dacă este puţin probabil ca asta să se întâmple,

Oak se încruntă la ea.

— Ce te face să spui asta?

Tatterfell pufneşte şi se îndreaptă spre dulap, scoţând o tunică într'O nuanţă intensă de roşu-burgund, brodată cu frunze de aur, şi o pereche de pantaloni de culoare maro-intens.

—Ah, nu se cuvine să îmi dau cu părerea despre planurile superiorilor mei,

— Şi cu toate acestea.,., zice Oak.

— Şi cu toate acestea, dacă aş fi fost în locul lui Jude, zice Tatterfell, scoţând din dulap haine de vânătoare de culoare cenuşie, aş vrea să te căsătoresc cu noua regină a Mării de Jos. Ar fi o alianţă mai bună, iar dacă tu nu te căsătoreşti cu ea, alianţa va merge la altcineva.

Prinţul se gândeşte la competiţia pentru mâna Nicasiei, despre care i s-a povestit. Cea pe care Cirien-Crâin încercase să o împiedice cu atacul lui.

— Cardan i-a făcut curte, nu-i aşa?

Tatterfell rămâne tăcută pentru o clipă.

— încă un motiv bun pentru ca sora ta să te

căsătorească cu ea. în plus, am auzit că l-a refuzat pe înaltul Rege pentru Locke. Tu semeni întrucâtva cu el.

Oak se încruntă în timp ce zâna îl împinge de la spate să îşi scoată veşmintele de noapte.

— De obicei. Jude nu aşteaptă prea multe de la mine.

— Ah. nu ştiu ce să zic! Am auzit că eşti un adevărat crai.

Oak ar vrea să protesteze, dar trebuie să ia în calcul că Jude chiar ar putea crede că o căsătorie cu Nicasia ar fi posibilă şi utilă. Poate că i se pare o *soluţie* bună şi lui Cardan, care a auzit zvonuri despre trădarea lui Oak.

Iar dacă Jude voia ca el să obţină coroana Mării de Jos, asta însenina că sora lui avea să o atace pe Wren? Oare Jude avea să o împingă să rupă logodna, prefăcându-se în schimb că o susţine? Să o împingă pe Wren să-i ascundă implicarea faţă de Oak şi să obţină destulă putere cât să facă faţă oricărei ameninţări?

Dacă acestea chiar erau planurile lui Jude, faptul că ţinea deja atât de multe secrete faţă de el însemna că Oak nu avea să afle probabil adevărul niciodată.

îmbrăcat în gri-cenuşiu, în vreme ce hainele de seară urmează să-i fie duse de Tatterfell pe Insear, Oak se îndreaptă spre grajduri. Va călări până în Pădurea de Lapte, unde are de gând să afle care este adevăratul motiv pentru care Wren îşi doreşte ca Oak să rupă logodna.

în drum spre Crăiţa-Libelulă, Oak bagă de seamă că este aşteptat de Jack al Lacurilor. Kelpia este în forma lui umană şi e îmbrăcat din cap până în picioare în maro şi negru, cu fire de alge atâmându-i din buzunarele de la piept. La ureche are un cercel rotund de aur vechi.

— Bună, zice Jack, dându-şi părul de pe frunte.

— îmi paie râu. spune Oak, cu mâna pe mânerul săbiei subţiri ca un ac, pe care a insistat să şi-o prindă de curca. încă nu am reuşit să vorbesc cu sora mea despre tine.

Jack ridică din umeri.

— Datoria pe care o am eu faţă de tine este cu mult mai mare decât cea pe care o ai tu faţă de mine, prinţule! Am venit să plătesc din ea. dacă voi putea.

— Vrei să tragi cu urechea la o altă întâlnire clandestină? întreabă Oak.

— Sunt armăsar. Urcă pe spinarea mea şi vom merge împreună la vânătoare.

Oak se încruntă, meditând. Jack este capricios şi bârfitor. Dar jurământul pe care i l-a făcut cândva lui Oak a fost sincer şi, în clipa de faţă, îi lipsesc aliaţii. Până şi o persoană în care poate avea încredere în mare parte i se pare un câştig.

— îţi faci griji în vreo privinţă?

— Nu-mi place locul acesta, zice Jack.

— Cuib de viespi, aprobă Oak.

— Pare o adevărată provocare să deosebeşti şerpii veninoşi de cei prietenoşi.

— Ah! zice Oak. Toţi sunt prietenoşi până te muşcă.

— Poate că nu vei avea nevoie de mine astăzi, dar dacă vei avea, voi fi pe aproape, îi spune kelpia.

Oak dă din cap. îngrijorarea lui Jack îi întăreşte

şi lui motivele de îngrijorare. Prinţul se întinde după o şa.

— Chiar nu te supără?

— Atâta vreme cât nu am un căpăstru în gură! zice Jack şi se transformă.

în locul băiatului stă acum un cal negru, cu dinţi ascuţiţi. Părul lui are un luciu verzui, iar coama i se unduieşte ca o apă.

Oak i se urcă în spinare şi porneşte la drum. Tiernan îl aşteaptă în faţa grajdurilor regale, călare pe un armăsar alb. îi aruncă o privire lui Jack şi ridică imediat din sprâncene.

—Ai înnebunit de te încrezi din nou. în el?

Oak se gândeşte la ceea ce i-a promis lui Hyacinthe la Citadelă: mâna persoanei responsabile pentru moartea lui Liriope. Se gândeşte şi la Tieman, căruia îi va răpi fericirea dacă îi va oferi lui Hyacinthe ceea ce îşi doreşte – asta dacă, va putea. Se gândeşte la cât de îngrozitor va fi totul şi la consecinţe.

—Ah, nu-ţi face griji! zice Oak. Nu sunt sigur că pot să mai am încredere în cineva Nici măcar în mine!

Ajung în PAdnrea de T Apte călărind pe sub crengi argintii, acoperite de frunze înălbite. Aici se strâng nobilii de la Curte, în ţinutele lor de călărie. Cardan e călare pe un armăsar negru, cu flori împletite în coamă. Poartă o tunică cu guler înalt, cu un model haşurat, ţesut în material în afara nasturilor în formă de cărăbuş, pare cu desăvârşire sobru.

Taryn este înveşmântată din cap până în picioare în violet – jachetă cu mâneci lungi în formă de

lalea, pantaloni şi cizme – şi călăreşte un ponei cu pete. Alături îi stă Stafia, într-o ţinută de un cenuşiu-închis, şi pare mai degrabă un cavaler îmbrăcat în uniformă decât un partener.

Oak simte cum furia începe să-şi arate colţii la vederea lui O furie pe care o înghite. Deocamdată.

Lângă înaltul Rege, Jude e călare pe o broască, îmbrăcată cu o rochie de culoarea smântânii grase, cu mâneci largi Deasupra, o vestă subţire, brodată cu aur, i se încheie cu şiret pe piept. Cizmele maro, înalte până la gambă, sunt înfipte în scăriţa de la şa. Nu are coroană pe cap, iar părul îi este strâns simplu la spate.

Oak încearcă să-şi dea seama după expresia el după limbajul corpului dacă unelteşte ceva împotriva lui. Dacă a ameninţat-o pe Wren fără ştirea lui. Dar Jude este o mincinoasă pricepută. Nu are cum să-şi dea seama, iar dacă ar întreba-o direct ar face mai mult rău* Nu ar reuşi decât să-i dezvăluie că Wren s-a trădat cumva*

Cu aceste gânduri în minte, prinţul observă că este privit de Cardan, Nu poate în clipa de faţă să desluşească rolul pe care îl are el în această conspiraţie sau în cele mai vechi Oak nu îndrăzneşte să se arate vulnerabil în faţa niciunuia dintre ei Iar dacă ar încerca să le dezvăluie ceea ce ştie, Lady Elaine ar avea aceeaşi soartă pe care ar fi avut-o dacă nu ar fi renunţat la trădare noaptea trecută* Ar urma cu siguranţă să fie interogată*

Oak se gândeşte la podeaua rece din piatră şi la Valen, aplecat deasupra lui, şi se cutremură.

Şi-ar dori să poată avea încredere în sora lui, aşa cum avea pe vremuri Şi-ar dori să fie sigur că ea are încredere în el*

Prinţul se întoarce şi ochii i se îndreaptă spre servitorii care descarcă pături şi coşuri de pe ponei,

pregătind picnicul pe care îl vor lua curtenii după ce se vor plictisi de vânătoare.

“ Nu este cu putinţă să prindem cerbul de argint! zice un bărbat cu pană la pălărie şi arc lung*

Stă călare pe un armăsar castaniu, cu copite delicate.

— Nici altceva, când avem printre noi doi muritori Vor speria bestiile cu zgomotele lor!

Vrea ca Jude să îl audă, iar ea l-a auzit* îi oferă un zâmbet ucigător

— Ei bine, ne rămân întotdeauna păsările din copaci pe care le putem vâna. Chiar şi câţiva şoimi!

Apropoul Ia soldaţii lui Wren nu trece neobservat. Unele dintre Făpturile de faţă par jenate. Altele entuziasmate.

— Sau am putea trage la sorţi ca să vedem cine iese vulpea, adaugă Jude, rânjind* E un sport grozav, pe care l-am mai jucat.

Jude *a fost* vulpea, dar ei nu ştiu asta* Bărbatul cu pană la pălărie pare agitat.

— O plimbare prin Pădurea de Lapte este o plăcere în sine!

—Sunt întru totul de acord, îi răspunde Jude.

Randalin sună din corn, chemându-i să se adune.

Oak o zăreşte pe Lady Elaine, care-i şopteşte ceva lui Lady Asha, mama lui Cardan. Când ii vede, se întoarce, evitându-i privirea.

Atenţia mulţimii este atrasă în altă parte şi glasurile amuţesc* Oak se întoarce şi le vede pe Wren şi pe Bogdana venind călare, nu pe armăsari, ci pe creaturi fermecate din beţe, crengi şi pietre* Mişcările acestora sunt ca ale unor cat dar aspectul lor straniu îi aminteşte lui Oak de poneii din cruciuliţe*

Fără să-şi dea seama, se lasă pe spate,

îndemnându-l pe Jack *să.* se îndepărteze* Prezenţa lor îl supără pe Oak, nu doar pentru că s-a luptat cu creaturi asemănătoare lor, nu doar pentru că erau bestiile lui Lady Nore, ridicate din oasele lui Mab, d şi pentru că prinţul a fost la bordul *Glisondui Lunii* şi nu le-a văzut

încă un secret.

Wren este îmbrăcată într-o rochie din aur-pal Poartă pe cap un văl făurit din plasă metalică, bătut în acvamarine sclipitoare* îi ţine părul strâns şi îi acoperă obrajii şi bărbia, coborând până aproape de talie* Are în mână frâiele unui ham făcut dintr-un lanţ fin, înfăşurat în jurul botului calului Deşi arată maiestuos, poate chiar nupţial, îşi ţine privirea încruntată în jos şi are umerii aplecaţi. Pare bântuită.

În contrast cu ea, Bogdana poartă un alt giulgiu întunecat, sfâşiat prin unele părţi, care zboară purtat de briză în urma ei Expresia de pe chipul cotoroanţei e una de pură satisfacţie.

Sosirea lor este întâmpinată cu murmure pline de admiraţie, Curtenii se extaziază în faţa animalelor din crengi şi le mângâie coastele din beţe.

Poate că Oak nu va obţine niciun răspuns de la sora lui. dar asta nu înseamnă că nu îşi va obţine altfel răspunsurile, îl împunge uşor pe armăsar cu genunchiul în coaste, îndrep- tându-l spre Wren.

— Acela este... ? se încruntă e a.

— Jack al Lacurilor, completează Oak, bătându-l pe grumaz. Flăcăul vesel.

Colţurile buzelor î se ridică uşor într-un început de zâmbet dar nu pentru mult timp.

— în seara asta trebuie să-ţi pun o întrebare, îi spune Oak. Dacă va fi imposibil să răspunzi greşit la ceea ce te voi întreba?

— M-ai lega într-o căsătorie fără voia mea?

Nimic Hi-n tonul ei nu aminteşte de noaptea trecută, de trupurile lor împreunate şi de respiraţiile lor întretăiate. De dorinţele ei rostite în şoaptă.

Oak se simte vinovat că nu îi spune adevărul: nu o va obliga să facă nimic din ceea ce nu-şi doreşte să facă. Dar trebuie să ştie dacă s-a întâmplat ceva rău.

— Ar trebui să declar că m-am lăsat pradă unui capriciu, apoi imediat altuia? o întreabă, vesel ca de obicei

— Nu te-ar crede? în plus, ai putea spune Curţii că ne-am certat.

Wren îşi aruncă privirea peste umăr, de parcă s-ar teme că cineva ar putea să o audă,

— Aş fi mai mult decât dispusă să avem o ceartă chiar acum. Una *spectaculoasă*[1].

Oak ridică din sprâncene.

— Şi care anume ar fi motivul?

— Lady Elaine, poate! propune Wren, Firea ta schimbătoare. Aş putea să-ţi vorbesc despre asta cu glas ridicat.

Oak se crispează.
—Am avut nevoie de informaţii de la ea.
— Şi le-ai obţinut? se încruntă Wren.

—’ Eu nu sunt cine mă prefac a fi aici, la Curte. Aş fi crezut că ştii asta.

— Nu fi nebun! răbufneşte ea. Nu contează ce cred eu, ci doar...

— Da?

Oak aşteaptă ca Wren să spună până la capăt ce are de spus.

Dar ea îşi scutură capul, încercând să-şi ascundă tuşea. Bogdana îşi întoarce capul spre ei

O vreme călăresc în tăcere.

— Presupun că-mi vei spune că discuţia de mai devreme a fost îndeajuns, zice Oak în cele din unnă.

Conversaţia lor este cu siguranţă una stranie. Jack ar putea să împrăştie câteva detalii, având în vedere cât de mult îi place bârfa.

Kelpia scoate un nechezat ca de cal şi îşi scutură coama, obiectând-

— Şi mă aştept şi să-mi spui că noaptea trecută nu a însemnat nimic, continuă Oak.

Wren se încordează.

—Ce contează? în ciuda declaraţiei tale de iubire, chiar poţi să spui că îţi doreşti cu adevărat să te căsătoreşti cu mine?

— Şi dacă vreau?

— Nici asta nu contează! răspunde ea cu glas biciuitor.

Oak trage aer în piept.

— Dieeară...

— Diseară va fi prea târziu, zice ea, cuprinsă de nelinişte. S-ar putea să fie deja prea târziu.

Cu aceste cuvinte, trage de hăţurile armăsarului ei din crengi şi beţe şi se îndepărtează de Oak.

Prinţul priveşte în urma ei convins că cineva o ameninţă sau o manipulează. Este clar că nu îi poate spune de-a dreptul cine, pentru că ar fi făcut-o deja. Dar cum o poate controla cineva, când e atât de puternică?

Prinţul o vede pe Taryn îndreptându-şi calul spre Wren şi o aude pe sora lui spunându-i cât de mult îi plac veşmintele pe care le poartă. O urmăreşte pe Bogdana apropiindu-se de Randalin, Sfetnicul nu are înţelepciunea de a se teme de ea şi începe să turuie vesel

Unii dintre curteni galopează în căutarea vânatului, dar cei mai mulţi merg la pas$_r$ adânciţi în conversaţii Câţiva au umbreluţe din flori, din pene sau chiar din pânze de păianjen,

Oak călăreşte printre ei, adâncit în propriile gânduri, până când chemarea cornului anunţă începutul picnicului.

Prinţul coboară de pe spinarea lui Jack şi îi urmează pe ceilalţi în tabără. Servitorii au aranjat o mulţime de pături cu diferite modele şi coşuleţe, alături de umbrele de soare, şi au adus chiar şi muzicanţi Dacă prezenţa muritorilor sau tropă- lelile lor nu au speriat cerbul de argint, câteva balade criminale cu siguranţă o vor face.

Au plăcinte mici cu came de raţă, carafe cu vin, tarte cu mure alături de mormane de castane coapte şi pâine atât de pufoasă şi de aerată, încât dacă ai întinde unt pe ea s-ar destrăma ca o ţesătură fină.

Oiiana se apropie de Oak cu o cană de ceai de trifoi roşu în mâna

— Abia am schimbat două vorbe aseară, îi zice.

— Am stat la aceeaşi masă, mamă, îi aminteşte Oak.

Ea îşi înlănţuie braţul cu al lui E mult mai mică decât el şi prinţului 1 se pare de necrezut că l-a purtat în braţe.

—Te-ai gândit ce întrebare îi vei pune fetei?

Oak îşi scutură capul.

—întreab-o care e cea mai dragă amintire a ta, îl

îndeamnă cu timiditate. Sau poate cel mai mare secret pe care-l ai.

— Sunt întrebări bine gândite, mamă. Par dificile, dar ar putea să le ghicească cu uşurinţă pe ambele. Nu sunt nişte propuneri rele.

Mama lui se încruntă şi Oak se bucură că i-a întors propriile cuvinte împotriva ei. Cel puţin acum ştie că, chiar dacă îi arată făţiş că vrea să renunţe la jurăminte, Oriana nu este implicată în manipularea secretă a lui Wren.

— Sperі că-i voi cere în schimb mâna Nicasiei? o întreabă Oak, cu gândul la cele spuse de Tatterfell.

Oriana cască ochii mart

— Bineînţeles că nu! Ar fi o nebunie.

— Nu crezi că sora mea vrea...

— Nu. îi răspunde mama lui. Nu ar vrea. Nu ai supravieţui acolo jos.

Dacă Jude *chiar* plănuieşte să-l însoare cu Nicasia, e clar că încă nu a început să o obişnuiască pe Oriana cu gândul. Şi chiar dacă poate face orice îşi doreşte, fiind înalta Regină, ai crede că ar fi adus vorba despre asta cel puţin o dată.

Oak îşi reaminteşte că nu poate fi sigur. în clipa de faţă nu poate fi sigur de nimic.

Taryn a rămas în preajma lui Wren. Vorbesc, stând lângă calul Stafiei Pentru o clipă, Oak se gândeşte să se ducă la ele şi să-şi verse ceaiul de trifoi roşu în capul surorii lui.

Hyacinthe păşeşte spre Oak, făcându-i semn din sprâncenele ridicate.

Prinţul o sărută pe mama lui pe obraz.

— Vezi? După ce iei în calcul Marea de Jos, nimic nu mai pare chiar atât de rău.

Apoi o părăseşte şi se îndreaptă spre Hyacinthe, care se încruntă la el.

— Te-am auzit seara trecută, îi spune prinţului, cu voce joasă.

Asta ar putea să însemne multe lucruri.

-Şi?

— *Când vorbeai cu nepotul tău,* îi zice.

Oak se crispează. Ar fi trebuit să-şi dea seama că dacă el putea să tragă cu urechea la conversaţia lui Tiernan cu Hyacinthe. era la fel de probabil ca şi ceea ce spunea el să fie auzit.

— Aveai de gând să-mi dai ce ţi-am cerut? îl întreabă Hyacinthe. Sau eşti un laş. care-l lasă pe ucigaşul mamei lui să scape nevătămat?

Oak îşi pusese întrebări mai mult în privinţa trădării apro- piaţilor lui, dar şi la această întrebare trebuia să răspundă la un moment dat.

— Parcă te săturaseşi de răzbunare.

— Nu vorbesc despre mine, îi reaminteşte Hyacinthe. Şi ţi-am spus că nu te-am eliberat de jurământ.

Alegându-şi cel mai rău moment cu putinţă. Stafia păşeşte spre ei, cu o ploscă cu vin şi două pahare din lemn în mână. *Normal,* pentru că avea de gând să-l pună pe Oak la curent în privinţa a ceea ce căuta să afle seara trecută.

— Alungă-l, zice Hyacinthe.

— Ştie ceva, obiectează Oak.

— Alungă-l sau îl voi înjunghia! şuieră Hyacinthe în barbă.

— O cupă de mied, prinţule? îi oferă Stafia, turnând un pahar pentru Oak, apoi unul pentru el.

îi aruncă o privire lui Hyacinthe.

— Mă tem că am luat doar două, dar dacă vii cu o cupă, îţi tom.

Lui Oak îi ard obrajii şi îi vuiesc urechile ca atunci când cedează instinctelor şi luptă fără milă. Ia cupa de vin îndulcit cu miere şi o bea. E prea dulce şi-i face gura pungă.

Stafia şi-o bea pe a lui dintr-o înghiţitură, apoi se crispează.

— Vinul nu e bun, dar tot vin e. Şi acum, ai vrea să faci câţiva paşi cu mine?

— Mă tem că nu pot vorbi acum, îi răspunde prinţul.

Stafia citeşte probabil ceva în glasul lui. Nedumerit, zice:

— Vino la mine când poţi, dar să fie curând. Voi călări puţin spre nord, ca să fim singuri. După ce terminăm, vom vorbi cu sora ta.

— Ai mâna la spadă, îi spune Hyacinthe lui Oak cu glas jos, în timp ce spionul se îndepărtează.

Oak îşi coboară privirea şi descoperă cu uimire că o are încleştată pe mânerul săbiei. E surprins şi că mâna îi tremură puţin.

— Trebuie să merg după el. Cineva o manipulează pe Wren.

— O manipulează? Cine? Cum?

— Nu ştiu.

Hyacinthe îşi îndreaptă privirea în direcţia în care a plecat Stafia. Curtenii stau încă întinşi pe pături, ceea ce înseamnă că vânătoarea nu va reîncepe prea curând. Oak trebuie să afle ce informaţii are spionul.

Garrett a dispărut deja în Pădurea de Lapte, strecurân- du-se printre trunchiurile albe. Cu o privire spre Wren şi spunându-şi că trebuie să-şi ţină firea, Oak se urcă pe spatele kelpei şi porneşte în direcţia în care a plecat Stafia. Capul îi vuieşte. Trebuie să se controleze. Cu siguranţă informaţiile obţinute de spion îl vor ajuta să înţeleagă piedicile cu care se confruntă Wren şi să afle cine i le-a pus.

Galopează mai repede şi îşi coboară privirea la mâna care a început să-i tremure. încă se simte de parcă ar fi scufundat în apă. Iar această senzaţie vine însoţită de o alta, care-i este mult prea familiară.

Ciuperca-cuc. A fost otrăvit.

Se gândeşte la vinul îndulcit cu miere, care a fost destul de dulce ca să ascundă gustul otrăvii. Vin cu miere pe care Stafia i l-a pus în mână.

Prinţul râde în gura mare. Stafia ştie atât de multe lucruri despre crimă, dar se pare că i-a scăpat tocmai faptul că aceasta este singura otravă la care el este imun. Dacă spionul nu ar fi hotărât să-şi încheie misiunea aşa cum o începuse, dacă nu ar fi ales simetria, Oak ar fi fost mort.

Prinţul îşi scoate sabia din teacă.

Ah, îl va ucide pe spion! Stafia crede că ştie de ce este în stare Oak, dar nu ştie de celelalte lecţii, cele pe care le-a primit de la Madoc. Garrett nu ştie ce a devenit el sub tutela tatălui lui Nu ştie câţi inşi a răpus deja.

Prinţul îl grăbeşte pe Jack spre nord, prin hăţişuri dincolo de coloanele copacilor palizi. în cele din urmă ajung într-un luminiş. Kelpa se opreşte în loc. Pentru o dipă Oak nu înţe- lege ce are dinaintea ochilor.

Aici, într-o încrengătură de cârcei, zace un trup.

Oak coboară de pe spatele kelpei ca să-l privească mai de aproape. Gura bărbatului este pătată mov. Are ochii deschişi, aţintiţi la cerul după-amiezii târzii, de parcă ar contempla norii

Stafia nu mişcă. Nici măcar nu clipeşte.

Degetele prinţului se încleştează pe umărul lui Trupul spionului este dur, semănând mai degrabă cu lemnul fosilizat decât cu carnea.

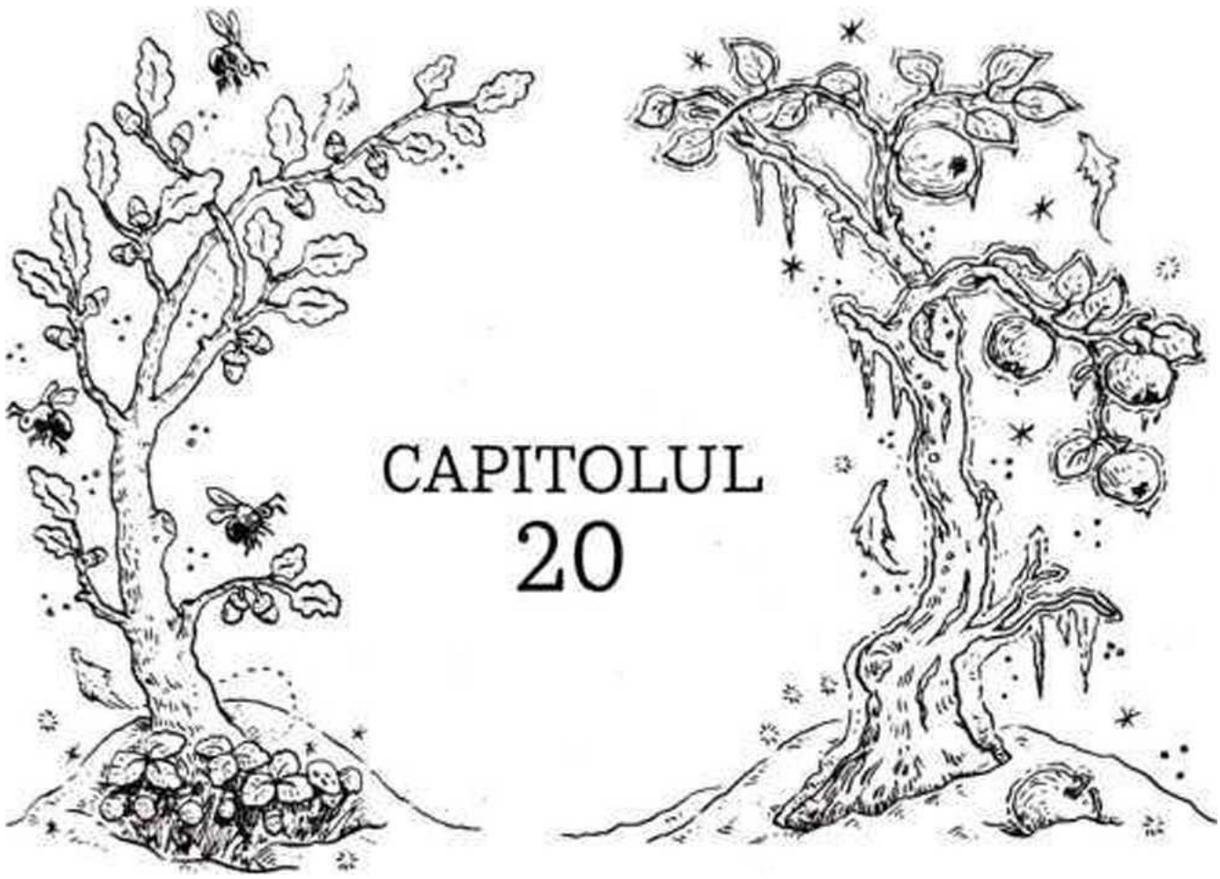
Mort Bărbatul care i-a ucis mama. Spionul care l-a învăţat cum să se mişte pe nesimţite, cum să aştepte. Care ba legănat pe Leander pe umeri Iubitul lui Taryn. Prietenul lui Jude.

Mort. în mod imposibil, mort.

Ceea ce înseamnă că nu Garrett l-a otrăvit pe Oak. A băut acelaşi vin otrăvit, fără să ştie.

Oare Hyacinthe a făcut asta? S-a gândit poate că otrăvrn- du-l pe Stafie cu ceea ce a ucis-o pe Liriope este potrivit – un alt fel de simetrie. Şi dacă ştia că Oak nu avea să moară, nu l-a deranjat să-l lase să bea puţină otravă. Nu i-ar fi păsat dacă prinţul suferea puţin.

Dar dacă nu a fost Hyacinthe, atunci răspunsul trebuia căutat în ceea ce descoperise Stafia. în ceea ce voia să-i spună lui Oak. Şi să discute cu Jude. Ceva ce nu suferea amânare.

CAPITOLUL 20

>

Gărzile şi curtenii năvălesc în jurul lui Oak. A strigat el?

A strigat Jack? Kelpa îi stă alături acum, dar prinţul nu îşi aduce aminte când s-a preschimbat din cal în bărbat. Zgomotul şi confuzia generală oglindesc gândurile lui Oak. Cu toţii strigă unii la alţii, ameţindu-1.

Sau poate e din cauza ciupercii-cuc, pe care o are încă în sânge.

Jack insistă că aşa l-au găsit pe Stafie şi cineva zice *cât de îngrozitor* şi alte cuvinte fără sens, care se învălmăşesc în mintea lui Oak.

laryn urlă, hohote ascuţite de durere. E îngenuncheată în dreptul spionului şi îl scuturã. Când îşi ridică ochii la Oak, în privirea ei se citeşte atât de multă suferinţă şi acuzare, încât prinţul e nevoit să se uite în altă parte.

L-am urât, îşi zice Oak. Dar nici măcar nu este sigur că e adevărat. Pe Liriope nu a cunoscut-o, dar pe Garrett da. *Ar fi trebuit să-l urăsc. Am* vrut sd-I *urăsc.*

Nu l-a ucis însă.

Nu l-a ucis, dar ar fi putut s-o facă Ar fi putut. Ar fi putut?

Jude vine lângă Taryn, trecându-şi braţul pe după umerii surorii ei gemene. Degetele i se strâng reconfortant.

Gândacul se apleacă pentru a verifica trupul, iar când unul dintre membrii gărzii încearcă să-l oprească, Cardan e cel care le spune să îl lase în pace, Oak nici măcar nu ştia că Gândacul luase parte la vânătoare.

Taryn se întinde lângă cadavrul lui Garrett, cu părul aco- perindu-i chipul ca un văl de doliu. Una dintre lacrimile ei s-a strâns în colţul ochiului său, udându-i genele.

Cardan îngenunchează alături de ea, ducându-şi mâna la pieptul lui Garrett. Taryn îşi ridică privirea la eL

— Ce faci?

Pare deranjată, dar ei doi nu s-au înţeles niciodată bine.

—Ciuperca-cuc încetineşte funcţiile trupului, zice Cardan, îndreptându-şi privirea spre Gândac, care cu siguranţă este cel care l-a învăţat asta. Dar le încetineşte încet.

— Vrei să spui că nu e mort? îl întreabă Taryn.

— Putem face ceva? întreabă şi Jude, aproape în acelaşi timp.

— Nu aşa cum te gândeşti tu, zice Cardan, răspunzând la întrebarea soţiei lui şi nu la cea a lui Taryn.

Se întoarce apoi Spre Randalin şi spre mulţime, fluturân- du-şi teatral mâna acoperită de inele.

— împrăştiaţi-vă! Haide!

Curtenii se îndepărtează, îndreptându-se spre caii lor, şi în aer se creează rumoare. Ministrul Cheilor rămâne pe loc, încruntat, în dreapta Orianei. Alte câteva Făpturi par să creadă că ordinul nu li se aplică şi lor A rămas şi Gândacul, dar el e ca din familie.

Oak se străduieşte să se întoarcă, sprijinindu-se de trunchiul unui copac. El nu a băut mult din vinul otrăvit, dar încă simte amorţeala provocată de ciuperca-cuc în degetele de la mâini şi de la picioare. în această clipă nu e sigur că nu ar cădea din nou la pământ, dacă ar încerca să se ridice în picioare.

Wren vine spre el Bogdana rămâne la marginea lumini – şului, pe jumătate ascunsă în umbră.

— Va trebui să îţi schimbi şi tu locul, îi spune Cardan lui Taryn

— Ce-i vei face? întreabă ea, acoperindu-i trupul, de parcă ar încerca să îl protejeze de înaltul Rege.

Cardan ridică din sprâncene.

— Să vedem mai întâi dacă va funcţiona.

— Taryn, spune Jude, întinzându-se după mâna surorii ei şi trăgând-o în picioare. Nu avem timpi

Cardan îşi închide ochii tiviţi cu aur şi, în ciuda extrava^ ganţei lui, în acea clipă arată ca unul dintre portretele Inalţilor Regi din trecut, transportat cumva pe tărâmul miturilor.

Pretutindeni în jurul lor încep să înflorească flori sălbatice, bobocii desfăcându-şi petalele. Copacii se scutură, trimi- ţându-şi spre pământ frunzele pale. Mărăcinişul se răsuceşte în forme stranii în aer zbârnâie un zumzăit ca de albine, apoi din pământ se ridică rădăcini care se împletesc în jurul trupului lui Garrett, preschimbându-se în trunchi

Taryn scoate un ţipăt ascuţit. Gândacul oftează, cu uimire şi admiraţie în privire. Şi Oak simte acelaşi lucru.

Scoarţa îl învăluie pe Garrett şi din ea se desprind crengi pe care înmuguresc frunze şi flori parfumate în culoarea liliachie a rochiei pe care o poartă Taryn. Un copac, care nu seamănă eu niciunul dintre cei care cresc în Pădurea de Lapte, se ridică din pământ, închizând trupul Stafiei Ramurile lui se întind spre cer şi deasupra lor se revarsă o ploaie de petale.

în locul în care se afla Garrett, acum e doar copacul,

înaltul Rege îşi deschide ochii şi răsuflă şovăitor Curtenii care au rămas fac câţiva paşi în spate. Au gurile căscate, poate pentru că uitaseră că înaltul Rege stăpâneşte pământul de sub tălpile lor.

— Asta îl va*,*, începe Jude, cu ochii strălucind.

— M-am gândit că dacă otrava îi încetineşte fiecare parte a trupului, aş putea să-l preschimb în ceva care va trăi aşa, spune Cardan, înfiorat Dar nu ştiu dacă asta îi va salva.

— Va rămâne astfel pentru totdeauna? întreabă Taryn, cu voce uşor tremurată. Viu, dar prizonier? Pe moarte, dar nu mort?

— Nu ştiu, repetă Cardan, cu o voce sinceră, care-l face pe Oak să-şi amintească de ziua în care a rămăs captiv în dormitorul lui şi Pa auzit vorbind cu Jude.

Aceasta este vocea adevărată a lui Cardan, cea pe care o foloseşte atunci când nu joacă un rol*

Taryn mângâie scoarţa aspră şi lacrimile îi curg cu un hohot.

— Pentru mine rămâne pierdut Nu e aici. Şi cine poate şti dacă nu cumva suferă?

Oak simte mâna lui Wren într-a lui; degetele ei reci.

— Vino, îi spune, şi prinţul se ridică în cele din

urmă, îi tremură puţin copitele, iar Wren îl priveşte cu atenţie. L-a mai văzut otrăvit*

— Vom descoperi cine a făcut asta, îi spune Jude surorii ei gemene, cu glas ferm* Şi îl vom pedepsi, asta ţi-o promit!

— Nu ştim deja? grăieşte Taryn, printre lacrimi, cu vocea frângându-i-se şi cu privirea îndreptată spre Wren. Am văzut-o lângă calul lut

— Wren nu a avut nimic de-a face cu asta! răbufneşte Oak. strângându-i mâna lui Wren. Ce motiv ar fi putut să aibă?

— Regina Suren vrea să distrugă Regatul Elfhame, intervine unul dintre curtenii de faţă. La fel ca mama ei!

Jude rămâne tăcută, dar Oak îşi dă seama că acuzaţia nu a lăsat-o indiferentă. Mai rău este că Wren nu neagă. Nu zice nimic. Le ascultă pur şi simplu acuzaţiile.

Neqgd, ar vrea să-i spună. Dar dacă nu o poate face?

în acea clipă, un ţipăt spintecă cerul. Un vultur dă roată şi apoi aterizeazăgreoi pe umărul lui Wren. Cotor oanţa-furturui

— Prinţe? 1 se adresează Tieman lui Oak. urmărind vulturul cu neîncredere.

— Ar trebui să plecăm de aici spune Randalin. Nu ajutăm cu nimic dacă mai stăm.

Bomba se uită urât la toată lumea.

— Ce a mâncat sau ce a băut? Ar trebui să identificăm otrava.

—A fost în mied, spune Oak.

Bomba se întoarce spre el, cu părul ei alb încadrându-i faţa în formă de inimă ca un nimb.

— De unde ştii?

Prinţul nu ar vrea să recunoască adevărul, nici

măcar în faţa unui grup restrâns, dar nici nu vede vreo altă cale de ieşire.

—Am băut din ea.

Curtenii rămaşi sunt cutremuraţi de uluire.

— înălţime! protestează Randalin

— Şi cu toate acestea eşti în picioare, zice o pixi. Cum de eşti încă pe picioare?

—Trebuie să fi luat doar o gură, minte Jude. Frate, poate că ar trebui să te retragi şi să te odihneşti.

Poate că ar fi mai bine să părăsească Pădurea de Lapte. Oak nu se simte întru totul sigur pe picioarele lui. Nu se simte prea sigur pe sine în general.

—Crezi că eu sunt vinovată? îl întreabă Wren şoptit, strân- gându-i încă mâna.

Nu, bineihfeîes cd nu/ ar vrea să-i spună Oak, dar nu este sigur că poate rosti cuvintele.

L-a otrăvit ea pe Garrett? Ar fi făcut asta pentru Hyacinthe$_f$ dacă ar fi rugat-o să-l ajute? Oare a descoperit Stafia un secret atât de mare* încât Wren fusese nevoită să-l protejeze, chiar dacă o costa o viată?

— Voi crede orice îmi vei spune, îi răspunde Oak. Nu voi căuta înşelăciune în cuvintele tale.

Wren urmăreşte felul în care i se schimbă expresia, fără îndoială căutând înşelăciunea din cuvintele Iui.

Vulturul se foieşte, privindu-l pe Oak cu ochi negri ca mărgelele. Ochii Bogdanei, plini de furie.

— îmi pare rău, spune Wren.

Prinţul vede cum cotoroanţa îşi înfige ghearele în carnea umărului ei suficient de tare încât să-i străpungă pielea* Un firicel de sânge îi alunecă în lungul rochiei. Dar expresia de pe chipul lui Wren rămâne neschimbată.

Oak este convins că simte durerea. Aşa trebuie să fi trăit la Curtea Dinţilor. Aşa îndură tot ceea ce face. Dar nu înţelege de ce îi permite Bogdanei să o rănească astfel Ea este cea care deţine puterea şi autoritatea acum.

Ceva este greşit, foarte greşit.

—Trebuie să-mi spui ce se petrece, spune Oak, cu glas jos. Pot să îndrept lucrurile. Pot să te ajut

— Nu eu sunt cea care trebuie salvată.

Wren îi dă drumul la mână.

— *Ea* a fost! insistă Taryn. Ea şi vrăjitoarea aceea cu care umblă sau cavalerul trădător care a încercat să-l ucidă pe Cardan. Vreau să fie arestat! Vreau ca fata să fie arestată! Vreau să închideţi vrăjitoarea într-o cuşcă!

Randalin clipeşte uluit.

—Ei bine, i se adresează lui Wren* Nu spui nimic? Spune-le că nu tu ai făcut-o!

Dar şi de această dată, Wren rămâne tăcută.

Ministrul Cheilor se bâlbâie uşor, încercând să înţeleagă ce se întâmplă.

— Draga mea fată, trebuie să vorbeşti!

Cardan se întoarce spre Wren.

— Aş aprecia dacă ai merge cu cavalerii mei, îi zice. Trebuie să îţi punem câteva întrebări Tieman, arată-ne cât eşti de loial şi însoţeşte-o. îţi încredinţez personal sarcina să nu o scapi din ochi.

Tieman îşi întoarce alarmat privirea spre Oak.

Wren închide ochii, de parcă i-ar fi sosit clipa de pe urmă.

— îţi voi asculta porunca.

— Majestate, începe Tieman, încruntându-se. Nu-mi pot abandona...

— Du-te! îi spune Oak. Nu o pierde din ochi, aşa cum ţi-a cerut înaltul Rege.

Prinţul înţelege de ce îşi face Tieman griji. Faptul că este îndepărtat poate însemna că înaltul Rege vrea ca Oak să nu aibă pe nimeni alături atunci când îl va lua la întrebări.

Randalin îşi drege vocea.

— Dacă îmi permiteţi, sugerez să ne mutăm pe Insear. Corturile sunt deja ridicate, iar gărzile au fost trimise înainte. Nu am mai fi în câmp deschis.

— Da, de ce nu? zice Cardan. E un loc perfect pentru o petrecere *sau* pentru o execuţie. Tiernan, du-o pe Regina Suren la cortul ei şi aşteaptă alături de ea până o voi chema. Ţine-i pe toţi ceilalţi afară.

Vulturul de pe umărul ei îşi ia zborul spre cer, dar Wren nu protestează.

Oak se întreabă dacă i-ar putea opri. Nu e prea convins. Nu fără să-l coste multe morţi.

— Lasă-mă să merg cu ea, zice prinţul.

Jude se întoarce spre el, ridicând din sprâncene.

— Nu a negat. Nu neagă nici acum. Rămâi cu noi.

— De altfel, le porunceşte Cardan celorlalţi cavaleri, vreau ca voi să-l găsiţi pe Hyacinthe şi să-l aduceţi la cortul *meu* de pe Insear.

— De ce nu mă suspectezi pe mine? întreabă Oak, ridicân- du-şi vocea.

Taryn râde uşurel, deşi obrajii îi sunt scăldaţi de lacrimi.

— E ridicol!

— Oare? Eu i-am găsit trupul, insistă prinţul. Şi, până la urmă, eu am un motiv.

— Explică, cere Cardan, cu buzele strânse sever.

Jude pare să presimtă ce va urma. Sunt prea multe persoane în jur: gărzi, curteni, Randalin, Baphen.

— Orice ar avea Oak să ne spună, ne poate spune în privat.

— Atunci, vă rog, să mergem! spune Cardan.

Dar Oak nu vrea să tacă. Poate că de vină este ciuperca-cuc din sângele lui, poate frustrarea pură trezită de situaţie.

— El a ucis-o pe prima mea mamă. Din cauza lui a murit, iar voi două – voi toţi – mi-aţi ascuns adevărul!

Şoaptele se răspândesc printre curteni, ca o pală de vânt.

Oak simte libertatea delirantă trezită de faptul că nu mai respectă regulile. într-o familie de maeştri în înşelătorii, faptul că spune adevărul – cu glas tare, într-un loc în care oricine îl poate auzi – este o abatere gravă.

— M-aţi lăsat să-l tratez ca pe un prieten şi în tot acest timp aţi ştiut că scuipam pe mormântul mamei.

Ultimele cuvinte ale lui Oak sunt urmate de câteva clipe lungi de tăcere. Oriana îşi ţine mâna cu degete albe lipită strâns de gură. Nici ea nu a ştiut.

în cele din urmă, Cardan vorbeşte:

— Ai un punct de vedere foarte bun. Ai avut un

motiv excelent pentru a-l ucide. Dar l-ai ucis?

— Vă conjur pe toţi! intervine Randalin. Dacă nu din alte pricini, măcar de dragul discreţiei, să ne îndreptăm spre corturile din Insear! Vom bea ceai de urzică şi ne vom linişti. După cum a spus înalta Regină, aceasta nu este o conversaţie care trebuie purtată în public.

Jude dă din cap. Ar putea fi prima oară când Randalin şi Jude sunt de acord într-o privinţă.

— Dacă ar fi după familia mea, zice Oak, este o conversaţie pe care nu am avea-o niciodată.

Apoi, din celălalt capăt al Pădurii de Lapte, se aude un ţipăt.

Câteva clipe mai târziu, un cavaler păşeşte în luminiş, arătând de parcă ar fi alergat până la ei.

— Am găsit un alt cadavru.

Cei mai mulţi dintre curtenii rămaşi pornesc în direcţia din care s-a auzit ţipătul, iar Oak îi urmează, deşi se simte ameţit. Cel puţin acum ştiu că este otrăvit. Dacă ar cădea, nimeni nu ar avea întrebări.

—Al cui? cere să afle Jude.

Nu e nevoie să meargă prea departe însă, şi Oak vede cadavrul înainte ca sora lui să primească răspunsul

Lady Elaine zace pe jos, cu una dintre aripile ei mici strivite pe jumătate atunci când a căzut de pe calul care îi amu- şină poalele rochiei Lady Elaine, cu obrajii mânjiţi de noroi. Cu ochii deschişi. Buzele mov.

Oak îşi scutură capul şi face un pas înapoi, ducându-şi mâna la gură. Două persoane au fost otrăvite – *trei,* dacă se socoteşte şi pe el. Din cauza conspiraţiei?

Cardan fi urmăreşte cu o expresie indescifrabilă.

— Prietena ta?

Gândacul se apropie de Oak şi îşi lasă mâna verde, cu cleşte, pe mijlocul lui,

— Să mergem pe Insear, aşa cum a spus Ministrul Cheilor, Eşti afectat. Moartea ne afectează.

Oak £1 priveşte circumspect, aşa că goblinu! îşi ridică mâinile în semn de nevinovăţie, cu o privire compătimitoare în ochii lui negri.

— Nu am fost implicat în niciun fel în moartea lui Liriope, nici în acesteal spune Gândacul. Dar nu pot pretinde că nu am făcut niciodată ceva rău.

Oak dă încet din cap. Nici el nu poate pretinde asta.

Se urcă din nou pe spinarea lui Jack, care s-a preschimbat de bunăvoie din nou în cal. Goblinul călăreşte un ponei grăsuţ cu pete, la mică distanţă de pământ. în spatele lui cineva zice că festivităţile nu au cum să continue aşa cum plănuiseră.

Oak se gândeşte la Elaine, care zace pe pământ. Elaine, care a fost periculos de ambiţioasă şi necugetată. Le spusese oare celorlalţi conspiratori că renunţă şi acesta era răspunsul pe care îl primise?

Gândurile i se întorc la Wren, cu ghearele vulturului înfipte în came. La expresia ei goală. Tot încearcă să înţeleagă de ce îndura fără să ţipe, fără să riposteze.

Au toate acestea vreo legătură cu otrăvirea lui Garrett şi a lui Elaine?

Oak a fost un nebun că a adus-o pe Wren aici Odată ajuns la corturile de pe Insear îi va căuta cortul Apoi vor pleca amândoi din insule, departe de cuibul de viespi Departe de Bogdana. Departe de familia lui Poate că vor putea trăi m pădurea de lângă casa familiei ei de muritori Wren îi spusese, atunci când călătoreau împreună, că i-ar plăcea să-şi viziteze sora. Care era numele ei? Bex. Ar putea să culeagă fructe de pădure şi să privească stelele.

Sau poate că Wren vrea să se întoarcă în nord, la Citadelă. Şi aşa e bine.

— De câtă vreme ştii? îl întreabă goblinul.

Pentru o clipă, Oak nu este sigur la ce se referă.

— Despre ce a făcut Garrett? Nu de multă vreme.

Deasupra lor, albinele negre din Pădurea de Lapte bâzâie, ducându-i nectar reginei lor. Lumina după-amiezii târzii poleieşte copacii pali cu aur. Oak îşi încleştează falca.

— Cineva ar fi trebuit să-mi spună.

— Cineva e clar că ţba spus.

Leander, îşi zice, ceea ce nu prea se pune la socoteală. Şi *Hyacinthe,* deşi el nu a ştiut toată povestea. Oak nu vrea să arunce vina asupra niciunuia dintre ei, şi mai cu seamă nu în faţa cuiva care va vorbi cu sora lui înţelege ce vrea să facă Gândacul, vorbindu-i astfel, în privat, înţelege destul de bine ca să poată evita capcana. Prinţul ridică din umeri

— L-ai otrăvit? îl întreabă Gândacul.

— Am crezut că Garrett m-a otrăvit pe mine, îi răspunde prinţul, scuturându-şi capul

— Niciodată! declară Gândacul A regretat ce ba făcut lui Liriope. A încercat să-şi răscumpere greşeala faţă de Locke spunându-i numele lui adevărat. Dar Locke nu era o persoană căreia să-i poţi încredinţa astfel de lucruri.

Oak se întreabă dacă Garrett a încercat să-şi răscumpere greşeala şi faţă de el, în moduri de care n-a fost conştient niciodată Faptul că l-a învăţat cum să lupte cu spada, faptul că s-a oferit să meargă în nord când prinţul era la ananghie, fap- tul că ba oferit lui informaţii înaintea lui Jude. Lui Oak nu-i plăcea să găsească motive care îi stârneau şi altceva în afara furiei, dar asta nu însemna că acestea nu erau reale,

— Avea ceva să-mi spună, zice Oak. Nu legat de

trecut. Altceva,

— După ce te las pe Insear, voi verifica spaţiul lui din bârlog. Dacă a fost inspirat, a trecut informaţiile pe hârtie.

La marginea Pădurii de Lapte, trec pe lângă Lacul Măştilor. Privirea lui Oak se îndreaptă spre apă, în lac nu se reflectă niciodată propriul chip, ci întotdeauna apare o altă faţă, a cuiva din trecut sau din viitor Acum Oak vede o puci blondă, care stropeşte cu apă pe cineva – un bărbat înveşmântat în negru, cu păr grizonant. Cum nu fl. recunoaşte pe niciunul dintre ei, îşi întoarce capul

Pe coastă sunt aşteptaţi de mai multe bărci înguste în culori pale, cu prore înalte şi pupe care se curbează în sus, a rătân d ca semiluni care plutesc pe spate. Toate sunt pline de gărzi în armuri Soarele coboară în ocean şi Oak îşi îndreaptă privirea peste Insear, gătit cu corturi pentru festivităţile care urmează să aibă loc, apoi spre luminile sclipitoare ale Pieţei Mandragora şi dincolo de ea, către Tumul Uitării care se profilează negru ca tăciunele pe fundalul roşu-auriu al cerului

El şi Gândacul urcă într-una dintre bărci iar Jack, care a revenit la forma lui bipedă, îi urmează. Un soldat pe care Oak nu-l recunoaşte dă din cap spre ei şi apoi ridică pânza. Câteva clipe mai târziu, alunecă rapid pe peticul de apă.

— Majestate, i se adresează soldatul. Au fost ridicate corturi în care vă puteţi odihni Cel cu însemnele tatălui vostru vă aparţine.

Prinţul dă din cap, distrat, iar Gândacul rămâne în barcă.

—Voi încerca să aflu ce ştia Stafia, îi zice cu glas aspru. Să nu dai de necazJ

Oak nici nu mai ştie de câte ori i s-a spus asta. Nu

e prea sigur că a ascultat vreodată sfatul.

Pe Insear s-a ridicat o mică pădure de pavilioane şi alte corturi elaborate. Prinţul îl caută pe al lui Wren printre ele, încercând în van să îi audă vocea sau pe a luiTieman, Nu aude glasul niciunuia şi nici nu vede blazonul cu lună şi pumnal al lui Madoc, care ar trebui să însemneze cortul lui.

Totul pare greşit. Vede mai multe fire, dar nu poate desluşi întreaga ţesătură şi nu mai are mult timp la dispoziţie.

S-ar putea să fie deja prea târziu. Nu asta îi spusese Wren?

Cu siguranţă nu se referise la otravă.

Nu eu sunt cea care trebuie salva td.

Oak îşi alungă gândul din minte, Nu_t nu e cu putinţă să fi vorbit despre asta. Nu e cu putinţă nici să fi fost implicată în uciderea lui Lady Elaine şi a lui GarretL chiar dacă acesta din urmă a fost transformat în copac.

în timp ce păşeşte mai departe alături de Jack, prinţul zăreşte un cort deschis înăuntrul căruia se află Tatterfell Dar nu blazonul lui Madoc este imprimat pe el. Prinţul priveşte încruntat semnul până când, în cele din urmă, înţelege ce are dinaintea ochilor. *Blazonul lui Daîn!* Dar lumea nu se referă în mod obişnuit la Oak ca la fiul lui Dain, deşi acum cu toţii ştiu de unde vine sângele lui din neamul Salcei. Dacă va da cu ochii de cort, Oriana va avea o criză de nervi

Oak se întreabă cine a aranjat astfel lucrurile. Nu sora IUL Nici Cardan, doar dacă nu cumva este un mod ocolit prin care să-i reamintească unde îi este locul. Pare prea subtil însă. Iar Cadan este subtil, dar nu cât mesajul lui să fie unul *confuz.*

Prinţul păşeşte înăuntru. Cortul este decorat cu covoare care acoperă piatra şi peticele de iarbă. Una

dintre mese este încărcată cu sticle de apă şi vin, şi nectaruri din fructe. Au fost aprinse lumânări, ca să alunge umbrele. Tatterfell, care îi întindea hainite pe o canapeluţă joasă, îşi ridică privirea.

—Ai ajuns devreme, îi zice. Şi el cine e?

Jack păşeşte în faţă, îi ia mana lui Tatterfell şi se pleacă adânc.

—Armăsarul şi uneori companionul lui, Jack al Lacurilor Mă simt onorat, încântătoare doamnă. Poate că vom avea ocazia să împărţim un dans în această seară.

Micuţa zână roşeşte, cu o expresie cu totul diferită de mina ei de obicei morocănoasă,

Oak îşi îndreaptă privirea spre tunica de culoare roşu-bur- gund, aleasă mai devreme. Se simte încă dezorientat din cauza ciupercil-cuc care-i curge prin sânge, dar mişcările nu-i mai sunt la fel de amorţite şi este mai sigur pe el.

— Trebuie să te îmbraci pentru festivităţi, îi spune Tatterfell.

Oak deschide gura ca să-i spună că acestea probabil nu vor avea loc, apoi îşi aduce aminte că ea a numit această seară o farsă. Ştia ceva? Era implicată?

Prinţul trebuie să gândească limpede, dar îi este greu când otrava îi năclăieşte mintea. E aproape sigur că Tatterfell nu plănuia niciun asasinat. Dar se întreabă dacă otrăvirile sunt legate de împiedicarea ceremoniei.

Totuşi, teoria aceasta nu stă însă în picioare dacă este privită cu mai mare atenţie. Dacă cineva ar fi vrut să oprească ceremonia şi ar fi avut în vreun fel putere asupra lui Wren, nu ar fi putut să o preseze să îi pună capăt? Oricine ar fi fost acest cineua.

în timp ce gândurile i se învârtesc în cerc, Oak îşi dezbracă hainele de vânătoare şi le îmbracă pe cele

noi, formale. Peste câteva clipe, Tatterfell îl scutură de praf şi îi lustruieşte copitele acoperite de pământ. De parcă Oak chiar s-ar duce la nuntă.

Pânza de la intrarea în cort se ridică şi înăuntru păşesc doi cavaleri,

— înaltul Rege şi înalta Regină vă solicită prezenţa în cortul lor înainte de începerea festivităţilor, spune unul dintre ei

—Wren este acolo? întreabă Oak.

Cavalerul îşi scutură capul. Pare a fi cel puţin în parte glu- gă-roşie, Celălalt cavaler are mai mult trăsături de elf şi ochi întunecaţi. Pare agitat.

— Spuneţi-le că voi fi acolo curând, zice Oak,

— Mă tem că trebuie să te escortăm – acum.

Asta explică agitaţia.

— Şi dacă nu mă voi supune?

— Trebuie să te ducem oricum la ei, îi spune cavalerul elf fără să pară prea încântat de asta.

— Ei bine, atunci, zice Oak şi se îndreaptă spre ei.

Ar putea probabil să-şi folosească farmecul ca să-i influenţeze pe cavaleri, dar nu pare să merite. Jude ar trimite şi mai mulţi soldaţi, iar cei de faţă ar da fără îndoială de necaz.

Prinţul are grijă să nu privească în direcţia kelpei De vreme ce Jack nu a fost menţionat, nu trebuie să îl însoţească, şi ar fi mai sigur pentru el să nu o facă

Fulgerul despică cerul, urmat de un bubuit de tunet. Ploaia nu a început încă, deşi ameninţarea ei se simte în aer Şi vântul a început să bată mai tare, biciuind pânza corturilor Oak se întreabă dacă Bogdana are ceva de-a face cu asta. Are cu siguranţă o dispoziţie proastă-

Prinţul se gândeşte din nou la Wren, la ghearele înfipte în umărul et La cuvintele pe care le-a rostit în grădină. *Nu sunt de încredere. Nu poţi avea* Încredere fn *mine!*

Oak nu poate face nimic altceva decât să străbată Insear în urma cavalerilor, trecând pe lângă ghirlande din ferigi, glicină şi ciuperci cu pălării roşii, atârnate de copaci, pe lângă muzicanţii care-şi acordează lăutele, în vreme ce câţiva cur- tenţ care şi-au făcut apariţia prea devreme, îşi aleg băuturi de pe o masă mare, încărcată cu sticle de toate formele, mărimile şi culorile.

Unul dintre cavaleri deschide intrarea de la un cort mare, în nuanţe de crem şi auriu.

înăuntru se află două tronuri, deşi niciunul dintre ele nu este ocupat. Jude şi Cardan stau alături de Taryn şi de Madoc. Cardan s-a schimbat în veşminte albe, brodate cu aur, în vreme ce Madoc poartă roşu-aângeriu, de parcă ar fi suite opuse într-un joc de cărţi Taryn are pe ea tot hainele de vânătoare, iar

ochii îi sunt roşii şi umflaţi, de parcă nu s-ar fi oprit din plâns decât cu câteva clipe în urmă. Oriana stă într-un colţ şi îl ţine ocupat pe Leander. Oak se gândeşte la propria copilărie şi la cum l-a ferit ea de atât de multe conversaţii periculoase, trăgându-se alături de el la o parte, distrăgân- du4 atenţia cu o jucărie sau ceva dulce,

A făcut-o din bunătate, Oak o ştie. Dar asta l-a făcut şi vulnerabil.

Sunt de faţă trei membri din Consiliul Celor Vii: Fala, bufonul, Randalin şi Nihuar, reprezentantul Curţilor Seelie. Cu toţii au expresii sumbre pe chip. Hyacinthe e şi el de faţă – stă pe un scaun, cu chipul împietrit şi sfidător. Oak simte frica pe care încearcă să o ascundă.

în jurul cortului stau de pază gărzi pe care Oak nu îi recunoaşte. Cu toţii arată de parcă s-ar aştepta la o execuţie.

— Oak, spune Jude. Bun. Eşti pregătit să vorbeşti?

— Unde e Wren? întreabă eL

— Excelentă întrebare, îi răspunde ea. Mă gândeam că poate ştii tu.

Se privesc în ochi

— A dispărut? întreabă prinţul.

— Şi Tiernan cu ea, dă din cap Jude. Vezi aşadar de ce avem multe lucruri de discutat. Tu i-ai aranjat eliberarea?

Oak trage adânc aer în piept. Sunt atât de multe lucruri pe care ar fi trebuit să i le spună lui Jude de-a lungul anilor. Dacă i le-ar spune acum va fi ca şi cum şi-ar jupui singur pielea.

— Poate că ai auzit unele lucruri despre mine şi despre cei în compania cărora îmi petreceam timpul înainte să merg în nord, cu Wren. Lady Elaine, spre exemplu. Motivele mele nu au fost cele pe care aţi

putea să le bănuiţi. Nu sunt...

Afară se aude o bubuitură şi vântul urlă.

— Ce-a fost asta? întreabă Taryn,

Cardan mijeşte ochii

— Furtuna, zice.

— Frate, i se adresează Jude lui Oak. De ce ai adus-o aici? Ce ţl-a promis?

Oak îşi aminteşte cum a fost prins în ploaia cu fulgere iscate de puterea Bogdanei şi cum i-a fost sfâşiat armăsarul de cruciuliţe de sub el. Poate fi un semn de rău augur.

“ Pe drum, am păcălit-o pe Wren, spune Oak, ham ascuns nişte lucruri pe care nu aveam dreptul să le ascund

Prinţul îşi dă seama că e ca şi cum şi-ar auzi propriile plângeri în aceste cuvinte. Familia lui i-a ascuns informaţii, asa cum a ascuns şi el fată de Wren.

■ R P

— Şi? se încruntă Jude.

Oak încearcă să-şi găsească cuvintele.

—- Şi a fost furioasă, aşa că m-a aruncat în închisoare. Ceea ce pare extrem, dar mă descurcam. Apoi tu»,, ai reacţionat exagerat.

— Exagerat? repetă Jude, în mod clar înfuriată.

— Mă descurcam! repetă Oak, mai tare.

Surprinde □ mişcare în colţul ochiului, apoi două săgeţi străbat cortul, ţintind-o pe Jude. Oak cade la podea, trăgân- du-şi sabia din teacă.

Cardan îşi aruncă mantia în faţa lui Jude – mantia făcută de Mama Măduvă, cea care a fost vrăjită să apere împotriva armelor. Săgeţile cad ia pământ de parcă ar fi lovit un zid şi nu pânză.

O clipă mai târziu, înaltul Rege se clatină pe spate, sângerând Are un pumnal înfipt în piept. Cade în

genunchi şi îşi acoperă rana cu mâinile, de parcă sângele care i se scurge printre degete ar fi o ruşine.

Randalin face un pas în spate, mândrii, şi mulţumit. Al lui e pumnalul înfipt în pieptul înaltului Rege.

—Armele jos! strigă un soldat cu glas tremurat, păşind în faţă.

Pentru o clipă, Oak nu este sigur de partea cui sunt gărzile. Apoi le observă mişcarea. Şapte soldaţi se trag mai aproape de Ministrul Cheilor, dintre care doi sunt cei care au venit să-l ia pe Oak din cort.

în sfârşit, faptul că nu îi erau familiari se explică în mod îngrozitor E o cursă.

E vorba despre conspiraţia pe care sperase că i-o va dezvălui Lady Elaine. Dacă Oak nu ar fi pierdut întâlnirea din grădină, dacă nu ar fi fost atât de dispus să creadă că planul a căzut după ce Lady Elaine s-a retras, dacă nu ar fi plecat de la început în misiunea de a-şi salva tatăl, poate că ar fi putut descoperi complotul. Poate că l-ar fi descoperit şi nimicit

Oak îşi aminteşte că sfetnicul a lăudat cât de înţeleaptă este logodna lui cu Wren, îşi aminteşte că a insistat ca familia regală să vină imediat pe Insear, după vânătoare. îşi aminteşte că Han dai în a ţinut sfat cu Bogdana şi cu Wren.

Ministrul Cheilor lucra din umbră, purtându-se în tot acest timp atât de pompos şi de iritant, încât nu putea fi tratat cu seriozitate. Iar Oak i-a căzut în plasă. L-a subestimat pe Randalin în cel mai rău mod cu putinţă şi a căzut în cursa aceluiaşi truc pe care el îl juca altora.

Jude îl susţine pe Cardan, care alunecă spre pământ, şl îngenunchează lângă el, cu sabia în mână.

— îţi voi reteza beregata! îi promite ea lui

RandaHn.

— Împunge-înfrânge, soţia-spadă! zice Fala, cu patos. Sângele trădătorului este fierbinte, dar tot se varsă.

Taryn a scos un pumnal, Madoc, suficient de periculos doar cu ghearele de la mâini, a luat o poziţie de luptă. Oak se ridică şi trece lângă el.

—Ar fi trebuit să mă asculţi! îi zice Randalin lui Jude, de la locul lui sigur, din spatele unuia dintre soldaţii săi Muritorii nu sunt meniţi să stea pe tronurile noastre. Iar Cardan, ultimul dintre prinţii Salcei, este jalnic. Vezi tu, niciunul dintre cavalerii tăi nu sunt aici, ca să te salveze« Nici nu pot veni pe insulă atâta vreme cât urlă furtuna. Şi va urla până veţi fi morti!

Oak clipeşte.

— Ai făcut o Înţelegere cu Bogdana. Pentru asta aduna dovezi Stafia, acesta era lucrul care bănuia că nu-mi va fi pe plac.

Din cauza lui Wren. *De aceea* bănuise Stafia că ceea ce ştia nu-i va plăcea lui Oak

— Ar trebui să-mi fii recunoscător, îi spune Randalin prinţului Am convins-o pe Bogdana să te cruţe, deşi eşti din neamul Salcei şi îi eşti duşman. Datorită mie vei sta pe tron, alături de o regină-zână puternică

—Wren nu ar fi niciodată..., începe Oak, dar nu este sigur cum să continue.

Ar putea fi ea de acord cu asasinarea familiei lui? îşi dorea să fie înalta Regină?

Nupofi avea fiicrederefn mine.

Nu eu sunt cea care trebuie *salvată.*

Banda]]n râde.

— Nu s-a împotrivit Şi nici tu, dacă-mi aduc bine

aminte. Nu i-ai povestit tu lui Lady Elaine despre resentimentele pe care le ai faţăde înaltul Rege? Nu ai încurajat-o să comploteze ca să te urce pe tron?

Oak simte un gol în stomac la auzul acestor cuvinte. Afară se dezlănţuie furtuna din cauza unei fiinţe pe care el a adus-o aici Vede trupul lui Cardan zăcând tntr-o baltă roşie, fără cunoştinţă şi poate fără viaţă. Se gândeşte la ochii deschişi ai Stafiei, care se holbau în gol. Le vede pe surorile lui cum îl privesc acum şi o vede pe mama lui ferindu-şi ochii

— *Tu* l-ai otrăvit pe Garrett! spune Oak,

Randalin râde.

— Eu i-am dat vinul. Nu era obligat să-l bea. Dar era prea aproape să ne descopere planurile.

— Şi Elaine?

— Ce puteam să fac? Voia să se retragă.

Faptul că îi turnase vin din acelaşi recipient din care îi turnase spionului o convinsese că putea bea fără griji.

Oak plănuise să-i întoarcă pe Elaine şi pe prietenii ei împotriva lui zicând că vrea să renunţe la plan. în acelaşi mod în care înfrânsese şi alte conspiraţii – făcându-i să-şi dorească să-l asasineze şi apoi dându-i de gol pentru asta şi nu pentru că erau trădători. Lady Elaine nu ştiuse însă că asta îi va aduce pieirea. Ar fi trebuit să o avertizeze.

Iar acum familia lui Oak crede că este implicat în complot. Le-o citeşte pe chipuri. Şi ce e mai rău, aducând-o pe Wren aici, poate chiar a fost.

Poate că *asta* este ce şi-a dorit Wren atunci când a fost de acord să vină în Elfhame. Să se răzbune pe el. Să se răzbune pe înaltul Rege şi pe înalta Regină, care i-au răpit regatul şi au alungat-o fără niciun ajutor, fără speranţă. Poate că aceasta era coroana promisă lui Mellith.

Wren, cea pe care credea că o iubeşte. Cea pe care credea că o *cunoaşte.*

Acum vede că Wren a învăţat lecţia trădării, că a pătruns-o până în măduva oaselor.

Nu există scuze pe care Oak le-ar putea oferi şi care ar putea fi crezute, nu există nicio cale prin care ar putea să explice. Nu mai există.

Oak simte ceva frângându-se înăuntrul lui. îşi trage sabia.

— Nu fi nebun! îi aruncă Randalin, încruntat. Toate astea sunt *pentru tine'.*

în urechile lui Oak răsună un răget familiar, iar de această dată îi cedează de bunăvoie. Membrele i se mişcă, dar se simte de parcă s-ar privi din afară.

îl înjunghie în stomac pe soldatul de lângă el, spintecân- du-l până la piept. Bărbatul urlă. Gândul că aceşti soldaţi au crezut că este de partea lor, că au crezut că va fi înaltul lor Rege, îl umple de şi mai multă furie. Se răsuceşte şi înjunghie. Altcineva ţipă acum, cineva cunoscut, care îl roagă să se oprească. Nici măcar nu încetineşte. Dărâmă în schimb unul dintre ţăruşi, în vreme ce alţi doi soldaţi sar asupra lui Smulge un pumnal din teaca unuia dintre ei şi îl foloseşte ca să-l înjunghie pe celălalt, în timp ce parează o lovitură.

Oak simte cum începe să-şi piardă cunoştinţa, alunecând tot mai adânc în transa luptei Şi se simte extrem de uşurat să se abandoneze, e ca atunci când lasă cuvintele potrivite să-i alunece de pe buze.

intimul lucru pe care-l simte înainte să-şi piardă cu totul cunoştinţa e un pumnal înfipt în spate. Ultimul lucru pe care-l vede e sabia lui, retezând grumazul unui duşman.

Se trezeşte cu sabia lipită de a lui Jude.

“Opreşte-te! îi strigă

Oak se trage înapoi, clătinându-se, şi lasă sabia să-i cadă din mână. Jude are sânge pe faţă, stropi fini A lovit-o?

—Oak, îi spune.

Nu mai strigă şi prinţul îşi dă seama că este speriată. Oak nu a vrut niciodată ca ei să-i fíe fricã de el.

— Nu-ţi voi face rău, îi spune eL

Ceea ce este adevărat. Sau cel puţin crede că e adevărat. Au început să-i tremure mâinile, dar este normal. Aşa i se întâmplă adesea, după.

Oare Jude încă îl crede un trădător? Sora lui se răsuceşte spre Madoc.

— Ce i-ai/dcutF

Gluga-roşie pare uluit, privindu-l pe Oak cu ochi întrebători.

— Eu?

Oak îşi roteşte ochii prin încăpere, cu adrenalina bătăliei încă pulsându-i în vene. Soldaţii sunt morţi. Toţi, ucişi sângeros. Şi Randalin. Iar Oak nu e singurul care ţine în mână o sabie acoperită de sânge. Şi Hyacinthe are una şi stă lângă Nihuar, arătând de parcă s-ar fi luptat spate în spate. Fala sângerează. Gândacul şi Bomba sunt cot la cot, apăruţi din umbre, iar degetele Bombei sunt încleştate în jurul unui pumnal periculos, cu lamă curbată. Până şi Cardan, care se sprijină de tron pentru a sta drept, are un pumnal cu lama înroşită în mână, deşi mâna cealaltă, pe care o ţine lipită de piept, este tot stacojie.

Cardan nu e mort. Uşurarea aproape că-l face pe Oak să cadă în genunchi Dar Cardan sângerează încă şi e palid.

— Ce ai făcut din Oak? se răsteşte Jude la Madoc.

Ce i-ai făcut fratelui meu?

— Ştie să folosească o sabie, îi răspunde gluga-roşie. Ce vrei să-ţi zic?

— îmi pierd răbdarea aproape la fel de repede cum pierd sânge, zice Cardan. Doar pentru că fratele tău l-a ucis pe Randalin nu înseamnă că trebuie să uităm că el s-a aflat în centrul conspiraţiei – şi că se află în centrul a ceea ce plănuiesc Bogdana şi Wren. Propun să-l închidem pe Oak undeva unde nu va mai fi atât de tentant pentru trădători.

Prinţul dă cu ochii de Oriana, care a rămas cu braţele în jurul lui Leander, protector, ţinându-l cu faţa întoarsă spre faldurile fustelor ei, astfel încât să nu vadă trupurile măcelărite. Are o expresie tulburată pe chip. Prinţul simte impulsul de a merge la ea şi de a-şi ascunde faţa la pieptul ei, aşa cum făcea când era copil. Ca să vadă dacă Par respinge.

Ai unit sd te cunoască cu adeudrai, îi zice propria minte, fără să-l ajute deloc.

Wren va povestit odată de ce îi era teamă să se arate aşa cum este familiei el Cum îşi închipuia că ar respinge-o dacă i-ar vedea adevăratul chip. Oak empatizase cu ea, dar până în această clipă nu a înţeles groaza pe care o simţi atunci când toţi oamenii pe care îi iubeşti cel mai mult pe lume te privesc ca pe un străin.

Farmecă-i! Gândul nu doar că nu este folositor, ci şi de-a dreptul greşit. Şi cu toate acestea, tentaţia se tolăneşte dinaintea lui Fă-î sd te vadd *cu ochii cu care te priveau înainte. Repară lucrurile, înainte să se năruiască pentru totdeauna.*

Oak este scuturat de un fior

— Nu este vina tatei şi nici a altcuiva că sunt bun la ucis, se convinge să spună, întâlnind privirea lui Jude. Eu am ales asta. Şi să nu îndrăzniţi să-mi spuneţi că nu ar fi trebuit să o faci Nu după tot ce aţi făcut voi înşivă.

E dar că Jude se pregătea să spună ceva de genul acesta, pentru că se îneacă cu propriile cuvinte.

—Tu ar fi trebuit să,..

— Ce? Să nu fac aceleaşi alegeri pe care le-aţi făcut voi?

— Să ai o copilărie! strigă Jude la el. Să ne laşi să te protejăm.

—Ah, intervine Cardan, dar el avea ambiţii mai mari

Madocare o privire impasibilă. Oare *el* crede că Oak este un trădător? Şi dacă crede, îi aplaudă ambiţia sau râde de eşecul lui?

— Cred că a sosit vremea să părăsim această insulă, zice Cardan, încercând să pară degajat, deşi nu poate ascunde că suferă.

Ploaia încă loveşte în cort. Taryn păşeşte spre

deschidere şi priveşte afară. îşi scutură capul.

Nu cred că putem trece prin furtună. Cel puţin în această privinţă, sfetnicul a avut dreptate.

Jude se întoarce spre Hyacinthe.

— Şi rolul tău care a fost în toate astea?

— De parcă ţi-aş face ţie vreo mărturisire, zice Hyacinthe.

— Ucide-1! ordonă Cardan.

— Hyacinthe a luptat de partea ta! protestează Oak.

Cardan oftează extenuat şi îşi flutură mâna cu manşetă cu volan.

— Prea bine, legaţi-l pe Hyacinthe. Măcar găsiţi-le pe fată şi pe cotoroanţă şi *ucideţi-le* pe ele. Şi vreau ca prinţul să fie închis până limpezim lucrurile. închideţi-l şi pe Tieman, dacă se mai întoarce vreodată.

îmi pare rău, i-a spus Wren înainte să-l părăsească în Pădurea de Lapte.

L-a avertizat că nu trebuie să aibă încredere în ea şi apoi l-a trădat. A conspirat cu Randalin şi cu Bogdana. L-a lăsat pe Oak să se mintă pe sine că altcineva o controlează, în vreme ce toată puterea era la ea.

A fost o mişcare inteligentă să-l lase să alerge după năluci Aceasta fusese partea din puzzle pe care nu o putuse rezolva – cu ce ar fi putut să o aibă cineva la mână, când ea putea destrăma pe oricine. Răspunsul ar fi trebuit să fie evident, dar el nu a vrut să-l vadă. Nu o aveau cu *nimic* la mână.

Un mister în centrul căruia se afla vidul.

— Săgetaţi-o pe loc, zice Jude, de parcă ar fi atât de simplu.

— Să o săgeteze? Va dezintegra săgeţile, zice Oak.

Jude ridică din sprâncene.

— *Toate* săgeţile?

— Otravă? propune Taryn.

Prinţul oftează.

— Poate.

Dacă nu s-ar fi oferit să bea el toată otrava, poate

că ar fi ştiut.

— îi vom descoperi slăbiciunea, îl asigură Jude. Şi o vom nimici.

— Nu, spune Oak.

— iar protestezi în numele nevinovăţiei fetei? Sau alei tale? îl întreabă Cardan cu glas mătăsos, pe un ton care aminteşte de băiatul pe care Taryn şi Jude n urau pe vremuri, cel despre care Hyacinthe nu putea să creadă că este în vreun fel diferit de Dain. Cel care smulgea aripile silfelor şi îi făcea sora să plângă-

— Nu voi încerca să mă apăr, îi răspunde Oak, aplecân- du-se să-şi ridice sabia de pe podea. Vina este a mea. Şi responsabilitatea.

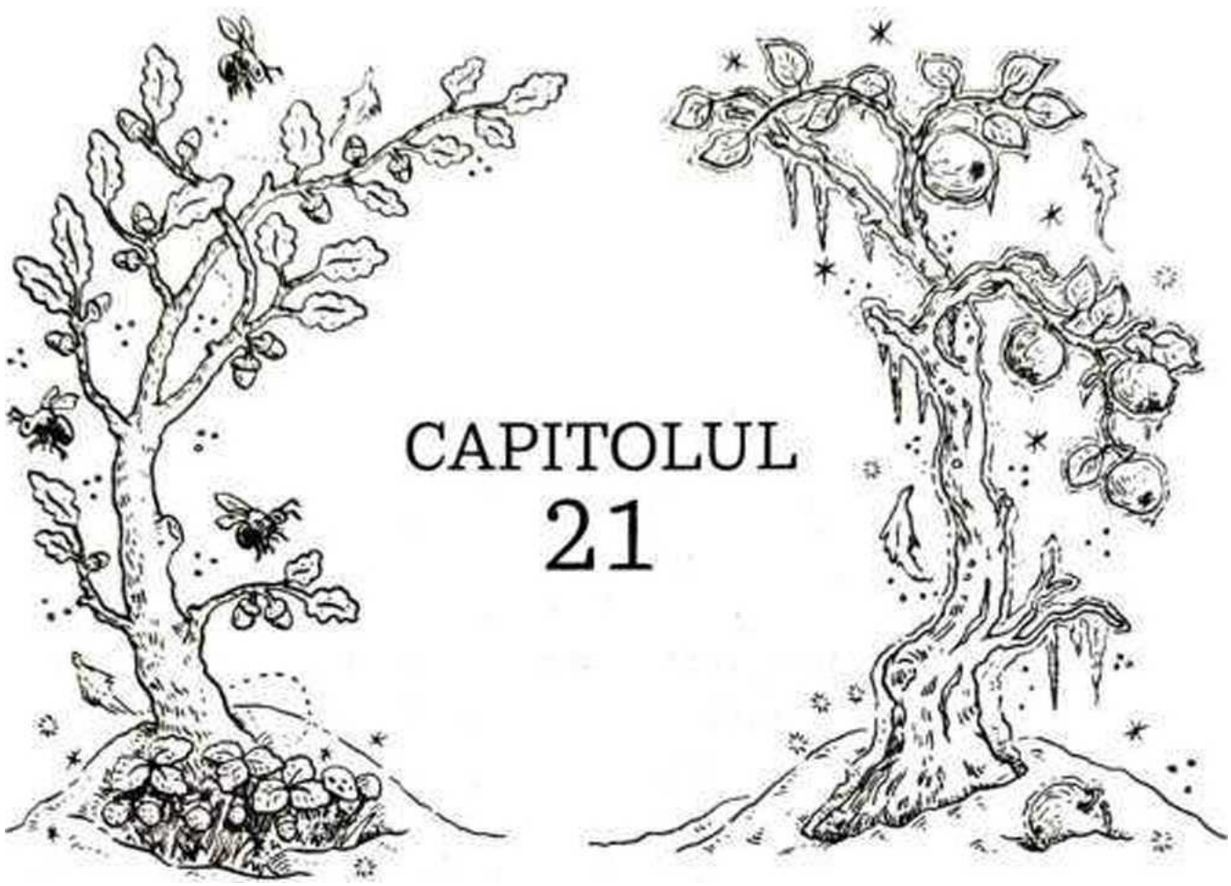
—Ce vrei să faci? îl întreabă Jude.

— Voi fi cel care va pune capăt, spune Oak. Şi va trebui să mă ucideţi ca să mă opriţi.

—Vin cu tinel îi zice Hyacinthe. Pentru Tiernan.

Prinţul dă din cap. Hyacinthe traversează încăperea şi îşi lipeşte spatele de al lui Oak. Ca unul, se îndreaptă spre ieşire, cu săbiile trase.

Jude nu ordonă nimănui să le stea în cale. Ea însăşi nu-l confruntă pe Oak. Dar vede în ochii ei că Jude crede că fratele său mai mic – cel pe care l-a iubit şi pentru care ar fi făcut orice ca să fie protejat – e deja mort.

CAPITOLUL 21

Oak şi Hyacinthe se avântă într-o furtună de o ferocitate terifiantă. Ceaţa e atât de deasă că prinţul nici măcar nu vede ţărmul Insulei Insmire, iar valurile sunt înalte ca turnurile şi se izbesc de mal, muşcând din stânci şi din nisip.

Bogdana a izolat Insear de ajutor, imobilizând forţele militare din Elfhame şi pe toţi ceilalţi care ar putea sări în ajutor. Iar acum, cotoroanţa-furtunii aşteaptă alături de Wren un semn că familia regală e moartă.

Planul lor are însă o problemă. Oak nu s-a căsătorit cu Wren. Poate că Randalin s-a gândit că nimeni nu va găsi cadavrele lui Elaine şi Garrett sau că nimănui nu avea să i pese. Nu s-a aşteptat ca festivităţile din acea seară să se preschimbe într-o anchetă. însă, de vreme ce lucrurile s-au petrecut altfel, asasinarea înaltului Rege şi a înaltei Regine nu-i punea în mod automat coroana pe cap lui Wren. încă avea nevoie de

el.

în timp ce străbate plaja, ud până la piele, Oak tremură atât de tare încât îi este greu să-şi dea seama cât e din cauza frigului şi cât a furiei

A devenit bufonul care s-a prefăcut atâta vreme a fi. Dacă nu s-ar fi îndrăgostit, nimeni nu ar fi în pericol Dacă nu ar fi crezut în Wren, dacă nu i-ar fi promis să4 stea alături, dacă nu i-ar fi găsit mereu scuze, atunci complotul lui Randalin nu s-ar fi realizat.

Şi ce e mai jalnic e că încă o iubeşte.

Nu contează însă. Este dator să-i fie loial familiei Iul indiferent de secretele pe care ile-a ascuns. îi este dator Regatului Elfhame însuşi Fie că îi place sau nu să fie prinţ, a acceptat rolul, cu toate beneficiile şi obligaţiile pe care le implică. Nu-şi poate pune supuşii în pericol. Şl indiferent ce a simţit Wren pentru el cândva, Oak nu poate crede că ar fi făcut toate astea dacă aceste sentimente nu ar fi dispărut demult. El a distrus totul şi nu a reuşit să repare nimic. Unele lucruri odată frânte, rămân frânte.

Prinţul aleargă prin furtună, cu vântul tăind, prin hainele lui subţiri de curtean,

— HaU îi strigă lui Hyacinthe, încercând să astupe bubuitul tunetului

îi face cavalerului un gest larg din braţ, arătându-i cortul în care vrea să se adăpostească.

Are blazonul unui curtean de la Curtea Scoruşului şi este gol Oak îşi şterge din apa de pe faţă.

— Şi acum ce facem? îl întreabă Hyacinthe,

— Le găsim pe Wren şi pe Bogdana, Poţi ghici unde s-ar fi putut duce? Sigur ai auzit ceva în ultimele zile.

Pentru că adrenalina luptei a început să treacă, Oak începe să simtă durerea care i *se* întinde pe spate, acolo unde îşi aduce vag aminte că a fost înjunghiat. S-ar putea să aibă şi o tăietură

superficială pe gât. îl ustură.

— Şi dacă le găsim, insistă Hyacinthe, Ce facem apoi?

— Le oprim, zice Oak, alungând gândul la durere, alungând gândul la ceea ce va însemna cu adevărat să le oprească. Nu au cum să fie prea departe. Bogdana trebuie să fie prin preajmă pentru a controla furtuna asta,

— îi sunt dator lui Wren, zice Hyacinthe. I-am jurat credinţă.

— îl are pe Tieman! îi reaminteşte Oale

Bărbatul îşi fereşte privirea.

—Ar trebui să fie pe Insmoor

— Pe Insmoor? repetă Oak.

Cea mai mică dintre insule, alăturată celei pe care se află acum. Locul în care e Piaţa Mandragora şi cam atât.

— Bogdana a preschimbat locuinţa la loc în nucă **înainte** de vânătoare şi a pus-o bine în buzunar. Ne-a spus că s-ar putea să ne vedem pe Insmoor

Astfel încât restul şoimilor să le fie alături Asta complică lucrurile, dar Oak nu se dă înlături de la şansa de a l înfrunta pe Straun. Iar Wren nu-l va distruge pe Oak, pentru că nu vrea să-şi distrugă planurile de domnie.

—Ştiu cum putem ajunge pe Insmoor! zice prinţul.

Hyacinthe îl priveşte în ochi o vreme şi pare să-i fi înţeles planul.

— Nu poţi vorbi serios!

— N-am fost niciodată mai serios,

Oak ajunge la cortul însemnat cu blazonul lui Dain clăm ţănind din dinţi Tatterfell şi Jack sunt înăuntru, adăpostiţi departe de intrarea în cort, pe care vântul o tot zboară, lăsând ploaia rece să intre înăutru.

— Jack, mă tem că am din nou nevoie de ajutorul

tău! zice Oak

— Sunt la dispoziţia ta, prinţul meu! declară Jack, plecân- du-şi fruntea. Ţi-am promis că te voi ajuta şi aşa voi face.

— După asta, datoria pe care o ai faţă de mine va fi plătită cu vârf şi îndesat. Nu-mi vei mai fi dator cu nimic. Poate că vei fi chiar tu cel care-mi va putea cere o favoare.

— Mă voi bucura de asta, zice Jack, cu un zâmbet viclean,

— Vreau să mă duci pe mal, pe sub valuri, E vreo cale prin care să pot respira cât mergem?

Jack îl priveşte cu ochi mari

” Vai nu-ţi pot fi de ajutor în această privinţă! Celor din neamul meu nu le pasă de viaţa călăreţilor

Hyacinthe îi aruncă lui Oak o privire neîncrezătoare,

— Nu, voi vă desfătaţi cu moartea lor şi apoi îi devoraţi Te vei putea controla avându-4 pe prinţ în spinare?

Oak nu îşi făcuse griji în această privinţă până acum, dar nu îi place unda de încântare care alunecă pe chipul lui Jack al Lacurilor atunci când aude de devorare,

îmi pot ţine dinţii departe de carnea dulce a prinţului, dar dacă vrei să vii şi tu, nu pot să promit nimic în privinţa ta, zice Jack,

—Vin! declară Hyacinthe. L-au luat pe Tieman,

Oak spera că va veni Nu e prea convins că poate face totul singur.

— Nu ai voie să te înfrupţi din Hyacinthe,

— Nici măcar o gustăricâ? întreabă Jack, alintându-se. Aşa nu prea-mi vine să fiu vesel, înălţime.

— Niciunpic!

— Ce nebunie ai de gând să faci în mijlocul furtunii? îl întreabă Tatterfell pe prinţ, înghiontindu-l în stomac. Şi mai şi sângerezi?

— Poate, zice Oak, ducându^şi degetul la gât.

îl doare, dar spatele îl doare şi mai rău,

— Dă-ţi jos cămaşa! îi ordonă zâna, clipind la el.

— Nu avem timp, îi zice Oak. Dar dacă ai ceva cu legături, le voi folosi pentru săbie. Se pare că mi-am pierdut teaca pe undeva.

Tătterfell îşi dă peste cap ochii ca stropii de cerneală.

— Voi înota pe cât de repede pot, zice Jack. Dar s-ar putea să nu fiu destul de rapid.

— Poţi ieşi la suprafaţă la jumătatea drumului, îi sugerează Oak. Ne laşi să tragem o gură de aer şi apoi mergi mai departe.

Jack se gândeşte o clipă la asta, de parcă nu ar fi ceva ce i-ar sta în fire. După o clipă însă, dă din cap, Hyacinthe se încruntă şi rămâne încruntat,

Tatterfell leagă sabia lui Oak şi i-o prinde ca o curea în jurul mijlocului, folosind fâşii din vechile lui haine. Ii coase şi rana de pe spate, amenințându-l că-şi va înfige degetul în gaură dacă se va mişca,

— Eşti necruţătoare! îi zice Oak.

Zâna zâmbeşte, de parcă i-ar fi făcut un compliment încântător

Apoi, luptând cu vântul şi cu ploaia, Oak, Jack şi Hyacinthe îşi croiesc drum spre ţărm.

Pe plaj ă, Jack se transformă într-un cal cu dinţi ascuţiţi Se lasă în genunchi şi aşteaptă ca Oak şi Hyacinthe să se agaţe de el Oak leagă o funie pe care a găsit-o în cort de pieptul kelpei şt apoi în jurul mijlocului lui Hyacinthe, prinzându-l strâns de spatele lui Jack. Apoi se leagă şi el, trecând încă o dată funia în jurul lor, astfel încât să fie prinşi unul de altul.

Când îşi îndreaptă privirea spre valurile care se izbesc de ţărm, Oak începe să aibă îndoieli în privinţa planului său. Abia întrezăreşte luminile de pe Insmoor prin furtună. Oare chiar îşi va putea ţine respiraţia atât cât crede Jack că e nevoie să şi-o ţină?

Dar nu mai poate da înapoi. Nici măcar nu ar avea la ce să se întoarcă, aşa că încearcă să tragă aer adânc în piept şi să răsufle încetişor. Să îşi deschidă

plămânii pe cât de mult poate.

Jack galopează spre valuri Apa rece ca gheaţa îi loveşte lui Oak picioarele. Apucă strâns funia şi mai trage o dată aer în piept înainte ca Jack să-i afunde în mare.

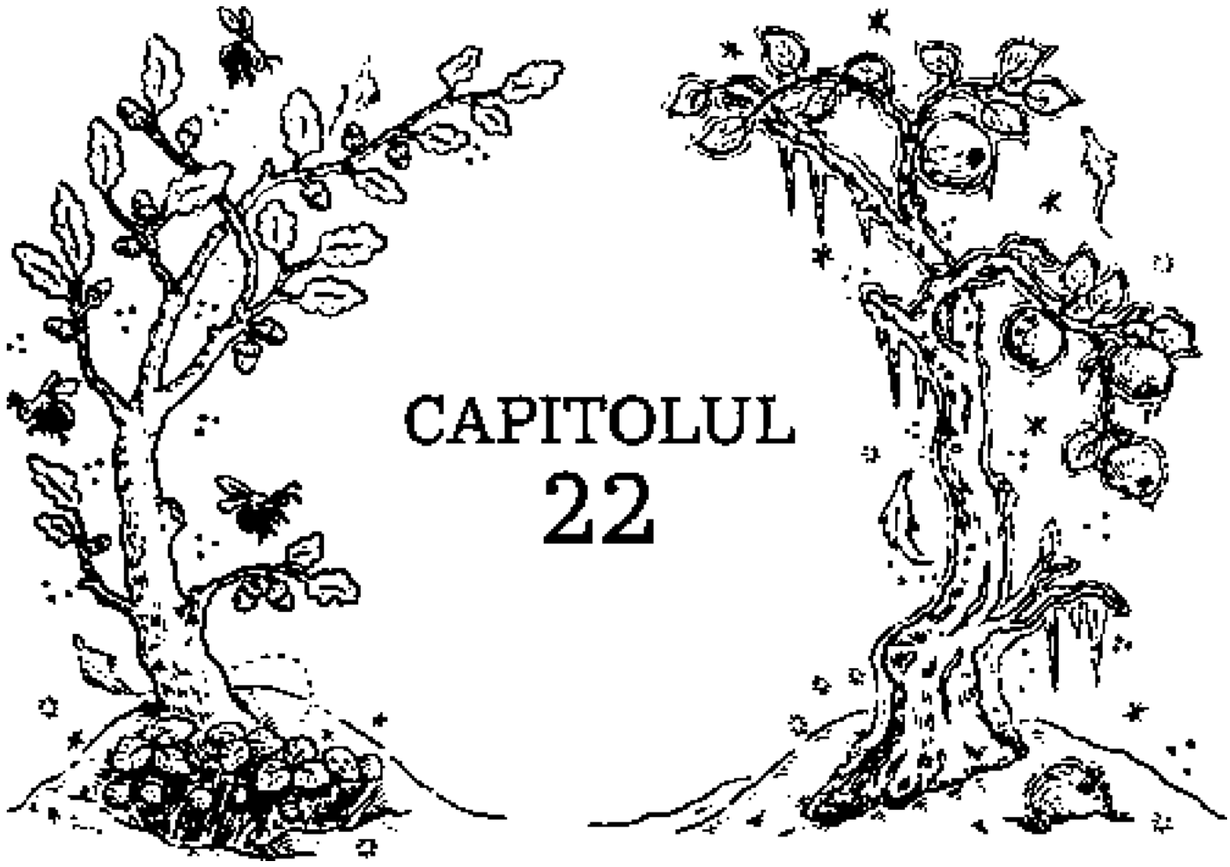
Răceala oceanului îl înjunghie în piept* Pentru o clipă simte că-i va Jura aerul din plămâni, dar reuşeşte să se controleze şi să-şi ţină gura ferecată. îşi deschide ochii în apa întunecată* Simte presiunea din ce în ce mai mare. din ce în ce mai panicată a strânsorii lui Hyacinthe, pe umărul lui.

Jack înoată rapid prin apă. După un minut devine clar că nu e destul de rapid Lui Oak îi ard plămânii şi se simte ameţit

Jack trebuie să iasă la suprafaţă* Trebuie să iasă acum! Acum/ Prinţul îşi înfige genunchii în pieptul kelpei

Strânsoarea lui Hyacinthe s-a înmuiat, degetele i se desprind de umărul lui Oak. Prinţul se concentrează asupra durerii pe care i-o trezeşte funia care îi taie mâna. încearcă să rămână alert. încearcă să nu respire* încearcă să nu respire, încearcă să nu respire.

Apoi nu se mai poate controla şi apa îi năvăleşte în plămâni.

CAPITOLUL 22

Ies la suprafaţă brusc, Oak înecându-se şi tuşind. îl aude pe Hyacinthe horcăind în spatele lut Un val îl loveşte în faţă, băgându-i apă de mare în gură şi făcându4 să tuşească şi mai tare.

Capul lui Jack e ridicat deasupra apei, cu coama lipită de gât. Ochii îi sunt acoperiţi de un soi de membrană, căre i fac să pară translucizi O privire aruncată spre ţărm îl asigură pe Oak că sunt la mai bine de jumătate din calea spre Insmoor însă prinţul nici nu poate să respire bine, cu atât mai puţin să-şi ţină din nou respiraţia. Pieptul îl doare, încă tuşeşte şi valurile continuă să năvălească peste eL

— Oak, reuşeşte să cârâie Hyacinthe. E un plan prost.

— Dacă murim, pe tine o să te mănânce primul! reuşeşte să scoată pe gură Oak. Aşa că ai face bine să trăieşti!

Prea curând, kelpa începe să coboare, destul de

încet cât Oak să apuce să tragă în cele din urmă aer în piept. Nu a respirat adânc şi e aproape sigur că nu va reuşi să-şi ţină respiraţia până la mal. Deja îi ard plămânii.

Este singura cale prin care putem trece dincolo, îşi reaminteşte şi închide ochii.

• »

Jack iese din nou la suprafaţă. îndeajuns cât Oak să apuce să mai ia o gură de aer. Apoi aleargă spre ţărm, izbindu-se de talazurile năprasnice de aici.

Kelpa este aruncată cu capul înainte, azvârlită spre fundul nisipos. Oak şi Hyacinthe sunt traşi în jos odată cu Jack. O piatră ascuţită îi zgârie lui Oak piciorul. încearcă să scape de frânghie, dar e strânsă bine.

Cumva, Jack reuşeşte să-şi croiască drum spre o parte mai înaltă a plajei. Un alt val îl loveşte şi se clatină, transformân- du-se apoi în băiat. Funia se înmoaie. Oak alunecă pe nisip. Hyacinthe se prăbuşeşte şi el, iar prinţul îşi dă seama că şi-a pierdut cunoştinţa. îi curge sânge dintr-o tăietură de deasupra sprâncenei, unde a fost probabil lovit de o piatră.

Oak îşi bagă umărul sub braţul lui Hyacinthe şi încearcă să-l târască de lângă apă. Până să apuce, un val îi loveşte picioarele şi prinţul cade în genunchi. Se aruncă deasupra lui Hyacinthe, pentru ca trupul să nu-i fie tras înapoi în mare.

0 clipă mai târziu, Oak e din nou în picioare şi îl trage pe Hyacinthe după el. Jack îl apucă pe cavaler de celălalt braţ şi împreună reuşesc să-l târască până pe iarba moale, unde se prăbuşesc alături de el.

Oak începe din nou să tuşească, în vreme ce Jack reuşeşte să-l întoarcă pe Hyacinthe pe o parte. Kelpa îl plesneşte pe spate şi cavalerul varsă apă de mare.

— Cum...? îngână Hyacinthe, deschizându-şi ochii.

Jack strâmbă din nas.

— Amândoi vă înmuiaţi destul de repede.

Deasupra capetelor lor, cerul este de un albastru senin, iar norii sunt albi şi pufoşi ca nişte mieluşei. Abia când îşi

întoarce capul spre Insear, Oak vede furtuna: o ceaţă deasă înconjoară insula, fulgerele trosnesc şi o perdea de ploaie ascunde tot ce se află dincolo.

După ce a zăcut pe iarbă câteva minute, încercând să se convingă că este încă în viaţă, Oak s-a ridicat pe copite.

— Cunosc locul. O să mă uit în jur, să văd dacă reuşesc să le găsesc.

— Noi ce ar trebui să facem? îl întreabă Hyacinthe. deşi pare pe jumătate înecat şi nu arată în stare de prea multe.

— Aşteptaţi-mă aici, zice Oak. îţi voi da de ştire dacă îl găsesc pe Tieman.

Hyacinthe dă din cap, arătând uşurat.

Insmoor este supranumită Insula de Piatră pentru că, dincolo de Piaţa Mandragora, este sălbatică şi pietroasă. Acesta este locul prin care rătăcesc zânele-copac, trăind printre vrejuri groase de iederă, cu trupurile lor, lente ca seva, acoperite de scoarţă. Păsările chiriie în copaci. Este o ascunzătoare bună pentru Wren şi Bogdana. Puţini soldaţi şi încă şi mai

puţini curteni ar putea da de ele în acest loc. Dar Oak a trăit multă vreme în Elfhame şi cunoaşte potecile. Copitele lui calcă delicat pe muşchi şi rapid pe piatră. Se mişcă tăcut la umbra copacilor.

După o vreme, începe să vadă şoimi odihnindu-se pe crengi. E sigur că se apropie. Rămâne aproape de locurile întunecate, sperând că nu va fi zărit.

După câţiva paşi, se opreşte uimit. Wren stă pe un bolovan, cu genunchii lipiţi de piept şi braţele strânse în jurul lor. Are unghiile înfipte în gambe şi o expresie plină de angoasă pe chip, de parcă, deşi a plănuit pieirea familiei regale, nu se bucură de asta. Drăguţ din partea ei, î^i zice Oak, că nu o amuză faptul că ba trădat.

Farmecul gurii-mieroase se desfăşoară cu uşurinţă de această dată, torsul din tonul lui sunând întocmai potrivit.

— Wren, spune molatec. Te căutam.

Wren îşi ridică privirea, uimită*

— Am crezut că eşti..

3

— Pe Insear, în aşteptarea nunţii noastre?

Pentru o clipă pare nedumerită, apoi chipul i se luminează. Se desprinde de bolovan şi păşeşte spre el, ca în transă.

Oak nu se poate convinge să o urască, nici măcar acum.

Dar se poate convinge să o ucidă.

— Putem face schimb de jurăminte chiar aici, îi spune. —'Putem?

în glasul ei pluteşte o dorinţă stranie. Dar de ce n-ar fi aşa? Trebuie să se căsătorească cu el dacă vrea să devină înalta Pegină a Regatului Elfhame. Iar el îi promite exact ceea ce îşi doreşte. Aceasta este puterea lut până la urmă.

Oak îi cuprinde obrazul în căuşul palmei şi ea şi-l freacă de el de parcă ar fi o pisică. Mătasea aspră a părului ei îi alunecă printre degete. E agonie să o atingă astfel.

Prinţul are sabia la brâu, încă legată în teaca improvizată. Nu trebuie decât să o tragă şi să o înfigă în inima ei străveche.

—închide-ţi ochii, îi spune.

Wren ridică spre el o privire atât de devastată, că îi taie respiraţia prinţului Apoi şM închide.

Mâna lui Oak coboară pe mânerul săbiei subţiri Se strânge în jurul metalului rece şi ud. Trage.

îşi coboară privirea la oţelul atât de lucitor încât vede chipul lui Wren reflectat în el

Nu-şi poate scoate din minte cuvintele pe care i le-a spus Stafia când se aflau pe Glteorul lunii şi zburau deasupra mării *Semeni foarte mult cu* Dain, fri unele priuinie.

Nici nu poate să uite că odată şi-a zis că; Dacă vot iubi pe cineva, nu fl voi *ucide!* – un jurământ prea evident ca să trebuiască rostit cu glas tare,

Oak nu vrea să fie ca tatăl lui

Şi-ar dori ca mâna să-i tremure încă, dar este remarcabil de sigură.

Tu mereu ai fost deştept! Fii şi acum! Asta i-a spus Wren când ba împins să rupă logodna. Are nevoie de această căsătorie dacă vrea să conducă după ce Cardan şi sora lui vor fi morţi Şi cu toate acestea, dacă Oak ar fi rupt logodna atunci când i-a cerut ea, nu ar fi avut cum să facă asta.

Nu poţi avea încredere fn mine.

De ce l-a avertizat? Ca să-l deruteze? Ca să-i distrugă atenţia de la adevărata problemă? Era un plan complicat şi riscant, în vreme ce să aştepte pur şi simplu ca el să-şi facă datoria şi să se căsătorească cu ea era unul uluitor de simplu şi cu o mai mare

şansă de reuşită.

Oak îşi aminteşte cum a stat Wren aplecată deasupra trupului Stafim, în Pădurea de Lapte. Taryn a acuzat-o că l-a otrăvit De ce nu a negat? De ce i-a lăsat pe toţi să o privească cu suspiciune? Randalin a recunoscut că el a făcut-o şi o îndemnase să-şi declare nevinovăţia. Iar cotoroanţa-fur- tunii şi-a înfipt ghearele în umărul ei Wren nu a făcut decât să ofere familiei regale un pretext ca să-şi pună şi mai multe întrebări

Nu eu *sunt cea care trebuie* salvată.

Aceasta i se păruse cea mai incriminatoare declaraţie atunci când săgeţile începuseră să zboare pe Insear, Dar dacă nu vorbea despre familia lui pe care Randalin plănuia să o asasineze, atunci altcineva trebuia salvat. Nu Oak, care era un element-cheie în uneltire. Stafia atunci? Lady Elaine?

Oak îşi mai aduce aminte de ceva, de la banchet. *Ar fi trebuit* să fnfeleg mai bine – *ceea ce ai făcut pentru tatái táu şi de ce. Am vrut ca lucrurile să fie simple. Dar som mea- Bex...*

Wren nu a terminat ce avea de spus din cauza unei crize de tuse. Apărută poate din cauză că se îmbolnăvise folosindu-şi magia. Sau poate pentru că încerca să-i spună ceva ce făcuse jurământ să nu rostească.

Soni mea, Bex

Nu eu suni cea care *trebuie salvată.*

Poate că Oak a înţeles totul greşit. Poate că nu Wren este duşmanul. Poate că a fost pusă în faţa unei alegeri imposibile.

Wren îi iubeşte pe cei din familia ei muritoare. Ii iubeşte atât de mult încât a dormit în ţărână, lângă casa lor, doar ca să le fie aproape. îi iubeşte atât de mult încât poate că nu există nimic pe lume ce nu ar face pentru a-şi salva mama, tatăl sau sora. Poate că ar sacrifica pe oricine pentru ei Inclusiv pe ea însăşi

Oak ştie cum e să iubeşti aşa.

Oak se întrebase de ce Lady Nore şi Lordul Jarel îi lăsaseră în viaţă pe membrii familiei muritoare a lui Wren, pentru că ştia cât sunţ de cruzi Nu i-ar fi încântat mai mult să îndepărteze orice şansă la fericire pe care Wren ar fi putut să o aibă? Să îi măcelărească membrii familiei, unul câte unul, în faţa ei şi să-i soarbă lacrimile?

Dar acum înţelege de ce i-au lăsat în viaţă. Cum ar fi putut să se împotrivească Wren vreodată când avea ceva de pierdut? Era ca Lama unei ghilotine care ameninţă mereu să cadă. O ameninţare pe care o puteau folosi la nesfârşit.

Cât de încântată trebuie să fi fost Bogdana să o găsească pe Bex în viaţă şi bună de folosit.

Wren îşi deschide ochii şi îi ridică spre el.

— Cel puţin o vei face tu, îi spune. Dar ar fi bine să te grăbeşti. Aşteptarea este cea mai grea parte.

—- Tu nu-mi eşti duşman, îi spune Oak. Nu mi-ai fost niciodată.

— Şi totuşi stai aici, cu sabia trasă din teacă, îi reaminteşte Wren.

Nu putea să o contrazică.

— Abia acum am înţeles. A pus mâna pe sora ta, nu-i aşa?

Wren îşi deschide gura, apoi o închide. Dar uşurarea care i se citeşte pe chip e grăitoare.

— Şi nu mi-o poţi spune, ghiceşte Oak. Bogdana te-a pus să juri tot felul de lucruri ca să se asigure că nu-i vei dezvălui jocul. Te-a pus să juri că vei merge până la capăt cu această căsătorie, astfel încât singura cale de ieşire era dacă te-aş fi refuzat eu. A ascuns-o pe Bex, ca să nu-i poţi desface pur şi simplu pe toţi şi să o eliberezi. A lăsat vorbă cuiva să se ocupe de sora ta, în cazul în care ea ar fi păţit ceva. Tot ce ai putut face a fost să încerci să tragi de timp.

Şi să încerci să mă avertizezi

Wren nu a putut decât să spere că va fi destul de deştept.

Şi poate că dacă nu era, a sperat că cel puţin avea să o împiedice să ducă la capăt cele mai îngrozitoare dintre poruncile Bogdanei Chiar dacă singura cale prin care Oak ar fi putut să o oprească era prin sabie.

Wren, care nu a vrut să mai aibă niciodată încredere în el, fusese nevoită să facă exact asta.

Wren are ochii umezi şi clipeşte din genele ei negre şi lungi. îşi strecoară mâna în buzunarul de la rochie şi scoate nuca albă.

— Tieman e prizonier înăuntru. Ia-o! E tot ce pot să-ţi ofer.

Degetele lui Wren îi mângâie uşor palma.

— Nu sunt duşmanul tău, dar dacă nu poţi să mă ajuţi, atunci când ne vom întâlni din nou s-ar putea să devin.

Nu este o ameninţare. Oak înţelege acum. Wren îi spune de ce se teme.

Prinţul aproape că se izbeşte de Jack şi de Hyacinthe, care vin dinspre plajă. Kelpa tresare şi apoi îl priveşte acuzator.

— îl am pe Tieman! zice Oak, cu respiraţia tăiată,

Hyacinthe ridică din sprâncene şi-l priveşte pe prinţ de parcă ar fi căzut în cap.

— Nu, nu e cu mine, adaugă Oak. îl am în buzunar

în locuinţa din nucă trebuie să fi transportat cotoroanţa caii din beţe, pe care nu-i văzuse pe navă. Şi alte provizii sinistre de care poate au avut nevoie. Arme şi armuri, cu siguranţă. Iar Wren poate că nici nu a bănuit nimic.

—Şi regina ta? E...? întreabă Jack şi face o mişcare ce imită decapitarea,

— Bogdana a răpit-o pe sora ei muritoare, le spune Oak. Wren este şantajată!

— Unde o tine? întreabă Hyacinthe, Şi când ai de gând să vorbeşti cu sens ?

Prima este întrebarea care contează- Iar Oak bănuieşte că ştie răspunsul

Pe măsură ce se apropie de Piaţa Mandragora, Oak vede tot mai bine furtuna care se dezlănţuie pe Insear, Străzile sunt pustii Negustorii sunt ascunşi în casele lor, sperând probabil ca valurile să nu vină peste ei şi fulgerul să nu-i lovească. Hyacinthe îi urmează pe prinţ, cu nuca în buzunar, iar Jack le păzeşte spatele.

Ajung toţi trei la căsuţa Mamei Măduvă, cu acoperişul ei acoperit de muşchi Oak rămâne în faţa uşii în vreme ce tovarăşii lui dau roată casei, mergând în spate. Prinţul priveşte înăuntru şi o vede pe cotoroanţă aşezată pe un buştean, în faţa focului, împungând o găleată atârnată deasupra flăcărilor.

Oak bate cu putere în uşă. Mama Măduvă se încruntă şi se întoarce înapoi la treaba ei. Prinţul izbeşte din nou cu pumnul. De această dată cotoroanţa se ridică. încruntată, păşeşte legănat spre uşă. pe ghearele ei de pasăre.

— Prinţule, mijeşte ea ochii. Nu ar trebui să te afli la o petrecere?

— Pot să intru?

Mama Măduvă face un pas înapoi, lăsându-l să păşească înăuntru.

— Ce mai furtună avem!

Cotoroanţa închide uşa în urma lui şi o încuie. Oak se îndreaptă spre fereastră şi priveşte spre Insear, în vreme ce trage zăvorul de la geam. Nu vede decât ploaie şi ceaţă, şi speră din tot sufletul că cei din familia lui nu se află într-o situaţie mai gravă decât cea în care i-a lăsat.

— O ţii prizonieră pe sora lui Wren pentru Bogdana, nu-i aşa? o întreabă Oak, întorcându-se şi luând-o spre fundul casei Prietenul tău cu pielea aurie a prins-o, dar tu eşti cea care are o locuinţă aici, aşa că tu eşti cea care o ţine captivă, nu-i aşa?

Mama Măduvă ridică din sprâncene.

—Ai grijă de ce o acuzi pe Mama Măduvă, prinţ al Regatului Elfhame. Vrei să rămână de partea ta, nu-i aşa?

— Mai degrabă aş vrea să-i descopăr trădarea, zice Oak, deschizând uşa de la camera din spate.

— Cum îndrăzneşti? strigă cotoroanţa, în timp ce prinţul păşeşte în dormitorul ei.

Un pat cu baldachin lipit de unul dintre pereţi, cu cearşafuri bine întinse deasupra. într-un colţ zac câteva oase, vechi şi uscate. E şi un birou mic, cu un craniu aşezat deasupra unor cărţi. Lângă pat se află o cană cu ceai atât de vechi că în lichid pluteşte o molie.

Oak o ignoră pe cotoroanţă şi trece mai departe, ca să deschidă una dintre celelalte două uşi. Descoperă o baie, cu o cadă mare din lemn în centru şi o pompă alături, într-un colţ se află canalizarea. Şi un cufăr mare, precum acela pe care i Va descris Jack.

Oak îl deschide. E gol.

Mama Măduvă strânge din buze.

— Faci o greşeală, băiete! Indiferent ce crezi tu că aş avea, merită blestemul pe care-l voi arunca asupra ta?

Furios cum e, Oak nu ezită.

— Nu m-ai trădat deja o dată, când ai ştiut exact unde se află inima lui Mellith şi m-ai trimis oricum să umblu după fantasme? Sunt Prinţul Oak din neamul Salcei, înrudit cu înalta Regină şi cu înaltul Rege, moştenitor al tronului din Elfhame. Poate că tu ar trebui să te temi

Pe chipul cotoroanţei se citeşte uimirea. Rămâne în hol. cu privirea aţintită la el, în vreme ce Oak deschide ultima uşă. Un alt pat – acesta plin cu pui de pernă cu feţe cusute neîndemânatic, de parcă ar fi fost lucrate de un copil. Rafturi pe pereţi, cu cărţi pe ele, dintre care câteva par la fel de vechi ca tomu^ rile din camera Mamei Măduvă, în vreme ce altele par mai noi şi mai puţin prăfuite. Sunt şi câteva volume cu copertă din hârtie, care provin în mod dar din lumea muritorilor Aceasta trebuie să fie camera fetei cotoroanţei

Dar Bex nu e nicăieri

— Unde e? întreabă cu glas autoritar Oak,

— Vino, îi zice Mama Măduvă, Ia loc. Tremuri O gură de ceai te va înzdrăveni

Oak simte că-i clocoteşte sângele în vene. Dacă tremură, nu-i din cauza frigului

— Nu avem timp pentru asta!

Fără să-l bage în seamă, Mama Măduvă îşi face de lucru cu căldarea el deasupra focului în apă pluteşte ceva ce ar putea fi varec. Cotoroanţa afundă polonicul şi pune ceai în două căni din ceramică. A lui Oak are desenată pe ea o faţă care urlă.

Mama Măduvă soarbe din ceaiul ei Nervii lui Oak scânteiază ca nişte fire electrice pe sub piele. Randalin e mort şi oricare ar fi fost semnalul pe care avea de gând să i-l dea Bogdanei, anunţând-o că familia regală este moartă, nu va veni în cele din urmă, Bogdana îşi va da seama de asta şi va trece la următoarea etapă a planului el Wren nu va putea să o oprească. S-ar putea să fie obligată să o ajute. Iar Oak trebuie să o găsească pe Bex înainte ca toate acestea să se petreacă,

încăperea arată la fel ca data trecută – buşteni şi un scaun de lemn dinaintea focului; alt scaun gol într-o parte. Acelaşi dulap cu curiozităţi pictat cu colecţia lui de aripi de cărăbuş, poţiuni şi otrăvuri Aceleaşi nuci se zbat în bol. Holul gol

— Ce-ai putea să-i oferi Mamei Măduvă în schimbul a ceea ce cauţi? îl întreabă ea blând.

Oak consideră cotoroanţele creaturi de neînţeles, diferite de celelalte Făpturi Sunt cele care creează obiecte, cele care aruncă blesteme. Jumătate vrăjitoare, jumătate zeiţe. Solitare prin firea lor, după spusele profesorilor lui Dar Oak a auzit povestea Bogdanei şi a lui Mellith. Şi îşi aminteşte că Mama Măduvă şi-a dorit ca înaltul Rege să se căsătorească cu fata ei

Poate că nu sunt mereu solitare. Poate că nu sunt cu totul de neînţeles.

— Vreau să o salvez pe Wren, îi spune Oak Mamei Măduvă.

—O pasăre mică. Prinsă în mijlocul unei furtuni.

Oak o priveşte fix în ochi

— Tu ai o fată. Pe care ai vrut să o căsătoreşti cu înaltul Rege. Mi-ai povestit despre ea.

Mama Măduvă mormăie uşor.

—Asta a fost în urmă cu ceva timp.

— Nu chiar aşa mult, aş zice, cât să uiţi jignirea pe care ţi-au adus-o curtenii, gândindu-se că fata unei cotoroanţe nu este potrivită să urce pe tron.

Mama Măduvă răspunde mârâit:

— Ar fi bine să ai grijă* dacă vrei să obţii ceva de la mine. Şl ar fi bine să nu încerci să-ţi foloseşti gura-mieroasă. îmi plac cuvintele dulci, dar îmi va plăcea şi mai mult să-ţi mănânc limba.

Oak îşi înclină capul, arătând că înţelege*

— Ce vrei la schimb pentru Bex?

Cotoroanţa fornăie.

— Nu ai găsit nicio fată* Dacă nu e nimeni aici?

— Dă-mi trei şanse, zice Oak, deşi se îndoieşte că va reuşi Trei încercări ca să ghicesc unde ai ascuns-o, şi dacă am dreptate, mi-o vei da*

— Şi dacă vei da greş?

Ochii cotoroanţei licăresc. Oak ştie că î~a stârnit interesul

— **Atunci** mă voi întoarce aici când va răsări luna nouă şi te voi servi preţ de un an şi o zi îţi voi spăla podelele. Iţi voi curăţa cazanul şi îţi voi tăia unghiile de la picioare* Atâta vreme cât nu fac rău nimănui, voi face tot ceea ce îmi ceri ca servitor în casa ta.

Oak simte că atmosfera se schimbă în jurul lui, simte că a rostit cuvintele potrivite. Nu îşi foloseşte farmecul ca de obicei, dar îşi îngăduie să simtă calea spre care îl împinge pute- rea lui, felul în care îi cere să se comporte ca să fie pe placul Mamei Măduvă* Partea de gancanagh din el îl ajută să vadă că ea se va crede mai şireată decât el, că mândria ei o va face să accepte provocarea.

— Orice îţi voi cere, prinţ al Regatului Elfhame?

Cotoroanţa rânjeşte larg, cu încântare, gândindu-

se la cum îl va umili.

—Atâta vreme cât îţi voi da trei răspunsuri greşite.

— Atunci, ghiceşte! Aş fi putut să o transform în capacul de pe o cratiţă!

— Atunci aş fi prost să nu fie acesta primul meu răspuns, zice Oak.

Mama Măduvă pare de-a dreptul încântată.

— Greşit.

Oak mai are două încercări E bun la jocuri, dar e greu să stea şi să se gândească atunci când simte că nu mai e timp, când aude furtuna vuind pe fundal şi clănţănitul...

Se gândeşte la nuca albă şi la Tieman Şi îşi aduce aminte cine i-a oferit-o în dar lui Wren. Oak se ridică şi păşeşte spre dulap.

— Este închisă într-una dintre nuci.

Furia h distorsionează cotoroanţei chipul pentru o clipă, înlocuită însă rapid de un zâmbet.

— Foarte bine, prinţule! zice. Acum spune-mi în care.

în bol sunt probabil jumătate de duzină de nuci

—Am ghicit corect! protestează Oak. Ţi-am dat răspunsul

— Oare? E ca şi cum mi-ai fi spus că am transformat-o într-o floare şi nu ai fi sigur dacă în trandafir sau lalea. Alege. Dacă alegi greşit, pierzi

Oak deschide bufetul, scoate bolul şi merge în bucătărie, după un cuţit

— Ce faci? strigă cotoroanţa. Potoleşte-te!

Alege o nucă şi îi înfige vârful cuţitului într-un capăt. Aceasta se deschide şi în jur ţâşnesc o mulţime de rochii fiecare dintre ele într-o culoare diafană. Rochiile plutesc delicat spre podea.

—Las-o! îi strigă cotoroanţa, pentru că Oak s-a întins după o altă nucă. Imediat!

— îmi vei da fata? întreabă autoritar Oak. Pentru că acum nu mai am nevoie de tine ca să o scot afară. Le voi deschide pe fiecare în parte şi astfel le voi

distruge.

— Băiat fără minte! îi aruncă Mama Măduvă, apoi intonează:

fnchts înăuntru,/¿tril scăpare Formă de ghindă a ta
soarta are fn întuneric vei rămâne, în aşteptare

Lumea pare să se mărească şi să se contracte în ace* eaşi clipă. întunericul năvăleşte şi îl înghite. Oak se simte, într-adevăr, UD băiat fără minte. Şi foarte dezorientat.

a

înăuntrul nucii, zidurile sunt curbate şi strălucesc ca mahonul lustruit Podeaua e acoperită cu paie. O lumină difuză pare să emane de pretutindeni şi în acelaşi timp de nicăieri

Aude în spatele lui o răsuflare surprinsă. Mâna i se îndreaptă din instinct spre spadă şi se întoarce, străduin- du^se să nu o tragă din teaca de cârpe,

Printre coşuri, butoaie şi borcane se află o muritoare, lipită de peretele curbat al închisorii et în lumina slabă, pielea ei are nuanţa brumărie pe care o au frunzele la începutul toamnei Poartă o geacă pufoasă, de culoare albă, care o înghite cu totul. Are mâinile încrucişate pe piept, de parcă ar încerca să se aline singură şi să se încălzească, ori poate să nu se piardă cu totul

—Nu ţipa! ö spune Oak, ridicându-şi mâinile, ca să-i arate că sunt goale.

— Cine eşti şi de ce te afli aici? îl întreabă fata.

Oak trage aer în piept şi se gândeşte la ce ar trebui să-i spună. Nu vrea să o sperie, dar după felul în care fata se uită la copitele şi la coamele lui, îşi dă seama că se prea poate să fie deja prea târziu,

— Aş vrea să cred că vom fi prieteni, zice el. Dacă-mi spui cine eşti, îţi voi spune şi eu cine sunt.

Muritoarea ezită.

— E vorba de o vrăjitoare, care m-a adus aici să-mi văd sora. Dar nu am întâlnit-o încă. Vrăjitoarea zice că a dat de necaz.

— O vrăjitoare..., repetă Oak,

Se întreabă dacă fata mai are noţiunea timpului

— Eşti sora lui Wren, Bex, nu-i aşa?

— Bex, da, spune fata şi zâmbeşte uşor. O cunoşti pe Wren?

— De când eram mici, îi mărturiseşte el şi Bex se destinde puţin ştii ce este ea? Ce sunt eu?

— Zâne.

Expresia de pe chipul ei spune *monştri.*

—Am scoruş la mine tot timpul. Şi fier.

Când era copil şi locuia în lumea muritorilor cu Vivi, sora lui cea mai mare, fusese foarte entuziasmat să îi arate lui Heather, prietena acesteia, magia. Şi-a ridicat vraja care-i schimba înfăţişarea şi a fost distrus când fata l-a privit îngrozită, de parcă nu ar mai fi fost acelaşi băieţel pe care îl ducea în parc şi îl gâdila. S-a gândit că în felul acesta îi va face un dar, o surpriză, dar mai degrabă a înfricoşat-o.

Pe atunci nu bănuia cât de vulnerabil trebuie să se simtă UD muritor în lumea zânelor. Ar fi trebuit să înţeleagă asta însă, trăind alături de două surori muritoare. Ar fi trebuit, dar nu a înţeles,

— E bine, a zis, gândindu-se la arsura fierului de la zăbrelele temniţei din Citadelă. Scoruşul dezleagă farmecele, iar fierul ne arde.

— Acum e rândul tău, zice Bex. Cine eşti?

— Oak, îi răspunde,

— Prinţul, răspunde Bex sec, fără urmă din prietenia de mai devreme.

Oak aprobă din cap,

Bex face doi paşi în faţă şi îi scuipă la picioare,

— Vrăjitoarea mi-a povestit despre tine, zice ea. Că furi inimi şi că aveai de gând să o furi şi pe a surorii mele. Că dacă te-aş întâlni vreodată ar trebui să fug.

Obişnuit ca lumea să îl placă, sau cel puţin să-şi câştige dispreţul, Oak e puţin uluit.

— Eu niciodată nu aş..., începe prinţul, dar Bex aleargă deja în celălalt colţ al încăperii şi se lipeşte de peretele curbat, de parcă Oak s-ar pregăti să o atace.

Se aude un zgomot în depărtare – puternic şi ascuţit. Pereţii se cutremură.

— Ce e asta? întreabă Bex, împiedicându-se.

— Sunt prietenii mei! îi spune Oak. Sper.

O lumină puternică fulgeră şi închisoarea se înclină într-o parte. Bex e azvârlită peste Oak. apoi se trezesc amândoi pe podeaua din căsuţa Mamei Măduvă. Fereastra pe care a descuiat-o Oak e deschisă şi Jack e înăuntru. Kelpa se apleacă şi ridică o ghindă întreagă.

Mama Măduvă bombăneşte:

— O adunătură fără pic de maniere!

— Ai găsit-o! zice Jack. Şi ce mai bucăţică... adică *muritoarei*

Bex sare în picioare şi scoate din buzunarul de la spate o cheie, care pare foarte veche – probabil fierul despre care vorbea. Pare că are de gând să îl lovească pe Jack peste cap cu ea.

Din doi paşi, Oak a traversat încăperea. îşi lipeşte palma de gura fetei, apăsând destul de tare cât să-i simtă dinţii în came.

— Ascultă-mă, îi zice, simţindu-se ca un agresor – cel mai probabil pentru că se poartă ca unul. Nu-i voi face rău lui Wren. Nici ţie. Dar nu am timp să mă lupt cu tine, nici nu am timp să te alerg dacă fugi.

Bex se smuceşte, dând din picioare.

Oak se apleacă şi-i şopteşte la ureche.

— Mă aflu aici ca să o ajut pe Wren, şi te voi duce la ea. Iar dacă vei încerca să fugi din nou, ţine minte asta: cea mai
uşoară cale prin care aş putea să te fac să mă asculţi ar fi aă te fac să te îndrăgosteşti de mine. Şi nu vrei asta.

Probabil chiar nu şi-o doreşte, pentru că fata se înmoaie în strânsoarea lui.

Oak îş i ia mâna de la gura ei şi ea se trage la o parte„ dar nu ţipă. îl cercetează în schimb, respirând sacadat.

— Ar fi trebuit să ştiu că ceva nu e bine când am văzut că-mi ştii numele, zice Bex. Wren nu ţi l-ar fi spus niciodată! Zice că dacă îmi ştii numele ai putere asupra mea.

Oak râde, surprins.

—Aş vrea eu! zice, apoi se crispează.

Ar fi trebuit să găsească alte cuvinte, unele care să nu-l facă să pară cu adevărat un monstru. Insă acum nu prea mai are ce face decât să meargă înainte.

— Trebuie să cunoşti numele întreg al persoanei, numele adevărat. Muritorii nu au astfel de nume. Nu aşa cum avem noi.

Privirea lui Bex alunecă spre uşă, apoi înapoi şi se citeşte în ochii ei că plănuieşte ceva.

— Wren e în pericol, îi spune Oak Cineva se foloseşte de siguranţa ta pentru a o obliga să facă ceva împotriva voinţei ei Ceva care implică uciderea multora dintre semenii mei

— Şi vrei să te foloseşti de mine ca să o opreşti! îl acuză Bex.

E un mod dur de a vedea lucrurile, dar e adevărat.

— Da, zice Oak. Nu vreau ca surorile mele să fie

rănite. Nu vreau ca Wren să fie rănită, şi nici tu.

— Şi mă vei duce la ea? îl întreabă Bex.

Oak dă din cap.

— Atunci te voi urma. Deocamdată.

Oak îşi întoarce privirea spre Mama Măduvă.

— îţi voi oferi această favoare, pentru ceea ce îţi datorez. Dacă voi supravieţui, nu le voi spune înaltului Rege şi înaltei Regine că ai ţinut partea Bogdanei, împotriva lor. Insă, cu asta, mi-am plătit datoria.

— Şi dacă va câştiga ea, atunci ce? îl întreabă Mama Măduvă.

— Atunci voi fi mort. îi răspunde Oak. Şi eşti liberă să scuipi pe pietrele şi muşchiul pe care îmi va zăcea trupul.

în acea clipă, uşa de la intrare se spintecă în două. Mirosul de ozon şi de lemn ars umple aerul. Cotoroanţa-furtunii stă în prag, invocată parcă de vorbele lor.

Printre degete îi trosnesc fulgere. Ochii îi sunt sălbatici.

— Tu! strigă Bogdana, când o vede pe Bex lângă prinţ.

— Duceţi-o pe muritoare la Wren! strigă Oak la Jack şi la Hyacinthe, trăgându-şi spada. Plecaţi!

Apoi se năpusteşte spre cotoroanţa-furtunii.

Electricitatea îi izbeşte sabia, prăjindu-i degetele. în ciuda durerii, Oak reuşeşte să lovească, tăind pelerina cotoroanţei.

îl vede cu coada ochiului pe Jack ridicând-o pe Bex şi sco- ţând-o pe fereastră. Afară o prinde Hyacinthe.

Bogdana se întinde spre Oak cu degetele ei ca nişte pumnale.

— îmi va face plăcere să-ţi jupoi pielea de pe trup.

Oak se roteşte şi parează lovitura. Apoi se apleacă

spre stânga. Ea mai face un pas spre el.

Hyacinthe şi Jack nu se mai văd acum, iar Bex e cu ei.

Lui Oak îi vine o idee – una riscantă, dar care ar putea să funcţioneze. Una care l-ar putea duce la Wren mai repede.

— Şi dacă mă predau?

Prinţul o vede ezitând uşor.

— Să te predai?

— îmi voi pune sabia în teacă şi te voi urma de bunăvoie, spune prinţul, ridicând din umeri, şi îşi coboară puţin sabia. Dacă îmi promiţi că mă vei duce direct la Wren, fără alte trucuri.

_Fără trucuri? repetă cotoroanţa. Interesant că tocmai tu spui asta.

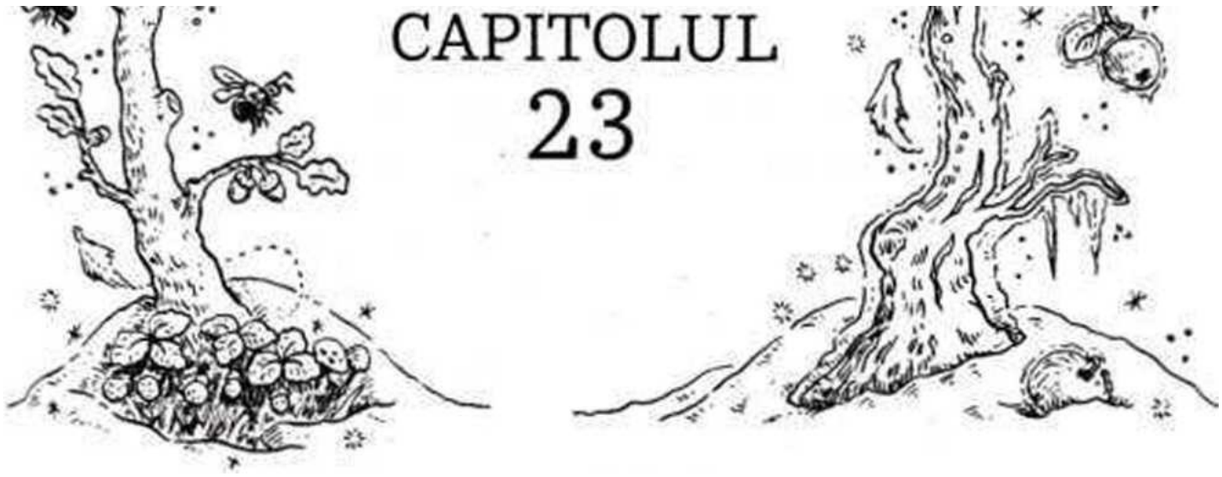
— Vreau să o văd. îi zice Oak, sperând că pare convingător. Vreau să o aud spunând cu gura ei ce a făcut şi ce vrea. Iar tu nu vrei să o laşi singură prea multă vreme.

Bogdana îl priveşte cu viclenie.

— Prea bine, prinţule.

îşi întinde mâna şi îşi trece ghearele lungi pe obrazul lui, zgâriindu-i doar uşor vânătăile.

— Dacă n-o pot avea pe soră, tu vei fi premiul meu. Şi vei fi bine asezonat până voi termina cu tine.

CAPITOLUL 23

Bogdana îl trage cu mâna ei cu gheare de încheietură, spre apă şi furtună.

— Credeam că ne întoarcem la Wren, zice Oak.

— Ah, ai crezut că e tot pe Insmoor? Nu, am adus-o pe Insear. Eram acolo amândouă când mi-a trimis semn Mama Măduvă.

Ar fi trebuit să se aştepte că Mama Măduvă o poate anunţa cumva pe Bogdana că ostatica ei a fost eliberată şi acum regretă că a fost atât de generos cu ea. Singurul lucru cu care se va alege drept mulţumire este cel mai probabil un blestem.

— Pe Insear? repetă Oak, concentrându-se asupra a ceea ce contează.

Dacă Wren şi Bogdana ajunseseră pe Insear, ce însemna asta pentru familia lui?

— Vino! îi zice Bogdana, păşind de pe stânci în

gol.

Un vârtej de vânt o prinde şi o ridică, la fel cum a purtat şi nava. Roba cotoroanţei se umflă, Bogdana îl trage cu putere de încheietură. Oak o urmează, copitele lui călcând pe ceea ce par a fi doar vârtejuri şi bulboane de aer.

Ceaţa se desface, iar stropii de ploaie nu cad pe drumul lor, în vreme ce vântul îi poartă peste mare.

Câteva minute mai târziu, aterizează pe stâncile negre din Inaear Oak alunecă şi aproape cade, încercând să-şi găsească echilibrul.

în faţa lui le vede pe Wren şi pe Jude,

Sunt faţă în faţă, pregătite de luptă. Sora lui are o sabie în mână şi ochii îi lucesc. Părul i s-a desprins aproape cu totul din împletituri şi acum îi cade ud în jurul feţei E îmbujorată de frig, iar marginile rochiei îi sunt tăiate pieziş, de parcă ar fi vrut să se asigure că nu se va împiedica de ele,

Wren poartă aceleaşi haine de la vânătoare, aceleaşi pe care le-a purtat pe Insmoor Atârnă pe ea de parcă s-ar fi împuţinat, de parcă fiinţa ei ar fi fost consumată şi mai mult. Are pomeţii mai ascuţiţi şi adânciturile de sub ei mai pronunţate. Expresia îi este la fel de sumbră precum cerul întunecat de ploaie de deasupra. La fel de sumbră ca atunci când avusese de gând să-l lase s-o înjunghie.

în spatele surorii lui stau alte patru Făpturi Gândacul, cu un pumnal în mână şi o rană recentă la sprânceană. Doi arcaşi – cavaleri pe care Oak îi recunoaşte – cu arcuri în mână. Şi un curtean îmbrăcat în catifea şi dantelă, cu părul şi barba împletite în cosiţe, ţinând în mână un baros. Sunt toţi uzi până la piele.

De partea lui Wren sunt mai mult de o duzină din soldaţi! ei – cu armuri, săbii la brâu şi arcuri în mâini,

— *Jude!* strigă Oak, dar ea nici măcar nu pare să-l audă.

Prinţul o vede pe Wren cum se aruncă asupra lui Jude ca să-i apuce sabia scoasă din teacă. Sângele lui Wren mânjeşte oţelul care-i taie palma. Dar înainte ca sabia să taie mai adânc, înainte ca Iude să i-o poată smulge din strânsoare, metalul începe să se topească. Se scurge la pământ, sfârâind când atinge apa. Se răceşte apoi în forme metalice crestate. Desfăcut

Jude face un pas în spate, aruncând teaca de parcă ar fi muşcat-o.

— Ce truc drăguţ!

Vocea îi tremură puţin.

—Văd că te descurci bine, fiică! îi strigă Bogdana lui Wren. îl am pe prinţ. Şi acum, unde este înaltul Rege?

—Ucideţi-i! răbufneşte Jude, ignorând cuvintele Bogdanei, concentrându-se în schimb asupra şoimilor care se transformă în soldaţi Ucideţi-i pe io fi duşmanii noştri!

Săgeţile zboară, zbâmâind prin aer ca o boltă frumoasă, ucigătoare.

înainte să cadă, Wren îşi ridică mâna. Face un gest mic, de parcă ar alunga un ţânţar. Săgeţile se frâng şi se împrăştie ca ramurile izbite de un vânt puternic.

Jude a scos două pumnale din corset, ambele curbate şi ascuţite ca lamele.

Oak se îndepărtează de Bogdana, cu mâna pe mânerul săbiei lui

—Opriţi-vă! strigă.

Cotomanţa-furtunii mârâie la el:

— Nu fi nebun, băiete! Eşti înconjurat.

Mai mulţi dintre şoimi şi-au pregătit propriile arcuri şi deşi Oak crede că Wren nu vrea şi mai

multă moarte, dacă trag, nu este convins că ar împiedica săgeţile forţelor ei să lovească. Şi-ar secătui puterile, iar şoimii nu ar şti cum să interpreteze gestul.

— O am pe sora ta! strigă Oak, pentru că asta este ceea ce contează, asta este ceea ce trebuie să ştie Wren. O am pe Bex!

Wren se răsuceşte, cu ochii măriţi, cu părul lipit de gât. Are buzele întredeschise şi Oak poate să-i vadă dinţii ascuţiţt

— Ne-a furat-o! strigă Bogdana. Să nu crezi nimic din ce spune. O va folosi ca să te încătuşeze, copilă!

Jude îşi aruncă ochii la ei, cu sprâncenele ridicate.

— Şantaj, frate? Impresionant!

— Asta nu e..., începe Oak.

— Ai nişte hotărâri de luat, îi spune Jude. Şoimii o urmează pe domniţa ta. Dar poate că şi ea îţi vrea capul într-un ţăruş, la fel de mult precum cotoroanţa-furtunii. Dacă îi dai ocazia, s-ar putea să-ţi ia viaţa.

Bogdana răspunde înaintea lui Oak:

— Ah, Regină din Elfhame, vezi cât de nefolositoare îţi sunt armele! Eşti căsătorită cu băiatul fără credinţă al unui neam fără credinţă. Coroana ta a fost plătită cu sângele fetei mele!

— Coroana mea a fost plătită cu sângele multora!

Jude se întoarce spre arcaşii ei.

— Pregătiţi un nou atac.

— Nu ne poţi răni aşa de uşor cu beţe ascuţite, spune Wren, dar privirea îi tot alunecă spre Oak.

înţelege cu siguranţă că aceasta este familia lui, aşa cum şi ea o are pe a ei.

— Randalin e mort! îi spune prinţul cotoroanţei-furtunii. A conspirat împotriva regatului. L-a otrăvit pe Garrett. A plănuit această lovitură cu mult înainte

de a încerca să te implice şi pe tine în ea. Nu ai de ce să-l laşi să te târască şi pe tine la fund!

— Nu-l lăsa să te manipuleze! zice Bogdana, de parcă Oak pe Wren ar încerca să o convingă. Se foloseşte de tine aşa cum a sperat să o facă Randalin – Randalin, care a vrut să îl pună pe Prinţul Oak pe tron. Vezi cum a fost răsplătit consilierul pentru loialitatea lui? în el ai tu încredere că nu se va folosi de sora ta?

Oak a crezut că după ce Bex va fi în siguranţă, Wren se va elibera de controlul pe care îl are Bogdana asupra ei. Şi nu mai

este controlată, dar asta nu înseamnă că e *liberă.* Bex e la *el. El* o poate controla pe Wren aşa cum o făcea Bogdana înainte. Ar putea să o facă să se târască până la el cu aceeaşi siguranţă cu care ar face-o dacă chingile căpăstrului i-ar săpa în came.

Oak nu ştie cum să o convingă că nu asta este ce vrea să facă.

— Tu ţii la sora ta. Iar eu la a mea. Hai să punem capăt» Spune-i Bogdanei să oprească furtuna. Spune-le şoimilor tăi să-şi coboare armele! Putem sfârşi totul

Bogdana mârâie.

— Fa dat-o pe muritoare lui Jack al Lacurilor, Jack a înecat-o probabil până acum!

Wren cască ochii larg.

— Nu ai făcut asta.

— O aduce la tine, îi zice Oak, dându-şi seama cât de rău sună asta.

în plus, nu e sigur că Jack are cum să o aducă pe Bex aici, chiar dacă a ghicit unde sunt Oak aproape js-a înecat când a încercat să treacă.

— îl crezi, fetiţo? se răsteşte Bogdana. S-ar fi bucurat dacă una dintre săgeţi ţi s-ar fi înfipt în inimă. Hai să-l găsim pe înaltul Rege şi să-i retezăm beregata. Şoimii pot să-l supravegheze pe prinţ.

Oak ar putea să-şi tragă sabia şi să lovească înainte ca Bogdana să-l poată opri, dar dacă Wren le spune arcaşilor ei să tragă, va fi mort Nu are nicio pelerină magică în spatele căreia să se ascundă.

Jude îşi schimbă poziţia.

“ Oricine se îndreaptă spre cortul acela, ucideţi-1! le ordonă Făpturilor care i-au mai rămas. Iar tu, mică regină, ai face bine să nu intervii. Dacă Oak o

are pe sora ta, mă gândesc că o vrei înapoi întreagă.

— Nu mă ajuţi, Jude! zice Oak.

— Am uitat, îi răspunde ea. Nu suntem de aceeaşi parte.

— îl ascunzi pe înaltul Rege de mine? o întreabă Bogdana, înseamnă că este pe cât de laş spune toată lumea că este, dacă te lasă pe tine să-i porţi bătăliile.

Oak vede cum pe chipul lui Jude se aprinde furia şi cum sora lui şi-o înghite.

— Nu mă deranjează să lupt!

Cardan *nu* este laş. Chiar dacă era rănit, a pus mâna pe o armă când cavalerii lui Randalin se întorseseră împotriva lor. Cât de grav trebuie să fi fost rănit acum, dacă nici măcar nu i-a dat pelerina lui Jude. Când a plecat Oak, Cardan sângera, dar era conştient. Dădea ordine.

— Aşadar, înainte să începem această bătălie şi să ne alegem cu toţii tabăra, am o întrebare, spune Jude şi privirea ei devine mai aprigă.

Trage de timp, îşi dă Oak seama, deşi nu înţelege ce are de câştigat prin asta.

— Dacă ţi-ai dorit atât de mult tronul pentru Wren, de ce nu ai lăsat-o să se căsătorească cu el? Ar fi trebuit să se căsătorească cu Prinţul Oak în această seară, nu-i aşa? Nu ar fi avut astfel acces direct la tron? După ce devenea înalta Regină, nu avea decât să facă ce şi-a dorit de atâţia ani – să-i muşte beregata.

Poate că Jude voia doar să-i reamintească să nu se încreadă în Wren.

— De parcă *tu* l-ai fi lăsat vreodată pe Prinţul Oak să urce pe tronul lui! mârâie Bogdana.

— în general, nu e nevoie ca cineva să-şi *lase* moştenitorul să-i moştenească tronul, zice Jude. Sigur, poate că acţionezi aşa acum pentru că nu ai

de ales. Poate că Randalin a acţionat fără să te consulte. Tu ai vrut ca mariajul să aibă loc, dar el a pus lucrurile în mişcare înaintea ta.

Bogdana rânjeşte.

— Crezi că îmi pasă de trădarea unuia dintre miniştrii voştri? Intrigile de la curtea voastră, mă interesează prea puţin. Nu. Cu Wren alături pot scufunda Insear la loc, pe fundul mării. Pot scufunda toate insulele!

Pe Wren. asta ar distruge-o. Magia ar des face-o odată cu
pământul.

— Am putea muri cu toţii, împreună! zice Oak. într-un ultim act grandios şi glorios al prostiei* rupt din balade!

Lui Wren îi tremură mâinile şi le împreunează, ca să nu se vadă. Oak bagă de seamă cât de vineţii îi sunt buzele acum. Cât de palidă şi pătată îi este pielea, de nici măcar culoarea ei albastră nu mai poate ascunde că ceva nu e bine.

Desfacerea săbiei şi a săgeţilor trebuie să o fi costat – iar Oak nici măcar nu ştia dacă asta era tot ce făcuse de când se văzuseră la cabană.

— Am fost cea dintâi dintre cotoroanţe, revine Bogdana, cu glas ca mugetul valurilor. Cea mai puternică dintre vrăjitoare. Glasul meu este urletul vântului, părul meu perdeaua
ploii, iar unghiile fulgerul fierbinte care desprinde carnea de
pe os. Atunci când ram dat lui Mab o parte din. puterea mea.
am cerut un preţ. Am vrut ca fiica mea să aibă un loc printre curteni, să stea pe tron şi să poarte coroană. însă lucrurile nu

au stat aşa.

Bogdana rămâne tăcută pentru o cl ipă.

—Am fost păcălită de o regină o dată. Nu voi fi păcălită din nou!

— Mab nu mai e! îi zice Oak, încercând să se înţeleagă cu ea.

Sperând că va putea găsi cuvintele adevărate, cuvintele sincere* cele care o vor convinge.

— Tu eşti încă aici Şi o ai pe Wren din nou. Tu eşti cea care poate pierde totul acum şi nu are nimic de...

— Taci, băiete! Nu-ţi încerca puterea pe mine.

— Puterea mea îmi arată ce îţi doreşti

Oak îi aruncă o privire lui Wren.

— Nu-i nevoie să te farmec ca să-ţi spun că nu aceasta este calea prin care îţi vei atinge scopul.

Bogdana râde.

— Şi dacă Wren îşi vrea tronul? Te vei da la o parte şi o vei urmări cum şi-l ia? O vei ajuta? O vei lăsa să moară pe sora ta ca să-ţi arăţi dragostea pe care pretinzi că i-o porţi?

Cotoroanţa se întoarce spre Jude.

— Şi tu? Joacă la cacealma cât vrei dar ai doar patru Făpturi în spate – şi jumătate din ele se gândesc să te trădeze probabil. Şi un frate a cărui loialitate nu e clară. Sunt sigură că supuşii tăi nu vor să înfrunte de trei ori mai mulţi soldaţi care pot ataca în voie, cât timp îşipotrivesc ei arcurile. Aş răsplăti regeşte îndrăzneala. Dacă unul dintre ei Tar ucide pe Regele din Elfhame...

— Şi dacă îţi dau capul lui Oak în locul celui al lui Cardan? întreabă Jude dintr-odatL

Prinţul se întoarce spre sora lut Nu poate vorbi serios. Dar ochii lui Jude sunt reci şi pumnalul din

mâna ei e foarte ascuţit-

— Şi de ce aş accepta o ofertă atât de jalnică? o întreabă cotoroanţa-furtunii L-am avut luni în şir. L-am fi putut executa oricând dacă am fi vrut. Aş fi putut să-l ucid pe Insmoor, cu mai puţin de un ceas în urmă. în plus, nu tu mi-ai reamintit că ar fi mult mai simplu ca Wren să devină noua înaltă Regină dacă se căsătoreşte cu moştenitorul tău?

— Dacă Oak ar fi mort, neamul Sal cei s-ar înjumătăţi, zice Jude. S-ar putea ca soarta să se ocupe de restul Cardan a fost rănit – s-ar putea să nu apuce dimineaţa. Eu am urcat pe tron prin intrigile mele, deşi sunt muritoare. Fă-mă pe mine aliata ta, în locul lui. Sunt un pariu mai bun. Cunosc politica din Elfhame şi sunt destul de mercantilă ca să aleg practic.

Oak ştie că nu face propunerea cu sinceritate. Dar asta nu înseamnă că nu vorbeşte serios atunci când spune că vrea să-l ucidă.

Cât de nesăbuit a fost Oak. făcând să pară că e duşmanul lui Cardan. Cum ar putea să-i demonstreze lui Jude acum, aici, că a fost mereu de partea ei? Că nu a complotat niciodată alături de Randalin. Că a încercat să-i prindă pe conspiratori pentru a preveni ceva de felul a ceea ce se petrecea.

Dar cum ar fi putut să ghicească Jude vreodată ce plănuia Oak să facă, dacă ea nu ştia nimic din tot ceea ce făcuse până atunci?

— Oak nu s-ar lupta cu tine, spune Wren.

Bogdanei îi licăresc ochii.

— Ah, ba eu cred că da! Ce-ar fi dacă aş face cu prinţul următorul târg: dacă învingi, o voi lăsa pe Wren să te păstreze ca pe un animăluţ de companie. Te voi lăsa în viaţă. Te voi lăsa chiar să te

căsătoreşti cu ea, dacă ea îşi va dori asta.

— Foarte generos din partea ta, zice Oak. De vreme ce Wren oricum poate să se căsătorească cu oricine vrea.

— Nu şi dacă eşti mort, zice Bogdana.

—Vrei să mă lupt cu propria soră? întreabă prinţul îngrozit.

— Foarte tare!

Buzele Bogdanei se lăţesc într-un zâmbet sinistru.

— înaltă Regină, nu voi accepta capul prinţului din partea unuia dintre soldaţii tăi. Aşa cum eu am fost păcălită şi am ucis sânge din sângele meu, este cinstit să te văd şi pe tine luând viaţa cuiva din sângele tău. îl voi cruţa însă pe acela dintre voi care va ieşi învingător. Dacă înalta Regină va abdica de la tron, nu o voi urmări. Se va putea întoarce în lumea muritorilor ca să-şi trăiască viaţa scurtă.

— Şi Cardan? întreabă Jude.

Cotoroanţa-furtunii râde.

— Ce zici de asta? Dacă-l iei şi pe el îţi voi da un avans.

— S-a făcut! zice Jude. Atâta vreme cât mă laşi să-mi iau şi supuşii,

— Dacă învingi îi răspunde Bogdana. Dacă fugi

— Nu face asta, şopteşte Wren.

Oak face un pas în faţă, ameţit. Ignoră felul în care îl priveşte Wren. de parcă ar fi un miel venit la tăiere, prea prost ca să fugă.

în timp ce înaintează spre sora lui, o săgeată venită din tabăra lui Jude se înfige în pământ, alături de el. O avertizare.

Speră sincer că a fost o avertizare şi nu că cineva a ratat.

— Prinţule Oak. spune Jude. Ai făcut nişte alegeri foarte periculoase în ultima vreme.

Oak trage adânc aer în piept.

— Pot să înţeleg de ce crezi că am plănuit să trădez...

— Dă-mi socoteală pe câmpul de luptă! zice Jude, tăindu-i vorba. Eşti gata de duel?

Wren păşeşte în faţă. Ploaia ba lipit părul lung şi rebel de gât şi de piept.

— Oak. aşteaptă!

Bogdana o apucă de braţ.

— Lasă-i să-şi rezolve singuri problemele de familie!

Wren se smulge din strânsoarea ei

— Te-am avertizat! Nu poţi să mă ţii sub talpa ta. Nu fără Bex!

— Aşa crezi? zice cotoroanţa-furtunii Copilă, îmi vreau răzbunarea, iar tu eşti prea slăbită ca să mă opreşti! Amândouă ştim asta. Cum ştim şi că şoimii vor asculta de mine după ce te vei prăbuşi Şi te vei prăbuşi – te-ai consumat prea mult atunci când ai

rupt blestemul regilor-trol, apoi iar. pe navă, iar astăzi ţi-ai folosit deja puterea de două ori Nu ţi-a rămas destulă ca să mă înfrunţi Abia dacă mai poţi să stai în picioare.

Jude îşi ajustează rochia, spintecând-o ca să poată lega

poalele în părţi» ca pe nişte pantaloni improvizaţi, Ce are în plan?

Dacă nu ar fi fost izolaţi pe Insear, armata din Elfhame i-ar fi oprit cu uşurinţă pe şoimi, pe Wren şi pe Bogdana. însă atâta vreme cât furtuna Bogdanei îi ţine izolaţi» câtă vreme Wren opreşte săgeţile în aer, Jude nu îi va putea împiedica să ajungă la cortul lui Cardan în final

Jude nu va abdica însă niciodată» Nu va fugi niciodată, nici măcar dacă ar muri Cardan.

Desigur, dacă este mort, Jude ar putea da vina pe Oak.

Prinţul ar vrea să citească ezitarea pe chipul surorii lui, dar expresia ei îi aduce aminte de Madoc înaintea unei bătălii

Cineva *te* va ucide» Mai *bine să fiu* eu *acela.*

Oak se gândeşte la vremea când era copil – răsfăţat şi vanitos, făcea mereu probleme. Se ruşinează acum gândindu-se că spărgea obiecte din apartamentul lui Vivi, plângând după mama lui, când ele îl duseseră acolo pentru a-l proteja. Se ruşinează şi mai mult la gândul că şi-a vrăjit sora şi că a fost încântat să vadă urma roşie de pe obrazul ei după ce se păl- muise. Ştia că a durut-o şi» mai târziu, s-a simţit vinovat.

Dar nu înţelege mândria lui Jude şi cu ce a făcut-o de ruşine. Cum de este acesta cel mai rău lucru pe care l-a făcut»

Jude dă vina pentru cele mai rele impulsuri pe care le are pe tatăl lor, cruţându-l pe Oak. Cruţând-o şi pe Oriana, care nu şi-a făcut niciodată loc în inima ei pentru o fetiţă muritoare care îşi pierduse mama.

Resentimentele şi furia trebuie să se fi adunat

însă în ea[f] undeva. Aşteptând acest moment»

— Am auzit că Madoc i-a oferit înaltului Rege şansa de a se duela, dar că el a fost prea laş ca să accepte, zice Bogdana.

Tată meu ar fi trebuit să mă provoace pe mine la duel, zice Jude, ignorând insulta adusă iubitului el

— Nu vreau să mă lupt cu tine! o avertizează Oak.

— Bineînţeles că vrei! Van, adu-mi sabia preferată, de vreme ce Wren mi-a distrus-o pe cealaltă. Am lăsat-o acolo unde m-âm schimbat de haine*

Prinţul îşi întoarce privirea şi îl vede pe Gândac, cu o expresie sumbră, păşind spre cort. Câteva clipe mai târziu se întoarce cu o sabie înfăşurată într-o pelerină grea, neagră.

— Nu am făcut parte din conspiraţia lui Randalin! încearcă Oak din nou*

însă Jude îi oferă fratelui ei un zâmbet întunecat.

— Ei bine, atunci ce ocazie minunată de a-ţi arăta loialitatea murind pentru înaltul Rege!

Gândacul despătureşte sabia, însă Oak nu se poate concentra. Este cuprins de panică. Nu poate lupta cu Jude* Iar dacă luptă, nu-şi poate permite să-şi piardă controlul.

— Aceste săbii sunt îngemănate, grăieşte Jude* Caută- Inimă şi Jură-Inimă* Jură-Inimă poate tăia prin orice. Cândva a străpuns capul unui şarpe altfel invulnerabil şi a rupt un blestem* îţi poţi da seama de ce îmi place.

—Nu mi se pare cinstit, zice Oak, îndreptându-şi în sfârşit privirea spre spadă.

Este lucrată cu măiestrie, pe atât de frumoasă pe cât te-ai aştepta să de sabia lucrată de un fierar renumit. Apoi înţelege. Răsuflă cu putere.

Jude ia o poziţie uşoară. E bună. întotdeauna a fost bună.

— Ce te face să crezi că mă interesează cinstea?

— Bine, zice Oak* Dar nu vei găsi în mine un adversar uşor de înfrânt.

— Ştiu, te-am văzut mai devreme. A fost impresionant, zice sora lui. La fel ca isteţimea ta. îţi cer iertare că nu am observat ceea ce ar fi trebuit să văd demult.

— îţi accept scuzele, spune Oak, plecându-şi capul.

Jude se avântă spre prinţ. Oak parează, dându-i roată.

— Cardan e bine atunci? o întreabă, pe cât de încet poate.

— Se va alege cu o cicatrice impresionantă, îi răspunde Jude, cu glas jos. Dar nu la fel de impresionantă ca ale mele, desigur.

Oak răsuflă.

— Desigur.

— Ce face cu adevărat e să îi scoată pe curteni şi pe servitori de pe Insear, continuă Jude, în şoaptă. Prin Marea de Jos. Fosta lui iubită încă e regină acolo. îi conduce prin adânc.

Oak aruncă o privire spre corturi. Jude i-a ameninţat cu moartea pe cei care s-ar apropia de ele. Şi corturile sunt goale

— Duelul cu spada e ca un dans, se zice! îşi ridică Jude vocea, spintecând aerul cu sabia. Unu, doi, trei! Unu, doi, trei*

—Tu nu ştii deloc să dansezil îi aruncă Oak, străduindu-se să rămână ancorat

Nu se va pierde în luptă. Nu se va abandona.

Jude rânjeşte şi se apropie, aproape împiedicându-L

— Wren a fost şantajată, îi spune Oak, ferindu-se de o lovitură în ultima clipă, distras în timp ce se gândeşte ce ar putea să-i spună ca să o facă să înţeleagă. Povestea cu sora ei

—Nu sunt prea sigură că ştii cine-ţi sunt duşmanii şi cine aiiaţii

— Ştiu! îi răspunde Oak. Şoimii o urmează pe Wren.

— Spune-mi că eşti sigur pe ea, îi cere Jude. Cu adevărat sigur!

Oak loveşte, apoi parează. Săbiile li se izbesc. Dacă Jude ar fi luptat cu adevărat cu Jură-Inimă, i-ar fi tăiat sabia pe din două. Dar Oak recunoscuse sabia pe care i-o adusese Gândacul – era Piarză-

Noapte, cea făurită de tatăl ei muritor.

în clipa în care Jude a pus mâna pe ea, Oak i-a înţeles în sfârşit jocul.

Cum aveau puţini soldaţi, sora lui a ştiut că trebuiau să se apropie de duşman. A ştiut că aveau nevoie de elementul surpriză.

— Sunt sigur, îi spune Oak.

— Bine.

Jude atacă, forţându-l pe Oak să se retragă, din ce în ce mai aproape de cotoroanţa“ furtunii.

— La dansul acesta sunt bună! Unu. Doi. *Trei!*

Se întorc amândoi odată. Oak îşi înfige vârful săbiei în gâtul Bogdanei dintr-o parte. Jude din cealaltă.

Şoimii îşi întorc armele către Oak şi Jude. îşi încordează arcurile. De cealaltă parte, cavalerii din Elfhame sunt pregătiţi să răspundă cu o ploaie de săgeţi Oricare dintre ei ar ataca, pentru că Jude şi Oak sunt atât de aproape de Bogdana, cotoroanţa-furtunii va fi cel mai probabil lovită. Dar asta nu înseamnă că nu ar fi şi ei loviţi

— El îmi spune că pot avea încredere în tine, îi zice Jude lui Wren.

— Staţii le cere Wren şoimilor, cu un tremur subtil în glas.

Oak vede că, în ciuda a tot ce s-a întâmplat, se aşteaptă ca una dintre săbii să fie îndreptată spre gâtul el

— CoborâţLvă armele şi înalta Curte va face la feL

— Indepărtaţrvă de ea! se aude o voce dintr-un cort, şi Bex iese la lumină.

Este udă până la piele şi tremură, iar atunci când îi vede, ochii i se măresc.

—Wren?

Chipul lui Wren se întunecă de groază când o vede pe Bex păşind de la adăpostul prelatei în ploaie. O mână i se îndreaptă instinctiv spre gură, ca să îşi ascundă dinţii ascuţiţi. Wren nu şi-a dorit niciodată ca cei din familia ei să vadă un monstru atunci când o privesc.

Oak vede că se clatină uşor, pentru că nu are nimic în preajmă de care să apuce ca să se ţină dreaptă. Wren a consumat mult prea multă magie. Se simte cu siguranţă de parcă s-ar destrăma pe la margini. S-ar putea chiar sd .se destrame.

— Bex. murmură Wren. atât de încet că prinţul se îndoieşte că fata o poate auzi prin furtună.

Muritoarea face un pas spre ea.

— Este cu adevărat aici, spune Wren. uluită parcă. E bine.

— Ah. nu! zice Bogdana. Fata aia nu e neamul tău. Tu eşti copilul meu. Eşti a mea! Iar tu, băiete…

Fulgerul se arcuieşte de pe cer spre pământ, către Oak. Prinţul face un pas înapoi şi-şi ridică din instinct sabia, de parcă ar putea să-l pareze, ca pe o lovitură. Pentru o clipă totul se albeşte în jurul lui. Apoi o vede pe Wren aruncându-se în faţa lui, cu părul răvăşit, spulberat de vânt în jurul capului, şi electricitatea pâlpâind înăuntrul ei, de parcă ar avea licurici prinşi sub piele.

A prins fulgerul.

Buzele i se curbează şi Wren râde straniu, nefiresc.

Bogdana îşi dezveleşte dinţii, şuierând uluită. A reuşit însă ceva – Oak nu-şi mai ţine sabia la gâtul ei, şi până şi Jude a făcut un pas în spate.

Cotoroanţa-furtunii îşi scuturǎ capul.

— L-ai întemniţat pe prinţ! L-ai făcut prizonier în închisoarea ta. Te-a păcălit. *Nu* poţi avea încredere în el!

Wren alunecă în genunchi, de parcă picioarele i-ar fi cedat sub ea.

— S-a sfârşit! o avertizează Oak pe Bogdana. S-a sfârşit cu tine.

— Să nu te gândeşti să-l alegi pe el în locul meu! răbufneşte Bogdana, ignorându-l pe prinţ. Sora ta este o piesă de şah. Se va folosi de fata asta muritoare ca să te oblige să faci tot ceea ce vrea el, în loc să o folosească aşa cum am făcut-o eu, ca să te ajut să obţii ce este al tău. Şi din cauza lui se află

într-un pericol mult mai mare decât din a mea.

Lui Wren încă îi scânteiază mâinile în urma fulgerului.

— îmi tot spui că alţii îmi vor face ceea ce tu mi-ai făcut deja. Ştiu ce înseamnă să-ţi doreşti ceva atât de mult încât să preferi să ai umbra acelui lucru decât nimic, chiar dacă asta Înseamnă că nu vei avea niciodată lucrul adevărat. Iar iubirea nu este aşa. Ai fi putut să ai încredere că îmi pot alege aliaţiL Ai fi putut să ai încredere în felul în care aleg să-mi folosesc puterile. Dar nu! Tu a trebuit să o aduci pe nesora – pe sora mea aici şi să îi arăţi toate lucrurile pe care mă temeam că le va vedea. Să mă arăţi pe mine, aşa cum îmi era teamă că mă va vedea. Şi dacă ea mă va renega, sunt sigură că te vei bucura, dovedind-u-mi că nu am pe nimeni în afară de tine.

Wren îşi îndreaptă privirea peste noroaie, spre Bex.

— Prinţul Oak se va asigura că vei ajunge acasă,

— Dar..., începe fata.

— Poţi avea încredere în el, îi spune Wren.

— Nu, copilă! răbufneşte Bogdana.

Tunetele bubuie. în jurul ei încep să se formeze vârtejuri, înghiţind nisipul,

— Am ajuns atât de departe. E prea târziu! Nu te vor ierta niciodată. El nu te va ierta niciodată,

Oak îşi scutură capul.

— Nu e nimic de iertat Wren a încercat să mă avertizeze.

Şkar fi dat viaţa doar ca să nu fie un pion în jocul tău.

Bogdana îşi păstrează atenţia concentrată asupra lui Wren.

— Tu chiar crezi că poţi ţine piept puterii mele?

Ai prins un fulger şi deja te destram!

Şoimii se îndreaptă spre regina lor şi îşi întorc pentru întâia oară armele spre cotoroanţa-furtunii.

Wren schiţează un zâmbet.

— Eu nu am fost niciodată menită să supravieţuiesc. Dacă am merge până la capăt cu această bătălie şi cu cea care ar urma, dacă m-ai forţa să anihilez toată magia care se va îndrepta asupra noastră, nu ar mai rămâne nimic din mine. Magia care mă ţine la un loc s-ar destrăma.

— Nu…, începe Bogdana, dar nu poate continua.

Pentru că ar trebui să mintă.

— Ai dreptate într-o privinţă însă. Este prea târziu,

Wren îşi deschide braţele, parcă pentru a îmbrăţişa noaptea. Făcând asta, întreaga furtună-vântul turbat şi fulgerele – pare să recunoască în ea epicentrul său,

Oak îşi dă seama ce face, dar nu ştie cum să o oprească. Şi înţelege acum disperarea pe care au simţit-o alţii atunci când l-au văzut aruncându-se înainte fără să-i pese de consecinţe.

—Wren, te rog, nu!

Wren absoarbe furtuna înăuntrul ei, sorbind ploaia care o biciuieşte, lăsând-o aă-i pătrundă în piele. Vântul îi spulberă părul apoi se linişteşte. Norii întunecaţi se destramă, plutind pe respiraţia ei până când dispar cu totul.

Luna pală luminează din nou Regatul Elfhame. Vântul a încetat să mai bată. Valurile nu se mai izbesc de ţărm.

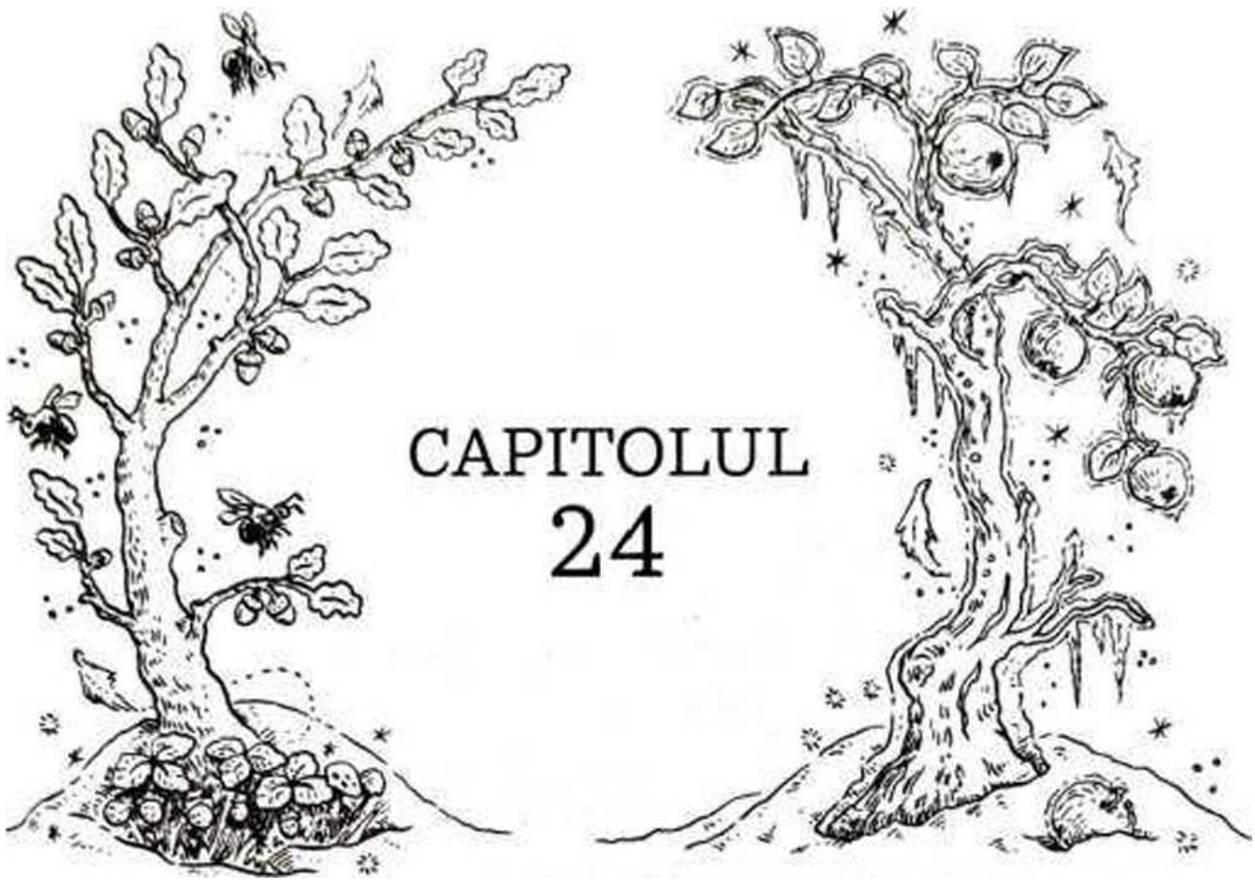
Cu ultimele ei puteri măreţe, Bogdana îşi îndreaptă mâna spre Wren.

Un fulger despică cerul şi o loveşte în piept.

Wren se clatină pe spate, aplecându-se de durere. Iar când îşi ridică privirea, ochii îi sunt aprinşi

Străluceşte de putere. Trupul i se ridică spre cer, înconjurat de părul despletit îşi deschide larg ochii. Plutind în aer, Wren este luminată pe dinăuntru. Corpul ei este luminos, atât de strălucitor că Oak poate să vadă beţele întreţesute în locul oaselor, pietrele care îi sunt ochii cioburile de scoică folosite pentru dinţi Şi inima ei neagră, încărcată de putere pură.

0 simte ca pe o forţă gravitaţională, care-l atrage spre ea. Şi simte atunci când se opreşte.

CAPITOLUL 24

Wren se prăbuşeşte, cu pielea palidă şi învineţită, cu părul lipit de faţă. Cu ochii închişi. Nemişcarea ei este prea profundă ca să fie doar cufundată în somn.

Oak nu pare să poată face nimic mai mult decât să o privească. Nu se poate mişca. Nu poate gândi.

Bex îngenunchează lângă Wren şi o apasă pe piept, numărând în barbă.

— Haide, mormăie între apăsări.

Bogdana se apleacă şi-şi lasă degetele prea lungi pe obrazul lui Wren. Fără puterea ei arată bătrână. Până şi unghiile lungi îi par ciobite.

— Pleacă de lângă ea, fată muritoare!

— încerc să-mi salvez sora! se răsteşte Bex.

Jude e în spatele muritoarei.

— Respiră?

— At distrus-o! mârâie Oak la Bogdana, strângând atât de tare mânerul săbiei, că îi simte muchia cum i se înfige în came. Ai avut şansa de a desface ce ai făcut, de a-ţi salva unica fiică! De această dată nu te-a mai păcălit nimeni Ai făcut exact ceea ce ştiai că o va ucide,

— M-a trădat, zice Bogdana, dar vocea îi e sugrumată.

“ Nu ţi-a păsat deloc de ea! strigă Oak. Ai terorizat-o până când a obţinut puterea de care voiai să te foloseşti l-ai lăsat pe monştrii de la Curtea Dinţilor să o rănească. Şi acum e moartă!

Cotoroanţa mijeşte ochii

— Dar tu, băiete? Tu eşti cu ceva mai bun? Tu ai adus-o aici Tu ce ai face ca să o salvezi?

— Orice! strigă Oak.

—Nu! răspunde Jude, aproape la fel de repede, trecând protectoare între prinţ şi cotoroanţa-furtunii Nu, nu o va face,

îl apucă pe Oak de umeri şi îl scuturǎ.

—Nu poţi să te tot arunci în faţa pericolului de parcă viaţa ta nu ar conta.

— Ea contează mai mult, zice Oak.

— Este cu putinţă ca Wren să fie trezită, spune Bogdana.

— Dacă mă înşeli, te voi îngropa de vie, ţi-o jur!

— Inima i s-a oprit Dar copiii de cotoroanţă nu au nevoie de inimi care să bată. Ci de o inimă magică.

Oak îşi aduce aminte de avertismentul Stafiei, de pe navă: Se spune cd *puterea unei cotoroanţe vine din acea parte* a ei care lipseşte *Toate au* o ptatid *rece, o fâşie de nor* sau o *flacără nestinsă acolo unde ar trebui* sd *le fie inima.*

Prinţul se gândise că era doar o superstiţie.

Până şi Făpturile erau neliniştite de cotoroanţe şi de puterile lor şi inventau legende despre ele_T Iar Stafia îşi făcea griji pentru că Oak voia să se căsătorească cu una.

Prinţul se lasă la pământ. îngenunchează în nisipul ud. De cealaltă parte a lui Wren, Bex numără încă şi se încruntă la cl Oak îşi pune mâna pe pieptul lui Wren. Sperând cu disperare că Bogdana are dreptate. Dar nu simte niciun zvâcnet în venele ei şi nicio mişcare a acrului în plămâni. Simte însă magie. O fântână adâncă, cuibărită înăuntrul trupului ei.

Oak îşi retrage mâna, neştiind ce să mai creadă.

Mama Măduvă i-a spus că magia lui Wren fusese întoarsă pe dos. O putere menită să creeze, distorsionată până când a ajuns doar să distrugă, să anihileze şi să desfacă. întoarsă asupra ei însăşi, ca un şarpe care îşi înghite coada. Dar poate că să înghită furtuna şi să fie lovită de două ori de fulger era mai mult decât putea devora până şi magia lui Wren. Poate că ceva din ea s-a revărsat în afară.

Deşi şi-a aprins toate chibriturile şi a ars odată cu ele, poate că din cenuşă putea renaşte ceva nou.

Câte fete ca Wren puteau fi pe lume – făcute din beţe, cu o inimă blestemată în piept? Wren este făcută din magie, mai mult decât oricine.

— Ce o va trezi? întreabă prinţul, cu hotărâre în glas.

— Asta nu ştiu, îi răspunde Bogdana fără să-l privească în ochi

Jude ridică din sprâncene.

— Eşti de mare ajutor!

Oak îşi aduce aminte de povestea despre mama lui, pe care i-a spus-o Oriana cu mult timp în urmă. *A fost odată ca niciodată o femeie atât de frumoasă,*

încât nimeni nu-i putea rezista. Atunci când vorbea, era de parcă inimile celor care o ascultau băteau doar pentru ea.

Dar cum ar fi putut să convingă pe cineva care poate nici măcar nu îl auzea?

— Wren, spune Oak, dând voie farmecului să-i inunde vocea. Deschide ochii. Te rog.

Nu se întâmplă nimic. Oak încearcă din nou, lăsând porţile larg deschise pentru magia gurii-mieroase. Făpturile din

preajmă îl privesc cu alţi ochi, cu o nouă şi stranie intensitate. Aerul pare să vibreze de putere, Bex trage aer în piept şi se apleacă spre el

— întoarce-te la mine, îi cere Oak,

Dar Wren rămâne tăcută şi nemişcată.

Oak renunţă la puterea lui, blestemându-se. îşi ridică, privirea neajutorat la Jude, care se uită în ochii lui şi îşi scutură capuL

— îmi pare rău.

Este un răspuns atât de uman.

Oak îşi lasă capul să coboare, până când fruntea lui o atinge pe a lui Wren.

O cuprinde în braţe şi îi cercetează obrajii supţi *şi pielea* subţire. îşi lipeşte degetul de colţul gurii el

Oak a crezut că magia lui constă în a afla ce-şi doreşte o persoană să audă cel mai mult şi apoi în rostirea acelor cuvinte pe care voia să le audă, dar de când şi-a îngăduit să-şi folosească cu adevărat puterea, a descoperit că o poate folosi pentru a descoperi adevărul. Iar acum, mai mult decât oricând, trebuie să-i spună lui Wren adevărul.

— Am crezut că iubirea înseamnă să fii fascinat de cineva sau să îţi doreşti să fii în preajma unei personae, ori să vrei s-o fad fericită. Am crezut că ţi se întâmplă, pur şi simplu, ca o palmă peste faţă, şi că apoi păleşte, la fel ca usturimea unei astfel de lovituri. De aceea mi-a fost uşor să cred că ar putea fi falsă, că ar putea fi manipulată sau influenţată de magie. Până să te cunosc nu am înţeles că pentru a te simţi iubit, trebuie să te simţi înţeles. Şi că, în afara celor din familia mea, nu am iubit niciodată cu adevărat, pentru că nu m-am obosit să cunosc cu adevărat o altă persoană.

Dar pe tine te cunosc. Şi trebuie să te întorci la mine, Wren, pentru că pe noi nimeni nu ne înţelege, doar noi ne înţelegem unul pe altul. Tu ştii de ce nu eşti un monstru, dar s-ar putea ca eu să fiu unul.

Ani ştiut de ce faptul că m-ai închis în temniţa ta însemna că mai era încă ceva între noi. Suntem nişte dezastre şi suntem dezastruoşi, şi nu vreau să trec prin lumea asta fără singura persoană de care nu pot să mă ascund, singura care nu se poate ascunde de mine. întoarce-te, îi cere Oak din nou, cu lacrimi în glas. Tu vrei şi vrei şi tot vrei, mai ştii? Ei bine, tre- zeşte-te şi ia ce vrei!

Oak îşi lipeşte buzele de fruntea lui Wren.

Şi tresare când o aude trăgând aer în piept. Wren îşi deschide ochii şi, pentru o clipă, se uită în ai lui

— Wren? zice Bex, şi-l loveşte pe Oak peste umăr. Ce ai făcut?

Apoi îl trage pe prinţ în braţele ei şi îl strânge cu putere. Jude îi priveşte uluită, cu mâna la gură.

Bogdana stă la o parte, încruntată, sperând poate că nimeni nu va băga de seamă că şi-a găurit hainele cu unghi- ile, tot privind şi aşteptând

— îmi este frig, şopteşte Wren, şi înăuntrul lui Oak se declanşează alarma.

înainte putea să meargă prin zăpadă şi să nu simtă frigul Prinţul nu o auzise plângându-se nici la cele mai scăzute temperaturi.

Oak se ridică, cu Wren în braţe. E foarte uşoară, dar se simte liniştit pentru că îi simte respiraţia pe piele şi îi vede pieptul ridicându-se şi coborând.

Tot nu îi aude însă bătaia inimii

Cum furtuna s-a oprit, se pare că tot Regatul Elfhame vrea să străbată distanţa dintre Insear şi Insmire. Sunt o mulţime de bărci şi soldaţi Secundul

lui Grima Mog strigă ordine.

Bex face rost de o pătură dintr-un cort şi Oak reuşeşte să o învelească pe Wren în ea. Apoi o duce la o barcă şi comandă să fie trecută apa, ca să o poată duce la palat. Drumul lor e un vârtej de panică, întrebări frenetice şt paşi greoi în cele din urmă, ajung în apartamentul prinţului Wren tremură din tot trupul, iar Oak încearcă să nu lase groapa să i se strecoare în glas* vorbindu-i blând, explicându-i unde sunt şi că vor fi în siguranţă.

O culcă pe Wren în patul lui, pe care îi împinge apoi mai aproape de foc, şi o acoperă eu pături Nu pare să facă vreo diferenţă şi Wren tremură în continuare.

Vin şi pleacă vraci şi ierbalişti *E ca o banshee, zice* unul *E ca o* sluogh, zice altul. Nu seamănd cu *nimic din* tot *ce am văzut vreodată,* conchide al treilea.

Pielea lui Wren e acum uscată şi straniu de mată. Pânã, şi părul îi pare mai şters. Parcă se afundă adânc înăuntrul ei, iar Oak nu poate să o urmeze.

Prinţul îi stă alături toată noaptea şi £n dimineaţa urmă’ toare, refuzând să se clintească, în timp ce lumea tot intră şi iese. Oriana încearcă să-l dezlipească de la căpătâiul lui Wren ca să mănânce ceva, dar el nu vrea să plece*

Bex vine şi pleacă. în acea după-amiază stă o vreme cu sora ei, strângându-i mâna şi plângând de parcă ar fi pierdut-o deja.

Tieman le aduce brânzeturi, ceai de chimen dulce şi nişte pâine. Le aduce şi veşti despre Bogdana, care este ţinută în temniţa din Conacul Scorburos, de unde va fi mutată curând în Turnul Uitării

Bex îşi improvizează un pat pe podea, din perne

furate. Oak îi dă să poarte unul dintre halatele lui, ţesut tot din. aur şi mătase de păianjen.

La venirea nopţii, Wren arată ca o umbră a celei ce a fost Oak îi atinge braţul şi îl simte ca de hârtie sub degetele lui. Nu ca de came, ci precum cuibul unei viespi îşi retrage mâna şi încearcă să se convingă de orice altceva în afară de ce e mai rău.

— Nu se face bine, nu-iaşa? zice fata muritoare.

— Nu ştiu, îi răspunde Oak, scoţând cuvintele cu greu, pentru că sunt aproape o minciună.

Bex se încruntă.

— Cred că l-am întâlnit pe, ăă... tatăl tău. Mi-a povestit despre Curtea Dinţilor.

Ei bine, el ar trebui să ştie totul despre acel loc! îşi zice Oak, dar nu rosteşte cuvintele cu glas tare.

— Mă gândesc că acum înţeleg de ce Wren a crezut că nu se poate întoarce acasă. Nu pentru că**, nu ştiu, nu pentru că nu voia să ne vadă.

— A fost dispusă să facă multe sacrificii pentru binele vostru, îi spune Oak, gândindu-se cât de tare trebuie să se fi chinuit Wren să scape din cursa Bogdanei, cât de disperată trebuie să fi fost când a înţeles că va trebui să aleagă între moartea cruntă a surorii ei şi morţile mai multor persoane.

— Mi-aş dori doar,**, spune Bex. Mi-aş dori să fi vorbit cu ea când am văzut prima oară că se strecoară în casă. S-o fi urmă – rit-o. Aş vrea să fi făcut mai mult, să fi făcut ceva!

în ultimele zile, Oak şi-a făcut o listă detaliată şi incriminatoare cu toate alegerile mai bune pe care ar fi putut să le facă* Se gândeşte dacă ar trebui să le recunoască cu glas tare, când o aude pe Bex ţipând*

Sare în picioare, neştiind ce a văzut fata.

Apoi înţelege. în ghiocul care este acum Wren se mişcă ceva. Se foieşte pe sub pielea el

—Ce e asta? întreabă Bex, târându-se înapoi, până când se lipeşte de perete*

Oak îşi scutură capul. Pielea mată a lui Wren îl duce din- tr-odată cu gândul la învelişul pe care păianjenii îl lasă în urmă. îşi întinde mâna tremurândă.*.

Wren se mişcă din nou şi, de această dată, pielea subţire ca hârtia se sfâşie* De dedesubt apare o piele de un albastru-vi’ brant. Trupul i se deschide ca o crisalidă,

Bex scoate un sunet îngrozit de pe podea,

Dinăuntru iese la lumină o nouă Wren. Cu pielea în aceeaşi nuanţă azurie de albastru, cu ochi de un verde blând. Până şi dinţii îi sunt la fel de ascuţiţi când îşi întredeschide buzele ca să ia o gură de aer Doar că pe spate are două aripi cu pene în nuanţe de albastru-deschis la vârf şi mai întunecate spre trup, iar atunci când şi le deschide, Oak vede că sunt des-tul de mari cât să îi umbrească pe toţi trei

Wren se ridică, goală şi renăscută – privind în jurul camerei cu ochii ageri ai unei zeiţe care hotărăşte pe cine va binecuvânta şi pe cine va răpune.

Privirea i se opreşte asupra prinţului

—Ai aripi! zice el prosteşte, cuprins de uimire.

Cuvintele lui Oak răsună de parcă prinţul s-ar fi lovit serios la cap. Şi cam aşa se şi simte* Bucuria şi uluirea i-au răpit isteţimea.

— Wren? şopteşte Bex.

Atenţia ei se mută la Bex şi Oak simte că fata muritoare tresare puţin sub greutatea ei

— Nu trebuie să-ţi fie teamă, spune Wren. deşi în

acea clipă arată terifiant.

Până şi lui Oak îi e puţin teamă de ea.

Bex trage aer în piept şi se ridică în picioare. Pune mâna pe nna dintre păturile căzute pe podea şi i-o întinde surorii ei, apoi îi aruncă lui Oak o privire aspră.

Ar trebui să nu te mai holbezi la ea de parcă nu ai mai văzut niciodată o fată cu aripi dezbrăcată.

Oak clipeşte şi se întoarce, ruşinat.

— Corect, zice, hiănd-o spre uşă. Vă las să vorbiţi

Aruncă o privire în urmă, dar tot ceea ce vede sunt pene.

în hol. una dintre gărzi i se adresează imediat

— înălţime. Tieman a plecat să se odihnească pentru câteva ore. Să trimit după el?

— Nu e nevoie, spune Oak. Lasă-l să se odihnească.

Prinţul străbate castelul ca un somnambul uluit, fericit până la extaz că Wren e în viaţă. Atât de fericit încât, atunci când dă de Madoc în camera jocurilor, nu-şi poate ascunde zâmbetul.

Tatăl lui se ridică de la o masă de şah.

— Pari încântat. Asta înseamnă că...

Timpul – pe care zânele nu au ştiut niciodată să-l calculeze prea bine – s-a distorsionat. Oak nu este sigur câtă vreme a stat în acea cameră.

— E trează! Vie!

— Vino, ia loc! îi zice Madoc. Poţi termina tu jocul lui Val Moren.

Oak se aşază pe scaun şi se încruntă la piesele de şah.

— Ce s-a întâmplat?

în faţa lui Madoc sunt mai mulţi pioni capturaţi, un nebun şi un cavaler. Pe partea lui Oak e un singur pion.

— S-a făcut nevăzut când şi-a dat seama că va pierde, îi zice gluga-roşie.

Oak clipeşte din ochi la joc. prea obosit ca să aibă vreo mişcare în minte şi cu atât mai puţin una bună.

— Mama ta nu este prea încântată de mine acum, zice Madoc. Nici surorile tale.

— Din cauza mea?

Poate că era inevitabil, dar Oak se simte oricum vinovat că a grăbit lucrurile.

Madoc îşi scutură capul.

— Poate că au dreptate.

Asta sună alarmant.

— E totul bine, tati?

Spre deosebire de Oriana, pe Madoc cuvântul uman îl face să zâmbească* Taţi Poate că îl preferă pentru că, atunci când au început să-l folosească, Jude şi Taryn a însemnat că fetele ţin la el într-un mod în care poate că Madoc nu a crezut că vor ajunge să ţină vreodată.

—Faptul că am avut-o pe fata muritoare prin preajmă m-a făcut să mă *gândesc.*

Cu siguranţă Madoc se simte ciudat să fie din nou în Elfhame, fără rolul de Mare General. Să stea din nou în vechea lui casă$_t$ fără copiii lui în ea. Şi să fi rămas departe de Insear când ei s-au aflat cu toţii în pericol.

— La surorile mele?

— La mama lor.

Oak este surprins, Madoc nu vorbeşte de obicei despre soţia lui muritoare, Eva* Probabil pentru că a ucis-o*

— Ah?

— Nu e uşor pentru muritori să trăiască în acest loc* Nici nouă nu ne e uşor să trăim în lumea Ion dar ne descurcăm mai bine. Nu ar fi trebuit să o las atâta vreme singură. Nu ar fi trebuit să uit că poate să mintă, nici că se gândea că viaţa este scurtă şi că ar fi riscat multe pentru fericire.

Oak dă din cap, simţind că este vorba despre ceva mai mult, şi îşi mută pionul astfel încât să nu poată fi luat,

— Şi nu ar fi trebuit să-mi zic că dacă îmi cultiv instinctul ucigaş, pe care nu-l pot controla, nu voi abate asupra mea tragedia* Nu ar fi trebuit să fiu atât de dornic să te învăţ şi pe tine acelaşi lucru.

Oak se gândeşte la spaima pe care a simţit-o când tatăl lui l-a pus la pământ, cu mulţi ani în urmă, la

nucleul dur de ruşine pe care l-a purtat cu el din cauza acelei terori şi a propriei slăbiciuni. La felul în care Lau protejat surorile şi mama IUL

— Nu, zice Oak. Probabil că nu*

Madoc rânjeşte,

— Dar, cu toate acestea, sunt puţine lucruri pe care le-aş schimba. Pentru că, dacă nu aş fi făcut greşelile pe care le-am făcut, nu aş avea acum familia pe care o am.

Madoc îşi mută regina, traversând tabla de şah spre un loc care nu pare sub ameninţare imediată.

Având în vedere că Madoc ar fi avut coroana dacă nu ar fi existat una dintre fetele muritoare ale Evei, mărturisirea lui e impresionantă.

Oak îşi mută cavalerul şi obţine unul dintre nebunii lipsiţi de apărare ai tatălui său.

— Mă bucur că eşti acasă. încearcă să nu te alegi cu o nouă expulzare.

Madoc mută tura.

— Şah mat, zice, rânjind, şi se lasă pe spate pe scaun.

În drum spre camera lui. Oak se opreşte la Tieman. Bate încet, astfel încât dacă doarme să nu fie trezit de zgomot.

— Da? se aude o voce.

Hyacinthe. Oak deschide uşa.

Tieman şi Hyacinthe sunt în pat, împreună. Tieman are părul răvăşit, iar Hyacinthe arată destul de mulţumit de el însuşi.

Oak rânjeşte şi se aşază pe un colţ.

— Nu mă voi lungi.

Hyacinthe se mută, rezemându-se de tăblia patului. Are pieptul dezvelit. Tieman se foieşte şi el, acoperindu-se cu pătura.

— Tieman, te concediez în mod oficial din slujba mea.

— De ce? Ce am făcut?

Tieman se apleacă spre Oak, fără să-i mai pese de pătură.

— M-ai protejat, zice Oak, cu toată sinceritatea. Inclusiv de mine însumi Ani de-a rândul.

Hyacinthe pare scandalizat,

— E din cauza mea?

— Nu întru totul.

— Nu-i corect' Am luptat cot la cot cu tine. Te-am scos de la Mama Măduvă. Practic te-am scos din Citadelă! Ba chiar te-am lăsat să mă convingi să fiu pe jumătate înecat de Jack al Lacurilor Doar nu crezi şi acum că te-aş trăda!

— Nu cred.

Tieman se încruntă, nedumerit,

—*De ce* mă alungi?

—Apărarea unui membru al familiei regale nu este o datorie la care cineva poate renunţa, îi spune Oak. Dar tu ar trebui să renunţi M-am aruncat în calea pericolului, fără să-mi pese de ce s-ar putea întâmpla. Nu am văzut cât de distructiv este acest comportament până când a făcut-o Wren,

■— Ai nevoie de cineva…

— Am avut nevoie de tine cât am fost copil, îi spune Oak. Deşi nu voiam să recunosc. M-ai ţinut în siguranţă, iar faptul că încercam să nu te pun în pericol m-a făcut puţin mai precaut – deşi nici pe departe pe cât aş fi trebuit să fiu dar cel mai important e că mi-ai fost prieten. Acum amândoi trebuie să ne decidem viitorul, iar calea pe care o vom apuca s-ar putea să nu coincidă.

Tieman trage adânc aer în piept, lăsând cuvintele

să se sedimenteze.

Hyacinthe a rămas cu gura uşor căscată. Dintre toate lucrurile care-l făceau să aibă resentimente pentru Oak, ce-l deranja cei mai tare părea să fie teama că Tieman ar putea să-i fie furat. Ideea că Oak nu îşi dorea asta nu se cristalizase niciodată pe deplin în mintea lut

— Sper că îmi vei rămâne prieten pentru totdeauna, însă nu putem ti *cu adevărat* prieteni, dacă eşti obligat să-ţi distrugi viaţa din cauza deciziilor mele proaste.

— Voi fi întotdeauna prietenul tău, declară Tiernan cu hotărâre.

— Bun! zice Oak şi se ridică. Şi acum mă duc, pentru că nu vreau ca Hyacinthe să aibă un nou motiv ca să fie furios pe mine, iar voi doi puteţi – în cele din urmă – să dormiţi.

Prinţul o ia spre uşă. Unul dintre ei îi aruncă o pernă în spate înainte să iasă.

Când ajunge în faţa uşii de la camerele lui, Oak ciocane. Cum nici Wren şi nici Bex nu îi răspund, intră.

Dă de câteva ori roată prin salon, prin dormitor şi prin bibliotecă înainte să înţeleagă că Wren nu e acolo. O strigă pe nume, apoi, simţindu-se caraghios, se aşază pe marginea patului

Pe una dintre perne se află o foaie de hârtie, ruptă dintr-un caiet de şcoală. E o scrisoare adresată lui, scrisă de o mână nesigură.

Oak,

Ani fost dintotdeauna opusul tău, timidă şi sălbatică, pe când tu eşti întruchiparea farmecului curtenesc. Şi totuşi tu ai fost cel care m-a scos din pădurea mea şi m-a forţat să nu mai neg acele părţi din mine pe care am încercat să le ascund.

Inclusiv acea parte din mine care te voia.

Aş putea să iţi spun cât de uşor a fost să cred că sunt un monstru în ochii tăi şi că tot ce aş putea avea vreodată de la tine arf

« aş lua rw *forţa, însă asia nu contează firea mult.* /Îw 0a/ *că este greşit şt am foart-o oricum. Am ales certitudinea posesiei în locul a ceea ce mi-am dorit cel mai mult -prietenia şi iubirea ia.*

Merg împreună cu Bex să îmi vizitezfamilia, afioi mă voi întoarce în nord. Dacă să distrug nu mai este singurul lucru pe care ilpot face^ atunci e vremea să învăţ cum să creez. Arfi crud din partea mea să ie oblig să iţi ţii o promisiune fiicutâ constrânsfiind, pentru o căsătorie propusă pentru a opri vărsarea de sânge. Şi mai crud ar fi să te oblig să~ţi iei politicos rămas-bun de la mine, după ce ţi-am răpit deja atât de multe.

Prinţul strânge hârtia în pumn. Nu i-a ţinut el un întreg discurs despre faptul că ea l-a învăţat ce este iubirea? Despre ce înseamnă să cunoşti şi să înţelegi pe cineva şi, la rândul tău, să fii înţeles? După toate acestea, cum a putut să..,

Ah, da îi ţinuse discursul în vreme ce ea era inconştientă. Oak se prăvăleşte pe un scaun.

Este chemat la Jude după ce şi-a petrecut cea mai mare parte a după-amiezii privind nefericit pe fereastră. Jude este însă înalta Regină şi sora lui, aşa că Oak se face oarecum prezentabil şi pleacă spre camerele regale.

Cardan e întins pe pat, bandajat *şi* bosumflat, înveşmântat într-un halat magnific,

— Nu-mi place să nu mă simt bine, zice eL

— Nu eşti *bolnav,* îi zice Jude. Te recuperezi după ce ai fost înjunghiat – sau mai bine spus după ce te-ai aruncat singur într-un pumnal.

— Şi tu ai fi făcut la fel pentru mine, îi spune pe un ton degajat,

— Ba nu! se răsteşte Jude,

— Mincinoase, îi zice Cardan drăgăstos.

.lude trage adânc aer în piept şi se întoarce spre Oak.

— Dacă îţi doreşti cu adevărat, ai acordul nostru formal. în calitate de suverani ai tăi, să abdici din poziţia de moştenitor al nostru.

Oak ridică din sprâncene, aşteptând condiţiile. Le-a tot spus că nu îşi doreşte tronul de când se ştie. Ani întregi sora lui s-a purtat de parcă ar fi fost ceva în legătură cu care avea să-şi schimbe în cele din urmă părerea.

— De ce?

— Eşti o persoană în toată firea. Un *bărbat,* chiar dacă mie mi-ar plăcea să te văd mereu ca pe un băiat. Trebuie să îţi hotărăşti singur soarta. Să faci propriile alegeri. Iar eu trebuie să ţi-o îngădui.

— îţi mulţumesc, se forţează să spună.

Printre zâne nu este politicos să spui asta, dar Jude trebuie să o audă. Cuvintele acestea nu-l absolvă de nicio datorie.

A dezamăgit-o şi foarte probabil a şi făcut-o mândră de el. Familia lui ţine la el într-un mod mult prea complex şi complicat ca să fie rezultatul unui farmec, iar asta îl face să se simtă profund uşurat.

— Pentru că te-am ascultat? Nu îţi face griji. Nu voi face un obicei din asta.

Jude păşeşte spre el şi îl strânge în braţe, lipindu-şi bărbia de pieptul lui.

— Eşti enervant de înalt! Pe vremuri te puteam purta pe umeri.

— Te-aş putea purta eu! se oferă Oak.

— Pe atunci mă loveai cu copitele, îi spune Jude. Nu m-ar deranja să am şansa de a mă răzbuna.

— Sunt convins, râde Oak. Taryn este încă supărată?

— E tristă, spune Jude. Şi se simte vinovată. De parcă universul o pedepseşte pentru ce i-a făcut lui Locke.

Dacă ar fi fost adevărat, mulţi dintre ei ar fi meritat o pedeapsă mult mai mare.

— Nu am vrut – *nu cred* că am vrut ca Garrett să moară.

— Nu e mort, declară Jude simplu. E copac.

Oak îşi zice că trebuie să fie o alinare, să îl poată vizita şi să poată vorbi cu el, chiar dacă nu poate răspunde. Şi poate că, într-o zi, după ce pericolul va fi trecut, vraja va putea să fie ruptă. Poate că şi această simplă speranţă însemna ceva.

— Iar tu ai toate motivele să fii supărat. Ţi-am ascuns secrete. Grave. Mai puţin grave. Ar fi trebuit

să îţi spun ce a făcut Stafia. Ar fi trebuit să îţi spun când Madoc a fost capturat. Iar tu... şi tu ar fi trebuit să-mi spui unele lucruri.

— Multe lucruri, aprobă Oak.

— Ne vom descurca mai bine! zice Jude, lovindu-l cu umărul în braţ.

— Ne vom descurca mai bine! aprobă.

— Apropo, aş vrea să vorbesc cu Oak o clipă! zice Cardan. Singur.

Jude pare surprinsă, dar apoi ridică din umeri.

— Voi fi afară, ocupată să ţip la lume.

— încearcă să nu te bucuri prea tare de asta, îi spune Cardan, în timp ce ea iese pe uşă.

Oak şi Cardan rămân tăcuţi o vreme. Cardan se ridică din pat. Buclele negre şi rebele îi alunecă peste ochi şi îşi leagă cordonul de la halatul de un albastru-intens mai strâns.

— Sunt convins că Jude nu vrea să te ridici! zice Oak, dar îi oferă braţul.

Cardan este, până la urmă, înaltul Rege. Iar dacă ar aluneca, Jude ar fi şi mai nemulţumită.

Cardan se sprijină cu putere de prinţ. Arată spre una dintre cele două canapele joase, din brocart.

— Ajută-mă să ajung până acolo.

Se mişcă încet. Cardan se crispează uşor şi din când în când oftează teatral. Când ajung în cele din urmă, regele se tolăneşte pe un colţ de canapea, rezemat de perne.

— Toarnă-mi un pocal cu vin, te rog.

Oak îşi dă ochii peste cap, iar Cardan se apleacă în faţă.

— Sau mi-l pot lua singur.

învins, Oak îşi ridică mâinile, în semn că se predă. Se îndreaptă spre o tavă de argint pe care sunt

carafe din cristal şi alege una pe jumătate plină, cu o licoare întunecată, de culoarea prunelor. O toarnă într-un pocal, pe care i-l oferă apoi lui Cardan.

— Cred că ştii despre ce este vorba, zice Cardan, sorbind lung.

Oak se ridică.

— Lady Elaine? Randalin? Conspiraţia? Pot să-ţi explic!

Cardan îşi flutură mâna.

— Ai făcut destule şi ai explicat destul. Cred că e rândul meu să vorbesc.

— Majestate, aprobă Oak.

Cardan îl priveşte în ochi.

— Pentru o persoană care nu poate minţi făţiş, răsuceşti adevărul atât de mult, încât sunt surprins că nu strigă în agonie.

Oak nici măcar nu se oboseşte să nege.

— Ceea ce se explică, având în vedere cine îţi este tată... şi cine soră. însă tu ai reuşit să o păcăleşti chiar şi pe ea. Lucru pe care nu îi place să îl recunoască... Lucru care nu-i place, punct.

Şi de această dată, Oak rămâne tăcut.

— Când ai început cu conspiraţiile?

— Nu vreau..., începe Oak.

— Tronul? completează Cardan în locul lui. Bineînţeles că nu. Nici nu ai ezitat vreodată în această privinţă. Iar dacă surorile şi părinţi tăi şi-au închipuit că îţi vei schimba părerea. au avut propriile motive nebuneşti pentru asta. Este singurul lucru în privinţa căruia ai rămas constant mai mult decât pentru câţiva ani doar. Şt dă-mi voie să-ţi spun, şi eu am gândit la fel când am fost prinţ.

Oak nu se poate împiedica să nu-şi aducă aminte

de rolul pe care l-a jucat în răpirea acestei alegeri pentru Cardan.

—Nu, nu te suspectez că ţi-ai dori să fii înaltul Rege, spune Cardan, apoi zâmbeşte uşor, diavoleşte. Nici nu am crezut că mă vrei mort din alte motive. Nu am crezut asta niciodată,

Oak îşi deschide gura, apoi o închide. Nu despre asta este vorba? Nu asta crezuse Cardan? îl auzise pe înaltul Rege vorbind despre aceste lucruri cu Jude în dormitorul lor de la palat, înainte ca prinţul să plece după Madoc.

— Nu sunt sigur că înţeleg,

— Atunci când a încercat să te omoare prima ta gardă de corp, ar fi trebuit să pun mai multe întrebări. Cu siguranţă ar fi trebuit să o fac după ce una sau două dintre iubitele tale au murit. Dar am crezut ce credea toată lumea că te încrezi prea mult în ceilalţi şi de aceea eşti uşor de manipulat. Că nu îţi alegi bine prietenii, iar iubitele cu atât mai rău, însă tu ţi i-ai ales şi cu grijă şi bine, nu-i aşa?

Oak se ridică şi îşi toarnă un pahar de vin. Bănuieşte că va avea nevoie de el

— Te-am auzit, îi spune lui Cardan, în dormitorul vostru, când erai cu Jude, V-am auzit vorbind despre Madoc.

— Da, spune Cardan. Mult prea târziu, asta a devenit evident.

Dacă n-aş şti, m-aţ putea gândi că este *vina fratelui* tdu. Oak încearcă să îşi aducă aminte cuvintele exacte pe care înaltul Rege le-a ales, Îfiseamdnd mai *mult decât* vrei sd crezi.

— Nu ai avut încredere în mine.

— Cum am petrecut eu însumi mult timp jucând rolul bufonului, îi spune Cardan, ţi-am recunoscut

jocul. Nu de la început, dar cu mult înaintea lui Jude. Ea nu a vrut să mă creadă, iar acum nu o să mai tac niciodată despre cum am avut dreptate.

— Deci nu ai crezut că sunt aliat cu Randalin?

Cardan zâmbeşte.

— Nu, zice. Dar nu ştiam sigur care dintre aliaţii tăi erau cu adevărat de partea ta. Şi am sperat că ne vei lăsa să te închidem şi să te protejăm.

— Ai fi putut să-mi dai un indiciu! zice Oak.

Cardan ridică dintr-o sprânceană.

— Da, *bine,* continuă Oak. Şi eu aş fi putut să fac acelaşi lucru. Şi *bine,* tu pierdeai sânge.

Cardan face un gest, de parcă ar arunca la o parte vorbele lui Oak.

— Nu am experienţă la împărtăşirea înţelepciunii frăţeşti, dar ştiu multe despre greşeli. Şi despre ce înseamnă să te ascunzi în spatele unei măşti.

Cardan îşi înclină paharul cu vin.

— Unii ar putea zice că încă port mască, dar ar greşi în faţa celor pe care îi iubesc sunt eu însumi. Prea mult uneori.

Oak râde.

— Jude nu ar spune asta.

Cardan ia o gură serioasă din vinul negru-vineţiu, cu o expresie încântată de sine pe chip.

— *Ar spune-o,* dar ar minţi. însă, ce e cel mai important – regele ridică un singur deget – *eu* am ştiut ce pui la cale înaintea ei.

Apoi îl ridică şi pe al doilea.

— Iar dacă te hotărăşti să-ţi rişti viaţa, poate că nu ar strica să rişti şi puţin disconfort personal ca să îi spui familiei despre planurile tale.

Oak oftează adânc.

— Am să ţin cont de asta.

—Te rog, zice Cardan. Şi mai e ceva.

Oak ia a duşcă şi mai serioasă din vin.

— Poate că-ţi aduci aminte că Jude ţi-a oferit permisiunea de a abdica? Ei bine, toate bune şi frumoase, dar nu o poţi face imediat. Vom avea nevoie de mai multe luni în care să ne rămâi moştenitor.

— Luni? repetă Oak, cu totul nedumerit

înaltul Rege ridică din umeri

— Mai mult sau mai puţin. Poate ceva mai mult. Doar cât să simtă Curtea că există un soi de plan de rezervă cât suntem plecaţi

— Plecaţi?

După atâtea surprize, Oak nu se simte în stare decât să repete ceea ce îi spune Cardan.

—Vrei să vă rămân moştenitor cât voi doi plecaţi undeva? Şi abia apoi pot să abdic, să mă des-prinţesc sau cum s-o zice?

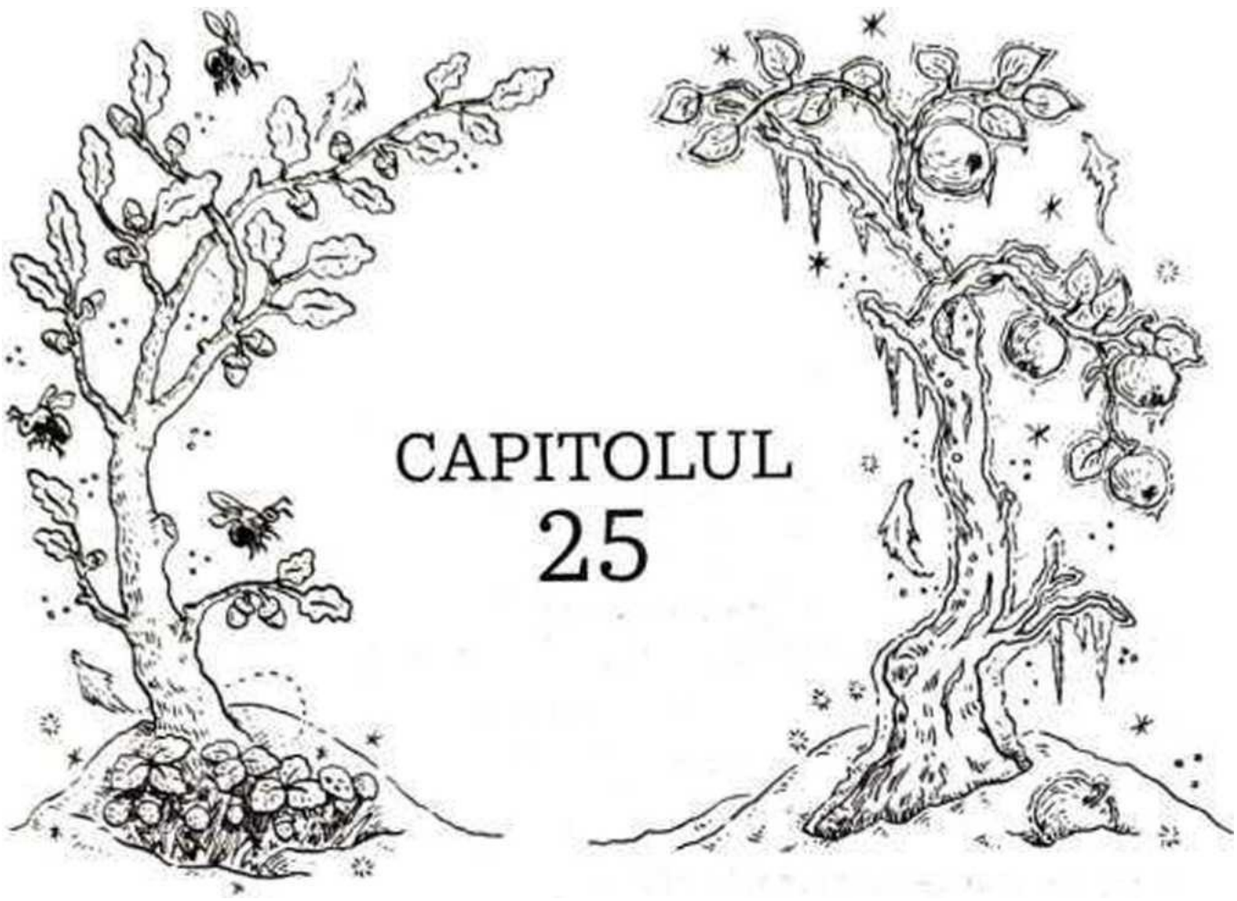
— Exact aşa, zice Cardan.

—Plecaţi ca într-o vacanţă?

Cardan pufneşte.

— Nu înţeleg, zice Oak. Unde vă duceţi?

— într-o misiune diplomatică, zice Cardan, rezemându-se de perne. După ultima mică misiune salvatoare, Nicasia ne-a cerut să ne onorăm tratatul, să îi cunoaştem pretendenţii şi să fim martori la întrecerea pentru mâna ei şi coroană. Aşa că eu şi Jude *mergem în* Marea de Jos, unde vom lua parte la o mulţime de petreceri şi vom încerca din greu să nu murim.

CAPITOLUL 25

Oak păşeşte pe crusta de gheaţă, cu respiraţia aburind în aer.

Este îmbrăcat în blănuri groase, are mâinile înfăşurate în lână şi apoi în piele, până şi copitele îi sunt înfăşurate, şi cu toate acestea încă simte frigul din acest loc. Tremură, apoi se gândeşte la Wren şi tremură din nou.

Pădurea de Piatră este diferită faţă de cum şi-o amintea: e luxuriantă, în loc să fie ameninţătoare. Nu se mai simte tras în adâncul ei, nici urmărit de ea. încearcă să-i vadă în trecere pe regii-trol, dar peisajul i-a înghiţit. Nu se mai vede decât zidul pe care l-au construit.

Când se apropie de el descoperă că poarta uriaşă de gheaţă – recent construită – e deschisă. Trece prin ea. Nişte şoimi se ridică în aer deasupra lui, probabil pentru a-i anunţa sosirea.

Dincolo de poartă se aşteaptă să vadă aceeaşi Citadelă pe care a invadat-o alături de Wren, cea în care a fost prizonier, însă o nouă structură i-a luat locul. Un castel clădit cu totul din obsidian, în loc de gheaţă. Piatra luceşte de parcă ar fi făcută din sticlă neagră.

Arată parcă şi mai impenetrabilă şi neprimitoare decât ce se aflase acolo înainte. Cu siguranţă este mai ascuţită.

Regina Cotoroanţă. Se gândeşte la aceste cuvinte, rostite în şoaptă, şi îi este mai clar decât oricând de ce Făpturile se tem de o asemenea putere.

Oak păşeşte pe lângă copăcei făcuţi cu totul din gheaţă, cu **animal**» sculptate din zăpadă trăgând cu ochiul dintre crengile lor îi amintesc în mod straniu de pădurea în care a găsit-o pe Wren. De parcă Wren ar fi recreat bucăţi din ea, din **amintire**

A creat tot ce Îl înconjoară cu magia ei Magia care ar fi trebuit să fie de la început moştenirea ei

Uşile de la noul castel sunt înalte şi înguste şi nu au clanţă, nici vreun inel din metal. Oak împinge, aşteptându-se să apună rezistenţă, dar uşa se deschide la atingerea mâinii lui înmănuşate.

Holul întunecat în care dă este gol, singurul lucru care se află acolo fiind un şemineu destul de mare ca să poţi găti un cal, în care trosnesc flăcări adevărate. Nu este întâmpinat de niciun servitor. Copitele lui răsună când păşeşte pe piatră.

O găseşte în cea de-a treia încăpere, o bibliotecă, completată doar în parte cu cărţi, însă în mod clar construită în aşa fel încât să îngăduie achiziţionarea mai multor volume.

Este îmbrăcată într-un halat, care are o nuanţă

intensă de albastru. Părul îi e desfăcut, răsfirat pe umeri. E desculţă. Stă pe o canapea lungă şi joasă, cu un roman în mână şi aripile desfăcute. Când o vede, Oak simte un dor atât de ascuţit că e aproape durere.

Wren se ridică.

— Nu te aşteptam, îi spune, ceea ce nu e încurajator.

Prinţul se gândeşte cum a vizitat-o în pădure, când erau mici, iar ea l-a alungat pentru binele lui. Poate că a fost înţelept din partea ei. Dar acum nu are de gând să se mai lase atât de uşor alungat.

Wren se îndreaptă spre unul dintre rafturi şi pune cartea la locul ei.

— Ştiu ce gândeşti, zice Oak. Că tu nu eşti cea pe care ar trebui să o vreau.

Wren îşi pleacă fruntea, uşor îmbujorată.

— E adevărat că nu inspiri o iubire sigură la care să visezi cu ochii deschişi, îi spune prinţul.

— Un coşmar atunci? întreabă, cu un râs scurt.

— Inspiri acea iubire care apare când doi oameni se văd unul pe altul limpede, îi răspunde Oak, păşind spre ea. Chiar dacă se tem că aşa ceva ar fi cu putinţă. Te ador. Vreau să ne jucăm împreună. Vreau să-ţi spun toate adevărurile mele. Iar dacă tu chiar crezi că eşti un monstru, atunci hai să fim monştri împreună.

Wren îl priveşte în ochi.

— Şi dacă am să te alung chiar şi după acest discurs? Dacă nu te vreau?

Oak ezită.

— Atunci voi pleca. Şi te voi adora de la depărtare. Şi voi compune balade despre tine sau aşa ceva.

— Ai putea *să mă faci* să te iubesc.

— Pe tine? pufneşte Oak. Mă îndoiesc. Nu eşti interesată să îţi spun ceea ce vrei să auzi. De fapt, cred că mă preferi atunci când sunt cel mai puţin fermecător.

— Şi dacă sunt prea mult? Dacă am nevoie de prea mult? îl întreabă Wren, cu glas stins.

Oak trage aer în piept, fără urmă de zâmbet pe buze.

— Nu sunt bun. Nu sunt blând. Poate că nici nu sunt de încredere. însă orice vrei de la mine* îţi voi da.

Pentru o clipă se privesc în ochi Oak vede cât de încordat îi este trupul. Dar privirea îi e clară, luminoasă şi deschisă. Wren dă din cap şi pe buze îi înfloreşte un început de zâmbet.

—Vreau să rămâi.

— Bun, zice Oak, aşezându-se pe canapea, lângă ea. Pentru că e foarte frig afară şi a fost un drum lung.

Wren îşi lasă capul pe umărul lui cu un oftat, îl dă voie să-şi treacă braţul în jurul ei şi să o îmbrăţişeze,

—Deci îi zice Wren, cu buzele lipite de gâtul lui Dacă totul ar fi mers bine în acea noapte, pe Insear, ce m-ai fi întrebat? Ar fi fost o ghicitoare?

—Aşa ceva, îi răspunde Oak.

— Spune-mi-o! insistă ea, şi prinţul simte apăsarea dinţilor ei, catifelarea gurii

—E una dificilă. Eşti sigură?

— Mă pricep la ghicitori

— Ce te-aş fi întrebat – dacă nu aş fi încercat să manipulez situaţia astfel încât să-ţi las o portiţă de ieşire – este asta: ai vrea cu adevărat să te căsătoreşti cu mine?

Wren îşi ridică privirea la el, în mod clar uimită şi puţin bănuitoare,

— Serios?

Oak o sărută pe păr.

— Dacă ai vrea, aş fi dispus să fac sacrificiul suprem pentru a demonstra sinceritatea sentimentelor mele.

— Şi care ar fi acesta? £1 întreabă Wren, trăgând cu ochiul la el.

—Aş deveni regele unui ţinut în loc să fug de toate responsabilităţile regale.

Wren râde.

— Nu ai prefera să stai lângă tronul meu, în lesă?

— Asta chiar pare mai simplu, recunoaşte el. Aş fi un consort perfect.

— Atunci va trebui să mă căsătoresc cu tine, Prinţule Oak din neamul Salcei! îi spune Wren, zâmbind cu dinţii ei ascuţiri. Doar ca să te fac să suferi.

•*

Mulţumiri

Le sunt recunoscătoare tuturor celor care m-au ajutat pe parcursul drumului care a dus la romanul pe care îl ţineţi în mână. în special Cassandrei Clare, lui Leigh Bardugo şi Joshua Lewis, care m-au ajutat să pun la cale cartea la început (înconjurată de pisici), şi lui Kelly Link, Sarah Rees Brennan şi Robin Wasserman, care m-au ajutat să o repun la cale şi să revizuiesc acţiunea (deşi de această dată cu mai puţine pisici). De asemenea, lui Steve Berman, care mi-a oferit notiţe şi încurajări pe tot parcursul procesului, cel care mi-a criticat cărţile încă dinainte de *Curajul.*

Le mulţumesc tuturor celor care mi-au oferit un cuvânt bun sau un sfat folositor, şi pe care îmi va părea rău că nu i-am trecut aici

Multe mulţumiri tuturor celor de la *Little, Brown Books for Young Readers* pentru că s-au întors în Elfhame alături de mine. Le mulţumesc în special extraordinarei mele editoare, Alvina Ling, şi lui Ruqayyah Daud, care mi-au oferit un ajutor nepreţuit. îi mulţumesc lui Crystal Castro, pentru că a făcut faţă tuturor întârzierilor mele. Le mulţumesc şi Mariséi Finkelstein, lui Kimberly Stella, Emilie Polster, Savannah Kennelly, Bili Grace, Karinei Granda, lui Cassie Malmö, Megan

Tingley, Jackie Engel, Shawn Poster, Danielle Cantarella şi Victoriei Stapleton, printre alţii.

Din Regatul Unit, le mulţumesc celor de la Hot Key Books, în special lui Jane Harris, Emmei Matthewson şi lui Amber Ivatt.

Le mulţumesc editorilor şi redactorilor mei din întreaga lume – le mulţumesc celor pe care am avut plăcerea de a-i întâlni anul trecut şi acelora pe care nu am avut ocazia să îi cunosc. Şi îi mulţumesc lui Heather Baror pentru organizare.

Le mulţumesc Jcannei Vblpe, lui Iordan Hill şi Lindsay Howard, care au citit versiuni ale acestei cărţi şi care m-au ajutat să simt că sunt pe drumul cel bun. Şi le mulţumesc tuturor celor de la New Leaf Literary pentru că au uşurat lucrurile grele.

îi mulţumesc lui Kathleen Jennings pentru ilustraţiile **minunate** şi evocatoare.

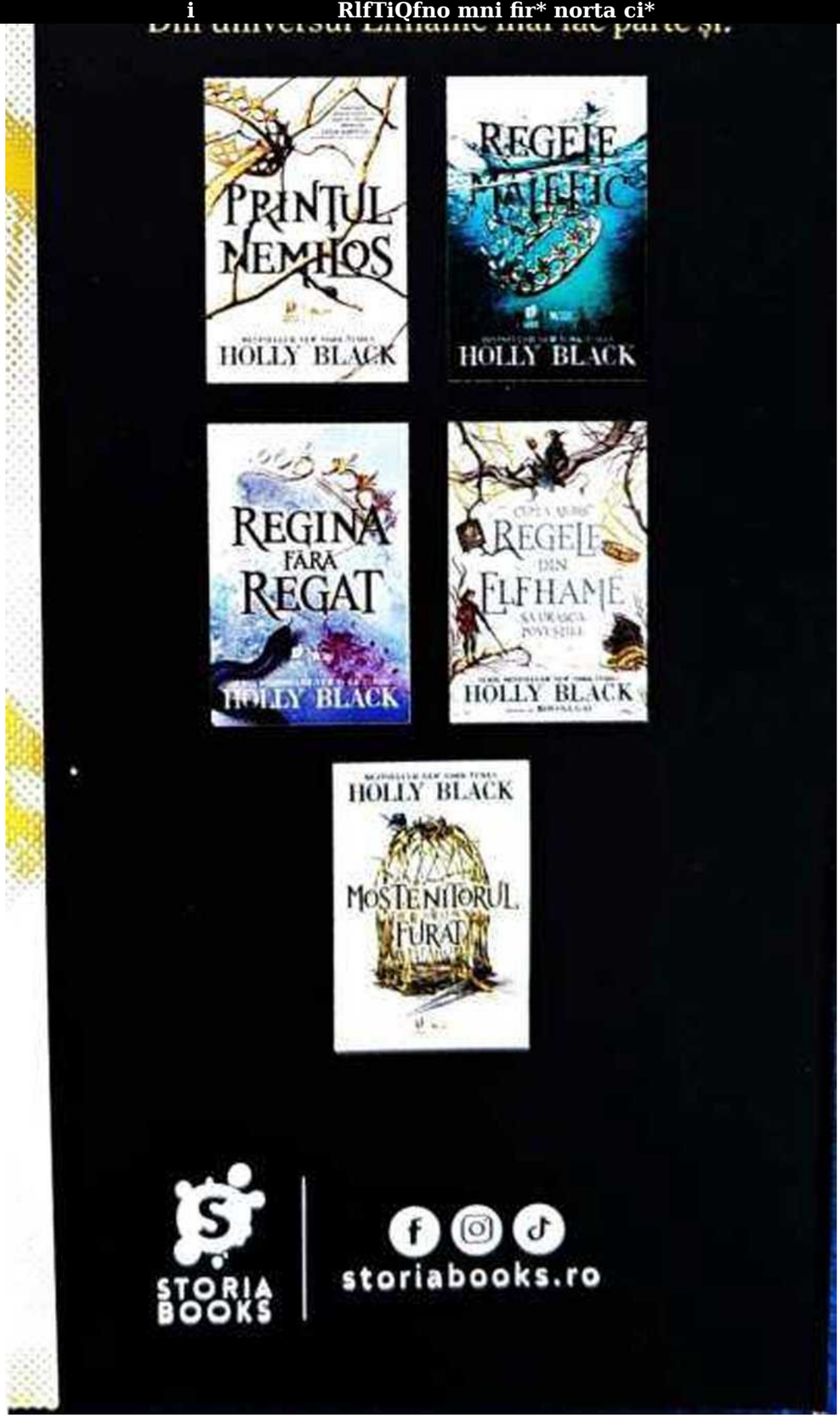
Şi vă mulţumesc vouă, întotdeauna şi pentru totdeauna, Theo şi Sebastian Black, pentru că aveţi grijă de inima mea.

Despre *Moştenitorul furat:*

Holly Black a creat două personaje cu inimi frânte, pe care cititorii vor tânji să le reunească, cu toate că îşi amintesc că poveştile de dragoste din Tărâmul Zânelor nu sunt niciodată atât de simple. O scriitură impecabilă.

School Library Joumal

i RlfTiQfno mni fir* norta ci*

Al doilea roman din seria *Moştenitorul furat*

Un prinţ întemniţat.

O regină răzbunătoare.

Şi o bătălie care va determina viitorul Regatului Elfhame.

Prizonier în Citadela Acului de Gheaţă şi aflat la mila unei regine monstruoase, prinţul Oak plăteşte pentru trădarea sa şi e nevoit să se bazeze pe farmecul şi ingeniozitatea lui ca să supravieţuiască.

în timp ce înaltul Rege Cardan şi înalta Regină Jude sunt dispuşi să recurgă la orice mijloace pentru a-şi recupera moştenitorul furat, Oak va trebui să ia o hotărâre
crucială: fie va încerca să recâştige încrederea fetei pe care
a iubit-o întotdeauna, fie va rămâne loial Regatului Elfhame şi va pune capăt domniei lui Wren – chiar şi cu preţul vieţii ei.

Pe măsură ce un nou război se profilează la orizont şi trădările se ţin lanţ, nici viclenia, nici înţelepciunea lui Oak nu vor ii îndeajuns pentru a-i menţine în viaţă pe toţi
cei pe care îi iubeşte.

întrebarea e: pe cine va sacrifica?

STORIA BOOKS

COLECTIA YOUNG ADULT

ISBN 978 ô3O-ô525 4.1-6

786306 525416

14+

storiabooks.ro